

B R NC BÖLÜM

B R

Onu yakıp kül **etmeyi** kim isterdi? Kayıtlarını yok etmeyi? Bürosunu mahvetmeyi? **Geçim** kaynağını kurutmayı?

Thomas Daniels babasının edinmi **olabileceği** yüzlerce dümanı düündü. Babasının tanıdıkları arasında! ate le oynamaktan hoşlanan **kim** vardı?

«Do rusu, tam bir usta i i bu **yangın**,» dedi Corrigan. New York tfaie Örgütünde görevli bir te mend i. «Yangının yoğunluğu **çok** yüksek, üstelik, de çabuk yayılan türden. Eğer buranın sorumlusu yangını görüp de haber vermeseydi, binanın tümü yanabilirdi.» Corrigan dosya odasını i aret etti. çerdeki havadumanın etkisiyle **kurşunileşmişti**, hukuk bürolarına kül ve yanık kokusu **yayılmıştı**. Thomas Daniels'in gözleri dumandan acımaya başlamı tı. Eski tahtad **dosya**lardan kalan kül yığınlarına! **bakıyordu**.

Corrigan sözlerini sürdürdü. «**Yangın** başladı zaman **burada** kimse yokmu . Genellikle böyle olur. İyi bir **kundakçı, sigorta** kullanır.»

Kapıcı **Jacobus** hafif yabancıya çalan ivesiyle, sigortası mı?» diye sordu.

Corrigan hayır anlamında ba nı salladı. «Bir za manıama sigortası. Bir mum, bir tel, bir saat, hatta bazen bir sigara da olabilir. Yava yava yanan her hangi bir eyden yararlanılır. Ate lemeyi yapan ki i, çıkıp gidinceye kadar alevlerin yayılmasını önlemek için bu yola ba vurur.» Corrigan çevresine bakındı. Saat sabahın dördünü birkaç dakika geçiyordu. «E er yangın binanın tümünü sarsaydı, nereden çıktı nı ö renemezdik. imdi yangının nereden çıktı nı biliyoruz. Onun için de dosya odasındaki enkazı santim santim ara tıraca ız. Orada bir sigorta me kanizması bulaca ımıza inanıyorum. Ayrıca size ba bir ey daha gösterece im.»

Corrigan kapıcı Jacobus ile Daniels'in önünden yürüyüp yandaki odalara geçti. Bazı yerleri göstererek alevlerini nereden çıktı nı ve hangi yolu izlediklerini belirtti.

«Gördünüz mü?» dedi. «zler. Bizim ate böce inin bıraktı ı izler ortada. E er yangına hemen müdahale edemeseydik, bu izleri de bulamayacaktık.»

Corrigan izler dedi i eylerin çok çabuk yanan cisimler oldu unu belirtti. Örne in, kimyasal bileşimler ıslatılmış bez parçaları, kâ it ya da plastik madde olabilir, kundakçı bunları fitilin yanına bırakırdı. Fitil yandıktan sonra bunlar ate alır ve birdenbire dört bir yanı alevler sarardı.

Thomas Daniels, Corrigan'dan pek ho lanmamı tı ama yangın konusunda gerçekten uzman birinin sözlerini dinledi ini biliyordu. Ancak Thomas'ın zihnini kurcalayıp duran sorular, Corrigan'ın yanıtlayabileceği türde sorular de ildi. Kim? Ve neden? Önceden tasarlanmı bir yangına anlam vermek güçtü. Yoksa bir akıl hastasının işi miydi bu?

Teğmen Corrigan alaycı bir tavır takınmı tı. «Hayır. Yangın çıkarmaya meraklı bir deli bu kadar düzenli iş görmez,» dedi. «Böyleleri çok savruk olurlar. Geride öyle çok ipucu bırakırlar ki, yakalanmak için çaba harcadıklarını sanırsınız.» Ba inı iki yana salladı. «Hayır... Bu yangını tüm çevrenin yanıp kül olmasını isteyen biri çıkarmı . Bu tür yangınlarda genellikle bir ba ka nokta daha dikkate alınır.»

Thomas Daniels, «Nedir o?» diye sordu.

‘ «Ba ka bir suçla ilgili olabilir. Bazen yangın en kazından kavrulup kömürle mi bir ceset de buluruz. Anlıyor musunuz? Burada ceset falan yok. O zaman da akla başka eyler geliyor. Örne in, soygun gibi... Büroda sakladığınız de erli bir e ya var mıydı?»

Thomas hayır anlamında ba inı salladı.

«Bir sanat eseri? Mücevher? Televizyon, yazı makineleri ya da bunlara benzer bir ey yok muydu?»

«Hiçbir ey yoktu.»

Corrigan omuzlarını silkti, kolunu yukarı kaldırıp alnında biriken terleri ceketinin koluna sildi. «O halde detektifler ba ka bir varsayım üzerinde duracaklar.»

«Ne gibi?»

«Sigorta. Birinin işleri iyi gitmemi se, sigortadan alacağı tazminatı dü ünerek böyle bir yangın çıkartabilir.»

Thomas bu sözlerden pek alınmı görünüyordu.

Corrigan duda inı bükerek, «Bu ki inin siz olmanız gerekmez,» dedi «Belki üst kattaki kiracıdır. Ya da a a ı kattaki. Yangın yayılınca, hepiniz aynı derecede etkilenebilirsiniz. Bu da fitili ate leyenin kim oldu unu saptamamızı güçle tirir.»

Corrigan kapıcıya döndü. «Peki, sen yangını o

kadar çabuk nasıl görebildin? Bütün gece devriye mi geziyordun?»

Jacobus duraksadı, sabahın erken saatlerinde olup bitenleri anımsamaya çalıyordu. **Sonunda,** «**Yerleri siliyordum,**» dedi. «Birden burnuma yanık koku kusu geldi.»

*

Shassad ile Hearn arabadan inip kimliklerini Komiser Renfrov ve üniformalı ba ka bir devriye polisine gösterdiler. **Renfrow** onları zaten tanıdı. **New** York Polis rgtnn mavili beyazlı arabalarını ıslak kaldırımın **kenarına** park etmi ldi.

Renfrov, «Galiba adam epey **direnmiř,**» dedi.

Cinayet masası detektifleri yere baktılar. Ceset bi polis **battaniyesiyle** rtlm t.

«Do rusu bir cüzdan için bu kadar a ır bir suçu göze almak garip.» Konu an Shassad'dı. Cesetten birkaç metre ileriye 246 numaralı kapının önüne kadar uzayıp giden kan eridine baktı. Do u Yetmi nc Soka a akan kanlar ya murla karı mı tı.

bakmak ister misiniz?» diye sordu.

«Neden istemeyelim?»

Shassad yere e ilip battaniyeleri kaldırdı. Battaniye ya murdan iyice ıslanıp a ırla mı tı. O güne dek belki yüzlerce ceset ve i renç görünümle kar ıla mı **olmasına** kar ın cesedi görünce birden gnl bulandı. «Tanrım...»

Ölen **adamın** yüzü kireç gibi bembeyazdı. Boyunun altında, sa tarafta derin bir yara vardı. Bıçakla çenesinin altı oyulmu gibiydi. Belki de bir kasap bıa ı **adamın** boynundan girip **ağzına** kadar uzayan

bir yara açmı tı. Elbisesi ve gömle inin önü kana bulanmıştı.

Shassad, «nsan hava karardıktan sonra evden dışarı adımını atamayacak mı?» diye mırıldandı.

Renfrovv, «Adamın kimli ini belirleyen bir belge yok,» dedi. «Sadece biraz bozuk parayla birkaç anahatar bulduk.»

battaniyeyi tekrar cesedin üzerine örtüp ölünün meraklı gözlerden uzak kalmasını sağlamak için, Hearn de banyo kaldırarak, «Cüzdanı yok muydu?» diye sordu.

Renfrovv, «Hepsi gitmiş,» dedi.

Bir cankurtaran arabasının tepesindeki döner kırmızı lambasını ve beyaz farını yakarak köşeden sessizce onlara yaklaştığını gördüler. Sokakta, polis radyolarından arada sırada duyulan parazitli seslerin dışında, tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Renfrow'nun yardımcısı cankurtaran arabasının geçmesini bekledikten sonra karıya geçti.

Shassad ile Hearn'e, «Sizler cinayet masasından mısınız?» diye sordu.

voleybol takımından değiliz herhalde.»

«Yaa, ne demezsin?»

Genç devriye polisi dönüp bir kapının önünde, büyücek bir paltoya sarınmış duran yaşlı, ürkek bir kadını işaret etti. «Bir tanıdığınız var.»

Shassad, «Hay aksi şeytan,» dedi. «Ben de adli tıp doktorunun avcuna birkaç kuru sıkı tırp adamın do al nedenlerle öldüğüne dair bir rapor hazırlatmayı düşünüyordum.»

Dedektif karıya geçip **Minnie Yankovich'in** yanına giderken, genç devriye polisi de gözleriyle onu izledi.

Minnie ok saçlı, buru uk yüzlü, kır saçlı, ince uzun burunlu bir kadındı, ya lılıktan vücudu iki bük-lüm olmu tu. **Çoğu** zamanı geceleri uyumamaktan ya-kınıyordu. Pencere önünde oturup soka ı seyrede-rek sabahladı ı çok olurdu. Bayan Minnie Yankovich olup bitenleri görmü tü. Karanlık yatak odasının pen-cesinin önüne geçip oturma , dı arısını seyrediyor-du. Kedilerinden biri de kuca ındaydı. Ya lı kadın iki erkek görmü tü. Birini ya da bir eyi bekledikleri bel-Yankovich adamları Aram Shassad'a ta-rif ederken, ku ku uyandıracak tipte ki iler olmadık-da belirtti.

Shassad daha sonra hâlâ olayın etkisinden kur-tulamamış olan ya lı kadınla birlikte oturdu u eve gitti. Bayan Yankovich ille de çay piirmek istiyordu. Konu urlarken sıcak çay içmenin yararlı olaca ı ka-nısındaydı. Bayan Yankovich daha: önce anlattıklarına ters dü meden, sakın sakın gördüklerini açıkladı.

İki adam kurbanlarına saldırmadan önce, yarım saate yakın bir süre soka ın kö esinde bekle mi ti. Adamlardan biri 246 Do u Yetmi Üçüncü Caddenin karanlık bir kö esinde durmu tu. **Öbürüyse** iki kez Üçüncü Bulvarın kö esine kadar gidip gel mi ti. O kö-e de bir de telefon kulübesi vardı. Binanın kapısı açıl-p da genç bir adam dı arı çıktı ı zaman, ikisi de 246 numaralı apartmanın yakınındaydılar.

Minnie Yankovich, «Adamlarım bu genci bekle-diklerini anlamışım,» dedi. Shassad antika bir mavi porselen fincandan çayını a ır a ır yudumlarken, bir yandan ya lı kadını dinliyor, bir yandan da çevreyi küçük ve eskiydi ama rahattı, insanın içini ısıtan bir havası vardı.

Yankovich sözlerini öyle sürdürdü: «ki adam hemen o gencin yanına: gittiler. Onu tanıdıkları

nı sandım.» Ya lı kadın deh et içinde ürperdi. «Oysa adamlar soyguncuymuş, polis bey. Genç adamın iki yanına geçtiler. Konu tular. Sonra onu tartaklamaya başladılar. Adam binaya dönmek istedi.»

Shassad, «Ama hiçbir ey duyamadınız, de il diye sordu.

«Hayır, duyamadım.»

«Adamların yüzlerini de görmediniz de il mi?»

Bayan Yankovich hayır anlamında; ba nı salladı. «Birden bir bıçak gözüme ilişti. Kocamandı... Bir karpas bıçına benziyordu.»

«Daha sonra ne oldu?»

Bayan Yankovich kurbanın kendini savunmaya söyledi. Zavallı adam bir hayli direnmi ama sonunda aldığı yaraların etkisiyle yere dü mü -tü. Bayan Yankovich telefonun ba na geçip polis ça ırmadan önce, son olarak adamlardan birinin yara üzerine e ildi ini görmü tü. Ya lı kadın, «Adamların cüzdanını da o zaman aldılar,» dedi. «Ceketinin iç cebinden aldılar.»

«Anlıyorum.»

Bayan Yankovich ka larını çattı. «Do rusu, zavallı adam hemen cüzdanını çıkarıp parasını onlara vermeliydi. Para için ölmeye de mez...»

Shassad yumu ak bir sesle, «Bazıları öyle düşünmüyor ama,» dedi. «Çok yazık...»

Bayan Yankovich kaygı dolu bir sesle, «Üstelik adamlar hiç de kötü de ildiler.»

«Bağışlayın, anlayamadım.»

Bayan Yankovich fincanını masaya bıraktı. «Adamların kılıkları kıyafetleri hiç de kötü de ildi. Güzel yağmurluklar giymişlerdi. Hem de bembeyaz.» Ya lı kadın acı acı güldü. «Herhalde pek de görülmü bir ey olmasa gerek... Beyaz soyguncular...»

Shassad **kadının** anlattıklarını not ediyordu. Birden Bayan Yankovich atıldı. «Memur bey, yakınmak istemiyorum **ama...**»

Shassad ba ını kaldırdı.

«Buna mutlaka bir çare bulunmalı. Müdürünüze sözlerimi iletin. Polislerinizin **buraya** gelmeleri yedi dakika sürdü.» Bayan Yankovich üzgün **üzgün** ba ını salladı. «La Guardia'nın vali oldu u günlerde böyleler olmazdı.»

Shassad tekrar Yetmi Üçüncü Caddeye geçti. Ya mur devam ediyordu. **Hearn'ün** yanına yakla tı. **O** da Shassad'ı görmü tü. Hemen sordu. «htiyar kadın neler anlattı? Bir yararı olacak mı?»

«Biraz.» Shassad cesede bir göz attı. Adli tıptan bir nöbetçi ekip de herkesin bildi i gerçe i resmile - tirmek için olay yerine gelmi ti. Kaldırımında yatan, adı bilinmeyen adam ölmü tü. Shassad ile Hearn beraber bir polis kamyonetine yerle tirili ini izlediler.

Hearn, «Bu i ola an soygun cinayetlerine benziyor, de il mi?» dedi.

Shassad 246 **no.lu** binanın kapısına ve katillerin yarım saat kadar bekledikleri karanlık kö ye baktı. Sonra da yoldan geçen arabaların ıklarından gözle-
Bul

yöneltti.

«Bilemiyorum, **Patty,**» diye mırıldandı. «Bunu uzun dü ünmemiz gerekecek.»

Saat altı olmadan Corrigan gitmi ti. Kent itfaiye örgütünden iki detektif olay yerine gelmi ti. Üniformalı bir polis be inci kattaki yanan bölümü kordon altına almı tı. **OLAY YERİ** yazılı işaretler ve ipler, Zen

ger ile Dainels'in bürolarını binanın di er bölümlerini ayırıyordu.

Üst ve alt katlardaki büroların yöneticilerine, yanlarında çalıştıkları ki ilere bir gün izin verme bildirilmi ti.

Saat yedi buçu a do ru, binada çalışanlardan bazıları işyerlerine gelmeye başladılar. Be inci katta ki soru turma ve ara tırma onları hem a ırtmı , hem, de heyecanlandırmı tı.

Saat daha; sekiz olmadan Thomas Daniels'in, kom u büroya girmesine izin verildi. Genç adam hemen telefona sarılıp iki yardımcısını aramaya koyuldu.

Hukuk Fakültesinde Thomas'dan bir sınıf küçük olan Gerald Derham, onun çok eski arkada ıydı ve birlikte çalışıyorlardı. Gerald Derham e i ve bir ya ındaki kızıyla Mamareneck'de oturuyordu. Thomas telefon etti inde i e gitmek üzere evden çıkmı tı.

Öbür avukat arkada ı Sam Leverman kentte oturuyordu.

«Neden beni daha önce aramadın? Sabahın beşinden beri ayaktaım.» Sam Leverman derin derin gö üs geçirdi. Kötü bir haber aldı ı zaman konuyu de i tirmek, onun eski âdetiydi. «Bu sabah **Times'** mi?»

«Sen dalga mı geçiyorsun? Duman ve külden ba ka bir ey göreceksin holde de ilim.»

«Gazetenin ikinci bölümünün birinci sayfasında güzel dostun Andrea'nın bir yazısı yayınlanmı . Kafa lı kadın. Zamanı gerçekten do ru veren ık bir saate benziyor. Güzel bir yazı. Peki, o bunları nereden öğrenmi ?»

«Bir haftadan beri Andrea'nın yüzünü görmedim,» dedi Thomas. «Sen buraya geldiğin zaman görü ü

rüz.»

Thomas daha sonra bir sekreterle iki kâtibe telefon edip olanları anlattı ve en azından o gün işe gelmemelerini söyledi. Onlar da gündeliklerini alıp almayacaklarını sordular. Thomas onlara bu konuda güvence verdi *ama* telefonu kapadı ı zaman, verdi i sözü tutup tutamayacağından pek emin de ildi. Elde pek fazla para yoktu. Yangının çıkı nedeni de zihinlerde ku ku uyandırdı ı için sigorta ırketi ödemeyi geçiktirdikçe geciktirebilirdi.

Thomas geçici olarak kullandı ı masadan bir an kalkıp pencereden dı arı baktı. Ocak ayının bu ya murlu gününde işe gelen insanları seyretti. Bir ba ka işde çalı manın nasıl olacağını dü ündü. Örne in, ne gibi bir işde? Thomas bunu bilmiyordu. Kapıda birinin belirdi ini farketti.

Daniels?» Gelen Jacobus'du.

«Evet?»

«Dedektifler sizinle görüşmek istiyorlar. Galiba bir ey bulmu lar.»

İtfaiye örgütü detektiflerinden Frank Bianco, «Parafin ve de sellüoit. Eski bir teknik ama hiç a dedi.

Yangının soru turmasını yapan detektif, Thomas' m bürosunda yangından zarar görmü bir masada çalı malarını sürdürüyordu. Masanın üzerine temiz bir perde örtmü tü; bir kahve ibriği ve dosya odasında bulunan öteberi duruyordu. Jack Shoenbaum adında bir ba ka detektif de yangın bölgesinin foto raflarını çekmi ti ve hâlâ da çalı masını sürdürüyordu.

Dosya odasındaki küller arasında birkaç parça parafin bulmu tu. Bunlar yangından kapkara kesilmişlerdi ama kolayca tanımlanıyorlardı.

Bianco, «Yedi parafin mumu, büyük bir dikkatle yerleştirilmiş,» dedi. «Bunlar hava akımından etkilenecek tutu mu lar. Yangını çıkaranı adam her eyi ince ince hesaplamı . Mumları yaktıktan sonra olay yerinden kaçması için tam bir saat zamanı olmu .»

Thomas o i renç, kapkarı cisimlere baktı. Büro-sunu yakan meçhul adamın kullandı ı eyler içine bir bir korku dü ürmü tü.

kauchuk eldivenli eliyle bir negatif film ru losuna benzeyen koyu renk parlak bir cismi havaya kaldırarak, « una bakın,» dedi. Thomas, Bianco'nun elindekini almak için uzandı ama Bianco hemen ba ırdı, «Dokunmayın. Üzerinde parmak izi ara tırması yaptıracam. Bunun ne oldu unu biliyor musun?»

Thomas hayır anlamında ba ını salladı.

«Dosyalarının yakınında olması için bir neden var mı?»

«Bildi im kadarıyla böyle bir neden yok.»

«Yanan masalardan biri bu film rulosunun üzerine çökmü . Masanın bir bölümü yanarken, filmler de yanmayan bölümün altında kalmı , Sellüoit filmler yangın yaymak için birebirdir.» Bianco «Size bir ey söyleyeyim mi, Bay Daniels,» dedi. «Büronuzu ate e veren her kimse ne yaptı ını çok iyi bilen biriyim . Bu işlerin hiç de acemisi olmadı ı belli.»

Daniels birkaç saniye sonra, «Aman ne iyi,» diye homurdandı. Dikkatli dikkatli Bianco'ya baktı. «Burada gördüklerinden sonra onu yakalama ansın oldu unu söyleyebilir misin?»

Bianco a ır a ır, «Bir ans var tabii,» dedi. «Bence bir kar topunun dd cehennemde sapasa lam kalma ansı vardır. Bu herif geride pek fazla bir ip-

ucu bırakmamı . E er bu işi **kimin** yapabilece ine sizin bir fikriniz varsa...»

«Hiçbir fikrim yok.»

Saat on bire do ru itfaiye detektifleri işlerini tamamlamışlardı. Biraz sonra da **Marvin Jupiter** adında zayıf, sarı benizli bir adam geldi. Ulusal Yangın Sigortasının detektiflerinden biriydi. Jüpiter tam bir saat gezindi, çenesini sıvazladı, koku almaya çalıştı, not defterine bir eyler yazdı ve hiç konu mamaya özen gösterdi. Thomas artık açacı ikinci davanın kendi sigorta irketi aleyhine olacağını biliyordu.

Ö leden sonra Daniels, Leverman ve Derham temizleme işine gire tiler. Çok geçmeden de bunun yangın enkazı kaldırmaktan farksız oldu u kanısını yok edemedi i duman, su ve küller kullanılmaz hale getirmi ti. Büro belirsiz bir süre kapalı kalacaktı.

Thomas Daniels o ak am saat yedi buçukta, oturdu u dairenin kapısını açmaya hazırlanıyordu. Kapıyı açar açmaz da içerde birinin olduğunu farket ti.

Andre.

Genç kadın içeri girmi , salonda bir koltu a kurulmuş, **akşam** gazetelerini okuyordu. Andre her zamanki gibi hayat doluydu. Thomas Daniels konumaya çalıştı ama ba aramadı. Evden sanki bir cenaze çıkması gibi peri andı.

Andrea, «Olup bitenlerden haberim var,» dedi. « u **anda** neler hissetti ini de biliyorum.» Genç kadının Thomas **Daniels'i** dudaklarından öptü.

Thomas önce omuzlarını silkti, sonra **Andrea'ya**

sarıldı. «Bu felaketin beni yenik düürmesine fırsat vermeyece im. Daha kötü eyler de olabilirdi. Bir yolunu bulup düzlü e çıkaca im.»

Andrea, «Birlikte yemek yeriz diye düşündüm,» dedi. «Herhalde bir eyler yemek istersin.»

«Dışarda yeriz.» Thomas Daniels mutfa ı i aret etti. «Orada ağza atacak bir ey bulaca ımızı sanmıyorum.»

«Bu ak am için gerekli her eyi ben getirdim,» dedi Andrea. «Her eyi...» Kollarını Thomas Daniels' in vücuduna doladı. Kula ının memesiyle oynamaya ba ladı. «Yarın sabahdan önce buradan gitmeyece im. Birkaç gün izin aldım.» Andrea muzip muzip Thomas'a baktı. Koyu renk gözlerinde esrarengiz pa vardı.

Thomas ilk kez gülümsedi. Genç kadını serbest bırakınca, Andrea hemen mutfa a girdi. Thomas salondaki kanepeye uzanarak gözlerini kapadı; yanıp harabeye dönen bürosunun hayalini gözlerinin önünden uzakla tırmaya çalı ıyordu. Andrea'nın mutfakta yemek hazırlı ı yaparken çıkardı ı sesleri dinledi.

Canı istediği zaman uysal, anlayı lı, di i, mü fik ve sevgiyle dolu bir kadın olabiliyordu.

bir ba kasıyla sevi meye gidebilirdi. Thomas Daniels imdi bunları dü ünme istemiyordu. Hiç de ilse imdilik Andrea 'nın iyi yanından yararlanabilecekti. Genç kadın onu çok iyi anlamı tı. Thomas yalnız kalmak istememi ve imdi yalnız kalmayacaktı.

Thomas Daniels sehpaye bir göz attı. Masanın üzerinde New York Post gazetesinin ö leden sonra: yayınlanan nüshası duruyordu. Gazeteyi Andrea: ora ya bırakmı tı.

Birinci sayfanın alt kısmında bir haber dikkatini çekti. Haberin başlığı birdenbire onu pek etkilemedi. Bir gerçeği yüzüne haykırır gibiydi:

VİCTOR A SANDLER SEKSEN YAŞINDA ÖLDÜ

Milyoner bir ailenin hayatta kalanı
son üyesi de malikânesinde ölü bulundu

Haberde, Amerika'nın en varlıklı kadınlarından biri olmasına karşın, ya amının son otuz, kırk yılını bir kölede, yarı deli bir halde geçiren Victoria Sandler son yılları anlatılıyordu.

Victoria Sandler kendisinden üç ya küçük olan erkek kardeşi Arttūr Sandler'in 1954 yılında ölmesi ve 1955 yılında; da evindeki tek hizmetçinin işten ayrılması üzerine, yalnız başına yaşama başlamıştı. 1870'lerin Fransız atolarından birine benzeyen; Sandler Malikânesinin! pencereleri ve kapıları demir parmaklıklarla kaplıydı, arka tarafta da yüksek bir beton duvar vardı. Binanın! çevresindeki demir parmaklıklara elektrikli teller de yerleştirilmişti. Victoria bu malikânede yaşamıştı. Bir zamanların göz kamaştırıcı görkemli malikânesi, Sandler ailesinin! simgesi, şimdi de i en, acımasız bir kentte iyi korunan bir kale olmuştu.

Yazda, Victoria'nın her mevsimde ayakkabı giymeden, lastik çizmelerle dolaştığı belirtilmişti. Kalın, siyah yün çoraplar ve paçavraya benzeyen eski soluk elbise... İşte her allanın günü bu kılıkta dolaşıyordu. Malikânede tam yedi yıl bu banyoların yedisine de yabancı kalmıştı. Üstü kapalı bir ekilde, bazı önem

!i sa lık sorunlarından söz edilmi ti. Victoria di er sorunlarının yanı sıra sudan korkma hastalı na da tutulmu tu. Ve suya ancak kesinkes gerekli oldu u zaman elini değdiriyordu.

Victoria Sandler'in deyi iyle, «Dolarlar ve köpekler» onun tek tutkusuydu. Bir dolarlık banknotları toplamaya meraklıydı. Satıcılardan paranın üstünü alırken bir dolarlık banknotlardan ba kasını kabul etmiyordu. Bu paraları erkek karde ine verdi ini söylemi ti. Victoria: Sandler'in paraları gönderdi ini söyledi i Arthur Sandler öleli yıllar olmasına kar ın, esnaf Bayan Sandler'e bir dolarlık banknot salamayı sürdürmüştü.

Bir de köpekler vardı.

Victoria 1930'lardan beri evinde kıvrıkcık tüylü fino köpekleri besliyor ve onlara hep Andy adını veriyordu. Hayvanlara sabanları bifteler yedirir ve öğleden sonraları da malikânenin arka avlusunda bir saat gezdirirdi.

Her Andy'nin ölümünden sonra Victoria! ceviz ağacından Pir tabut yaptırıyordu. Ayrıca! ölen her köpe in evin içinde bir yere gömüldü ğünden de söz ediliyordu. Ama. hayvanları n nereye gömüldü ünü bilen yoktu. Eski hizmetkârlar da nedense bu konuda bir ey anımsamıyorlardı.

Victoria Sandler öyle bir kadındı ki, gerçekleri nasıl şiddetle reddetmişse, gerçekler de aynı ekilde onu beni msememişlerdi. Malikânenin yönetimini Thomas Daniels'in babası William Ward Daniels üstlenmi , 1975 ba larında ölümüne kadarda malikâneden ve yaşlı kadının işlerinden o sorumlu olmu tu. William Daniels'in ölümünden sonraysa malikânede işler olurlunda bırakıldı tı. .

Thomas yazıyı sonuna dek her sözcü ün üzerin

de durarak dikkatte okudu ve okumayı tamamlayınca kadar do a zını açıp tek kelime söylemedi. Ku - ku içinde yüzünü buru turmu tu. Ya lı, hastalıklı bir kadın ölmü tü. Bürosuna yedi yangın mumu bırakılmı tı. Ku kusuz ikisi arasında: bir ba yoktu.

mutfaktan döndü. Thomas u anda: bile bu kadının onu etkiledi ini farketti. Olacak ey miydi bu?

«Tom, sorunlarına bir yenisini eklemek istemem ama...»

«Sıkma canını, dilinin altındaki baklayı çıkar.»

«Dün gece senin binanın önünde bir cinayet iş-biliyor muydun?»

Thomas Daniels gazeteyi elinden bıraktı. «Hayır.»

Andrea ellerini kurulama bezine silerken, «Saat üç buçukla dört arasında olmuş. Soygun ve cinayet.» Andrea merakla ba nı uzattı, «Sen o saatlerde dı arı çıkmamı mıydın?»

Thomas Daniels bir an dü ündükten sonra, «Evet,» diyerek omuzlarını silkti. «Garip. Ben hiçbir ey görmedim ve işitmedim.»

Andrea da bir on için bunları dü ündü ve konuyu fazla kurcalamamaya karar verdi. Gelip erke in yarmma oturdu. Haftalardan beri ilk kez Thomas Dani yanaklarından öptü.

«Tom?»

«Efendim.»

«Bana bir iyilik yapar mısın?»

Erke in bu soruyu yanıltı susmak oldu.

«Aramızda; ne geçerse geçsin, e er u kundak di e dokunur bir eyler çıkarsa...»

Thomas Daniels içini çekti. «Anla ıldı. O iğrenç olayın öyküsünü sona açıklayacağım. E er seni tasa

İkandırın buysa, hiç canını sıkma, İstedğin haber olsun.»

Andrea gülümsedi. Erke in ho una giden de onun bu gülümsemesiydi. «Söz mü?»

«Söz.»

Andrea genç adamı bu kez daha büyük bir İhtirasla öptü.

K

Kanada'nın simgesi kırmızıya çalan akçaağaç yapra ı havada uçu an; kar taneleri arasında! farke dilmiyordu. Leslie McAdam karla kaplı kaldırım da ünceli dü ünceli yürümekteydi. Soka ın kar ı kaldırımındaki direkte asılı duran: Kanada bayra ına da al dırış etmedi. Bayrak dire ine yakla tıkça, bayra ın kenarındaki kırmızı çerçeve ve yaprak daha belirginle mi ti. Fakat genç kadın ba ını öne e erek yürümekte ısrar etti, bayra ı görmeden, küçük apartman dairesine kapı attı.

Montreal kenti yine tipi halinde ya an dondurucu karla örtülmeye ba lamı tı. Ocak ayında havanın ba ka türlü olması zaten beklenmezdi. Kar on santimi daha kalınlı mı , dört gün önceki on be santimlik kar tabakasının üzerine eklenmi ti. Daha önce de a a ı yukarı otuz be santimlik bir kar tabakası vardı. Quebec'in tüm otoyolları tekrar kapanmıştı, hava alanları da. Her yer bembeyazdı McGill Üniversitesinin binaları, Westmount Tepesinde duran ıklandırılmış haç, Jacques Cartier'nin kendi adını ta ıyan alandaki ta heykeli, küçük, eski Notre Dame de Bonsecours kilisesi de karla kaplanmıştı. Kar tarafsız ve de karar

İyidi, ama Montreal'li ler her eye bo verip karla ha-
şır ne ir ya amaya alı mı lardı. Metro her zaman ca-
lı yordu. O donmu sokakların altında, yeraltı kah-
veleri, alı veri merkezleri ve yerliler arasında ta ra-
lılara özgü bir yakınla ma, bir dostluk havası vardı,
yukardaki teri yenik dü ürdüklerine naniyorlardı hep-
si de.

Leslie bir kö eyi dönünce, yüzüne kırbaç gibi vu-
ran kar tanecikleriyle kar ıla tı, sonra oturdu u ah-
ap evin merdivenlerine yürüdü. Ev, McGill Üniversi-
tesi kampusundan birkaç sokak ötedeydi. Bu, Leslie'
nin McGill'de ikinci kı ıydı. Bir yıl daha geçirip bir de
tezini hazırlarsa, doktorasını tamamlamı olacaktı.

Eve girer girmez, basında ve paltosunun üzerin-
de biriken karları silkeledi. Evin sıcak havası pek ho-
una gitmişti. İy ki, Kanada'nın kendi yakıtı var, di-
ye dü ündü. Do up büyüdü ü yörenin, İngiltere'nin
güneybatısındaki Exter yöresinin kullandı ı odun ve
kömürden çok daha güvenilirdi Kanada'nın yakıtına.
Hiç de ilse bu ülke üç be cimri eyhin insafına kal-
mamı tı.

Leslie McAdam boynundaki yük atkıyı çıkardı,
üzerindeki karları silkeledi. Başındaki yün ba lı ı çe-
kince, kumral saçları omuzlarına döküldü. Tahta mer-
divenlerden ikinci kattaki dairesine çıktı. Merdivenler-
deki eski halının üzerinde kalın çizmelerinin izi kal-
mı tı.

Be dakika sonra sıcacık dairesinde bir başın ay-
dı. Islak giysilerini kurusunlar diye banyodaki soba
önüne asmı tı. Küçük mutfakta mis gibi Hindis-
tan çayı kaynıyordu, müzik setindeyse Mozart'ın bir
piyano konçertosunun melodileri yayılıyordu. Leslie
soyunup dökünürken, müzi i dinlemeye koyulmu tu.
Dairenin duvarlarında XIX. ve XX. yüzyıl empresyonist:

ressamlarının pastel renkli tablolarının kopyeleri asılıydı.

Aslında Leslie de kötü bir ressam sayılmazdı. E er geçmi i ve çocuklu u bir zorunluluk yaratmamı olsaydı, Leslie de akademik bir kariyer yapmakla ressamlığı meslek seçmek arasında bocalayabilirdi. Babasının yetenekli ellerine sahip oldu unu, hiç durmadan kendi kendine tekrarlıyordu. Yaratıcılıkta: ve yok yetenekli eller...

Leslie babasını aklına getirince, elinde olmadan ürperdi. En büyük zevkin, bo bir tuval üzerinde bir sanat eseri yaratmanın verdi i co kunun, aynı zamanda en büyük korkunun da kökeni oldu unu biliyordu. Yaptığı eserleri asla sergileyemezdi, hiç delse bu ko ullar altında... Pek çok kez özel sergilerden davetiye almı tı. Ama bunlarla kafa yormanın gere i var mıydı? Adının açıklaması, ölüm fermanını imzalamakla e anlam ta ıyacaktı.

Leslie McAdom yatak odasına; geçti. Yon oda da çalan klasik müzik, zor zar da olsa buradan da duyuluyordu. Genç kadın bir an büyük pencerenin önünde durdu. Dı arda hâlâ kar ya ıyordu, sessiz soka ı kaplayan: kar örtüsünün üzerine yeni kor taneleri ekleniyordu. Sokak lambasının ı ı bembeyaz vurmuş, bu soluk kesici güzellikteki görünüme hüzünlü bir hava vermi ti.

Leslie içini çekti. Kar ve so u a kar ın yola çıkmak zorundaydı.

Dolaptan bir bavul çıkardı. Yirmi dört saat içinde buradan uzakla acak ve sömestrin son iki haftasını olacaktı. Profesörlerin ona anlayı gösterceklerini umuyordu. E er işleri yolunda giderse, bir kaç hafta sonra geri dönecek ve tezini tamamlayabilecekti.

Ama bu **arada** çözümlenmesi gereken bir aile sorunu vardı. Victoria Sandier ölmü tü. Leslie bavulu hazırlamaya **başladı**..

Bir erkek nikâh yüzü ünü **neden** parma ndan çıkarıp cebine **saklasındı**? E er bu davranı ın iki nedeni varsa bile Shassad da, Hearn de ikinci nedeni bulamamı tı. Her neyse... Yüzü ün varlı ı ve kurbanın cebinde bulunması, bu adamın hayatında hiç de ilse bir ba ka kadının daha bulundu unu kanıtlıyordu. Yüzü ün **içine** K.F.-M.R. harfleri ve 6.12.1972 ta kazınmı tı.

Adli tıp raporu **19.** ubeye o gün saat üçe do

Rapora ilk göz atan Shassad oldu. Rapor, Shassad ile **Hearn'ün** tahminlerini do ruluyordu. Yetmi Üçüncü Caddede öldürülen adam, kana bulanmış bir cesede dönü meden bir saat kadar **önce** cinsel **ilişkide** bulunmu tu.

Shassad raporu **Hearn'e** uzatırken, filozofça bir tutum içinde, « u erkeklik organı **da** insanlığın ba ına dert açan bir felaket **simgesi**,» dedi. «E er bu herif, o mendebur organını külotunun **içinde** tutmayı be cerebilseydi ba ına bunlar **gelmeyecekti**... Belki de bugün hayatta olacaktı.»

Hearn bir yandan raporu okumayı sürdürürken, «Belki...» "diye **mırıldandı**.

Shassad sözlerini sürdürdü. «Beynimiz sabahın üçüne kadar iş tutuyor. Sonra kalkıp giyiniyor ve sokak a çıkıyor. Dı arı çıkar çıkmaz da bir **karşılama** komitesiyle burun buruna geliyor.» Shassad bir **an**

dural adıktan sonra, «Bu adam, o saatte soka a neden çıktı?» dedi. «Yoksa her eye ra men evine dönmek mi istiyordu?»

Hearn, «**Belki de** karısından boşanmıştır,» diye fikir yürüttü.

Hearn omuzların! silkti, «**Alışkanlıktan** olabilir.»

«**Alı kanlı in** böylesi duyulmu ey de il. Bana **kalırsa bu** adam evliydi.»

İki erkek de ileri sürdükleri varsayımların tutarlı ol madığını biliyordu. Fakat böyle karşılıklı fikir alı veri inde bulunmanın yararına inanmı lardı. Birbirle-rini yıllardan beri tanıdıkları için de bu Sokrat'vari suç ara tırma yöntemini bir güzel sanat gösterisine dönüştürmüşlerdi.

Hearn sandalyesinin arkalığında yaslanarak, «**Adam sabahın üçünde neden** dı arı çıkmı olabilir?» dedi. «Belki de sevgilisinin kocası, hiç beklenmedik bir **onda eve baskın** yapmı tır?»

do adam gecenin tamamı için ücret ödememi ti.»

İki kafadar bu **varsayım** üzerinde de bir süre zihin yordular. Saat üçü **yirmi** geçiyordu, cinayetin **üzerinden** a a ı yukarı on **iki** saat geçmi ti. Telefon çaldı.

440 Madison Bulvarında Brandford-Mehr Alım Satım irketinde görevli bir muhasebe yardımcısı, o sabah işe gelmemi ti. Adam kent dı nda oturdu u için bürodaki amirleri onun banliyö trenlerindeki gecikmeler yüzünden i e gelemedi ini sanmı lardı. Fakat vakit ö leyi bulup **da** Mark Ruder ortalıkta görün

bir sekreter genç muhasebecinin evine telefon etmi ti.

Telefonu adamın karısı açmı ve haberi alır almaz **da** endişelenmişti. Hayır, kocası gece de eve

gelmemi ti. Bir gün **önce** ak ama **doğru** telefon etmi , geç saatlerde bir toplantıya katılacağını, daha sonra da büroda kalıp birikmi i leri **tamamlamaya** çalışacağını söylemi ti. Bu nedenle de geceyi **Man-** Üniversite Kulübünde geçirmeye karar vermi ti.

Kulübe telefon edildi inde adamın oraya **kayıtlı** olmadığı anlaşılmı ti. Büroya bir göz atılınca adamın, ayın yirmisinde büroda çalışmak öyle dursun, kapısından içeri adımını bile atmadığı anlaşılmıştı. İşte bu nedenle de, bir saat sonra **New** York Polis Örgütünün Kayıp Bürosuna durum bildirilmi ti. Adamın çok üzgün ve telaflı görünen e i **Kyle**, polise kocasının e kalini tarif etmi ti.

Soru turma belirli kanallardan ve bilinen yöntemlerle yürütülüyordu. Hastane listeleri, karakol ra ve kent morgu incelenmi ti. Sonunda, Shassad'ın ba ka cinayet **olaylarında** da işbirliği yaptı . **Gary** Dedmarsh adında bir **laboratuvar** asistanı tarifi ona hiç de yabancı gelmedi ini belirtti.

Dedmarsh son yirmi dört saat **içinde** morga getirilen cesetleri ara tırdı. Dördüncü Bölge Merkezine telefon edip olayla ilgili soru turmayı kimin yürüttüğünü öğrendi.

Aradan be on dakika daha geçti. Derken, saat üç yirmi geçe Dedmarsh, Shassad ile Hearn'ün or telefonun numarasını çevirdi.

Yirmi iki ya ndaki soluk yüzlü, asi delikanlı tavırlı asistan, «Bay **Shay-sod,**» diye ba ırdı. «Derin **dondurucuda** ne buldum, tahmin edin: bakalım. Kızıl saçlı, ahane bir körpe sokak kadını. Dün gece getirmi ler. Bo azlanarak öldürülmü . Üzerinde hiçbir iz yok.»

Shassad, Gary Dedmarsh'ı çok iyi tanıdı ı için onun bu tür akalarına da yabancı de ildi. «Beni neden aradı ını lütfen söyler misin, Gary?» dedi; sabırsızlanmaya ba lamı tı. Oysa Gary o gün her zaman ne eliydi. Hani sıkılmasa, telefon ba ında da bile ıslık çalacaktı.

«Kayboldu u bildirilen Mark Ryder adında biri var ya,» dedi. «İşte dün gece bana gönderdi iniz ölünün o oldu unu sanıyorum.»

Shassad nikâh yüzü ünün içine kazınmı harfleri dü ündü. Sonra da Dedmarsh'ın telefonda cesetle ilgili açıklamasını dinledi.

Shassad sonunda, «Gerçekten yanılmamışsın,» dedi. Yetmi Üçüncü Caddedeki ceset gerçek adına yeniden kavu mu tu.

Thomas Daniels yangından harap olan bürosunun bir kö esine çekilmi oturuyordu. Büro le gibi is kokuyordu ve hiç ku kusuz bu koku daha haftalarca kaybolmayacaktı. Her taraf kül ve yanık eşya parçalarıyla doluydu. Halının büyük bir bölümü hâlâ ıslaktı. Yangınla ilgili soru turmayı yürütenler, bir ipucu ele geçirememi lerdı. Bu felaketten Thomas'a kala kola bir bo masa, telefon ve altı yıl önce babasının bürosunda çalı maya ba ladı ı günün anısı kalmı tı. Yirmi yedi ya ında bir avukat adayı, sosyal haklar ve özgürlüklerle ilgili dâvalara bakmaya hevesli genç bir hukukçu...

Babasının: o lu mu? İlk günlerde hiç de öyle göründü ü söylenemezdi. Tutucu bir ceza avukatı olan babayla idealist o lu birlikte çalı maya ba lamadan önce bir anla maya varmak zorunda kalmı lardı.

Genç Daniels, olanaklar elverdi ince, konu ma özgürlü ü ya da sosyal haklarla ilgili davalarla ilgilenecek, fırsat buldukça da vergi ve boşanma davalarıyla u ra acaktı. O ul, babasının pek itibar etti i ve sık sık hizmet etti i haraççılar ve beyaz gömlekli sahtekarların hiçbirini savunmayacaktı.

William Ward Daniels oğlunun sosyal haklarla ilgili davalara iyice gömüldüğünü gördükçe, «Tom, bazen bu ülkede gere inden fazla özgürlük tanındı nı demeyi âdet edinmi ti.

da, «Bunu nasıl söyleyebilirsin?» diye babasına kar ılık veriyordu. «Savundu un ki ilere bir bak sana...»

Ya lı adam kırla maya yüz tutan kıvrıcık saçlı ba nı geriye atıp, «Ah,» derdi. «Benim müvekkillerimin hepsi de suçsuz. İstersen mahkeme kayıtlarını incele.»

Thomas telefona uzandı. Andrea'nın işyerinin numarasını çevirdi. Salı ak amı, saat yedi buçuk ol mu tu ama Andrea gazetede ki masasının ba nda çar amba günü teslim edilmesi gereken bir yazının son düzeltmelerini yapıyor olmalıydı.

«Buyrun, ben Andrea Parker,» diye telefona yanıt verdi genç kadın.

«Hemen yayınlanmamak ko uluyla sana bir haber vermemi ister misin?»

«Tabii. Bu ak am bana» her eyi açıkla, yarın sabah da haberi Times gazetesinde okursun.»

« aka etmiyorum.»

«Peki, bu haberi bana telefonda açıklayabilir misin?»

«Büromun neden yakıldı nı biliyorum. O adamların neyin pe inde olduklarını da tahmin ettim.»

adamlar kimler?»

«Sana her şeyi gösterebilirim. Do rusu ilginç bir öykü.»

« imdi mi göstereceksin?»

«E er ilgileniyorsan...»

Yirmi dakika sonra oradayım. Tamam mı?»

«Tamam..»

Andrea telefonu kapadı. Masasının üzerindeki kâ itları toplayıp göze kilitledi. Gazetenin binasından dı arı çıkarak Kırk Dördüncü Caddeye yürüdü, hemen sarı boyalı bir taksiye atladı, on be dakika sonra da 457 Park Avenue'ye vardı.

Thomas onu binanın giri bölümünde bekliyordu. Gece nöbetçisi Jacobus camlı kapının kilidini açıp genç kadını içeri buyur etti, sonra kapıları tekrar kilitledi. Thomas Daniels ile hanım arkadaşları asansöre bindikten sonra, Jacobus iki gencin ba ka bir kata gidip gitmediklerini kontrol etti. Jacobus darkafalı bir adamdı. Hiçbir zaman, hiç kimseye güvenmemişti.

Thomas, Andrea'yı bürosunun kapısından içeri soktu. Bu genç kadının yangın yerine ikinci geli iydi. «Burada gezinebilmek için hâlâ uzun konçlu çizme mi gerekli olacak?» dedi.

«Yeni kiracıların buraya sinen yanık kokusunu gidermeleri belki de aylar sürecekt.»

«Yeni kiracılar mı?»

Thomas Daniels a zından çıkan sözleri geri alamazdı. «Seni buraya ça ırmamın nedeni bu değildi,» dedi. «Ama büroyu kapamayı da dü ünüyorum. Hem de bir daha açmamak üzere.»

temizlenmi bölümüne gelmi leri. Dosya odasının yanı ba ndaydı burası.

«Avukatlı ı bırakacak mısın?» diye **Andrea** sordu. «Bana anlatmak istediğın bu mu?»

Thomas Daniels ellerini ceplerine sokarak umursamazlık içinde, «Sanırım Öyle,» dedi.

Andrea, « lerini bırakan insanları ben bir türlü anlayamıyorum,» dedi

«Farkındayım. Ama banai bir ba ka seçenek göstersene. İki yardımcımın da belirli bir gelir getiren, istikrarlı bir işde çalışmaları gerekiyor. imdiden başka bürolara ba vurdular. Çevrene bir göz atsana.» Thomas bir eini cebinden çıkarıp ileriye uzattı. « u hale bak. Burada sa lam bir ey kalmadı. Ayrıca sigorta irketi de para **ödemiyor, Mahkemeye** ba vurup hakkımı aramak **zorundayım**. İşte, benim için yılın en büyük davası bu olacak.»

«Beni buraya neden ça ırdın? Avukatlı ı sürdür sana konferans çekmemi mi bekliyorsun?»

Thomas Daniels sandalyeye ilişti. «Hayır. u an istemedi im tek ey bu. Bu i den kurtulmak için hazır elime fırsat geçmi ken bunu de erlendirmek istiyorum. Çekip gitmenin tam **zamanı**.»

«Saçma. Tek geçim kayna ını kurutacaksın, öyle mi?»

«Tek geçim kayna ım ha... Bu kaynak ya amım süresince, beni her gün öldürdü. Tanrım... E er senin de baban **büyükWilliam Ward Daniels** olsaydı ve sen de onun **izinde** yürümek zorunda kalsaydın, imdiye dek çoktan avukat olur çıkardın. **Ama** bu da babanın izlerinin sana tıpatıp uydu u anlamına gelmezdi.»

dikkatle erke in yüzüne baktı, United Press Ajansında çalış an babasını anımsayınca, Thomas Daniels'in **duygularına** hak vermemek elinde deildi.

Thomas Daniels sözlerini sürdürdü «**Sen** de tıpkı benim gibi **kendinden** nefret edecektin. Yaz aylarında çe itli hukuk **bürolarında** çalışacak, önemli yargıçların yanında staj görecektin. Sonra da kendi adını taşıyan büronun başına geçip oturman istenecekti. Ah, evet. Gelecek için güvence altına alınmıştı. Fakat babam gibi parlak bir avukat olamayacağımı hiç kimse bilmiyordu. Babam göçüp gittikten sonra büronun mü terilerle dolup taşmayacağını da kimse tahmin edememi ti.»

Thomas Daniels kısa bir sessizlikten sonra, «**Lut** her **Adley** davasını anımsıyor musun?» diye sordu.

«**u zenci militanın davası mı?**»

«Evet. 1970 yılıydı. **Adley** silahlı soygun ve uyu - turucu madde bulundurmaktan sanıktı. Ayrıca zencilere e it haklar sağlamak için düzenlenen hareket - lerde yer alıyordu.»

«**Ve de mahkemede kendisine bir oyun düzen - lendi ini iddia etmi ti de il mi?**»

Thomas evet anlamına başını salladı. «**Bu** davayı **irkete babam** getirmi ti. Benim için de **iyi** bir deneme olacağını söyleyerek dosyayı, kucağına bırakıverdi. '**İşte sana büyük bir özgürlük davası...**'»

«**Sen bu davayı kazanmı tın, de il mi?**»

Thomas Daniels homurdanarak, «**Tabii,**» dedi. «**Yalancı tanık sayesinde.**»

«**Nee?**» **Andrea'nın!** a zı bir karı açık kaldı.

Thomas Daniels bu genç kadının onun dostu oldu u için gazetecilik yaptığını da anımsadı. Hemen, «**Bunları duymamı ol,**» dedi. **Andrea** başını sallayarak korkması için bir neden olmadığını belirtince, Thomas Daniels sözlerini sürdürdü. «**Sevgili babam ba -**

önemli bir tanık buldu. Parayla sağlanmı bir yalancı tanıktı bu. Ama o zaman benim bir şeyden habirim yoktu.»

«A sonra?»

Babam bana her şeyi anlattı. Onun iddiasına göre, du çok önemli bir koşuluymuş bu. Babam sonra da, 'Bu da sana iki şey öğretecek', dedi. 'Birincisi, hiçbir şeyin siyah ve beyaz diye kesin bir ayırımı tabi tutulamayacağı. İkincisiyse, başka bir avukata asla güvenmemen gerektiğidir. Bana bile güvenmeyeceksin.'

Thomas sustu. Genç kadının vereceği kararı merakla bekliyordu.

Andrea'nın yüzünde kuşku bir ifade belirmedi. Günün birinde bu öyküyü yayınlayıp yayınlamayacağını düşünüyordu.

«Peki, bana anlatmak istediğin şey bu muydu?»

«Hayır. Sadece sana neden şimdi kırıklığı içinde olduğunu anlatmak istedim. Durum madan sonra mahkemeye çıkıp gerçekleri açıklayacak cesareti gösteremedim. Ama daha sonra tekrar aynı yöntemi uygulayacak kadar da namussuz değilim. Galiba bizim ihtiyar benim ahlakımı ne ölçüde bozabileceğini anlamak için bir deneme yapmak istemişti.»

«İnsanın tek o lüna böyle bir yöntem uygulaması çok garip.»

«Babam garip bir adamdı. Bazen düşünüyordum da, ben babamı hiçbir zaman kelimenin tam anlamıyla tanıyamamışım. Onun kadar bağımlı olamadım için ne büyük bir düşünürüm diye uyardığını, neler hissettiğini bilemiyordum. Aynı şekilde seni de düşünürüm.»

«Ne diyorsun?»

«Seninle sürekli ve sağlam temellere oturtulmuş kurmamız olanaksız. Bu nedenle de sen başka erkeklerle ilişki kurmakta ısrar ediyorsun. Ve de bildiğin gibi **senin** bu tutumun beni çılgına döndürüyor.»

«Thomas, olayları abartıyorsun...»

Thomas elini havaya kaldırdı. «Lütfen, sözümü kesme de beni dinle.»

Andrea sustu.

«Ancak dü kırıklığına u ratmadı mı biri var. İşte o ki büromu yakıp kül etti. Senin burada olmanın nedeni de bu. Sana anlatmak istediğim öykünün başlangıcı... Zaten benim de bildiğim bundan ibaret.»

kim yaktı?»

«Bilmiyorum. Fakat birisinin benden önemli bir dosyayı almak zorunda olduğu belli. Dü ünsene... Eski dosyalar arasında öylesine de erli bir dosya olmalı ki, **adamlar** onu ele geçirmek için neleri göze aldılar. Bizim peder bu davranışa herhalde bayıldı mı?»

«Pekala. Beni yeterince meraklandırдың. Çalınan dosya neyin nesiydi?»

«Bilmiyorum.» Thomas Daniels genç kadının meraklanmasına sevinmiş gibi di. «Çoktan unutulmuş ama son derece de erli bir dosya olmalı bu... Öyle ki, onu ele geçirmek isteyenler dosyanın kaybolduğunu farkedilmesin diye her şeyi göze alırlar. Daha anlayabilir mi?»

«Buraya masal dinlemek için gelmedim.»

«Harika.» Thomas Daniels gülümsedi. «Beni izle.»

Genç adam Andrea'yı dosya odasına götürdü,

ona yanan dosya dolaplarını gösterdi. Sonra da yangından nasılsa kurtulan dolaplardan birini açtı.

«Belle ime her zaman **güvenirim,**» dedi. «Bu dolapta S harfinin dosyaları vardı. Alfabetik sırayla yerle tirilmi ti. **S'li** dosyaların ilk sıralarında Sandler gibi isimler vardı.»

Sandler'in, Sandler'i gibi mi?»
bastın.»

«Saçmalamayı bırak, Tom. Nelerden sözetti ini anlamak istiyorum.»

«Seni aydınlatmak bana: kıvanç verecek.»

Thomas Daniels genç kadını dosya dolabının yanına ça ırdı. Dolap iyi kapatılmamı ama içindeki dosyalar yangından etkilenmemi ti. Sadece üst kı-sımları biraz kararmı tı.

«E er Victoria Sandler'in ölüm haberini okuma-saydım, bunun farkına varmayacaktım. Ya lı kadın yangın günü ölmü .»

Andrea'nın alnı kırı tı. Ka ları çatıldı. «Ee?»

«Eeesi, birden meraklandım. Babam birçok da Sandler ailesinin savunma: avukatlı ını yapmı tı. Zenger ve Daniels Firması yıllar yılı Sandler ailesinin işleriyle ilgilenmişti. Ve işte Victoria sonunda öldü. Thomas Daniels gülümseyerek birden sesinin tonunu değiştirdi. «Ölüler geride cesetlerinden başka ne bırakırlar?»

«Vasiyet mi?»

«Tabii. O ihtiyar kadın yıllar önce delirmi ti. Belki de vasiyetinin nerede oldu unu bilmiyordu. Daha önce hazırlanan vasiyet, yani Arthur Sandler'in vasiyeti Zenger ve Daniels Firması tarafından onaylan-mı tı. Bu da: benim: içime bir kurt dü ürdü.»

«Acaba: Victoria: Sandler'in vasiyeti bürodaki dosyalardan birinde mi diye dü ünümü olmalısın. Önem

İl bir veraset davasına konar **miyim** diye **umutlanmış-**
tın, de il mi?»

«Harika bir tahmin.»

sinsi gülümsedi. «Ba ka bir deyi le,
yüklüce bir veraset davası alırsan, tekrar avukatlık
yapmak sana güç gelmeyecek, de il mi?»

«**Tabii** böyle bir vasiyet **için** ödenecek avukattık
ücreti de hayli kabarık olacaktır. Do rusu, bu tür bir
kabul
ederdim. Parayı cebe indirdikten sonra da bu iğrenç
meslekle ilişkimi **keserdim**. Kısacası, bu **dava** özgür-
lü ümü satın almamı sa layabilirdi.»

Andrea **Parker'in** kur uniye çalan açık mavi göz
leri, Thomas **Daniels'in** işaret ettiği **dosya** dolabına
yöneldi. «Dolapta ne buldun?»

«Kocamam bir bo luk. Yangın ba ladı ı zaman
bu dolapta hangi dosyaların bulundu unu biliyorum.

bölümü buradaymı . Baksana. Eu
gene Sabato, **Margaret Saichter**, Robert Samuelson
diye dosyalar **sıralanmış**. urada bir bo luk var.
Sandler adına düzenlenen dosya alınmı . Sonra Ho
ward Saperstein ve **Reginald Saxon** diye adlar alfa-
betik sırayla devam ediyor. Büronun en kabarık ve
en değerli dosyası sırra kadem basmı .»

Thomas Daniels genç kadının yüzüne baktı.

ku kulu bir tavır takınmı tı.

«**Buna** ne diyorsun, Andrea?»

«Bence hava cıva...»

cıva olanı nedir?»

«Senin varsayımın.»

«Niçin?»

«Ortaklarından biri dosyayı alrı olabilir.»

«Böyle bir ey **yapmaları için** neden yok ki. Ay-
rıca ikisine de sordum, dosyayı almamı lar.»

«Peki, dosyayı en son ne zaman gördü ünü anımsıyor musun?»

Thomas Daniels omuzlarını silkti. Bunu anımsaması olanaksızdı.

«Gördün mü? Sandler dosyası aylar önce kaybolmu olabilir. Hatta belki de yıllar önce. Dosyanın kaybolmasını yangına bağlamak harika bir varsayım. Ama çok da uzak bir olasılık, ikisi arasında ne gibi bir bağ olabilir?»

«Bilmiyorum.»

«Aileden sağ kalan kimse var mı, varsa, böyle bir giriimde bulunmayı neden istesin?»

Thomas Daniels yine omuzlarını silkti. «Mutlaka birilerinin gizli bir amaçları vardı. Büromu yakan kim ne yaptı nı gayet iyi biliyordu. Burayı enlik ol diye yakmaya kalkmadı ı ortada.»

«Yangını çıkaranın belli bir amaç güttü üne ben de inanıyorum. Ama büroyu yakan kimse dolaptan bir değil, on be yirmi dosya alabilirdi. O zaman da dosyaların niçin alındı nı kim bilebilir? Adam yangın çıkarmak için o dosyaları tutu turmu da alabilirdi.»

Thomas Daniels bir iki saniye dü ündükten sonra, «Olabilir,» dedi. «Fakat o zaman da elimde kalan birkaç ipucuyla oyalanabilirdim, Sandler dosyasında ne gibi belgeler bulundu unu ö renebilirdim.»

«Nasıl yani?»

Thomas Daniels'in yüzü esrarengiz bir gülümsemeyle aydınlandı. Andrea'yı dosya odasından çalı ma masasının bulundu u odaya getirdi.

«Bizim ihtiyarın eski orta ıyla görüşüm.»

«Zenger'le mi?»

«Evet, Zenger'le.»

«Ben onun sağ oldu unu bile unutmu tum.»

«Buna a mam. Adam seksen iki ya ında. Ama

kafası hâlâ çalı ıyor. **Nantucket'te** ya ıyor. Ya had-
emekliye ayrıldı.»

«Peki, Zenger ne dedi?»

«Sondler'le ilgili mi? Hiçbir ey demedi»

«Bak işte bu görü me sana büyük yarar sağla-
mı .»

Thomas Daniels **masanın başına** geçip oturdu.
Andrea oturacak sandalye **bulamayınca**, masanın ke-
narına ilişti. Thomas Daniels genç kadının zarifli ini
ve vücudunun güzelli ini görmezlikten gelememi.

«Zenger benimle **telefonda** de il, yüz yüze ko-
nu mak **istediğini** söyledi. Gidip **görüreceğim.**»

«On yıl önce düzenlenmi bir dosyada neler ol-
nasıl hatırlayacak?»

«**Dosyadaki** yazıları **hatırlayamaz** tabii. Fakat ih-
tiyar Victoria öldüğüne göre, Zenger bana Sandler
söz etmek isteyecektir.»

Andrea **sordu**, «**Zenger'i** ziyaret etmek için ta-
mi gideceksin?»

Thomas Daniels sandalyesinin arkalı na yasla-
nıp kollarını gö sünde kavu turdu. «Böyle bir ziyaret
ilginç olurdu... Ama hayır. **Oraya** gitmeyece im. Olay
benim için fazla **önem** ta ımıyor. Oraya kadar gitme-
ye de mez diyorum. Karanlık i lerin; döndü ü; bu bü-
royla artık **ilişkimi** kesmeye kararlıyım.»

«Bu **da** ne **demek** oluyor?»
sana büroyu kapamayı dü ündü ü-
mü söylemi tim.»

«Evet.»

«Bunu dü ünüyor, **gerçekleştiriyorum**. Bu bü-
royu cuma. günü kapatacak ve avukatlı ı bırakaca-
ğım.»

Kısa bir sessizlik oldu. Andrea genç adamın söy-
lediği sözleri **kafasının** içinde öyle bir tarttı. «Sana

inanmıyorum. Büroya **geri** döneceksin. Avukatlık senin kanına i lemi .»

«**Hayır,**» dedi Thomas ba nını sallayarak. «E er büroyu imdi kaparsam, bir daha geri dönmem. Sıfırı tüketmi durumdayım. irket iflas etti. Geçmi tümüyle yanıp gitti.»

Thomas Daniels pencereden kar ıdaki bo bina-ya baktı. Binanın ıkları söndürülmü tü ama bürolar, ertesi sabah çalı maya gelecek **olan** görevlileri bekliyorlardı. Ertesi gün, daha ertesi gün ve ondan **son** raki günlerde de durum de i meyecekti.

Thomas, «Otuz üç **yaşımdayım,**» dedi. «Bir o kadar daha ya ayaca ımı sanmıyorum. Ya amımın yarısını bu büroda geçirmeye **niyetim** yok. Nefret etti im ve üstelik **başarılı** olamadı ım bir işi yapmayı sürdürerek ihtiyarlayıp ölmek istemiyorum.»

«Peki ne i yapacaksın?»

Thomas Daniels sorunun yanıtını veremeyece ini belli etmek istercesine ellerini iki yana, açtı. «Ben sadece ne yapmak istemedi imi biliyorum.» Ellerini başının arkasında kenetledi. «Bir sırrı çözmek **isterim**. Amatör detektif olmak **da hoşuma** gider. Fakat burada **olup** bitenler artık beni hiç ilgilendirmiyor. Her ey babamındı, benim de il.»

Thomas Daniels **dosya** dolaplarına bir göz attı «Kapıları kapatıyorum artık. Sana bir ey söyleyeyim mi, bu karar beni hiç ama hiç üzmedi.»

DÖRT

Cuma ö leden sonra, saat dördü **göçeli** çok olmu tu. Devetüyü rengi paltolu genç **kadın**, Zenger

ve Daniels hukuk bürosunun ön kapısından içeri girmeye çalıştı. Kapı kilitliydi.

Genç kadın ceviz ağacından yapılmış koyu renk kapıya baktı. Tekrar zili çaldı ve tokmağı çevirmeye çalıştı. Görünürde hâlâ kimse yoktu. Kapı bir türlü

Ancak yanlış adrese gelmediğinden de emindi. Günler önce çıkan yangından kalma is kokusu da ılmamıştı. Ayrıca gazeteler Zenger ve Daniels hukuk bürosundan sözetmişlerdi ve kapının üzerinde de bu adlar yazılıydı.

Genç kadın kapının solundaki zili neden sonra farketti. Hemen zile bastı. Aradan birkaç dakika geçti. Tam umudunu kesip oradan uzaklaşmaya hazırlanırken, kapı birdenbire açıldı ve bir erkek, «Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

Genç kadın birden afallamıştı. Karısında duran yabancı bir adam vardı. Elleri kir içinde, saçları dağınık, madda inikti; gömleğinin kollarını dirseğinin yukarısına kadar sıvamıştı. Dış görünüşüyle bir hukukçudan çok, bir hademeye benziyordu.

«İçerde birilerinin bulunup bulunmadığından emin değildim,» dedi genç kadın. «Evet, randevum yok ama... Birini görmek istedim.»

İstediğiniz belirli biri var mı?»

Genç kadın kapının üzerindeki isimlere bir göz attı. «Eğer kendisi içerdeyse !William Ward Daniels ile görüşmek istiyorum.»

Adam hafifçe gülümsedi. «Bakın işte onu arıyordunuz. Geç kaldınız. Bay Daniels bir yıl önce öldü.»

«Yaa, çok üzüdüm.» Genç kadın ağlamaya başlamıştı. «Ben de söylemek istiyordum ama söyleyecek söz bulamadım.»

Thomas, «Ben William Ward Daniels'in oğluyum,» dedi. «Belki size yardımcı olabilirim.»

Genç kadın bir an dü ündükten sonra, «Belki,» dedi Thomas'ı tepeden tırnağa süzerek; onun bu kı-yafetini neye yoracağını bilemiyordu;

Ocak ayının son cumasıydı. Thomas yangından kurtarılabilen öteberiyi kutulara ve sandıklara yerle-tirmişti. Pazartesi günü bina sahibi dairenin baştan a a ı yenilenmesi için işçi çalı tırmaya ba layacak-tı. Bugünden sonra, bürolar yeni kiracılara hazırlana-caktı. Zenger ve Daniels artık sadece belleklerde ka-lacaktı.

Thomas da kendine öyle bir göz attı ve kadının duraksamasının nedenini anlamakta gecikmedi. « ey, e ya topluyordum da,» dedi «Kıyafetimin kusuruna bakmayın. Babamı niçin görmek istemiştiniz?»

«Konuyu içerde görü ebilir miyiz?» Genç kadın bir an için bocaladıktan sonra, «Anladı ım kadarıyla sizin büronuz Sandler servetiyle ilgiliymiş,» dedi.

Thomas genç kadına dikkatle, hatta biraz da hayretle baktı. Kadın kibar tavırlı ve ıktı, üstelik bir derginin kapağını süsleyebilecek derecede güzel bir yüze sahipti.

Thomas, «Tabii,» dedi. «Buyrun.»

Kapıyı tuttu, genç kadın içeri girdi.

Esrarengiz ziyaretçi büronun durumunu görünce pek a ırmı tı. Kararmı duvarlar, e ya denkleleri, ge-niz yakan duman kokusu... Kararmı e yanın bir bö duvarların kenarlarına dizilmi ti.

«Durumu size açıklamam gerekiyor.» Thomas genç kadına yangını anlattı.

«Büronuzu ba ka bir yere mi nakledeceksiniz?»

«Bir bakıma öyle sayılır.» Thomas genç kadını, yangından fazla etkilenmemi olan tek odaya götür-dü. Masasının üzerindeki kâ it yı ınlarını kaldırdı. Avukatlı ı bırakma kararını yabancı kadına açıkladı.

maktan kaçınmıştı. Ziyaretçisinin anlatacaklarını dinleyecek, sonra do ona bir ba ka avukatı önerecekti.

«Bana yardım edemeyece inizi bilemiyorum.» Genç kadın çevresine alıcı gözüyle bakındı. Thomas ancak imdi onun hafif İngiliz şivesiyle konu tu unu farketmi ti. «Bana inanmayabilirsiniz de... Ayrıca tanıma i iyle me gul oldu unuz için benimle u ra -mak istemeyebilirsiniz.»

«Sanırım, sorununuzu ö renmek fazla zaman almaz.»

«Galiba haklısınız.» Genç kadın Thomas'ı dikkatli dikkatli inceleyip ona bir açıklamada bulunup bulunmamak konusunda bir karara varmaya çalı tı. Bu adam dürüst birine benziyordu. Üstelik büro da gazetelerde sözü edilen yerd i. «Geçen hafta gazetelerde Victoria Sandler adında bir kadının öldü ünü okudum.Yazıda bu büronun vaktiyle Sandler ailesinin işleriyle u ra tı ı belirtilmi ti.»

«Bir zamanlar öyleydi.» Thomas, Andrea'yı gözlerinin önünde canlandırdı. Onun Times'da yayınlanan yazısından sonra di er gazeteler de haberi sünunlarına aktarmı lardı.

«Victoria'nın bir erkek karde i vardı. Adı Arthur Sandler'di. 1899 do umlu.»

Thomas, «Evet, doğru,» dedi. Bu açıklamanın sonunun neye varacağını merak etmeye ba lamı tı. O da genç kadını inceledi. imdi ngiliz ivesiyle daha da belirginle mi ti. Kadın güzel konu uyordu. Kültürlüydü. Sade bir kıyafeti vardı ama bu giysiler bile vücudun güzelli ini gizleyemiyordu. Lacivert bir tayyör giymi ti; açık mavi renkte bir bluzu vardı, boynuna da uçuk mavi renkte bir fular ba lamı tı. Devetüyü rengi palto imdi kuca ında duruyordu.

«Arthur Sandler hakkında neler biliyorsunuz?»

«Fazla bilgim oldu unu söyleyemem. Onu asıl, babamla Bay Zenger tanırdı. Yani ölümünden önce. Galiba 1954'te ölmü tü de il mi?» .

Genç kadın, «Hayır,» dedi. «De il.»

«Ne de il?»

«Ölüm tarihi 1954 de il. Gazeteler onun bir cinayete kurban gitti ini yazdılar. Sokakta: saldırıya uğramı sözde.»

«Tamam.»

«Tamam de il. Arthur Sandler 1954'ten sonra da hayattaydı. Hem de çok sonra...» Genç kadın sakın sakın, ölçülü bir tavırla! konu uyordu,

Thomas sandalyesine yaslandı. Kollarını önünde kavu turup bu kez daha büyük bir merakla genç kadına baktı. Onu kendi bürosundan çok Bellevue'ye layık bulmu tu.

«Siz nereden ö rendiniz bunu?»

«Uzun hikâye bu.»

«Ondan hiç ku kum yok.»

«E er dinlemek isterseniz anlatmaya hazırım.»

Thomas sesini çıkarmadı, sadece genç kadını süzmekle yetindi.

«Arthur Sandler 1954'te öldürülmedi. Öldürülenin kim oldu unu bilmiyorum ama Arthur Sandler de ildi.»

«Onu daha sonra gördünüz mü?»

«1954'teki ölümünden sonra ve 1964 yılında gördüm.»

«Yaa... Bu çok güzel işte.»

Genç kadın ba nı kaldırıp Thomas'la göz göze geldi. Önceleri yumu ak bakı lı olan mavi gözlerinde, imdi duygu dolu, hatta biraz da korkuyla karı ık sert bir ifade vardı.

«Ben deli de ilim. Buraya da paramla kepaze olmak için gelmedim.» Genç kadın duruladı. «Arthur Sandler benim babamdı.»

Thomas bir an düündü. «Anlıyorum. Kendisi annenizle evli miydi?»

«Tabii. Sava yıllarında.»

«Sava mı?»

«İkinci Dünya Sava ı.»

Thomas, «Arthur Sandler hiç evlenmemiști,» dedi. «1954'te ölünce de, onun me ru ya da gayri me ru bir çocuk sahibi olmadı ı yasal yollarla sap tandı. Mirası da oldu u gibi Victoria'ya kaldı... O...»

Genç kadın çantasından çıkardı ı ikiye katlanmış bir kâ ıdı masanın üzerine bıraktı.

Thomas, «O da Arthur Sandler'in tek vârisiy diye sözünü tamamladı. Sonra masadaki kâ ıdı aldı. «Bu nedir?»

«Herhalde okumasını biliyorsunuzdur...»

Thomas kâ ıdı açıp incelemeye koyuldu. Okumasını sürdürürken, genç kadın da konu maya ba tladı. «Bu benim do um belgem. 1945 yılında İngiltere'de, Exeter'de do dum. Kâ ıda dikkatli bakın.» Dedi i do ruydu. «Ama nikâh gizli tutulmu tu.»

«Gerçekten çok gizli tutulmu . Arthur Sandler bile haberi olmamı .»

«Victoria'nın hiçbir eyden haberi yoktu ki... Hangi yılda ya adı nı bile bilmezdi.»

«Eh, i te...»

Genç kadın ba nı geri çekip Thomas'a baktı. «Anlattıklarımı pek inanmadınız değil mi?»

«Korkarım öyle, küçük hanım... Bayan...»

«McAdam. Leslie McAdam. E er sizin için bir ta ıyorsa, evli olmadı ımı da belirtiyim.»

«Buraya da Sandler mirasının vârisi oldu unu-
ZU söylemek için geldiniz. Ya da malların bir bölü-
münün size ait oldu unu belirtmek için. Bu dedikler
do ru mu?»

«Ben sadece hakkım olanı istiyorum.»

«Bu do um belgesinin gerçek olup olmadığını
araştırabilirim,» dedi Thomas. «Bunu ikimiz de bili-
yoruz. Fakat do um belgesi tek ba ına yeterli ol-
maz. Kimli inizi kanıtlayabilir misiniz? Annenizle ba-
banızın kimler oldu unu, onların evli bulunduklarını
kanıtlayabilir misiniz?» Thomas biraz daha anlayı lı
görünmeye çalı tı. «Bu iş sizi yıllarca mahkemeler-
de süründürebilir. Belki de yüzlerce ki i Sandler mi-
rasına sahip çıkmak isteyecektir. Ben dahil bir avu-
katı böyle bir davayla ilgilenmeye razı etmek çok
güç olur. Sonra mahkemeye de iddianızın haklı ol-
du unu kabul ettirmek çok daha zor tabii.»

«Biliyorum.»

Thomas bir ey demedi. Leslie bu sessizlik için-
de ku kunun egemen oldu unu sezinlemişti.

Genç kadın sessizli i bozdu. «Ya amımı, do u-
mumun çevresinde olu turulan haksızlıklar içinde
geçirdim. Arthur Sandler'den artık korkmuyorum.
Sa da olsa, ölmü de olsa, önemi yok. Ben sadece
hak etti imi istiyorum.» Büyük bir so ukkanlılık
çantasından bir deste mektup çıkarak bun-
ları masanın üzerine yaydı.

mektuplar, Bay Daniels. Babamın, anne-
me yazdı ı mektuplar. 1942den 1944'e kadar... is-
tersiniz, mektuplara imdi bir göz atabilirsiniz. Daha
sonra da el yazılarını inceletebilirsiniz. Fakat bu
mektupları kimseye veremem.»

Thomas mektupların kahverengi zarflarını ince
Üzerlerindeki pullara, damgalara baktı. E er

Leslie McAdam rol yapıyorsa, gerçekten çok başarılı, diye dü ündü. Acaba rol yapmıyor muydu?

«Ba ka bir ey daha var.» Thomas ba nı kaldırdı.

Leslie çantasından küçük, eski, siyah ciltli bir kitap çıkarmı tı. Thomas, kitabın üzerinde yaldızlı harflerle yazılmış KUTSAL İNCİL' sözcüklerini okumadan da kitabın neyin nesi oldu unu anlamı tı.

«Kitabı aç kapa ın içine bakın.»

Thomas sa elini uzatıp kitabı aldı. Gözlerini Leslie'den ayırıp İncil'i büyük bir ilgiyle inceledi. Kapa ın iç kısmındaki yazıyı okuyunca, deh etle ürperdi. Kapağın arkasındaki sayfaya bir nikâh kâ idı yapı tırılmış tı. 20 Ekim 1944 tarihini ta ıyordu bu belge. Nev York do umlu Arthur Sandler ile Tiverton doğumlu Elizabeth Ann Chatsworth'un Kuzey Fenwick'de, Devon kasabasındaki St. George Kilisesinde dini törenle evlendikleri belirtilmi tı. Nikâhta hazır bulunan iki tan ın imzaları da yer almı tı. Kâ idin alt kısmında, üçüncü bir imza daha vardı. Zar zor okunan imza, kilisenin papazı Jonathan Philip Moore'undu.

nikâh kâ idini a a ı yukarı bir dakika kadar inceledi. Sonra giderek artan bir merakla İncil'i karı tırmaya başladı. Birinci sayfadaki roman rakamları dikkatini çekmi tı. İncil 1942 yılında İngiltere'de basılmış tı.

Thomas, ba nı kaldırıp genç kadına baktı. Ku kusu da ılmaya yüz tutmu tu ama tümüyle yok olmamı tı. «Ba ka bir ey var mı?» diye sordu.

«Belki de niçin 1954 yılında ortaya çıkmadı ı merak ediyorsunuzdur.»

«Aklıma gelmedi de il.»

Leslie McAdam omuzlarına de en açık kumralı

saçlarını geriye itti. Sonra bluzunun ilk iki dümesini açtı. Boynundaki fuları çözüp zarif bir hareketle boynundan çekti.

«Bana yaklaşın, Bay Daniels. Işık her eyi uzaktan görmenize yeterli de il.»

Leslie bu sözleri söyledikten sonra boynunu Thomas'a uzattı.

Thomas genç kadının boynunda kalın çizgi halindeki pembe yara izini görmü tü.

«Piyano telinin izi, Bay Daniels. Dokuz yaşında bir kız çocuğunun derisini bir piyano telinin bu hale getirmesi do al.»

Thomas hiç konu madan genç kadıncı baktı.

«Bu da babamın bana verdi i bir ba ka armaan. Onun en güzel anısı. 1954. O yıl beni bo maya kalkı acak kadar canlıydı.»

Leslie hiç kıpırdamadan Thomas'ın boynunu daha büyük bir dikkatle incelemesini bekledi. Thomas piyano telinin boynundaki damarları nasıl kesti ini anlamakta gecikmemi ti. Artık Leslie'nin yalan söylemedi inden emindi. Sadece onun nasıl sa kalabildi ini merak ediyordu.

fularını tekrar boynuna sardı, bluzunun dümelerini ilikledi. So ukkanlılı ını hiç bozmamıştı. Thomas ise zar zor kendini toparlayabildi.

Aradan birkaç saniye geçti. Leslie do um kâidına ncil'e ve zamanla sararıp eskijen mektuplara baktı. Sabrı tükenmemi ti. Üstelik u ya da bu ekilde amacından vazgeçebilecek tipte bir kadına da hiç benzemiyordu. Leslie sessizli i bozarken, geniz yakan duman kokusunun farkına vardı.

«Buraya payıma dü en mirası almak için geldim, Bay Daniels,» dedi. «Sanırım bana yardım edebilecek tek ki i de sizsiniz.»

«Neden bu tek ki i ben oluyorum?»

«Babanız yüzünden... Ve babanızın benim babamla olan ilişkisi nedeniyle.»

ba ka avukatlar da var. Benden çok daha iyi avukatlar...»

Leslie ba nı sallamaya ba lamı tı, büyük bir kararlılık içinde ba nı iki yana sallıyordu. Bu, bir öneri yapmaya hazırlık anlamını ta ımıyordu. Bir kararı açıklıyordu. Kesin karar verilmi ti. İnsan ona bakınca, narin, çıtı pıtı bir genç kadın oldu unu ve di ili in verdi i bir duyarlılıkla hareket etti i yanılıgısına kapılabilirdi. Oysa o çıtı pıtı görünü ün arkasında bir örs kadar dayanıklı ve bir çekiç kadar ısı bir ruh gizliydi.

Leslie, «Ben hem bilimle u ra ıyorum, hem de bir sanatçıyım,» dedi. «Bilimadamlarına özgü merak-ve sanatçılara özgü yaratıcılık bende biraraya gelmi . Fakat aynı zamanda kötü bir adamın kızı

Arthur Sandler'in. Onun da kanını ta ıyorum. Nefret etmesini çok iyi bilirim.»

«Umarım, açıklama yapmasını da biliyorsunuzdur. Ben bu anlattıklarınızdan pek bir ey anlaya yamadım.» Thomas Daniels genç kadınla arasında duygusal ve kültürel bir mesafe bırakmaya çalı arak avukatlıktan ayrılma kararını anlatmaya koyuldu.

Leslie hemen Thomas'ın sözünü kesti. «Buraya sizden iki rolü birden oynamanızı istemek için

Avukat ve detektif olacaksınız.»

«ikisi de bana göre de il.»

«Bundan o kadar emin olmayın. İnsanlar hangi alanlarda ba arılı olacaklarını ancak uzun u ra lar-dan sonra ö renirler.»

«Yaa, öyle mi?»

«Benim gördü üm, bildi im kadarıyla öyle. Albert Camus ne demi ti? 'İnsan layık oldu ğu çehreye kavuşur,' demi ti de ğil mi? Ben bir kadının da, erke in de her zaman layık oldu u mesle i buldu u-na inanıyorum.»

Thomas Daniels ba nı i ki yana salladı. «Çok, çok yanlı ... Ya amımın son sekiz yılını bu mesle e kar ı koymakla geçirdim. Gerçe i ö renmek ister misiniz? Burada yanıp kül oldum. Size bir ba ka gerçe i daha açıklayayım mı? Aslında için için bu felaketten mutluluk duyuyorum.»

«Mutluluk mu duyuyorsunuz?»

yangın beni bu i ten kurtardı. Babamla A ya amları boyunca çalı p didinip düzenledikleri dosyalar, kayıtlar... Bunların hepsi de artık bir hiç oldu. Hiçbir ey **kalmadı**. Her ey yandı kül oldu.» Thomas Daniels'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. «Temize çıkmaya benziyor bu. Özgürlü e kavu maktan farkı yok. Artık ya a istedi im gibi sürdürebilirim. Avukatlık yapmak ya da detektiflik oynamak, tasarılarım arasında yer almıyor.»

«Peki, tasarılarınız **neleri** kapsıyor?»

«Buna daha sonra karar verece im. Zamanla bir eyler bulurum. Biliyor musunuz, bu sabah aynaya baktı mda, kendimi geçen yıllardakine göre çok daha **gençle mi** buldum. Sanki üzerimden a ır bir yük kalkmı gibiydi. Gerçekten de öyle...»

«Fazla emin olmayın.»

«Neden emin olmayayım?»

«Üzerinizdeki yükün kalktığından.»

«Sesinizin **tonu...** Bir tehdit ya da uyarı var bu Tahminlerimin hangisi do ru?»

«Aslında ikisi de doğru değil. Fakat çou zaman insanın kaderi gelir onu bulur, insan kendi alın-yazısını aramaya fırsat bulamaz. İşte ben hep bu gerçeikle karıştım. Siz de yangını kendiniz bulmadınız. Geldi o sizi buldu.»

Thomas Daniels gözlerinde kuşku ve merak karışımı garip bir ifadeyle genç kadına baktı. Sanki ondan kimli ini daha açık seçik anlatmasını ve nereden geldi ini, bu kimli i nasıl elde etti ini açıklamasını ister gibiydi.

«Siz de çok şey biliyorsunuz» dedi.

«Kundak "sokularak çıkarılan yangınları. hemen dedi Leslie «A da kokusunu alı-
rım.»

Thomas'ın yüzündeki gülünseme kaybolmuş-
tu. yangının çıkı nedeni konusunda da bir tahmin yürütebileceksiniz.»

«Elbette. Buraya da onun için geldim.»

«Tahminlerden nefret ederim. Ben somut ger-
çeklerden hoşlanırım. Hukuktan nefret etmemin ne-
deni de bu. Hukukta gerçekler günün ko ullarına
göre saptırılır ve taraf tutularak gözler önüne seri-
ilir. Bir bakıma gerçekleri gizlemektir hukukçuluk.»

«Siz gerçekleri bilmek istiyorsunuz, öye mi?
Ben de size bunu sa layaca m. Size buraya geli-
imin nedenini kesinkes açıklayan bir öykü anlata-
ca m. Ve de niye yangın felaketine u radı ınızı an-
latan bir öykü olacak bu.»

Thomas Daniels arkasına yaslandı, «Pekâlâ.
Ben de zevkle dinleyece im öykünüzü.»

BES

Leslie, «Artık hepsi gerilerde kaldı, tarihe karıştı,» dedi. «Yani so uk sava filan...»

Thomas ka larını çattı, «Soğuk sava mı?»

«Evet, bence öyle. Yne bana kalırsa, bu olanların so uk sava la ilgisi var. Babam haberalma örgütünde çalış ırdı. Yoksa siz bu kadarını da mı bili miyordunuz?»

bu soruya bir yanıt vermek için çaba-
ladı ama bir yandan da genç kadının öyküsünü me-
rakla beklemeye ba ladı. «Sandler'in işlerinin ço-
uyla babam ilgilenirdi.»

Leslie a kın a kın, «Gerçe i bilmiyordunuz,
de il mi?» diye sordu.

«Bilmiyordum.»

«Önemi yok. Zaten olup bitenlerin fazla bilindi-
ini de sanmıyorum. Ben bile babamın kimin hesa-
bına casusluk yaptı nı asla ö renemedim.»

«Hangi hükümet hesabına demek istediniz sa-
nırım.»

«Evet. Aslında olasılıkların sayısının da pek ka-
barık oldu unu sanmıyorum. Babam ya bir tarafı
tutuyordu ya da ötekini. Do u ya da Batı demek is-
tedim.»

Thomas Daniels kar ısındaki sevimli yüzü gide-
rek artan bir merakla süzdü. «Siz: bütün bunları ne-
reden ö rendiniz?»

«Babamla topu topu iki kez kar ıla tım ve bu
kar ıla malar, sayesinde ö rendim. Geri kalan sü-
resince öyle bir adam ya amıyordu. Onun varol

du unu hiç kimse resmi bir a ızla kabullenmiyordu.» Leslie hafifçe güldü. «Merak etmeyin. Çocuklu umda annem bana babam hakkında yeterince bilgi verdi. Büyüdükten sonra da... Kendime göre bazı sonuçlara vardım.»

«Her eyi öğrenmek istiyorum.»

«Dokuz ya ıma gelinceye kadar annem bana baktı. yi bir anneydi. Ama kırgın, küskün bir kadındı. Babam tarafından terkedilmi ti. Bir Amerikalı erkek.»

«Anneniz. ngiliz miydi?»

Leslie evet anlamına ba ını salladı. Ellerini kuca ında kavu turup sandalyesinde dimdik oturmayaya çalıştı.

«Sava yıllarında görülen a klardan biri... Savaş sırasında Exeter yakınlarına binlerce asker Amerikalı, Kanadalı, Fransız... Ayrıca üniforma giymeyen ordu görevlileri ve haberal örgütlerinin elemanları da vardı. Daha sonra bizim bölgemiz, Normandiya çıkarmasından önce, para ütle indirilecek birliklerin toplanma merkezine dönü tü. Fakat imdi bunları bir yana bırakıp daha sonra olanları anlataca ım.»

Leslie savaş yıllarının İngiltere'sini anlatmaya koyulmu tu. Annesi işçi kesimindendi. Exeter'li bir hancının kızı olan Elizabeth Chatworth, 1942 yılında yirmi bir ya ındaydı. Bazı zamanlar a zına kadar askerlerle dolan bir meyhanede çalışı yordu. O meyhaneye pek çok yabancı geliyordu. Bu yabancıların arasında adının Arthur Sandler oldu unu söyleyen kültürlü bir Amerikalı da vardı.

Meyhanenin gedikli mü terilerinin ço unun tersine Sandler yalnızlıktan hoşlanıyordu. Haftalarca Exeter'de kaldı ı halde ortalıkta pek gözükmüyor,

sonra da geri dönüyordu. Kentte oldu u zamanlar gecelerini meyhanede geçirmeye başlamıştı, erkenden gelip kapanı saatine kadar otururdu. Tek ba ına bir kö eye çekiliyor, ılan birasını dalgın dalgın yudumlayarak somurtup oturuyordu.

1942'nin ba larında Sandler, adının Elizabeth oldu unu ö rendi i garson kızla gevezelik etmeye başlamı tı. Bu kız da genellikle ba kalarıyla kayna - mıyordu. Derken ya murlu bir ubat gecesi, meyha- nenin kapanma saati yakla ırken, Sandler genç kı- za, onu evine kadar götürmesine izin verip verme- yeceğini sordu. Kız da bu teklifi kabul etti. Eizabeth'- in evinin kapısına geldikleri zaman, kız Sandler'i eve buyur etti. Sandler geceyi orada geçirdi.

Birbirinin tümüyle kar ıtı olan çevrelerden gel- mi lerd i ama dünya politikası onları biraraya getir- mi ti. Ve ikisinin de birbirine gereksinme duydu u bir gerçekt i; ikisi de karanlıkta yapayalnız kalmak- tan korkuyordu, yoksa birbirlerine duygusal ba larla ba landıklarından de ildi. Fakat çok geçmeden, birbirlerine pek uygun olduklarını ke ftiler. Birlikte olmaktan zevk alıyorlar, birbirlerinden ho lanıyorlar- dı. Arthur dördüncü haftanın sonunda çekip gitmek zorunda kalınca, mutlaka geri dönece ine söz ver- mi ti. Ama ne zaman dönece ini açıklaması ola- naksızdı.

Haftalar geçti. Elizabeth her zamanki gibi i in- de çalı yor, gözlerini takvimden ayırmıyor, sansür edilen sava haberlerini büyük bir dikkatle dinliyor- du ve günler geçtikçe de Amerikalı hayranının geri dönmesinden umudu kesmeye başlamı tı. Aradan tam tamına üç ay geçmi ti. 1942 yılının Haziran a- yıydı. Sıcak rutubetli bir yaz gecesi, Elizabeth ba- rın öbür ucuna do ru bakınca Sandler'i gördü. A

dam gülümseyerek Elizabeth'i gözlüyordu. Elizabeth derin bir soluk aldı, elindeki tepsiyi bıraktı ı gibi koşup Sandler'in boynuna sarıldı, erkek de onun bu sevgi gösterisine aynı ekilde kar ılık verdi.

Exeter'de üç hafta kalacağını söyledi. Artık her ak am birlikteydiler; geceleri beraber oluyorlar, gündüzleriye Sandler kayıplara kar ıyordu. Bir süre sonra yine Exeter'den ayrılma ama tekrar ili kileri böylece sürüp gidiyordu. Sandier birkaç hafta orada kalıyor, birkaç hafta ortadan kayboluyordu. Tam on sekiz ay geçmişti aradan. Sonunda Elizabeth işin ba ından beri zihnini kurcalayan soruyu sormak cesaretini gösterdi.

«Burada olmadığın zamanlar nereye gidiyorsun?»

İkisi de bu sorunun yanıtlanmaması gerektiğini biliyorlardı. Fakat Sandier yanıtladı. «Avusturya'ya •gidiyorum.» Elizabeth birden afalladı ama adamın gerçe i söylediğini de farkettiler. Daha ba ka soru sormadı, hatta sava ta hangi tarafı tuttuğunu bile öğrenmek istemedi. O a amada, Sandler'e ba ka bir ülkede bir e i olup olmadığını da sormadı. Belirli süreler için de olsa, bir erkek buldu u için kendini anslı sayıyordu. Onun tanıdığı kadınların çoğunun hiç erke i yoktu çünkü.

1943 geçti, derken 1944'ün de hemen hemen yarısı geçti. Ekim ayındaki ziyareti sırasında, Sandier iki haftadan fazla bir süre giderek üzgün ve dalgın görünmeye başladı. Elizabeth onun derdini öğrenmek istedi. Sandier önce bundan söz etmeye yanaşmadı ama sonunda içini döktü.

Sava taki görevinin son noktaya, hem de en tehlikeli döneme yakla tığını söyledi. «Avrupa'daki sava sona erinceye kadar seni göreceğimi sanmı-

yorum.» Durakladı, sonra büyük bir soğukkanlılıkla ekledi. «İğrenç bir oyuna bula tım, tehlikeli bir kampa kısıldım. Sava sona ermeden beni öldürmelerinden korkuyorum. İki taraftan biri yapabilir bunu.»

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Sandler yüzünü genç kızından uzaklaştırmıştı ama Elizabeth onun yüzüne bakmıyordu. Erke in a ladı nı biliyordu, bunu Sandler'in bilmesini istememişti. Arthur Sandler biraz kendini toparlayınca tekrar konu tu.

kez onu sevdi ini itiraf etti. Onu bırakıp gitmek istemediğini, fakat ba ka seçene i olmadı nı söyledi. «Senin için en iyi olanı yapmak

dedi. «E er ansım yaver gider de sava tan sa salim çıkabilirsem, buraya dönece im ve seni Amerika'ya götürece im.» Kısa bir duraklamadan sonra sözlerini sürdürdü. «Geri dönmezsem de senin geçiminin sa lanmasını istiyorum.» Daha sonra da ilk kez ailesinden söz etti. New York'ta oldukça varlıklı bir adam sayıldığını açıkladı. Ertesi gün, 20 Ekim 1944 günü Exeter'den kirlara do ru yol aldılar. North Fenwick adında yeşillikler arasına gizlenmi küçük bir kasabanın kilisesinde evlendiler.

Thomas Daniels elindeki İncil'e baktı.

Leslie, «Arthur Sandler on gün sonra, bir gece kentten ayrıldı,» dedi. «Bir daha da geri dönmedi. Sava tan sonra da... Dokuz ay sonraysa ben do ndum.»

Thomas, «Sava sona erince ne oldu?» diye sordu.

«Annem bekledi. Ama bo una. Hiç haber çıkmadı. Mektup falan da gelmedi. Arthur Sandler sırra kadem basmı tı.»

«Anneniz onun izini bulmaya çalışt mı?»

«Elbette. Ancak karşısına iki büyük duvar çıkmı tı. Biri İngilizler, öbürü de Amerikalılardı. İngiliz yetkili makamları, böyle bir kimsenin İngiliz topraklarında ya amasına olanak bulunmadı nı belirttiler. Annem daha sonra onu Amerika'n Elçili i ve Londra'daki ABD Ordu Merkezi aracılı ıyla bulmaya çalış tı. Yne bir sonuç alamadı.»

yetkililere nikâh kâ ıdını gösterip kocasını aradı nı •açıklamış mıydı?»

«Evet. Fakat Amerikalılar öyle inatçıydılar ki, Nuh diyorlar, peygamber demiyorlardı. Üstelik son derece ku kucu ve sır saklamaya meraklı ki ilerdi. Ne dediler biliyor musunuz? 'Böyle bir adam hiçbir zaman yaşamadı.' Anneme, onun gibi bir bar kızının Amerikalı bir milyonerle evlendi ini iddia edip arışsürdürmesinin sakıncalı olaca nı, bu tür giri imlerden vazgeçmezse onu polise teslim edeceklerini ya da bir akıl hastanesine kapatacaklarını söylemi ler.»

«Eee, sonra?»

«Sonrası bu. Beni annem tek ba ına büyüttü. Aradan yıllar geçtikçe de çok i renç bir oyunun oynandığına ve kendisinin de bu oyuna alet oldu na inanmaya başladı. Exeter'de barda çalışmaya deama sava tan sonra oranın da yıldızı sönmü tü. Annem tahsilsiz bir kadındı. Geçimimizi sa lamak için o barda çalışmaktan ba ka seçene i yoktu, barı dolduran o kaba saba amelelerin iğrenç davranı larına katlanmak zorundaydı.»

«Anneniz daha sonra evlenmedi mi?»

«Annem bir daha hiçbir erke e güvenmedi, Bay Daniels. Onun durumundaki bir kadından da ba ka türlü bir davranış beklenmezdi.»

Thomas sıkıntılı sıkıntılı kıpırdandı. Leslie ile göz göze gelmemeye çalışıyordu. Dışarda hava kararmıştı, ak amin altısı olmak üzereydi.

Leslie 1954'e, Arthur Sandler'in öldü ü yıla atladı.

Adamın pek de eceliyle öldü ü söylenemezdi.. Arthur Sandler, Seksen Dokuzuncu Caddede yürürken, silahlı üç ki i de onun yolunu bekliyordu, O sırada yanında olan Victoria, karde inin vuruldu unu görünce deh ete dü mü , çı lık çı lı a ba ırma ya ba lamı tı. Elinde tuttu u pazar çantasını yere bırakıp adamlara en azından bin tane gıcır gıcır bir dolarlık banknot vermek istemi ti. Katiller parayla ilgilenmemi ler ve adamların da izleri bulunmamı tı.

«Sandler gibi bir Amerikalı milyonerin öldürülmesi, Avrupa'nın dört bir yanında önemli bir haber olarak yayınlanmıştı,» dedi. «Böyle tanınmı bir adamın sokak ortasında öldürülmesi, gazetelerin birinci sayfalarına uygun bir haber sayılırdı.. ngiliz haber yayınları, haberi yayınladılar. Hepsi de.» Les soluk aldı. «Annem onun foto rafını gördü. Ve tabii hemen tanıdı. Ayrıca ismini de anımsamıştı. Babamın hâlâ sa oldu una inanıyordu.»

«Anneniz ne yaptı?»

Leslie, Elizabeth Chatsworth'un en cızından ya düzine avukata ba vurdu unu, hepsinin de onu servet avına çıkmı bir sahtekâr sanıp kapıdan geri çevirdiklerini anlattı. Annesi daha sonra da Lond

Amerikan Konsoloslu una ba vurmu tu. Bir kaç gün süren soruşturmada son ra konsolosluk gayet so uk bir ifadeyle Elizabeth Chats sahtekârın biri oldu unu söylemi lerdi. Bu

nün üzerine kadın Sandler'lerin New York'taki adreslerine birkaç mektup postalamıştı.

Thomas, «Anneniz bu mektuplarına yanıt aldı diye sordu.

«Evet, **ama** postayla de il.»

1954 yılında Noel'den iki hafta ~~kadar~~ önce, bir ikinci vakti, Leslie annesiyle birlikte oturdu u dört odalı eve dönmü , sokak **kapısını** açtılar, sonra her zaman yaptı ı gibi annesine seslenerek geldi- ini haber vermek istemişti. Ama ona karşılık veren yoktu. Leslie **ikinci** kez seslendi. Garipti do rusu. Kapı açıktı ama annesi evde yoktu. Yiyecek bir ey- ler atı tırmak için mutf a girdi ve birkaç dakika sonra merdivenlerden yukarı çıktı.

yatak odasının kapısı açıktı. Odanın **içi** yangın yerine dönmü tü. Giysiler, çama ırlar, ö- teberi odanın dört bir yanına da ılmış tı.

Leslie **iyice meraklanmıştı**. «Anne,» diye ses- lendi. Kapıda duruyordu. Odanın ortasına kadar yü- rüdü. **Çarşafların** kana bulanmı oldu unu farket

Bir adım daha atınca, annesini gördü.

Ceset yerde yüzükoyun yatıyordu. Boynu kırıl

Annesinin çenesinin altında, boynunda koca- man bir çizgi göze çarpıyordu.

avaz avaz ba ırmaya ba ladı. Korkudan, üzüntüden kalbi duracak gibi olmu tu. Arkasında kapının büyük bir gürültüyle kapandı nı duydu.

Leslie deh et içinde arkasına döndü. İri kıyım bir adamdı. Elbisesiyle kravatı siyahtı, benzi sap

Ellerinde kauçuk eldivenler vardı.

Adam sakın bir tavırla, «Sen Leslie olmalısın,» dedi. Amerikan ivesiyle konu uyordu. «Annen, mektuplarında senden sözetti ti.»

Adamın kapana kısırdı ı kızın yanına gitmesi birkaç saniye sürdü. **Gömleğinin kollarını** yukarı sıvadı.

«Gel bana, **Leslie,**» dedi. «Senin babanım ben.»

Sandler'in elinde iki **ucu** birer halkaya bağlı bir tel vardı. Teli hemencecik kızın boynuna geçirdi. Leslie adamı tekmelemeye çalı tı. Aya ı nasılsa a-
damin dizine çarpmtı tı. Sandler **teli** iki ucundan çekti. Tel kızın boynunda derince bir yara açmtı tı. Fakat Sandler dizinin acısıyla dengesini kaybeder gibi oldu. Leslie de hemen geri çekildi. Sandler teli elinden bırakmtı tı. Leslie onun bir anlık a kınlı-
ndan yararlanarak yıldırım gibi merdivenlerden a
şağı indi. Boynundan akan kan üstünü ba ını leke içinde bırakmtı tı.

Sandler'in nasıl olup da kaçmayı ba ardı ını Leslie hiçbir zaman ö renememi ti. Polisler eve girdiklerinde Sandler yoktu. Geride de hiçbir iz bırak-
mamıştı. Sadece **Elizabeth** Sandler'in cesedi vardı.
tam anlamıyla usta bir katilin i idi bu cinayet.

Leslie, «Kendimi korumaya küçükten alı kınım, Bay **Daniels,**» dedi. Sesi titriyordu. «Bunu dokuz ya-
ındayken ö rendim. Hiçbir zaman da unutmadım. Onun yüzünü de çok iyi anımsıyorum. Korkudan ta kesilmi tim. Fakat kendimi korumak için bir eyler yapmam gerekti ini biliyordum.»

Leslie sol eliyle saçlarını düzeltti. **Thomas'**ın da eline baktığını farketmi ti. «Size ba ka bir ey da-
ha göstermek **istiyorum,**» dedi. «Bu sizde kalabilir.»

Leslie çantasını açıp küçük bir mektup zarfı çı-
kardı. Zarftan aldı ı büyük boy siyah beyaz foto -
rafa bir iki saniye kadar dalgın dalgın baktıktan

sonra, so uk bir sesle, «Babam,» dedi. «Arthur Sandler.»

Thomas foto rafı kenarlarından tuttu. «Ne zaman çekilmi bu fotoğraf?»

«1942'de, belki de 1943'te çekilmiş. Sanırım imdi pek i e yaramaz.»

Thomas omuzlarını silkti. Foto rafı bir ba ka zarfa yerle tirirken, «Demek dokuz ya ında yetim kalmı tınız. Sonra ne oldu?» dedi.

«Annemin hiç akrabası yoktu. Normal ko ullar altında, kimsesiz kalınca benim de Devon'daki kimsesiz çocukları barındıran bir yurda gönderilmem gerekiyordu. Ancak bu konu öyle kolay kolay kapacak gibi de ildi. Ertesi gün Londra'dan Scotland Yard Örgütü olayla ilgilendi. Sanırım onlar da hemen olayı İngiliz Gizli Haberaima Örgütüne bildirmi olacaktlar.»

«Bunları da nereden uydurdunuz?»

Leslie alaycı bir gülümsemeyle, «Ben bir ey uydurmadım. Sadece olanları anlatıyorum,» dedi. «Ertesi gün, daha önce yüzlerini hiç görmedi im si-vil elbiseli iki polis beni Londra'ya götürdü. Duvarlarında, Kraliçenin ve Churchill'in foto rafları asılı resmi bir binaya soktular. Dokuz ya ında da olsam, saf bir çocuk de ildim, Bay Daniels. Neler olup bitti ini anlamı tım. Resmi kayıtlara göre ölmüş sayılan bir adamdan beni korumak istiyorlardı, beni gizleyeceklerdi. Annemin cenazesine katılma-ma bile izin vermediler.»

«Kimlerdi bunlar?»

«Bu işin ba ında Peter Whiteside adında bir adam vardı. Uzun boylu, zayıf ve de yakı ıklı. Duygulu, kültürlü bir adamdı, ya amım boyunca kar ıla tı im kabasaba i çi kılıklı adamlara hiç benzemiyor

du.» Leslie duraladı. «Peter Whiteside olanların beni ne denli etkiledi ini anlayabilen tek ki iydi.»

«Bu Whiteside adındaki adam ey mi?...»

Leslie hemen, «Devlet hizmetinden ayrılalı çok dedi.

Thomas ba nı öne do ru salladı. «Sözlerinizden ona büyük bir yakınlık duydu unuz anlaşıyor.»

«Ya amımın çok kısa bir dönemini onunla birlikte geçirdim. Güvenebilece im tek ki i oydu.» Leslie, Thomas Daniels'in ne dü ündü ünü okumak ister gibi genç adamın gözlerinin içine baktı. «Öyküme devam edebilir miyim?»

«Lütfen.»

«Peter Whiteside benimle ilgilenece ini söyledi. Bana yeni bir yuva sa layacaktı. Güzel ve tehlikesiz bir yuva. İsviçre'nin Vevey kentinde oturan ya lıca bir İngiliz çiftinin yanına yolladı beni. Adamın adı Tabii hemen onun soyadını aldım.»

Thomas, «Bu karı koca sıradan İngiliz vatandaşları mıydılar?» diye sordu.

«Benim ya amıma karı anların hiçbiri sıradan ki i olamaz. McAdam bir 'araba kazasında sakat nedeniyle devlet hizmetinden emekliye ayrıldı tı. Gerçe in benden gizlendi ini hep dü ün mü ümdür. Yıllar sonra da olup bitenleri be a a lı be yukarı tahmin edebildim. 1955 yılıydı. McAdam hesabına Ortado u'da çalı yordu. Süvey 'te. Bir Arap onu arkasından vurmu tu. Bu saldırıdan sonra sakat kalmı tı, güçlkle yürüyordu. Bu nedenle de 'emekliye' ayrıldı tı.

«Ve McAdam'lar sizin manevi anneniz ve babanız oldular, öyle mi?»

«Bir bakıma. Aslında onların yanında çok mut-
luydum. Bu beraberli in devam etti i dönem, ya a-
mımın en mutlu dönemi oldu. Cenevre Gölüne ve
Fransız Alp'lerine bakan özel bir okulda ö renim gö-
rüyordum. ık giysilerim, güzel bir yuvam ve arka-
da larım vardı. Kız arkada lar ve erkek arkada lar.
Fransızca ve Almanca ö renmi tim.»

«Bir masaldan farkı yok bu anlatıklarınızın.»

«Sonra babam beni yine buldu. Aradan on yıl
geçmi ti. Ama benı buldu.»

1964 yılı, mevsimlerden yazdı. Leslie'nin okulu
tatile girmi ti. Artık lise mezunu sayılıyordu. Tem
ayında, gölün isviçre tarafında kalan kesimin-
deki bir tekne havuzunda i bulmu tu. yerinde Ro-
berto Gicarelli adında bir delikanlıyla tanı tı. Siyah
saçlı, yakı ıklı bir delikanlıydı; İtalyan kantonu Ti-
cino'lu bir fabrikatörün o lu oldu unu söylemi ti.

her ak am onunla bulu uyordu. Gicarel-
li iddialı, atlet yapılı bir erkekti, Leslie'den de epey
büyüktü. Bir hafta sonra da genç kıza onunla yat-
masını teklif etti. Leslie önce bu teklifi kabul etme-

Fakat zamanla fikrini de i tirdi. Roberto'yu
tanıyalı bir ay kadar olmu tu ki, bir ak am i ten çı-
karken genç adama, «Annemle babam burada de-
dedi. «Ev bo .»

Leslie'nin evine gittiler. Biraz arap içip
müzik dinledikten sonra da tabii genç kızın yatak
odasına geçtiler. Hiç konu madan soyunmaya ba -
ladılar. Leslie çok heyecanlıydı. Roberto'dan ho lanı-
yordu; dipdiri vücudu, geni , kaslı omuzları vardı.
Güçlü bir erkekle sevi mek dü üncesi, ehvet duy-
gularını kamçılama tı.

Birlikte sevi menin tadını çıkarmaya baktılar.
Genç adam Leslie'ye çok iyi davranıyordu. Genç kız

da sevi mekten böylesine zevk aldı nı hatırlamıyordu. A k oyunu sona erince, Leslie erke e iyice sokuldu, gö üslerini erke in vücuduna bastırdı ve onun vücudunun ılık temasıyla kendinden geçti.

Leslie, «Harikaydın,» diye mırıldandı. Sonra delikanlının yüzüne bakarak istekli istekli, «Tekrarlamak ister misin?» diye sordu.

«Hayır, istemem.»

Leslie bir dirse inin üzerinde do rulup kollarını çattı. Oda sadece pencereden içeri sızan ııkla aydınlanmı tı. «Bir hata mı yaptım?» diye sordu.

«Hayır, suç bende.»

«Ne diyorsun sen?»

«Pencereden dı arı baksana, Leslie.»

Leslie çırılçıplak pencereye yakla arak camdan dı arı baktı ama bir ey göremedi. Bombo bir sokak. Ayışığı. Kar ıda, bir sokak lambasının altında bir adam duruyordu.

dedi Leslie. «Ben dı arda hiç bir ey göremedim.»

Genç kız erke in onu omuzlarından tuttu unu hissetti.

adamı görmüyor musun?»

Leslie tekrar dı arı baktı. A a ıdaki adam da ba nı kaldırmı , yukarıya, Leslie'ye bakıyordu. Genç kız karanlıkta adamın yüzünü pek seçememi ti. Fakat birden her eyi anlayıverdi. Bir eliyle yüzünü kaparken, bir koluyla da çıplak gö sünü örtmeye çalışı tı. Roberto genç kızın çı lık atmasına izin vermedi.

Leslie. Bana verilen emirleri yerine getirmek zorundayım.»

Leslie erke e do ru dönerken, Roberto'nun par

makları bo azını sıkmaya ba lamı tı. Daha birkaç dakika önce efkati, ehveti simgeleyen eller imdi bir cinayet işlemeye hazırlanıyordı. Roberto kızı hırsla sarsıyor, bir yandan da bo azını sıkmaya devam ediyordu.

Leslie, ah Tanrım, diye içinden geçirdi. Yapa- ca nı yaptı. Ba ardı. Babam beni öldürtüyor...

Can havliyle çırpınıp adamdan kurtulmaya çalı tı. Fakat Roberto çok güçlüydü, onunla ba etme si olanaksızdı. Roberto genç kızı sırtüstü yata a ya tırdı. Leslie yastı nın altından hiç eksik etmedi i diki makasını bulmaya çalı yordu.

Kendini kaybetmek üzereydi. Parmak uçları ma- kasın tutacak yerine de mi tı. Fakat Roberto onu kuvvetle çekince, makası tutamadı.

Leslie sön. bir kez daha makası yakalamayı de- nedi. Bu kez avcuna alabilmi ti. Yastı nın altından makası olanca gücüyle erke in sırtına sapladı.

Roberto acı bir feryat kopardı. Makas sol om- zunun altına saplanmı tı. Roberto'nun sarılan par- makları gev edi. Leslie acı içinde öksürdü. Roberto yine de onu öldürmekten vazgeçmemi ti. Tekrar bo ğazını sıkmak istedi. Ama Leslie makası ikinci kez adamın sırtına batırdı.

Bu kez genç adamı a ır yaralamı tı Roberto e yarasını tutmaya çalı tı. Deh etten çılgına dön- mü bir halde a kın a kın Leslie'ye baktı, çıplak bir kadının onu nasıl olup da bu hale getirdi ini an- layamamı tı.

Leslie bir kez daha kolunu ileriye uzattı. Ro

berto yata ın içinde iki büklüm olarak ya amak için son bir kez daha çırpındı.

Thomas Daniels'in bürosu birden sessizle mi ti.

«Anlatılacak fazla bir ey kalmadı. Kimin ne siydi bilmiyorum ama O adam ölmü t . Kimli i sahteydi. Sadece ölenin babam olmamasına  z ld m. Arthur Sandler yine kaçmı tı. Bu da benim onu son g r  m oldu.»

«A ceset ne oldu?»

«O i halledildi. Olay  zerine manevi annemle babam hemen Majorca'dan geri döndü. Londra'yla temasa geçtiler. Manevi babamın belirli yerlerde dostları vardı diyelim. Cenevre'deki İngiliz Konsoloslu u, İsviçreli yetkililerle anla ıp içi örtbas ettiler. Fakat ülkeyi terketmek zorundaydım. Kimli imin deryi kalmamı tı. Üstelik İsvi reli ler ülkeye dert getiren yabancılardan ho lanmazlar.»

Thomas Daniels alçak bir sesle, «Tabii,» dedi.

«İngiliz pasaportum vardı, onu kullandım. Kanada'ya geçip  renimimi orada sürdürdüm. İsviçre'den ayrılmadan önce, manevi babam bana bu ncil'i ve mektupları verdi. Bunların kendisine teslim edildi ini ve zamanı gelince bana iletmesinin tembih edildi ini söyledi.» Leslie omuzlarını silkti. «te hepsi bu kadar.»

imdi genç kadın susuyordu. Thomas Daniels sessizli i bozmak için konu maya çalıştı. «Siz hiç de gerçekten adam  ld rm  birine benzemiyorsunuz.»

Leslie uyardı. «Kendinizi aldatmaya çalı mayın. Bay Daniels. Ben  yle çaresiz, zavallı biri de ilim.» farkındayım.»

Leslie tekrar sustu.'Oturdu u yerde hafifçe kıpırdandı, sanki bamba ka birinin ki ili ine bürünü vermiş gibiydi. «Bakın,» dedi. «Hep kötü eylerle kar ıla tım. Ya amım süresince, aksilikler pe imi bırakmadı. Herhangi bir uygar ki i gibi, ben de insan hayatına de er veriyorum. Fakat aynı zamanda korkusuz ya amak da istiyorum. Ve ku ku içinde kaldığım sürece, bu isteğimi gerçekleştiremem.»

«Ku ku içinde kalmak mı?»

«Babam konusunda. Onun öldü ünü bilmek istiyorum. Vaktiyle sizin büronuzla ilişkisi varmı . Elinizde bazı kayıtlar olmalı.»

Thomas dosyalardan kalan enkaza bir göz attı, bir ey demedi. Deliller. Thomas delililerin hepsinin yokoldu unu dü ündü. Acaba bunları ba ka nerede bulabilirdi?

«Babanızı bulursam?» diye sordu. «Yani sa bulursam...»

«Umarım bulamazsınız.»

«Ama ya bulursam?»

«Size daha önce de söyledim. Benim ya amam onun ölmesi gerekiyor.»

Yine uzun ve sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonra Leslie'nin yüzündeki gergin ifade kayboldu, hatları yumu adı. «Özür dilerim. Sözlerimin sizi nasıl a ırtı tı nı biliyorum.»

«Ama sizin durumunuz bu.»

«Evet, korkarım öyle.» Leslie tatlı tatlı gülümsemi. Thomas bu gülümsemenin niteli ini anlamakta gecikmedi. Genç kadının en etkili silahlarından biriydi bu. Leslie de bir yandan, Thomas Daniel'i inceliyor, anlattıklarına inanıp inanmadı nı anlamaya çalışıyordu. «Acaba bir Sandler dosyası bulabilecek misiniz?» diye sordu.

Thomas nasıl olup da böyle kolayca yalan söyleyebildi ine a mı tı. «Bu i birkaç günümü alabilir. Babamın eski ortağı Bay Zenger ile görüşürü mem de gerekebilir.»

«Güzel... imdi gelelim ücretinize.»

Thomas, «Benim normal ücretim, saat ba na...» diye söze ba ladı.

Leslie hemen atıldı, «Hiç param yok. Sandler mirasından payıma dü ecek olan dı nda. lerde elim e geçecek paranın yüzde yirmi be ini size vermeyi öneriyorum. Ama imdilik size bir kuru bile veremem.»

Thomas fazla dü ünmeye gerek görmeden bu öneriyi kabul etti.

«Gelecek çar amba sizi arasam olmaz mı?» Leslie yangın enkazıyla dolu olan büroya öyle bir göz attı. «Sahi, siz nerede olacaksınız?»

Thomas bir saniye dü ündükten sonra, «Oturdüğüm evi büro olarak da kullanıyorum,» dedi. «Beni oradan arayabilirsiniz.» Telefon numarasını bir kâda yazıp Leslie'ye uzattı. Sonra ba nı kaldırıp, «Açıklamadığınız bir nokta kaldı,» dedi.

«Öyle mi?»

«Bana anlattıklarınızdan öyle anlaşıyor ki, babanızla anneniz sava sırasında güzel bir a k serüveni ya amı lar. Babanız annenizi çok seviyormu olmalı ki, onunla evlenmi . Peki aradan on yıl geçtikten sonra babanızı geri dönüp ikinizi de öldürmeye iten neden ne olabilir?»

«Bunu öğrenmeme belki siz yardım edebilirsiniz.»

Leslie aya a kalkarak ete ini düzeltti ve Thomas'ın onu incelediğini görünce de dü ünceli bir tavır takındı.

«Galiba bir noktayı daha belirtmem gerekecek.»

«Evet, **buyrun.**»

«Belki de merak ediyorsunuzdur. Erkekler sinir bozuyorlar. Onun için de erkeklerle asla iliki kurmam.»

Uzun bir sessizlik oldu. «Bunu belirtmemin yerinde olacağını düündüm. Eğer siz de erkeklerin ço u gibiyseniz, aklınızdan böyle eyleyi geçirmisinizdir.» *

«Aklımın kö esinden biie geçmedi.» Thomas yine yalan söylemişti. Leslie'nin kapıyı kapayacağını seyrretti. Ona bir adres bırakmadığını farketti i zamanısa Leslie çoktan gitmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

ALT

New England Havayollarının Havilland Stol tipi on bir ki ilik küçük yolcu uça ı, New York'un Marine Havaalanından sabah saat dokuz kırk be te havalanmı tı. Thomas Daniels uçaktaki dokuz yolcudan biriydi. Yolculu un büyük bir bölümünü de düşünerek geçirdi.

Ihtiyar Zenger'in tutumu garibine gidiyordu. Bu adam bir zamanlar NewYork hukuk çevrelerinde bir efsane kahramanıydı, Bill Daniels'in orta ı o zamanlar parlak bir avukattı. Ama 1950'lerin ortalarına do ru günün birinde, çalı ma iste ini kaybetmi ve duru ma salonlarındaki çeki meler artık onu ilgilen-dirmez olmu tu. O tarihlerde William Ward Daniels'in belirtti i gibi 'bambaşka bir insan' olmu çıkmış-avukatlık yapmanın getirdi i heyecan ve ko u turmaktan çok, emeklili i sa la-yaca ı sakin ya amı ye liyordu.

Baba Daniels o luna, Zenger'in emekliye ayrıl-masının Sandler malikânesiyle ilgili oldu unu açıklamıştı. Ancak bu da pek anlamsızdı. Zenger, Sand

malikânesini birkaç kez ziyaret ettikten sonra, bu işin ona göre olmadığını açıklamı tı. Ya şimdi, aradan yirmi yıl geçtikten sonra, buniara kim önem verirdi? Hatta kim anımsayabilirdi? Thomas babasının ortağını yakından tanıma olanağını bulamamı tı.

Küçük uçak on ikiyi çeyrek geçte Nantucket'e vardı. Thomas, yıllar önce emekliye ayrılan avukatın evine gitmek için havaalanından bir taksiye bindi.

Taksi Zenger'in evini pek öyle kolay bulamadı. Emekli avukat okyanusa bakan bir burunda, eski bir evde oturuyordu. Thomas mavi renkli Chrysler marka taksiden inip şöföre parasını verirken, alt kattaki pencerelerden birinin perdesinin kıpırdadığını fark etti. Sonra bir demir kapıdan içeri girip, çimenlerin arasındaki ta yolda ilerleyerek çevresine bakındı. Ya lılık dönemini geçirmek için ideal bir yerdi burası. Suçtan, hava kirliliğinden ve gerçek dünyadan arınmı tı.

Eski evin ilerisinden okyanusa inen bir patika vardı. Zenger'in topraklarını sınırlayan kumsalı dev dalgalar dövüyordu. Kaba saba bir tahta iskele burundan denize uzanmı tı.

Thomas iskeleye bağlı duran iki büyük tekneyi görünce şaşırdı. İkisi de Chris Craft'tı, derin suda balık avlayanların kullandıkları türden. Thomas bu, rada oturanlardan birinin Nantucket'ten uzaklara gidip derin sularda avlanmaktan hoşlandı olduğunu düündü. Bu meraklı balıkçı da babasının eski ortaı avukat Zenger'den başkası olmasa gerekti, çünkü tekneler Zenger'in iskelesine bağlıydı.

Me e a acından yapılmı kapıyı, Zenger'in evi

ni yöneten Bayan Clancy açtı. Esmer, tembel görünümlü bir kadındı.

«Siz Bay Daniels misiniz?» diye sordu.

Thomas baını öne do ru sallayınca, Bayan Clancy onu birinci katta, eski e yayla tıklım tıklım dolu, büyücek bir salona götürdü. Adolf Zenger de oradaydı. Thomas'ın onu son gördü ünden bu yana Zenger adamakıllı ya lanmı , saçları iyice a armı , yüzü bumburu uk olmu tu. Dizinde Afgan işi ,bir bat-taniye örtülüydü. Tam kar ısında, okyanusa bakan bir pencere vardı. Zenger'in bakı ları denizden ayrılmadı.

Thomas odanın ortasına do ru bir iki adım attıktan sonra kararsızlık içinde durdu. «İçeri gir,» diye seslendi Zenger.

«Çoktan girdim...»

Zenger baını genç adama çevirdi. Buru uk yüz hafif bir gülümsemeyle biraz daha buru tu. «Biliyorum. Kör de ilim.»

«Sizi çok iyi gördüm.»

Zenger acı bir sesle, «Lanet olsun...» diye ho-murdandı.

«Ne dediniz?»

bu sözler söylenince, bir aya ının çu- kurda oldu u anla ılır... Bu dönemde insanın çevresindekiler, ona nasıl, oldu unu sormaktan vazge- çip çok iyi göründü ünü söylemeye ba larlar... Du- rumum o kaddr kötü mü?»

«Ben sadece ey demek istedim...»

«Ne demek istedi in belli. Benim ya ıtlarımın ço u mezarda.» Zenger konu unu büyük bir dik- katle inceledi. «Vay vay vay... Demek Bill Daniels'in o lu beni ziyarete geldi... Sen kaç yıldan beri avu- katlık yapıyorsun, Tommy?»

«Altı yıldan beri.»

«Hiç dava kazanabildin mi?»

Thomas giderek azalan bir sabırla, «Bay Zen dedi. «Ben...»

«Sorumu yanıtlı, yoksa kışına bir tekme vurup dı arı attırırım.»

«Elbette kazandı ım davalar oldu.»

«Sen hiçbir eyin farkında de ilsin, delikanlı. **Biii** Daniels'in o lu oldu unu bilmiyorsun. Hiçbir ey ö renememi sin.»

Thomas susuyordu. Derken o keskin bakı lı ihtar gözler yumu adı ve yüzündeki gülümseme de daha dostça bir ifadeye büründü. «Bu odaya girdi- in andan beri senin savunma makamını temsil etti- ini dü ünüyordum. E er bir mahkeme salonunda olsaydın, hapı yutmu tun, delikanlı...»

Zenger iyi bir iş yaptı ndan emin bir tavırla koltu una yaslanıp konu una elini uzattı. Thomas da gülümseyerek ya lı adamla tokalaştı. «Verdi iniz derse te ekkür ederim. Fakat de i en bir ey yok. Ben hâlâ mahkeme salonlarından ho lanmıyorum.»

Zenger, «Saçmalama,» dedi. «Buraya sırf bir dava üzerinde çalı tı ın için geldin. Beni ne sanıyor- sun? Buna ın biri miyim? Sen babanın o lusun. İn- san soyundan sopundan banyoya girip yıkanır gibi arınamaz. Daha imdiden Bill'e benzemeye ba la- dın.»

Thomas bu sözlere gerçekten pek a mı tı. «Sahi mi?»

«Evet, tabii.» Zenger sözcükleri a ır a ır telaf- fuz edip genç adamı tepeden tırna a inceleyerek konu masını sürdürdü, «Bill'i yıllar önce, a a ı yu- karı senin ya ndayken tanıdı ımı unutma. Artık yüz önce miydi, bilemiyorum. Aç mısın?»

«Bir eyler yiyebilirim.»

«Bak işte bu çok iyi. İkimiz için yemek hazırlattım. E er bu odadan ötekine giderken dü mezsem yok. Dü ersem sen tek ba ına gidersin.»

Zenger kiraz a acından yapılmı , kalın bir bastonun deste iyle aya a kalkmaya çalı tı. Thomas hemen elini uzatıp ona yardım etmek istedi ama Zenger bir işaretle böyle bir yardıma gereksinmesi olmadığını belirtti; Yaşlı adamın hareketleri çok a ama bir iki saniye bocaladıktan sonra yandaki yemek odasına kadar gitmeyi ba ardı. Burası küçük ama sevimli bir yemek odasıydı. Bahçeye bakan büyük bir penceresi vardı. Bir duvarın önüne büyük bir tabak dolabı konmu , öbür duvaraysa bir gemici barometresi asılmıştı.

Masaya otururlarken Zenger, « imdi neden New York'ta de il de burada oturdu umu biliyor musun?» dedi.

bunun nedenini sordu.

«Benim kadar a ır hareket eden birinin kentte uzun süre ya ayamayacağını dü ündüm. Kentte kalsaydım, ya bir otobüsün altında ezilecektim ya da sırtıma bir bıçak saplanacaktı. Bu dü üncemi nasıl buluyorsun?»

Thomas omuzlarını silkti.

Ö le yeme i deniz ürünleri salatasından oluyordu. Sofrada bir i e de arap vardı. Zenger'in o sahte kavgacılarından eser kalmamıştı. Thomas'la tatlı tatlı sohbet ediyorlardı. Zenger baba Daniels'in bir yıl önce ölüm haberini aldığı zaman ne kadar ü belirtti. Ancak yolculuk yapacak durumda olmadığını için cenaze törenine katılamadığını ve bundan da büyük üzüntü duydu unu söyledi. Zenger daha sonra da avukatlık bürosu hakkında bilgi al

mak istedi.

Thomas ya lı adama **bildiklerinin** hepsini iletmeye çalı tı, fakat yangından hiç **sözetmedi**.

Biraz sonra ya lı adamın ilgisi azalmaya yüz tuttu. Ba nı pencereye do ru çevirip okyanusu seyre koyuldu. Gözlerini iyice kısmı tı.

« unu görüyor musun?» diye sordu.

Thomas pencereye baktı. «Neyi görüyor muyum?»

Zenger yumu ak, hatta efkat dolu bir sesle, dedi. «Göz alabildi ine uzanan denize bak... Dalgaların ötesinde de görebildi in tek ey su.» Zenger'in ka ları çatıldı, hemen ba nı geriye çevirip **Thomas'a** baktı. Thomas Daniels de ihtiyar adamı inceliyordu. Zenger'in bir an için aklını yitirdi ini dü ünmü tü.

Zenger sözlerini sürdürdü. «Bir gün, hem de çok yakında, uzun bir yolculu a çıkaca ım. Dalgaların **altında...** Ve bir daha da geriye **dönmeyece-** im.»

Thomas Daniels, «Benim gözüme çok **sağlıklı** dedi.

İhtiyar adam yarı alaycı, yarı öfkeli bir tavrı la konu tu. «Bunun sa lı ımla bir ilgisi yok. nsan zamanı gelince çeker gider. Bu kadar basit. Ben dalgaların altına gitmek istiyorum.» İkinci güne inde Zenger pek ya lı görünüyordu.

Evi idare eden kadın odaya girdi. Tabakları toplayıp kahve ikram etti. Sonunda bamba ka bir Zenger konu maya ba ladı. «Abuk sabuk konu mayı ke selim. Sen buraya tuzlu deniz havasını koklamak için gelmedin. Telefonda Victoria Sandler ile ilgili bir konudan **sözetmiştin.**»

«Tamam. Victoria Sandler hakkında **bilgi** almak

istiyorum. Tabii ailesi hakkında da.»

«Neler öğrenmek istiyorsun?»

Thomas omuzlarını silktilti. «Her eyi... Siz neler bir an ku kuyla ona baktığını farketti.

«Neden?»

«Yalı kadın birden öldü.»

«Biliyorum. Burada gazete okuyoruz. Ama basit bir merak uğrunda buraya gelmedin herhalde.»

Thomas ellerini biti tirip sessiz sedasız kahvesine krema konmasını bekledi. Odada yalnız kaldıkları zaman da, «Bizim firma bu ailenin ipleriyle ilgilenmi. Bunu biliyorsunuz. Eğer vasiyetnameyle ilgili herhangi bir sorunla karşılaşsak, bu aileyi olanaklar elverdi ince iyi tanımalıyım.»

Zenger, «Dosyalarda bir ey bulamadın mı?» diye sordu.

«Dosyalar yetersiz.» Thomas babasından bir ey öğrenmişti, o da bir baka avukata açık vermemekti... Herhangi bir avukata yani.

«Yetersiz mi?» Zenger'in alını kırıtı, kolları çatıldı. «Bu da ne demek oluyor?»

Thomas saf saf omuzlarını silktilti. «Sandler dosyasındaki malzeme be para etmez. Birçok soru yanıtsız kalıyor.»

Zenger arkasına yaslandı. Sıcak kahvesinden bir yudum aldıktan sonra Thomas'ın gözlerinin içine baktı. Birkaç saniye hiç konu madı.

Sonunda, «Demek yetersiz?» dedi. «Bu bana pek havada kalmı bir açıklama gibi geldi. Bunun nedir?»

«Anlamı ortada, yetersiz... Demek oluyor ki...»

Zenger atıldı. «Demek oluyor ki, senin bir yanlanını yakaladım.»

htiyar adam kararlı bir sesle konu tu. «Bu iste in asla yerine gelmeyecek. Sana anlatmayacağım. Kızdırılmı ma ayla etlerim didik didik edilse bile bunu yapmayacağım.»

Thomas Daniels öfkesini gizlemeye çalışarak, zaman ben kendi olanaklarımla her eyi öğrenmeye **çalışırım,**» deyip hemen aya a kalktı.

Zenger genç konu unu tutmak için elini kaldırdı, «Peki, söylesene, bu i ler seni neden bu kadar meraklandırıyor?»

«Siz benim yerimde olsanız, meraklanmaz mıydınız?»

Zenger bu sözler üzerinde biraz dü ündükten sonra, «**Hayır,**» dedi. «Elli yıl avukatlık yapmı tecrübeli bir hukukçu kar ıma geçip de belirli bir konuyla **ilgilenmemin** beni ölüm tehlikesiyle kar ıla tıraca ını söyleseydi, bu i in pe ini bırakırdım. te seni anlayamamamın nedeni de bu. Be paralık akı olan herhangi bir kimse, basit bir merak u runa ölümü göze alamaz.»

Thomas dikkatli dikkatli Zenger'e baktı. «Bir mü terim var.»

«Ne tür bir mü teri bu?»

«Mü teri i te.»

«Hadi, anlat.»

«Siz benim sorularımı yanıtlamıyorsunuz.»

Zenger bir saniye kadar dü ündükten sonra, «Öyleyse birbirimizle bilgi de i toku ederiz. Mü kim?»

Thomas tekrar yerine oturdu. «Bir kız.» Bu yanıt tatmin etmemi ti. Hiç konu madan bekledi. «Arthur Sandler'in kızı oldu unu **ileri süren** bir genç kız var.»

Zenger'in yüzü donmuştu. Bir süre sonra, «**Anıman Tanrım,**» dedi. «Bütün bunlar **üçkögüç** bir kız u runa mı? Benden sana tavsiye, o kızı bir an önce baından defetmeye **bak...**»

«Ama . **ben ona** inanıyorum.»

«Neden?»

«Elinde bazı belgeler var. Sonra içimden de o inanmak geliyor. Bana kalırsa bu kız do ru söy lüyor. Arthur Sandler'in kızı oldu una inanıyorum.»

Zenger baını **iki** yana sallamaya ba lamı tı. «Olanaksız bu.»

«Neden?»

i leriyle benden çok baban u raştı. Fakat ben de aile hakkında bazı eyler biliy o rum. Arthur Sandier öyle önüne gelen her kadında dü üp kalkacak, pe inde bir sürü piç bırakacak a de ildi.»

«Bu kız piç de il.»

«Bak işte bu daha da. garip... Arthur Sandier hiç evlenmedi.»

«Besbelli evlenmi ... »

Zenger sabırsızlıkla, «Deli saçması **bunlar,**» diye ba ırdı,

«İkinci Dünya Sava ı döneminde İngiltere'de evlenmi .»

imdi a ırma sırası **Zenger'deydi.** Thomas bir an için adamın gerçe i duyunca, a kınılıktan afallayıp kaldı nı **düşündü.** Fakat öyle bile olsa, Zenger kendini çarçabuk **toparlayıvermişti.** Gülümsemeye ba ladı.

«İşte bu da anlatılanların **uydurma** oldu unu kanıtlıyor.»

«Neden?»

Sandler sava yıllarında Amerika'dan hiç ayrılmadı. Bir gün bile...Varlıklıydı, üstelik Alman asıllı bir aileden geliyordu, bu yüzden de Amerika'dan ayrılmaktan korkuyordu.»

«Korkuyor muydu?»

«Önemli ki ilerle dostluk kuran bazı kimseler, Japon asıllı Amerikalıların balarına neler geldi ini biliyorlardı. Sandler kendisinin de aynı akibete uğramasından korkuyordu. Ülkeyi terkederse, bir daha onu geri almazlar diye endişeleniyordu. Servetinden ve vatandaşlık hakkından yoksun kalmak istemiyordu.» Zenger sözlerinin etkili oldu unu sezince, sakin sakin gülmüşü. «Ve ben de bunu kanıtlayabılırım.»

«Nasıl?»

«Washington'da pasaport bürosunda çalışan eski bir dostum var. Senin onu ziyaret etmeni sağlarım. Oraya gidip eski pasaport kayıtlarını dilediğin gibi incellersin.»

«Bu işi pek basit gibi gösteriyorsunuz.»

«Gerçekten öyle.»

Thomas biraz düündükten sonra, başını iki yana salladı. İşaret parmağını soğuyan kahve fincanının kenarlarında gezdirirken, «Hayır, hiç de o kadar basit değil,» dedi. «Bir iki yere telefon ettim.»

Zenger meraklanmıştı. «Nereye telefon ettin?»

«İngiltere'ye.»

«İngiltere'de kime telefon ettin?»

«Exeter'de bir kayıt bürosuna. Ayrıca Devonshire'in kaymakamına telefon ettim.»

Zenger soğuk bir sesle, «Eee?» dedi.

«Eldeki nikâh ve diğer belgeleri kayıtlara uyuyor. İmdi de gerekirse, el yazısını incelettirebili-

rim. Ayrıca İngiltere'ye gider, nikâhta ya da do um-
da tanık olan ki ileri bulurum. Sonra da...»

«Tanrım, Ulu Tanrım...»

Thomas kendi kendine homurdanan Zenger'e baktı. Adamın beti benzi solmu, elleri titriyordu. yüzünü kapamak üzereyken, kendini topladı. «Sen daha imdiden çok fazla ey biliyorsun. Masa ba nda detektifçilik oynuyorsun. Fakat gerçeekte neyi kurcaladığın farkında de ilsin.» İhtiyar adam Thomas'a do ru uzandı. «Thomas... Sen bu işe burnunu sokma. Herkesin öldürülmesine neden olacaksın.»

«Herkes mi? Örneğin kim?»

«Örneğin sen...» Zenger öfkeyle karı k alaycı bir sesle konu tu. «Sen, ben... Hatta bu kız... Sah-tekârın biri olsa bile canı tehlikeye girebilir.»

Thomas so ukkanlılığını kaybetmeden, «Bu du-
rumda i in iç yüzünü bana anlatmanız yararlı ola-
cak,» dedi. «Çünkü biri beni bu i le u ra mamın sakıncalı oldu una inandırıcaya kadar araştırma-
• dan, soru turmadan vazgeçmeyece im.»

Ya lı adamın eli titriyordu. Masadan bir peçete alıp avuçlarını kuruladı. Kar ısında oturan genç a gözleri endi e ve korku doluydu.

«Hep babanın tanıdım en kurnaz avukat oldu-
unu dü ünümü ümdür. Yanılmı olabilirim.» Zenger duraladı. «Kızgın ma anın bile beni bu öyküyü anlatmaya zoriyamayacağını söylemi tim. Aslında de-
di im do ruydu. Ama sen istediklerini ö renecek-
sin.» Zenger, Thomas'ın gözlerinin içine baktı. «Bu-
gün buradan ayrılır ayrılmaz bu i le u ra maktan vazgeçece ine söz veriyor musun?»

Thomas ihtiyar adamla pazarlık yapmak zorun

da olmadığını bildi i için omuzlarını silkti. « imdilik söz veremem. Henüz bir ey ö renmedim.»

Zenger ba nı iki yana salladı. «Tanrı yardımcın

Bastonuna dayanarak aya a kalkmaya ça lıştı. «Bugün bir taktik hatası yaptım. Beynimin de vücudum gibi i e yaramaz hale geldi ini söyleyip bunak rolü oynamalıydım.»

Zenger büyük bir güçlkle oturma odasındaki koltu una ula maya çabalıyordu. Bayan Clancy de gelmi , sofrayı toplamaya ba lamı tı.

Zenger, «Gel benimle,» dedi. İhtiyar adam yürürken, öksürmeye ba lamı tı. «E er ne kadar ya ayaca mı bilseydim, kendime daha iyi bakardım.»

YED

«Her eyden önce, Arthur Sandler'in iki özelli ini dikkate almak zorundasın. Birincisi, XIX. yüzyıldan kalma Alman geleneklerine ba lı olarak, aile onuruna büyük de er vermesidir. İkinci olarak da, onun parlak zekâsını **küçümsememek** gerekir.» Adolph Zenger sözlerini öyle tamamladı: «Onun zekâsı basit bir deha olmaktan da ötedir... »

Zenger'in sesi iki saat öncesine göre daha za adam yine eski maroken koltu u na oturmu , dizlerinin üzerine de battaniyesini ört mü tü. Thomas Daniels de kar ısında oturuyordu. Solunda kitaplık vardı, sa ındaysa bahçeye bakan pencere. «Ne tür bir deha bu?» diye sordu.

Zenger'in bir deri bir kemik kalmı eli, kiraz a **ğacından** yapılma bastonunun sapını sıkı sıkı kav ramı tı. Bu soruyu yanıtlarken, gözleri parlamı , ba

kı tan **canlanmıştı**. «Her konuda, Tommy. Ama özellikle Sandler'i en fazla ilgilendiren üç **alada**, kimyasal maddeler, maliye ve oymacılık.» Zenger konuunun iyiden iyiye meraklanmaya başladığını **farketmiş**ti. «Sandier **ailesini** anlamam gerekir, Tommy. Aileyi yakından tanımalısın.»

Zenger, Sandler'lerle ilgili ne biliyorsa, hepsini Daniels'den öğrendiğini bir kez daha vursonra anlatmaya başladı.

Arthur ile **Victoria** Sandler'in büyükbabası **1850'lerin** sonlarına doğru **New** York'a gelmişti. Hamburg'dan gelme gencecik bir göçmendi. Çok geçmeden, Avrupa'dan getirdiği molları, be yüz misli farkla Amerikalılara satarak büyük bir servet yapmıştı. **Wilhelm von** Driessen Sandler çevresindeki büyük yatırım olanaklarının da çarçabuk kokuşunu almıştı. Hiç vakit kaybetmeden arsa ve bina satın almaya başlamış, kendisi kısıtlı olanaklarla yaşamını sürdürmüş, eline geçen paranın her kurunu ya bir inşaata ya da arsaya yatırmıştı. On yıl içinde de milyoner olmuştu, onu zengin eden de verimli bir kaynağı: Kira.

Wilhelm Sandler iki kez âlık olmuştu; birincisi bir kadındı, **ikincisiyse** bir bina. 1864 yılında evlenip eyle birlikte **balayını** geçirmek için Avrupa'ya gitti. Fransa'yı gezerken, Sandler, Baron Alex **d'Artenes**'in köydeki atosunu gördü. Sandler 1730 yılından beri baronun ailesinin malı olan bu binaya hayran kalmıştı. Hemen malikâneyi satın almak için girişimde bulundu. Bu sonradan görme, uydurma böyle bir teklifte bulunmasını baron hakaret saydı. İçin Sandler'le görüşmeye bile yanamadı. Wilhelm Sandler üzgün bir halde dilediğini binayı rahatça satın alabileceğini **New** York'a döndü.

Hiç de ilse burada diledi ini yapabilirdi. O tarihte a açlarla bezenmi bir sayfiye yeri olan bölgesinde geni çe bir araziye sahipti. VVilhelm Sandler bu arazide baronun atosunun bir e ini yaptırmayı aklına koymu tu. 1877 yılında, atonun yapımı tamamlandı ı zaman VVilhelm Sandler, Seksen Dokuzuncu Caddenin baronu olmu tu. İşte o günden sonra gençlik yıllarında çekti i sıkıntıların acısını çıkarmaya başladı. Üç yıl içinde ikinci, üçüncü milyonunu kazandı. Daha da kazanacaktı ama 1880 yılında bir kalp krizi sonucu öldü.

VVilhelm Sandler'in varı yo u üç çocu una kaldı. İl. VVilhelm serüven meraklısıydı; 1898 yılında, doksan gün savaşta öldü. Thereseia adındaki kız evlat, kaba suratlı, çirkin biriydi; New York sosyetesinin en çirkin kadını olarak tanınıyordu. O da hiç evlenmedi. Coluğu çocu u yoktu, 1932'de öldü ve servetten payına dü en ailenin diğer üyelerine kaldı.

Ailenin en küçük çocu u Joseph'di. Joseph de büyük servetine göre çok sade ve olaysız bir ya am sürdü. Göze batan tek özelli i de, bazı Avrupalı varlıklı ailelerin geleneklerine uyarak kuzeni Lora Nuss ile evlenmesi oldu. Onların da bir o ullarıyla bir kızları vardı: Victoria ve Arthur.

Zenger, «Victoria hakkında söylenecek fazla bir ey yok,» diyerek önce yere baktı, sonra Thomas'ın yüzünü inceledi. «Victoria'nın zekâsı hiçbir zaman dokuz ya ındaki bir çocu unkini geçmedi. Arthur ise kızkarde inin tam tersiydi. Cin gibi kurnaz, son derece zeki bir adam. Ailenin servetini yeniden düzene sokmak istedi.»

«Yeniden düzene sokmak mı?»

Zenger, «Kimyasal maddeler işi,» dedi. «Arthur

küçük bir çocukken kimyaya karışık olan üstün bir sevgisi vardı. Otuzların ortalarına doğru kendi adına bir kimya sanayisi kurmak istedi. Avrupayla Amerika arasında büyük bir pazar kurmuştu, Avrupa'nın hangi ülkesiyle iş yaptı sorması.

«Avrupa'nın hangi ülkesiyle iş yaptı?»

«İspanya, İtalya, Almanya, Portekiz... Ne demek istediğimi anladın mı?»

Thomas, «Fa iş Avrupa'nın tümü,» dedi. Dışarıda güne bulutların arkasına gizlenmişti. Bir an için oda daha bir loş oldu.

«Para kırılıyordu. Orası kesindi. Kazancı çok büyüktü. Zaten federal hükümet de o zaman soruşturma açtı. Sandler yabancı hükümetlerle hileli bazı para işlerine girmişti. Sözümona İtalyan lirasını güçlendirmek için bazı girişimlerde bulunmuştu. O dönemde İtalyan lirası şimdiki kadar değerliydi ama ama yine de diğer paralar kadar istikrarlı değildi.»

Thomas, «Ne oldu?» diye sordu.

«Sandler 1939 yılında döviz kaçakçılığı yapmakla suçlanıp mahkemeye verildi. Hükümet Arthur Sandler aleyhine dava açmıştı. Fa iş ülkelerle işbirliği yaptığı iddia edildi için de ailenin avukatları bu işe bulaşmak istemediler. Victoria o dönemde iyice kendi dünyasına dalmıştı, kardeşinin ne gibi işlerle uğraştığını farkında bile değildi. Artık Arthur'un tek düşüncesi cezaevinden kurtulmaktı. Ailenin işlerini bir yana bırakmıştı, hatta evin idaresiyle de ilgilenmiyordu. İşden ayrılan hizmetçilerin yerlerine yenileri alınmıyordu. Arthur onu savunup davayı kazanabilecek bir avukat peşindeydi. Ona sağlayacak bir avukat gerekliydi.»

Zenger kıkır kıkır güldü. «Eh, Arthur sonunda böyle bir avukat buldu. Tam senin yanında biriydi.

Birkaç aylık bir gecikmeden sonra Arthur Sandler, kendine isim yapmak isteyen, zeki ve becerikli bir genç avukatla birlikte yargıcın huzuruna çıktı. Genç avukat mahkemede, 'saygıdeğer vatandaş' Sandler'i gayet acıklı bir dille savundu.»

Zenger ba inı Thomas Daniels'e çevirdi. «Bu genç avukatın adını açskiamama gerek oldu unu sanmıyorum.»

Thomas, «Tabii **babamdı**,» dedi.

Zenger evet anlamına ba inı salladı. «Baban davanın dü mesini sa ladı. Bu da her türlü mantık kuralına ters dü üyordu. Onun bu i i nasıl ba ardı- ı ancak bir yıl sonra ortaya çıktı.»

Ertesi yıl **1940'tı**. Avrupa'nın belli ba lı güçle- rinin hemen hepsi artık sava a girmi lerdı. Amerika Birleşik Devletleri'nin de sava a girece i tahmin e diliyordu. Fakat bu arada federal hükümetin Sand- ler hakkında yürüttü ü soru turma, **ilginç** bir gerçe- i ortaya çıkardı. Arthur Sandler fa istlerden nefret ediyordu ama onlarla i yaparak, para kazanmak- tan da geri kalmıyordu. Arthur Sandler fa istlerden gizli gizli nefret ediyordu. **İşte** bu gerçek bazı kafa- ları çalı tırdı.

Arthur Sandler aleyhine döviz kaçakçılı ından **acılan** davanın **biri** dü er dü mez, hükümet ikinci bir dava açmaya hazırlandı. Fakat bu kez meseleyi mahkemeye götürmeye niyetleri yoktu.

1940 yılının Kasım ayıydı. Sandler bir sabah a- şağı **Manhattan'daki** Nassau ve **Wall Street'teki** bü- rosuna gitmek üzereydi. Kar ı kaldırıma geçip tak- siye adımını atarken, sivil giyinmi dört ki i çevre- sini **sarıverdi**. İki yanında duran adamlar onu ceke- tinin kollarından **yakalayivermişlerdi**.

Yoldan geçenler olayı izlemek için arabanın

çevresine toplanmışlardı. FBI görevlileri Sandler'i ilk takım elbisesi ve elindeki evrak çantasıyla 1939 model Buick arabaya doğru itmişti. Çantası elinden düşmü , içindeki kâğıtlar çevreye yayılmıştı. Arthur Sandler bir an için boccalar gibi olmuş , sonra tekrar saldırganlarla mücadele etmeye başlamıştı.

Sonunda adamların başı olmuş anlaşılan biri, Sandler'i yakasından tuttuğu gibi otomobilin kapısına çarpmış , diğer iki adamın da yardımıyla onu arabaya karga tulumla sokmuşlardı. Görevlilerden ikisi Arthur Sandler'in yanına oturmuş , öbür iki ki de ön tarafa geçmişti. Adamlardan biri çantayı ve içindekileri almıştı. Kaldırımında Arthur Sandler'den en küçük bir iz bile bırakmamışlardı.

Sandler önce bu saldırıyı pek önemsememişti. Ama Duane Caddesindeki FBI merkezi yerine, Cardinal Hayes Alanındaki adliye binasının arka kapısına götürülünce, korkmaya başlamıştı. Kapıdan içeri girer girmez, bir asansöre bindirip altıncı kata çıkardılar onu. Bu katta, büyücek bir odaya girdiler. Büyük bir çelik masanın başında oturan ceketsiz, Kırmızı yüzlü adam hiç durmadan sigara içiyordu. Adamın adı Archibald McFedries'di.

McFedries fazla konuşmadı. Alçak, hırıltılı bir homurdanmaydı bu. «Avukatını çağırmak zahmetinden seni kurtarmak, istedim.»

Sandler'in sesi soluğu çıkmıyordu. Avukatı Wil Daniels de bir köye büzülmüş oturuyordu.

Sandler sıkıntılı bir tavırla genç avukatına bakmıştı. Besbelli Daniels böyle durumlarda susmak gerektiğini bilecek kadar tecrübeliydi. Sandler masaya bir daha göz atınca, McFedries'in önünde duran dört dosya dikkatini çekti. McFedries, başını Daniels'e

çevirerek, «Ona niçin buraya getirildi ini açıkladı,» diye emretti.

Daniels da ona durumu anlattı. Sandler, Amerika Birle ik Devletleri ba savcısının öze! yardımcılarından birinin bürosuna getirilmi ti. Ba savcı daha çok örgütlenmi suçlarla u ra ıyordu. McFedries ise özellikle casuslukla ilgiliydi. New York'la Washington'da çalı an pek çok Japon ve Alman casusu vardı. FBI bu casuslardan bazılarının adlarını saptamı tı. Fakat yüksek düzeydeki casusların izlerini bulamamı lardı. İşte Sandler'in o büroya getirilmesinin de nedeni buydu.

McFedries, Sandler ailesinin Amerika'daki yerinden, kazandıkları servetten sözetti. Sonra da geçmi leri karanlık olan bazı ailelerin sınır dı ı edilmelerinin ve servetlerine el konmasının kaçınılmaz olaca ını anımsattı. «Amerika kendini korumak zo diyordu McFedries.

Arthur Sandler artık deh ete dü mü tü. Will-Daniels kendisine bir soru sorulmadıkça a zını açmamaya özen gösteriyordu.

McFedries sonunda, «Bunlar nedir biliyor musun?» diye bar bar ba ırarak yumru unu dosyaların üzerine indirdi.

Sandler susuyordu.

McFedries sevincini gizlemeden, «Senin aleyhine düzenlenmi üç dava dosyası daha, Sandler. Bir de vatana ihanet suçundan yargılanmanı sa layacak belgeler var.»

Sandler'in yüzü bembayaz olmu tu. Ama merakla avukatına bakarken, sesini çıkarmadı.

McFedries sıkıntı içinde kıvranan Sandler'e, «Almanya'yla ticaret yapmak, 1938 yılından beri yasalara aykırı sayılıyor,» dedi. «Senin bu işi bir is-

viçre firmasının aracılığıyla yapman da sonucu de-
i tirmez.»

Sandler, «Saçma,» diye fısıldayarak kendini sa-
vurmak istedi.

«Sen öyle mi dü ünüyorsun?» McFedries öfkey-
le homurdanıyordu. «Biz ayrıca senin genç dostunun
o ilk davayı nasıl kazandığını da biliyoruz.»

Sandler tekrar avukatına baktı.

Daniels, «Dedikleri doğru,» diye mırıldandı. «İki-
mizi de jüriye rü vet vermekle suçluyorlar.»

Sandler birdenbire saldırgan bir tavır takındı.
«Hiçbir eyi kanıtlayamazlar.»

Ama William Ward Daniels sadece sinirli sinirli
omuzlarını silktilti. «Bu adamlar pazarlık yapmaya ha
Biz de onlara uymalıyız.»

McFedries alaylı bir ifadeyle güldü. «Siz bir jü-
riyi parayla elde ederseniz, biz de aynı eyi yapa-
rız. İstersek ikinizi de otuz yıl içeri tıkabiliriz. Hat
belki de kırk yıl. Senin u becerikli avukatın da
yedi sekiz yıl içerde kalır. Malını mülkünü elinden
alırsınız, o deli karde in de bir akıl hastanesine kapa
dü ün.»

Sandler, McFedries'e baktı. «Pekâlâ. Benden ne
istiyorsunuz?»

«Yardım istiyoruz.»

«Benden mi? Benden yardım mı istiyorsunuz?»

McFedries a ır a ır, «Sen ve hükümetin birbi-
rinize yardım edecek durumdasınız,» dedi, «Sen Al-
manya'yı oldukça iyi tanıyorsun. Dili gayet güzel ko-
nu uyorsun. Alman sosyetesine girebiliyorsun. Al-
man i adamlarıyla ili kin, hatta orduda da tanıdıklar
nın var.»

«Eeee?»

«Eesi, senin **özel** bir durumun var. Amerika Birle ik Devletleri'nde çalı an Alman **casuslarıyla** ilişki kurabilirsin. Paralı, üstelik de güçlü bir i adamısın, onlara yardım teklifinde bulunabilirsin. Zamanla, ileride, Amerika Birle ik Devletleri Avrupa'nın i lerine kar ırsa, kaçmayı ye leyeceksin. Almanya'ya döneceksin tabii. Ve orada da bu hükümet hesabına çalı lı mayı sürdüreceksin.»

Sandier oturdu u yerde dü görmedi ine inanmaya çalı ıyordu. Daha sonra dört FBI görevlisine, avukatına, McFredries'e ve de kilitli kapıya baktı.

Alçak bir sesle, «Sizi gidi düzenbazlar sizi» diye mırıldandı.

McFredries, ayaklarını masanın kenarına dayadı. «**Bizimle** aynı görü ü payla mana sevindim. Zaten ya bizi tercih edeceksin ya da cezaevini boylayacaksın. Ba ka seçene in yok. Bu i ler sona erince, Sam Amca da yaptıklarının altında **kalmayacaktır**... Sana bir iki **iyiliği** dokunacaktır.»

Kıpırdamadan oturup anlatılanları dinlemekten Thomas Daniels'in bacakları uyu mu tu. Dı arda güne ikindi vakti gökyüzünü kaplayan bulutların arkasına gizlenmi ti. Nantucket semaları maviden kur dönü mü tü.

Thomas, «**Demek** Arthur Sandier otuz be yıl önce bir Amerikan casusu olarak göreve ba ladı, öyle mi?» dedi. «Babam da **jüri üyelerine** rü vet ver suçundan sanık olarak cezaevine kapatılma tehlikesiyle kar ı kar ıya kalmı tı. Bundan ne çıkar?»

Zenger gülümsedi. «Daha i in ba ındayız. Sand

Ser çok ba arılı bir casus olmu tu. Hiç kimse onun bu derece iyi i çıkaracağını tahmin edemezdi. Topluma karı an suçluların bu derece vatansever olabilmelerine de a mamak elde de il. Her neyse, Sandler'in kaybedecek, fazla bir eyi yoktu, tersine o bu i ten çok büyük kazanç sa layacaktı.»

«Yani?»

«Yani Sandler'in on parma ında on marifet vardı... Her badireyi kolayca atlatır, her sıkıntıyı savuştururken daha da güçlenirdi. Örne in, casuslu a atandıktan bir yıl kadar sonra...»

«1941'in sonunda mı?»

«Evet, o tarihte Sandler, New York'taki iki numaralı Alman ajanıydı. Kendine çok da iyi bir kılıf uydurmu tu. Amerika'da dededen kalma i leri yürüten ba arılı bir i adamıydı. Ama Sandler böyle ikinci planda kalmayı bir türlü hazmedemiyordu. Bir numaralı ajan Karl Hunsicker'in ba ına bir felaket gelirse, birinci sırayı kendisinin alacağı ndan emindi.

bu nedenle de Hunsicker'i incelemeye koyuldu. Adamın alı kanlıklarını ö rendi. Ve ona kusursuz bir kaza düzenledi.»

Zenger öksürüp genzini temizledi. Konu masını sürdürürken yüzünde de hafif bir gülümseme belirmi ti. «Hunsicker hastalık derecesinde temizli e dü kün bir adamdı. Her ak am, gece yarısından önce banyo yapardı. Seksen Dördüncü Sokaktaki, eski bir apartmanda bir duplex dairede oturuyordu. Banyoda büyük bir elektrikli ısıtıcı vardı. Sandler bir gece geç vakit Hunsicker'i ziyaret etti.»

Zenger anlattıklarını pek e lenceli bulmu tu, elini bastonunun sapı üzerinde gezdirdi. Gözlerini kırptı tırdı. «Hunsicker o gece sıcak suyla banyo yapmasına yaptı. Onu iki gün sonra banyoda buldu

far. Aman canım... O herifte de iş yoktu, i renç Nazinin biriydi. Sosyal geli me...»

Thomas Daniels, «Sandler'e ne oldu?» diye sordu.

«New York'ta bir numaralı casus oldu. İki ay da kuzeydo udaki Mihver Ajanlarının ba lan derde girdi. Birço u Almanya'ya geri ça rıldılar. Sandler de onlarla birlikte 'yuva'ya döndü. Önce Meksika'ya gitti, oradan kendisini bekleyen bir de bindi. Bu denizaltılar gerçekten çok ilginç... Sandler'in Alman gizli haberalma örgütüne kaydı ı belliydi. Orada ne yapıyordu bilemem. Kimyagerdi, oymacılıktan anlardı, maliyeciydi ve oldukça ba arılı bir katildi. Böyle bir adam çok i e yarayabilir.»

Zenger kısa bir bocalama geçirdikten sonra birden susuverdi. Bakı ları pencereye yönelmi , okyanusu seyre dalmı tı.

Biraz sonra, «Bu denizaltılar çok ilginç gemilerdi...» diye sözlerini sürdürdü. «Sava sırasında bu adanın ku atıldı ını biliyor muydun? Denize girenler bazen ufukta bir duman yı ını görürlerdi. Hitler'in denizaltıları tarafından torpillenen Amerikan şileplerinin dumanlarıydı bunlar.»

adamin gözlerinde kederli ve dalgın bir ifade vardı. «Tanrının belâsı yabancılar,» diye homurdandı. « imdi bu pencerelerden bakınca, ne görece ini biliyor musun? Balıkçı tekneleri... Yabancılara ait balıkçı filoları, özellikle de komünistler, yünzen her eyi toplayıp götürüyorlar. Dü ünsene... Buraya gelip Amerikan balıklarını yakalıyorlar ve biz de bunlara hiçbir ey yapamıyoruz.» Zenger biraz dü ündükten sonra, «Bu balıkçı teknelerini havaya uçurmalı,» dedi. «Bizim kıyı korumanın gemilerini göndermeli.»

Thomas, «Victoria ne oldu?» diye sordu.

Zenger dü ünceli bir tavırla yanaklarını i irdi. «Zenger ve Daniels'in sayesinde malikânenin işleri tıkr tıkr yürüyordu. Victoria da hiç sıkıntı çekmedi.»

«Tabii para nasıl olsa yerli yerinde duruyordu...»

Zenger hemen atıldı. «İşte ilginç bir nokta bu. Para yerinde durmuyordu. Gerçi tersini dü ünmek, ku kulanmak, kimsenin aklına gelmemi ti ama Sandier ailesi o dönemde hemen hemen sıfırı tüketmi ti.»

Thomas ka larını çattı. «Nasıl oldu bu?»

«Vergiler. Emlak alım satım vergileri, Sandler'in paraları bir canavar gibi yutuyordu. Sava sonrası da ayrı bir hikâye... Milyonları vardı. Bu parayı irketlerinden salaması olanaksızdı. Hepsi de iflasın e i ine gelmi ti çünkü...»

Thomas, «Acaba hükümet mi ona yardım etti?» diye sordu.

«Belki. Ama daha da kötü bir olasılık akla ge

Sandier nasılsa sava sırasında büyük bir servet yapmıştı. Sava tan sonra da işleri tıkrında gitmi olabilir.» Zenger konu masına ara verdi. Bakı larında o az önceki heyecandan eser kalmamı tı. «Sandler'in bu serveti nasıl yaptı nı bilmiyordum, imdi de ö renmek istemiyorum.» Dikkatli dikkatli Thomas'a baktı, sonra ekledi. «Baban bunu biliyordu ama hiçbir zaman açıklamadı.»

ı

Thomas dü ünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. Ayağa kalkıp hafifçe gerindikten sonra pencerenin önüne gitti. Uzaklara, denize baktı, zihnine ta kılan soruyu nasıl soracağını tasarlamaya çalışıyor gibiydi.

Thomas sonunda, «1954'te öldürülen adam kimdi?» dedi. «Herhalde Arthur Sandler değildi..»

Zenger, üzgün üzgün ba nı iki yana salladı. «Elbette Sandler de ildi o adam. Sava tan sonra, ellilerin ba larında, Mihver devletlerine ba lı eski örgütü mensuplarından bazıları, Sand ler'in Avusturya'daki önemli bir harekâtı sabote etti ini ö renmi lerdı. Kuzey Amerika yöresinde ya ayan Naziler vardı, bunlar bir misilleme yapmaya kalkı tılar. Tam iki kez Sandler'i öldürmek istediler. İki kez de ba arısızlı a u radılar. Sandler zaman ka zanmak için hükümette ili ki kurdu u ki ilerden yararlanıldı. Onun yerini alacak birinin bulunmasını istedi. Ve böyle biri sa landı. Kendine* Sandler süsü veren ki i New York'ta kaldı. Sandler ise Oslo'ya gidip kimli ini de i tirmek istedi. Artık yeni bir isme ve yeni bir ya ama kavu mu tu. Bu arada ans da ona yardım etti. Onun yerini alan adam bir gün sokak ortasında öldürüldü. Bu da Sandler'in eski tanındıklarını tatmin etmi ti. Ama i in garibi, Sandler'in tarafından ortadan kaldırıldı na da ir söylentiler kulaktan kula a fısıldanmaya ba lamıştı. Mihver devletleri bir giri imde bulunamadan, ortadan kaldırdıkları söyleniyordu.»

Thomas, «Bunun ne anlamı var?» diye sordu.

«Tabii hiçbir anlamı yok. Ama Sandler yeni bir kavu mu , ortadan kaybolmayı da ba armı tı. Estetik ameliyatla yüzünü de i tirmi ti.»

Thomas yeni bir soru sormadan önce birkaç saniye dü ündü. «Arthur Sandler hâlâ ya ıyor mu?»

Zenger so uk bakı larla Thomas'ı süzdü. «Bü-randaki yangının kendili inden çıktığını mı sanıyor-sun?»

Thomas meraklanmıştı. «Ya ı yetmi i geçmi , ihtiyar bir adam nasıl bu derece tehlikeli olabilir?»

«Bilmiyorum. Bunu ö renmeni de salık vermem.»

Thomas bürodaki yangını dü ündü, sonra Leslie McAdam gözlerinin önünde canlandı. Öz babasının tuttu u kiralık katille nasıl bo u tu unu anımsadı. «Birmü terim olduğunu söylemi tim.»

Zenger bir anda öfkeden mosmor kesildi. «E er bu kadın ciddiye alırsan, budalalık etmi olursun. Bir kez bu kadın sahtekârın teki. Öyle olmasa bile, Sandler sırtına babalık davası yüklenecek adamlardan değildir. Ayrıca bir kuru bile miras alamazsın. Bu kız Arthur Sandler'in! gerçekten kızı olduğunu asla kanıtlayamaz. Sen de yirmi yıl önce yasalara göre öldü ü bilenen bir adamın bugün ya adını kanıtlayay-

A a ı yukarı yirmi be yıl önce kayıplara karışmış bir adamın izini bulman gerekecek.»
yapılmayacak i de il ki.»

«Thomas, aklını ba ına topla, Kızın biri çıkıp da seninle birlikte servetine ve irketlerine gözdikmeni ze izin verir mi sanıyorsun? Yeni kimli inin açıklanmasına göz yumar mı hiç?»

«Peki bana nasıl engel olacak?»

Zenger Sıkıntılı sıkıntılı ba ını sallayarak, «Dinle, oğlum,» dedi. «Sen benim kadar uzun ömürlü olmak istemiyorsun de il mi? Bu adamın sana nasıl engel olacağını anlatayım.» Soluk almak için konu masına ara verdi. Bitkin bir haldeydi ama Öfkesi ya da korkusu onu güçlendiriyordu.

«Benim bildiklerim, senin babandan öğrendiklerimden ibaret. Sava tan sonraki yıllarda bana aramızda sır kalmak şartıyla anlatmı tı bunları. Sandler

yeni bir yüze **kavuştuktan sonra** hükümette de bir göreve atandı. Yüksek düzeyde bir görevdi bu. Çok yüksek. Öyle yüksek ki, onun kim oldu unu sadece ki ki i biliyordu. Bu iki ki i bir **hafta** içinde evlerinde ölü bulundular. İkisi de aynı gece öldürüldü. Telle **boğulmuşlardı.**»

Thomas birden elektriklenmi gibi yerinden fırladı. «Telle mi bo ulmu lardı?»

Zenger, Thomas'ı korkutup bu **işten** vazgeçirme umuduyla, «Bir tel **parçasıyla,**» d'edi. «Sandler'in **sa-vaşt** a ö rendi i bir oyundu bu. Pabucunun topu unda bir çift piyano teli aklardı. Yanından hiç ayırmazdı bunları.»

Thomas hafifçe gülümsedi, Zenger genç adama bakarak ba nı salladı. «Ne dedim ben?»

«Az önce mü terimin yaları söylemedi ini kanıtladınız. Üzgünüm Ama ben bu davayı olaca ım.»

SEK Z

Thomas aynı ak amı **New York'a** döndü. Oturdu- u dairenin kapısını açıp **içeri** girdi i zaman beyaz zarf hemen dikkatini çekti.

Thomas elektri i yaktı, kapıyı kapadı ve **çanta-** SINI masanın **üzerine** bıraktı. Zarfı alıp açtı.

Zarfın içinden sarı bir bilet çıkmı tı. Sekiz ubat pazar gecesi Madison Sguare **Garden'da** düzenlenen buz hokey **maçına** biletti bu.

Önce bu biletin gönderilmesine bir **anlam** vere- medi. Sonra biletin yanındaki **ikiye** katlı küçük beyaz kâ it dikkatini çekti. Kâ ıdın üzerinde unlar yazı lıydı:

Bay Daniels,
Lütfen oraya gelin. Ve kimseye bundan söz etmeyin,

Leslie McAdam

davete ilkin tamamlayıcı bir bilgi aradı ama bulamadı. Kâğıdı buru turup çöp sepetine attı. Kitaplığın önüne gitti. Orta gözde, soldan üçüncü sırada duran kalın bir kitabı çekti, bileti **kitabın** arasına gizledi, sonra kitabı tekrar yerine **koydu**.

Birkaç dakika **sonrarsa** mutfaktaki masaya oturmu, **sıcak** kahvesini yudumluyordu. **Adolf** Zenger'in hayali de gözlerinin önünde dans ediyordu... Zenger sinsinin biriydi. Acaba emekli avukat* ortağının tek o luna dürüst **davranmış** mıydı?

Thomas bunu merak ediyordu.

Telefon çaldı.

Thomas kahve fincanını eline alıp oturma odasındaki koltuğa yerleşti. Telefonu **da** ancak dördüncü çalımda açtı.

Bir kadın sesi. «Bir şeyler bulabildin mi?» diye sordu.

Thomas bir **an** için gözlerinin önünde Leslie'yi canlandırdı. Fakat tanıdık bir sesi bu. Arayanın kimliğini kefedince, enikonu canı sıkıldı, dükkânı kapıya kadar. Telefon eden Andrea Parker'dı.

«**Diyelim** ki, iz üzerindeyim. Bu Sandler işi nereye baksan, bombok bir şey...»

«Yani başka bir deyişle iyi bir iş yakalamı sayılırım, değil mi?»

«Tabii. Zaten öyle olmasa beni bu kadar sık aramazdın.»

«Haksızlık etme, Tom. Ben senin **işini** kolaylaş-

tırmak içini elimden geleni yaptım. **Zenger'i** görebildin mi?»

«Evet, gördüm.»

«Bir yardımı **oldu** mu?»

«Eh, oldu sayılır. Sorul arı **min** **bazılarını** **yanıtla-**
hepsini de il.» Thomas kahvesinden bir yu-
dum aldı, hattın öbür ucundaki **sessizliği** dinledi. «Bu
i bana hukuk fakültesinde bir uzla ma davası üze
çalı tı mı günlerde aldı mı bir dersi anımsattı.»

«**Ne** dedin?»

«Bir kadın geldi, arabasında otururken, bir kam-
yonun arkadan çarptı ını söyledi. Kamyon; oförü
aleyhine zarar ziyan davası açmak istediğini belirtti.
Daha sonra kamyonun oförüyle görü tü mı. Adam da
bono kamyonu park etmi oldu unu, kadını arabayı
arka arka hareket ettirip kamyonu çarptı ını **anlattı.**
Daha sonra iki görgü tanı ı **buldum.** Bir dükkânı sa-
hibiyle, yoldan geçen yayalardan biriydi tanıklar. On-
lar da de i ik ayrıntılarla de i ik öyküler anlattılar.
Tam dört ökü çıktı ortaya, dördünün de birbirleriyle
ilgisi yoktu. Gerçe i nasıl **öğrendim** biliyor musun?»

«Nasıl ö rendin?»

«Dördünü de **yanyana** oturttum. Olay hakkında!
bildiklerimi sıralamaya **başladım.** Hiçbirinin itiraz et-
medi i noktaları **saptadım.** Sonra **tanıkları** sorguya
çektim. Öyle böyle derken, gerçe i ö rendim: ve on-
dan sonra yargıç **huzuruna** çıktım.» Thomas kahve-
sinden bir yudum: daha: **aldı.** «Sandler davası **da öy-**
le... Tabii **daha** geni çapta. **Kulağına** bazı haberler
geliyor, undan **bundan** bazı öyküler **dinliyorsun,** ama
bu öyküler birbirleriyle **çelişiyor.** Anlatılanları **inceli-**
yor, do ruluk derecesini **araştırıyorsun** ve eldeki ve-
rilerden esinlenip ortaya bir gerçek **çıkarıyorsun...**

İşte **çalışmalarının** temelini de bu gerçekler olu-
turur.»

Andrea, «**Zenger ne dedi?**» diye sordu. «Özellikle önem ta **ıyan bir açıklamada** bulundu mu?»

«**Müşte rimin sahtekâr olduğunu** söyledi.»

«Sen de mi öyle dü ünüyorsun?»

«Gerçekçi olmaya çalı tı im kadar, anlayı lı
davranmaya da çalışıyorum.»

«Do rusu pek dolambaçlı bir yanıt bu...»

• « imdiklik bu kadına **inanmıyorum.**» Thomas bir saniye kadar dü ündükten sonra, «Elinde o belgeler var,» dedi. «Bana hepsi de **sağlam** gibi görünüyor. İngiltere'ye gidip de bilgi ve kanıt toplamaya çalışır-
sam... ey, O zamanı kadının durumu: daha da. sa-
lamlaşır.»

«Yola çıkmadan önce biraz daha bilgi toplamalı-
sın.»

«Anlat bakalım, seni dinliyorum.»

«Gazeteye **piyasa** ve iş dünyasıyla ilgilenen muhabirlerden yardım istedim ve ünlü aile hakkında epey bilgi edindim. Birbirine ba lı irketler. Hayali patronlar. Senetler... Holdingler.»

«**Kimyasal** maddelerle mi ilgili irketler?»

«Kimyasal maddeler ve emlak işleri. Ama önemli olan bu değil. Büyük şirketlerin sahip oldukları bazı küçük irketler var... Bunların hepsi birbirlerine ba -
lı, hiç kimse bu işleri kimini nasıl ba lattı nı bilmi-
yor.»

«Yani **ona** sermayenin nereden ya da kimden geldi i bilinmiyor... Bu iş bana hiç de yabancı gel-
medi.»

«Haklısın. irketler de durmadan artan serveti tutmaktan başka bir iş yapmıyorlar.»

Andrea **Parker** bir iki saniye sustu. Thomas da

bu arada, Arthur Sandler'in **durumunu** tahmin etmeye çalı tı. Adamını serveti de kendisi gibiydi. Ortada **görünmüyordu ama** vardı,

«**Servetin** tümü ne kadardır **acaba?** Hiç fikrin var mı?»

«Zenger on **iki** milyon dolar tahmin ediyor.»

«Biraz **daha** çık bakalım.»

«Daha mı fazla?»

«Biz kendi aramızda öyle **üstünkörü** bir hesap yaptık. Elli milyon bulduk. Bu işi **kurcaladıkça** da miktar yükseliyor. Bunun **sonu** yok.»

«Aman Tanrımı...» Thomas birden **içine** garip bir korkunun dü tü ünü hissetti. «Böyle bir parayla in küçük bir ülkeyi yönetir.»

söyleyeni sensin, ben bir ey demedim.» Telefonda kısa bir sessizlik oldu. Andrea Parker tekrar konu maya ba ladı ı zaman, sesinde **korku** dolu bir ifade vardı. «Tom?»

«Efendim?»

« ey, bu **işiden** vazgeçmeyi de pekala: dü ünebi lirsin. Bana kalırsa bu iş tahmin edilemeyecek derecede karı ık ve sevimsiz olmaya: ba ladı.»

«Demek hiçbir gerekçe göstermeden işi bırakmamı **öneriyorsun, öyle** mi?»

«Belki konuyu daha de i ik yakla ımla de erlendirmekte yarar var. Örne in, bir gazete olayları gözler önüne seren bir yazı yayınlayıp **savcılığın** ilgilen- sa layabilir. Sadece bir öneri bu.»

Thomas ba ının **ağrıyacağını** hissediyordu. «Biri gelip büronu cayır cayır **yaktıktan sonra**, kenara çekilip olaylara seyirci kalmak pek de kolay **değil.**»

Thomas dü ünceye dalmıştı. Andrea **Parker'ın** da telefon ba ında dü ündü ü belliydi. Somunda, «Ne- lerle u ra mak zorunda **olduğunu** bilmiyorsun. Kimle

ri **kar**ına aldı. İndan da **haberim** yok. E er biraz ted-
birli **davranabilseydin...**

«**Senin** gazetede polisle ilişkisi olan tanındıkların
var **mı?**»

«Ne tür bir ilişki?»

«Ne bileyim... **Parmak** izlerini kontrol etmeyi sağ-
layacak biri. Yani gizli olarak.»

«Öyle **birini** tanımıyorum. Dur **bakayım...** **Tamam**,
dedi in gibi biri var.»

«Kim bu **adam?**»

Andrea Parker gazetede muhabirlik yapan Augie
Reid adında birinden sözetti. Eski ve **deneyimli** bir
muhabirdi bu **odam**. Gazetenin **Albany** muhabirli ini
yapıyordu ama NewYork eyalet **polis** örgütünde dost-
ları vardı. Onu bir **yoklamak** yararlı olabilirdi.

Thomas, «**Kız** bana babasının bir foto rafını ver-
di,» dedi. «E er yarın sabah **sana** bu foto rafı iletir-
sem, hemen Reid **ile** temasa geçebilir misin?»

«Reid: benim: her **istediğimi** yapar. Çünkü banal
â ik...»

Thomas hemen konuyu **değiştirdi**. «Evimin; **önün-**
de işlenen o cinayetten: bir haber **var** mı?»

«Soygun için **i lenen** cinayetlerden sonuç **alındı-**
ı hiç **görüldü mü?** Hiçbir haber yok... Neden; sor-
dun?»

«Bugün bir detektiften bir not **aldım**. Binada: **ya-**
ayan herkesle **görüştüklerim**. Beni **de görmek** is-
tiyorlar. Ama o adam bu binada: **oturmuyordu ki...**»

Thomas **telefonda**n trafi in gürültüsünü ve **üst** kat-
ta **Bayan Ryan**'in akordu **bozuk** piyanosundan çıkan
sesleri duyuyordu. Andrea sözlerini sürdürdü. «**Sen**
•bana ilk öykünün sonunu **anlatmadın.**»

«Hangi öykünün?»

«**Otomobil** kamyon: çarpı ması: **cfavası**. Sonunda

ne oldu?»

«Davayı **kaybettim**. Bana **başvuran** kadın başından beri yalap söylemi ti.»

Thomas ertesi gün **ikinci** vakti. Üçüncü Caddeden, 19. ubeye gitti. Aram Shassad adındaki detektifi görmek istediğini söyledi. Ona! **masalar**, sandalyeler ve üniformalı devriye polisleriyle dolu bir odayı gösterdiler. **Daha** sonra da, üst katta ba ka bir odaya girmesini söylediler. Shassad, Hearn ile payla tı odada tek ba ina oturuyordu.

Thomas elini detektife uzatarak, «Ben **Thomas Daniels**,» dedi. «**Beni** görmek **istediğinizi** belirten! notu aldım.»

Shassad, «Yetmi Üçüncü Caddede mi oturuyorsunuz?» diye sordu.

«Evet.»

«Tabii. **Buyrun**, oturun.»

«Size ne dereceye kadar yardımcı olabilece imi **kestiremiyorum**... Öldürülen ki iyi tanımıyorum.»

«Herkesle bir görü me yapıyoruz. **Aslında** bir formalite gere i»

«Anlıyorum. Ben de avukatım.»

«**Yaa**, Bekâr mısınız? Karınız yok mu?»

Thomas **hayır anlamında başını salladı**.

O sırada Patrick Hearn de odaya girmi , bir sandalye çekip masasının ba ina oturmu tu. Shassad oda **orkadaşını üstünkörü** bir iki sözcükle Thomas'a tanı tırdı. Ayrıca avukatlara duydu u ki isel nefret ve güvensizli i de gizlemeye çalı tı. **Shassad'a** göre, avukatlar ve yargıçlar **suçluları** sokaklarda tutan ki ilerdi.

Shassad polis örgütünün kar ı kar ıya olduğı sorunu üç be kelimeyle özetlemeye çalı tı. **Daniels'** in oturdu u binanın önünde bir cinayet işletmişti. **Thomas** o gece cinayetin **işlendiğı** saatte evde **miydi**, bunu sordular. Ayrıca dikkatini çekecek anormal bir gürültü duyup duymadığını da **öğrenmek** istediler. Ölen adamla bir kadın arasında ba lantı **kurduklarını** ve **adamın** Daniels'in oturduğu binadan çıkar çıkmaz öldürüldü ünü: **açıklamadılar**.

Thomas, **«Doğrusu,»** dedi. «Ben gece yarısı evden ayrıldım tım.»

Hearn, «Evden niçin ayrıldınız?» diye kibarca sordu.

Thomas detektife bürosundaki yangından sözetti.

«Saatin kaç oldu unu anımsıyor musunuz?»

«Evet, evden ne zaman çıktığımı **dakika** dakikasını anımsamam gerekir. **Bir saniye izin** verin de hatırlamaya **çalışayım.**» Thomas birkaç saniye dü ündükten sonra, «Tamı üç kırk be te evden: **ayrıldım,**» dedi.

Hearn ile Shassad cinayetin de tam o dakikada işlendiğini biliyordu, fakat hiç renk vermediler, hatta birbirlerine bakmadılar bile,

«Emin misiniz?»

Thomas, «Kesinlikle **eminim,**» dedi. «Tam o dakikada evden çıktığı mı biliyorum.»

«Neden?»

«**Büromdaki** gece bekçisi **nin** gayretke ii i yüzünden. Bizim: ihtiyaç kapıdan ne zaman çıkacağı mı ve kaçta büroya gelebileceği mi öğrenmek İstedi. İtfaiye ekiplerini: ça ırmı tı. Sanırım, benim de ne zaman olay yerine varabileceği mi bilmek istiyordu.»

Hearn sakın bir tavırla, «Demek saat tam, **üç kırk be te** evden ayrıldığını mı sanıyorsunuz?» dedi. Shas

not alıyordu.

«O saatte çıktı mı biliyorum.»

«Ama binanın önünde hiçbir ey görmediniz mi?»
Bu soruyu soran Shdssad'dı. **M i n n i e Yankovich**'in ifadesine göre, iki **adam** a a a yukarı yarımı saat kadar gezinmi ti.

«Hayır bir ey **görmedim**,» dedi Thomas. «Zaten **göremezdim**. Ben arka kapıdan çıktım. **Arka** kapı bulvara açılır.»

«Neden arka kapıdan çıktınız?»

«Arabamı Yetmi Dördüncü Caddede duruyordu. **Arka** kapıdan çıkınca oraya kestirmeden gidilir.»

«Bu arada hiç gürültü falan da duymadınız değil mi?»

Thomas gürültü duymadı ını söylemeye koyulmu ken, konu masını yarıda kesti. « ey, salimi kafayla dü ününce... »

«**Evet, salim kafayla** dü ününce ne oldu?»

«**Aşağı kattan** birinin apartmandan çıktı ını **anımsadım**.»

«Dı arı **çıkan** kadını mıydı, erkek miydi?»

«Onu bilemiyorum. **Hem** kadın sesi, hem de erkek sesi **duydum**. Ama açıkçası, kafamı ba kaı şeylerle me guldü... Bürom...»

«Konu anlardan biri mi **aşağıya** indi?»

Thomas dü ündü «Evet. Ayak sesleri oldu. **On** lar gidinceye kadar **bekledim**.» Thomas gözlerini polisler dikti. «Böyle eyleri bilirsiniz. Gece yarısı... İnsan merdivenlerde ba kalariyle kar ıla mak **istemez**.»

Hearn anlayı la ba ını salladı «Tabii.»

Shassad! ısrarla sordu. «Adamı ya da kadını görmediniz mi?»

Thomas Daniels, «Hayır, **görmedim**,» dedi.

«**Gecenin** o saatinde, apartmandan birinin çıkmasını garipsemediniz mi?»

Thomas omuzlarını **sildi**. «Hayır. Böyle durumların kibarca bir açıklama ekli olmalı... **O** kadına pek çok erkek konuk **gelir...**»

Hearn, «Hao, **anlıyorum,**» dedi. «Yani bu kadının çevrede be enildi ini ve **tanındığını** söylemek istiyorsunuz.»

«Öyle de denilebilir.»

Shassad, «Peki siz bu kadını çok iyi tanıdığınızı söyleyebilir misiniz?»

Thomas sert bir sesle, «**Hayır,**» dedi. «Onu tanımak da istemem.»

Görü me birkaç dakika sonra, sakın bir hava içinde sona erdi. Hearn, Thomas'ı a a ı **kata** dek götürüp uğurladı. Sonra yukarıya, arkadaşının yanına döndü.

Hearn, «Eee, ne diyorsun?» diye sordu.

Shassad, «Doğrusu ilginç bir **tip,**» dedi. «Ya yalan söylüyor **ya da,** adamın **öldürülmeden** birkaç dakika merdivenlerden indi ini gerçekten duymu .»

Hearn, «İş bu kadarla da **bitmiyor,**» dedi. Adamın bıçaklandı ı dakika evden çıktı ını söyleyerek kendini güç duruma dü ürdü. Acaba: söyledikleri do ru muydu?»

Shassad, «Gerçeğin: bir bölümünü **açıkladı,**» dedi. «Binanın di er sakinlerinden bu adamı hakkında! epey bilgi topladım. Babası kimmi biliyor musun? William **Ward Daniels.**»

« u çene tüccarı mı?» Hearn de arkadaş ı gibi, suçluları sokaklara geri gönderenlerden pek hoşlanmıyordu,

«Ta kendisi... Yani adamın ailesi de pek sağlam ayakkabı sayılmaz. Dahası davar...»

Hearn meraklan mıştı.

«Dostumuz Thomas Daniels'in geceleri evinde bir kadını a ırladı ı biliniyor. **Bir** gazetede ya do ajansta **mi** ne çalı ıyormu . Gerçi pek zayıf bir olasılık **ama** bu **kadın** o gece Thomas'ın eve gelmeyeceğini sandı ı için Ryder'le bulu mayı göze almı olabilir. Thomas beklenmedik bir anda çıkagelir, **Ryder'i** evden kovar ve **dışarda** onu bekleyen iki katilin ağına dü mesini sa lamı olabilir.»

«Yani **Ryder'in** öldürölmesini Thomas Daniels planladı demek istiyorsun. **Ryder'in** sevi ti i kızın da **Thomas'ın** sevgilisi oldu unu **varsayıyorsun.**»

Shassad omuzlarını silkti. «Belki pek uzak bir olasılık ama yine de üzerinde durmaya de er. **William Ward** Daniels'in **oğlu** kentte yaşayanı serserilerini hepsini mutlaka **tanıyordu.**»

Hearn, «Ee?» dedi Thomas **Daniels'i** göz hapsinde tutacağız?» Bu soruya bir yanıt **beklemiyordu.** Dü ünceli dü ünceli ba ını salladı,

«Şimdilik göz hapsinde tutulması gereken: herhangi bir kimse yok. Belki Thomas Daniels sevi ti i kızı bulmamıza yardımcı eder. Sonra **da** bu kızıdan: bir eyler ö reniriz.» Shassad bu **sözleri** söyledikten sonra hafifçe gülümsedi.

DOKUZ

Thomas, **Madison Square Garden'a**, tamı saat yediye çeyrek geçe, yani maç ba lamadan on be dakika önce varmıştı. Yedinci Bulvarı **dolduran** co kun kalabalığın arasından kendine güçlkle yol bularak tıklım tıklım dolu olanı tribündeki yerine **de** saat yedi

yi yirmi geçe oturabilmiřti.

Genç kadın gelmemi ti henüz. Thomas'ın yanındaki koltuk hâlâ bo tu. Buz üzerinde de oyuncu falan yoktu. Saha maa hazırlanıyordu. Thomas sahanın iki yanındaki elektronik saatlere bakıp dakikaları saydı. Yedi yirmi sekiz. Yedi otuz... Aoaiba genç kadın maa gelecek miydi?

Takımlar buz üzerinde kaymaya başlamışlardı. Kalabalık tezahürat yapıyordu.

Thomas hâlâ çevresine bakmıyordu ama şimdi biraz daha tedirgindi.

Hakem hokey oyunlarında kullanılan lastik diski atarken, tüm gözler buz üzerine yöneldi. Thomas da oyuna bir göz attı. Sonra aynı sırada oturanlardan birinin aya a kalktı nı farkettil. Sırayı girmek isteyen birine yol veriyordu besbelli. Thomas hemen ba nı o yana çevirdi. **Leslie**'ydi bu gelen.

Genç kadın Thomas'ın önünden geçip yerine oturdu.

dedi Thomas.

«Sağol.» Leslie soluk soluğaydı. Sırtında yine o kalın paltosu vardı. Leslie hemen paltosunun düğmelerini çözdü. Thomas'da genç kadının paltosunu çıkarmasına yardımı etmek için elini uzattı. Ama Leslie hemen genç adamın elini itti.

«Bir ey kaybetmi sayılmazsın.»

Leslie sahadaki oyuncu la rı i aret ederek **Ranger** takımına do ru uzattı işaret parma nı. «Ratelle ile **Park**'ı satmakla çok büyük hata yaptılar.»

«Senin hokeyden ho landı nı bilmiyordum.»

«Hořlanmam.»

«Öyleyse...»

«Beni izlemeleri güç olur diye buraya geldik. Biletleri bir hafta önce almı tım. Beni izlemek isteyen

Biri ya do birileri olursa, bilet bulmakta güçlük çeker diye düündüm.»

«Akıllılık **etmişsin.**»

Rangertakımı bir gol atmaya çalıırken, **izleyici**ler büyük bir heyecanla bağıırıyorlardı. **Thomas** do baını çevirip oyunu izlemeye koyuldu,

Leslie sözlerini duyurabilmek **için** yüksek sesle, «Buraya yeti kin adamların çocuk oyunu oynamalarını izlemek için **gelmedim,**» dedi. «**Vasiyetnameden** ne haber?»

Plastik disk saha dına uçtu. Oyun durdu ve kalabalık **sakinleşti.** **Thomas** genç kadının gözlerinin içine bakarak, «Vasiyetname bende **değil,**» dedi. «**Henüz** yani...»

Leslie soğuk **bakışlarla** genç adamı süzdü. «Neden?»

Thomas hemen bir bahane uydurdu. «Bu iş zaman alıyor... Babam önemli belgeleri büyük bir titizlikle saklamış. Dosyalarda bazı notlar var, bunların anlamını çözmek kolay değil. Vasiyetnameyi bulabilmek **için** dosyaların hepsini didik didik aramamı gerektiriyor.»

Leslie bu açıklamaya hiç de sevinmi görünmüyordu. Sabırsızlanarak, «Öyleyse, oldu umuz yerde sayıyoruz **demektir,**» dedi.

«Hayır.» Oyun buz sahanın ortasında devam ediyordu. «Senin adına bir dava dosyası hazırlıyorum. Tanık aramaya başladım.»

neden söz ediyorsun?»

«Adolph Zenger **ile** görüşüm... Babamın eski...»

«Onun **kim** olduğunu biliyorum. Zenger ne dedi?»

«Bana babanın geçmi ini anlattı. Aileden söz **etti.** Savaş yıllarında olup bitenleri, **daha** do rusu sa

vo öncesinin! olaylarını **anlattı.** Thomas **duraladı..** Leslie sıkıntılı sıkıntılı çevresini kolaçan **@diyordu.** Thomas, sözlerini sürdürdü. «Zenger dolaylı **olarak.** pek çok varsayımı do ruladı. Her eye **ra men** bir geli me var sayılır.»

. Leslie genç adama baktı. Koyu renk gözleri **şim-** di daha bir irileşmiş, öfkeyle parıldıyordu. «Ona gü- veniyor musunuz?» diye sert bir sesle sordu.

«Kime?»

«Zenger'e tabii. imdi ba kasından söz etmiyo- ruz ki.»

«Sanırım.»

«Bu adam **kiminle** konu mu olabilir? Yani be- nim hakkımda?»

«Zenger artık kimseyle konu muyor. Aramızda geçen konu malarda sır kalacak.»

Leslie öfke içinde hecelerin **üzerine** basai basa konu tu. «Ama birinin çenesi dü ük işte. Bizi **izliyor-** lar.»

Genç **kadın** aşağıdaki geçidi işaret etti. Orada hokey maçını **izlemeyen** iki erkek vardı. **Adamlar** arkalarını sahaya dönmü ler, seyircileri gözden geçiri **yorlardı.** Leslie ile Thomas'ın **bulundukları** yere bakı- yorlardı.

Leslie sanki adamları görmemi gibi, «Sol **dak i** nin elinde bir de kamera **var,»** dedi.

Thomas adamı gözünün ucuyla inceledi. **Adamın** bir kamera gizliydi. Kamera onlara yöneltilmi ti.

Leslie acı bir sesle, «Böyle bir ey nasıl **olabi-** lir?» diye sordu.

Thomas'ın a zını bıçak açmıyordu. «**Burada hiç-** bir ey **yapamazlar,**» diye zayıf bir sesle **mırıldandı.** «Çok **kalabalık.**»

Biri yo do birileri olursa, bilet bulmakta güçlük çekem-
ler, diye dü ündüm.»

«Akıllılık etmi sin.»

Ranger takımı bir gol atmaya çalı ırken, **izleyici-**
ler büyük bir heyecanla **bağırıyorlardı. Thomas** da
çevirip oyunu izlemeye koyuldu.

Leslie sözlerini duyurabilmek **için** yüksek sesle,
«Buraya yeti kin adamların çocuk oyunu oynamaları-
nı izlemek **için gelmedim,»** dedi. «Vasiyetnameden ne
haber?»

Plastik disk saha dı ına uçtu. Oyun durdu ve ka-
labalık sakinleşti. Thomas genç kadının gözlerinin
içine bakarak, «Vasiyetname bende **değil,»** dedi. «**He-**
nüz yani...»

Leslie so uk bakı larla genç adamı **süzdü.** «Ne-
den?»

Thomas hemen bir bahane uydurdu. «Bu i za-
man alıyor... Babam önemli belgeleri büyük bir **titi-**
likle saklamı . Dosyalarda bazı notlar var, bunlarını
anlamını çözmek kolay de il. Vasiyetnameyi bulabil-
mek için **dosyaların** hepsini didik didik **aramam** ge-
rekiyor.»

Leslie bu açıklamaya hiç de sevinmi görünmü-
yordu. Sabırsızlanarak, «Öyleyse, **olduğumuz** yerde
sayıyoruz **demektir,»** dedi.

«Hayır.» Oyun buz sahanın ortasında devam edi-
yordu. «Senin adına: bir **dava** dosyası hazırlıyorum.
Tanık aramaya ba ladım.»

«Sen neden söz ediyorsun?»

«Adolph Zenger ile görü tüm... Babamın eski...»

«Onun **kim olduğunu** biliyorum. Zenger ne dedi?»

«Bana babanın geçmi ini anlattı. Aileden söz et-
ti. Sava yıllarında olup bitenleri, daha do rusu sa

vaş öncesinin olaylarını anlattı.» Thomas duraladı, Leslie sıkıntılı sıkıntılı çevresini kolaçan ediyordu. Thomas, sözlerini sürdürdü. «Zenger dolaylı olarak pek çok varsayımı doğruladı. Her eyeramen bir gelime var sayılır.»

Leslie genç odama baktı. Koyu renk gözleri imdi daha bir irileşmiş, öfkeyle parılıyordu. «Ona güveniyor musunuz?» diye sert bir sesle sordu.

«Kime?»

«Zenger'e tabii, imdi bakaşından SÖZ etmiyoruz ki.»

«Sanırım.»

«Bu adamı kiminle konu mu olabilir? Yani benim hakkımda?»

«Zenger artık kimseyle konu muyor. Aramızda konu malarda sır kalacak.»

Leslie öfke içinde hecelerin üzerine basai basai konu tu. «Ama birinin çenesi düük işte. Bizi ziliyorlar.»

Genç kadına adaki geçidi iaret etti. Orada hokey maçını izlemeyen iki erkek vardı. Adamlar arkalarını sahaya dönmüler, seyircileri gözden geçiriyorlardı. Leslie ile Thomas'ın bulundukları yere bakıyorlardı.

Leslie sanki adamları görmemi gibi, «Soldaki nin elinde bir de kamera var,» dedi.

Thomas adamı gözünün ucuyla inceledi. Adamın avucunun içinde minicik bir kamera gizliydi. Kamera onlara yöneltildi mişti.

Leslie acı bir sesle, «Böyle bir ey nasıl olabilir?» diye sordu.

Thomas'ın a zını bıçak açmıyordu. «Burada hiçbir ey yapamazlar,» diye zayıf bir sesle mırıldandı.

«Bay Daniels, **siz insanları** küçümsüyorsunuz.»
Thomas tekrar çevresine bakınarak o iki **adamla**
birlikte **üçüncü** birinin olup olmadığını ara tırdı. Ama
bir sonuca varamamı tı.

Ranger takımı hücumu geçince, seyircilerde heyecan içinde **bağırış** mayaballadılar.

Leslie, «Sizinle bir bakıma zaman, **baş** kal bir yerde bulmamız gerekecek **anlaşılan,**» dedi. «Daha tenha bir yerde. Örneğin sizin büroda.»

Kalabalıktan bir bakıma daha yükseldi. **Işıklı** sayı levhalarında kırmızı ışık yanıyordu, Ranger takımı bir gol daha atmıştı. Thomas birkaç saniye sahadaki oyunu seyrettikten sonra, yüksek sesle konumayaballarken sustu kaldı.

koltuk boştu. Leslie gitmişti.

Thomas genç kadını sıranın öbür ucunda aradı. Leslie onun önünden geçmediğine göre, sıranın öbür ucundan **boşluğa** çıkmış olmalıydı. Birkaç dakika sonra, genç kadının merdivenleri çıktığını farketti. «**Leslie,**» diye bağırdı, ama Ranger takımı yeni bir hücumu geçmek için orta sahaya gelirken, **seyircilerin** heyecanı da son haddini bulmuştu. Thomas'ın çevresindekiler, onun telaşını **alaya** aldılar. Genç adamın sevgilisi onu terkedip gitmişti demek.

Thomas tekrar kızın arkasından seslendi, sonra kalabalığa karışıp **Leslie'nin** peşine düştü. Fakat kalabalığı yarması hiç de kolay **olmayacaktı.**

O anda, Thomas ile Leslie'yi izleyen adamların gözleri buz sahasından ayrıldı. **Kızın gittiğini** farkettiler. Thomas'ın da tribünden ayrılmak üzere olduğunu görüp hemen peşine düştüler.

Thomas hızla merdivenlerden yukarı çıkarken, Leslie'nin artık çok uzakta olduğunu biliyordu. **Tribünden** ayağına **inmek için** **açık** asansöre bindi. Leslie'yi

görmüştü. O no seslendi ama genç kadının adımlarını daha sıkla tırmı tı. Asansörden indiği zaman Leslie'yi izlemeye başladı. Ancak arkasında, üç çift ayak sesi duymakta da gecikmedi. Takip ediliyordu. Thomas, Leslie'nin çarçabuk gözdeni kaybolmasına da pek a mı tı.

Leslie, Madison Square Garden'a sapan Sekizinci Bulvarın baındaydı. Thomas genç kızın ne tarafa gitti ini kestirememişti. Ancak on be saniye sonra Sekizinci Bulvara çıkan kapıya yakla tı. O üç adamın da pe inde oldu unu biliyordu,

Thomas bir yukarı, bir a a ı baktı. Sonra trafiğin arasından, Sekizinci Bulvarın karşı kaldırımında Leslie'yi gördü. Yanına gitmesi için ye il trafik lambalarının yanmasını beklemek zorundaydı. Genç adam her tehlikeyi göze alıp vızır vızır giden arabaların arasına girerek karşı kaldırıma geçti. Bir an için Leslie'yi göremedi ama ' biraz ilerdeki, kapısında PARK yazılı büyük binaya hızla girdi ini farketmekte de gecikmedi. Be katlı bir binaydı bu.

Thomas hemen kızın arkasından ko tu. Onları izleyen adamların da karşı kaldırımında! olduklarını biliyordu. Trafik ıkları değişir değişmez, solu u PARK binasında alacaklardı. Adamların birinin! avucunda büyücek, siyah bir cisim tuttu unu görmü tü Thomas.

Yıldırım gibi PARK binasına girdi. Birinci kata göz gezdirdi.

Kimse yoktu.

Bir kö ede küçük camlı bir bölme vardı. Arabalar parktan çıkarken ücret bu bölmede oturan adama veriliyordu. Adam Thomas'ı görünce, yüzünde meraklı bir ifade belirmedi.

Thomas, «Buraya giren bir kadın gördünüz mü?» diye tela içinde ba ırdı.

Adamın yüzündeki meraklı ifade yerini bir gülümsemeye bıraktı.

«Buraya! pek çok kadını gelir.» Adamın ivesinden Jamaikalı oldu unu anlamak güç de ildi. «Beyim, burası Sekizinci Bulvar.» Sanki bu sözler her eyi açıklamaya **yeterliymiş** gibi ba mını salladı.

«On saniye kadar **önce** bir kadın ko a ko a buraya girdi.»

tekrar gülümseyerek ba ıyla! ilerdeki merdivenleri işaret etti. «Yukarı çıktı, beyimi. İyi akamlar.»

Thomas kulak kesildi. Bir kat yukarıya **çıkan** bininin ayak seslerini duyuyordu. Leslie'ydi bu... Ama arkadan yakla an ayak sesleri de vardı.

Thomas birden döndü. Onu izleyen **adamlar** içeri dalmı lardı. Thomas'ı görünce donup kaldılar. Önce üç ki iydiler. Sonra biri daha geldi.

Thomas son gelen adamı hemen tanıdı. Shais **sad'dı** bu. Thomas hemen döndü, parkın arkatarafındaki **çıkı** kapısına do ru ko maya başladı.

Sivil elbiseli polislerden ikisi Thomas'ın pe ine dü tü. Öbür ikisi de a ır a ır merdivenleri çıkmaya başladılar.

Thomas **çıkı** kapısına varmış , kapıyı **itip** açtıktan sonra dı arı çıkmış , Leslie'ye sesleniyordu.

Dokuzuncu Bulvar bombo tu. Yolun iki yanında da Leslie'nin izine **rastlayamamıştı**. Shassad ve Hearn de Thomas'ın yanına geldiler, Hearn **soluk** solu a kalmı tı, Shassad gayet sakindi.

Shassad, Thomas'ın **önüne** geçip yolun iki yanına baktıktan sonra avukata döndü. Sert bir sesle, «**Nerede** bu kadın?» diye sordu.

soru? Kim nerede?»

Shassad homurdandı. «Bana **numara** yapmaya **kalkışmayın**. Kadın nerede?»

Thomas Daniels **istifini** bozmadı. «Asıl bir **açıkla-**ma yapması gereken sizsiniz. Çok **önemli** bir mü teriyi korkutup kaçırdınız.»

canına, demek mü teriyi kaçırdık.»

bir ses duyuldu. Bir el telsizinden geliyordu bu ses. «**Komiserim**, galiba bir ey **bulduk...** kinci kat.»

hafifçe gülümsedi. «Sandıımı kadar da kurnaz **değilmişsin...**»

Hearn el telsizini **aldı**. «Yukarı geliyoruz.» Detektifler hemen yukarı çıkmaya başladılar. Thomas da onları izledi.

. **İkinci katta** kimse yoktu. Sadece yan yana dizilmiş arabalar göze çarpıyordu. **Arabalardan** birinin sahibi gelmi, arabasını dıarı **çıkarmaya** hazırlanıyordu. Mavi renkte Pontiac marka bir arabaydı bu. Sahibi de uzun boylu, paltolu bir adamdı. Arabasının yanında duruyordu. Dedektiflerden; biri hemen onun yanına gitti.

Bir detektif de Shassad'ını yanına geldi. «Öbür katların hepsine baktık. Kadın burada yok.»

Öbür **polis de Shassad'a**, «Bu bey arabasını **dı-**arı çıkarmak istiyor.» dedi. «Bagajı açmasını **söyle-**açmadı.»

Shassad adamı tepeden tırna a süzdü. Gerçi **dış** görünüşünde ku ku uyandıran bir ey yoktu, **ama** Shassad üphe içindeydi. Adama tekrar bagajını açmasını söyledi. Thomas Daniels rastlantıların kurbanı olan adama dikkatli dikkatli baktı.

«Siz de görevinizi yapmak zorundasınız, **bunu** biliyorum, polis bey...»

«Bono de tek tif diyeceksiniz.» Shassad heceleri konu arak adamı etkilemek istemi ti.

«Evet **ama** bu isteđinizi yersiz buluyorum.»

Öbür detektifler de arabanın **iki** yanında durmu - lar, içeriyi kontrol ediyorlardı.

Shassad, «Neden, yersiz **bu luyormuşsu nuz?**» di- ye sordu.

Adam giderek artan bir **sıkıntıyla**, «**Çünkü** bana suçlu muamelesi yapı **lması** ho uma gitmiyor. Bagaj bo . Sözlerime inanabilirsiniz.» Arabanın kontak anahtarı adamın elindeydi. Ön kapıyı açarak **içeri** gir- meye hazırlandı.

Shassad bir elini adamın **omzuna** koyup, «Ya ben ısrar **edersem**,» dedi.

Thomas hemen söze karı tı. «Bir görevli gerek- siz ısrar yüzünden cezai almaz mı? Elde arama izni olmadan, bir arabayı aramaya kalkı mak yasalara aykırı de il mi? Hele mesle i avukatlık olan bir tanı- ğın önünde...»

Shassad elini addımını **omzundan** çekerek Tho mas'a sert sert baktı.

Thomas Daniels Yetmi Üçüncü Caddede taksi- den **indiğı zaman** yolun iki yanına **da** bakiridir, son günlerde kar ıla tı ı olayların etkisiyle bu alı kanlı ı • edinmi ti. Oturdu u apartmanın kapısından girdi Mer- divenleri çıktı. Hâlâ o ak amın **olaylarının etkisindey- di**. Dairesinin kapısının çifte kilidini açıp içeri girer- ken, gözüne çarpan herhangi bir ey olmadı. Görü- nü e göre her ey normaldi...

Koridorun ı ını yakmı , **tam** salona do ru iki adım atmı tı! ki, salonda bir **elin** elektrik dü mesini

cevirdiğini farketti. Hızla arkasına dönerken, salonda ikinci birinin varlığını sezmişti.

Sezmekle görmek arasında geçen o kısacık sürede içinde genç adamın aklı binbir korkuyla karıştı. Tabii en azından, insanların böyle öldürüldüklerini anımsaması, onu dehşete düşürmeye yetmişti.

ON

Thomas a kın a kın, «Eee,» dedi. «Hayat gerçekten sürprizlerle dolu.» Yüreği ağzına kadar gelmişti, yavaş yavaş yerine dönmüştü.

Genç adam salonda, elektrik düğmesinin yanındaki duran Leslie'yi hayran hayran süzdü. Ona öylesine yakın duruyordu ki, gözlerinin en küçük hareketini bile izleyebiliyordu. Aynı zamanda Thomas'ın evde yalnız olup olmadığını anlamak için de büyük çaba harcadığının farkındaydı. Leslie endişelenmesine gerek yoktu, olmadığını anlayınca, elektrik düğmesinin! yanından çekildi. Çok zarif ve kadınca bir tavırla ete ini düzeltip kanapeye oturdu.

«Bana yalan, söylediniz,» dedi. «Hem de en azından üç kez.»

Thomas, «Ben mi size yalan söyledim?» diye sordu. Sesi öfke ve a kınlık doluydu. Bu sözlerin altında gizlenen gerçeği anlamaya çalışıyordu.

Leslie sanki bu durumu umursamadığını belirtmek istemişcesine, «Evet,» dedi, Aslında etkilendiği apaçık ortadaydı.

Thomas paltosunu çıkarıp bir sandalyenin üzerine bıraktı. Sonra da genç kadının karısına! oturdu. Sokak kapısının zorlandığında dair en küçük bir isare-

ret görmemi ti. Peki, Leslie içeriye girmeyi nasıl başarmı tı?

«**Birinci yalan:** Burada büronuz oldu unu söylemi tiniz. Öyle bir ey yok. **İkinci yalan:** Vasiyetname nin bir kopyası oldu unu söylemiş tiniz. Böyle bir kopye yok. Ve üçüncü yalan: Konu ma **İlârimizin** aramızda sır kalaca ina söz vermi tiniz. Bu sözü yerine getir mediniz. Bu gece pe imize dü en o adamlar polisti.»

Thomas, «**Haklısınız,**» dedi.

Leslie sabırsızlanarak, «**Ee, bu yalanlarınız için bir mazeret ileri sürmeyecek misiniz?**» diye sordu.

«Bunun için zahmete katlanmaya değer mi?»

«Ke ke bir mazeret bulabilseydiniz.»

Thomas derin bir soluk **aldı,** tıpkı **mahkemede** kıştırılmı bir tanık gibi a ır a ır anlatmaya başladı.

«Büromu kundaklayıp yaktılar. Geriye ne kaldı ır nı gözlemlerinizle gördünüz. Bu yangın işi sizin davanızla ilgili olabilir de, olmayabilir de.» **Thomas** genç kadına dikkatli dikkatli bakıp sözlerinin yarattı ı etkiyi anlamak istedi oma ba arılı olamadı. «Siz gelip de ba ınızdan geçenleri anlattı nız zaman, **size** inandım. Davanızla ilgilendim, sizi bir mü teri olarak kabul etmeye karar verdim. Bu nedenle de dosyaların **yangın** dan zarar görmediğini **söyledim.** Bana zaman gerekliydi.»

karı masına ne buyrulur?»

«Yangın gecesi nerede oldu umu ve neler yaptırım ı polise anlatmak zorundaydım. Beni bir ba ka sorun yüzünden sorguya çekiyorlardı.»

«Peki ya vasiyetname?»

«Bende de il.»

«Nerede?»

«Bilmiyorum.»

Leslie sol eliyle saçlarını düzeltti. **Düşünceli** bir tavırla «Beni asıl **endişelendiren** büyük bir ustalıklı yalan **söylemen,**» dedi. «Bu sona **babâdan** kalma bir özellik mi?»

Thomas soruyu **yanıtlamadan** önce birkaç saniye bekledi. «Ben de sona aynı soruyu **yöneltebilirim.**»

Leslie elini saçlarından çekti. «**Bağışla...**»

«Pek çok ki i **senin** varolmadı nı ileri sürüyor.»

«Hepsi de yalan söylüyorlar.»

Thomas sözlerini sürdürdü. «Varoldu unu **iddia** eden tek ki i sensin, Tabii azınlıkta kalıyorsun.»

«Peki ya sen? Bana hâlâ inanıyor musun?»

Thomas biraz dü ünür gibi yaptıktan **sonra,** «**Evet,**» dedi. «Ama bir iki sorumu yanıtlarsan hiç de fena olmaz.»

«Örne in ne gibi?»

«Örne in o garajdan nasıl çıktın?»

«Bunu sona **açıklayamam.**»

Thomas ku kulu bir ifadeyle genç kadına baktı.

Leslie, «Özür **dilerim,**» dedi. «Eğer insan defalarca ölüm tehlikesiyle kar ıla irsa, canını kurtarmak için bir iki hile uygulamaya kendini hazırlar. **Öbür** sorununu bekliyorum.»

Thomas kapıyı işaret etti. «Bu kilitli **kapıdan** içeri nasıl girdin?»

«Sen kafanı kullanmayı bilmiyorsun. Ba ka var sayımları dü ünememi sin. Buraya kapıdan girmedim. **Öbür** odaya bir baksana.»

Thomas gözlerini genç kadından ayıramıyordu. Fakat sonunda! yatak **odasına** girip çevresine **bakın**ıdı. Küçük pencerelerden biri dı ardan atılan bir cisimle kırılmıştı. Demek Leslie yangın merdiveninden **yukarı** çıkmı , **camı** kırmı , sonra pencereyi açıp içe-

ri girmi ti. Thomas durumdan hiç de **hoşlanmış** görünmüyordu. «Do rusu **cam** kırıp eve girmekte pek önce aynı yöntemi denemi miydin?»

«İçeri girmem gerekiyordu. Çok korkmu tum.»

«Neden korkmu tun?»

adamlardan.»

«Onlar sadece polisti... Detektifler. Cinayet soru turma bürosundan...» Thomas hafifçe gülümseyerek yerine oturdu, «Böyle kaçmanın **kuşaklarını** azaltmı olaca nı hiç sanmıyorum. Hele bu kaybolma numarası... Adamlar bu yüzden fazla mesai yapmak zorunda kalacaklar.»

«**Ben** güvenece imi ki ileri kolay kolay **seçmem.**»

«Kendimi onurlandırılmı sayıyorum.» Thomas genç kadının ona neden güvendi ini sormaya **hazırlanıyordu**. Tam o sırada telefon **çalmaya** başladı.

Leslie, «Ben içeri **girdiğim** zaman da telefon **çalıyordu,**» dedi. «Birisi seninle konu mak istiyor **olmalı.**»

açarken, genç kadının yüzüne baktı. «E er senin burada olaca nı bilseydim, telefonlarımla ilgilenmeni rica **ederdim**. Beni arayanları not **ederdin.**»

Telefonu açar açmaz **da Andrea** Parker'in sesini duydu, Genç kadının sesi pek öfkeliydi. «Sen bana ne **yapmaya** çalışı yorsun, Tanrı a kına?»

anlayamadım.»

«Parmak izleri... »

«Çıkar u a zındaki baklayı. Canını sıkın **nedir?**»

Andrea Parker, «Parmak **izleri,**» diye yineledi.

Thomas dönüp Leslie'ye baktı. Genç kadın **hâ-**

İlâ kanapede oturuyordu. Eline bir dergi almış, sayfaları m karı tırmaya **koyulmuştu**. Ancak Thomas onun can kula ıyla telefon konu masını dinledi inden emindi.

«Tamam, devam et.»

«Pekala. Rugie Ried parmak izlerini **Eyclet Detektiflik Bürosuna** göndermi . Oradan bir ey **çıkma-dı**. Sonra **New York Polis Orgütündeki** bilgisayara ba vuruldu. Oradan da bir sonuç elde **edilemeyince**, **Washington'a** ba lı bir bilgisayardan yararlanmak istediler. Bu iş birkaç saat sürdü.»

Thomas sakın sakın, «Sonra ne **oldu?**» dedi.

«**Washington'daki** Federal Soru turma Bürosunun bilgisayarı renk renk ık saçmaya ba lamı olmalı ki, ortalık birden **karışiverdi**.»

«Yaa, **öyle** mi?» Thomas anlatılanları dinlerken, dikkatle Leslie'yi süzüyordu. Genç kadının **kanape**deki duru u pek iç gıcıklayıcıydı. Ya da belki **Thomas'ın** baktı ı açıdan öyle görünüyordu.

Andrea, «Bugün ak amüstü biri beni ziyaret etti,» dedi. «**FBI'don** biri...»

«Bir ne?» Thomas, **Andrea'nın** ne dedi ini çok iyi duymu tu ama emin olmak **istiyordu**.

«Bir FBI ajanı. Hammond adında biri. Paul Hammond. Bu **isim** sana bir ey anımsatıyor mu?»

«Hayır... Onu tanımam **mi** gerekir?»

«Gizli Servis... **O** parmak izleri Federal Büronun bilgisayarını pek etkilemi . Parmak izlerinin kime ait **olduğu** saptanmasına saptandı, **ama** u Hammond denen herif onları nereden buldu umu ö renmeye pek hevesli.»

ona her eyi anlattın mı?»

«Anlatmadım, Fakat ilerde bunu **'yapmak** zorunda kalabilirim.»

«Neden?»

«Adama bu parmak izlerinin üzerinde çalı tı ım bir olayla ilgili yazı için önemsiz bir ipucu sayılabilece imi söyledim.»

«Adam sana ne dedi?»

«Yalancı oldu umu söyledi, ki bunda da haklıydı.»

«Peki son ra ne oldu?»

«Sonra da adama benden ba ka bir açıklama beklememesini, haber kayna ımı açıklamak zorund olmadı ımı söyledim. Bay Hammond bana ana avrat küfretti, sonra da en yakın federal mahkemeden beni sorguya çekmek için karar çıkarttıracağını belirtti. Ve defolup gitti.»

Thomas elini ba ma götürdü. Sanki şiddetli bir a rıya kar ı önlemi almaya hazırlanır gibiydi. Bütün bunlara neden olan kadından gözlerini ayıramıyordu. Andrea Parker, «Mahkemenin benim için büyük bir reklam kayna ı olacağını biliyorum. Fakat u sıra böyle belalı işlerle u raacak durumda değilim. Kor-karım, konu bu kadarla kapanmayacak.»

«Ben de aynı kanıdayım.»

Andrea kısa! bir duraklamadan sonra, «Tom,» dedi. «İlk kez Federal Büroyla kar ı kar ıya! kaldım... Onlarla bir daha kar ıla mak hiç i ime gelmez. Ama boş da durmadım. Sa da solda bir iki ara tırma yaptım.»

«Hangi konuda?»

«O kategoriye dahil olan parmak izleri hakkında. Yani sınıflandırılmı kategoriye...»

«Eee, ne öğrendin?»

«Bu tür parmak izleriyle ilgilenenlere iki ö üt veriliyor.»

«Devam et.»

«**Bo ver...** Bu i **ikimizin** de ba ını derde **sokabilir.**»

Thomas telefonu **yava ça** kapadı. Yüzünü ince bir ter tabakasının kapladığını hissediyordu. Birden ate basmı tı. Uzun süreden beri böylesine **heyecanlandığını** anımsamıyordu. Heyecan **da** de ildi benli ini **saran duygu**. Korkunun ta kendisiydi

Thomas konu una döndü.

Leslie, «Kimdi arayan?» dedi,

«Bunu **gerçekten ö renmek** istiyor musun?»

«Evet, istiyorum.»

«Bir **kız** arkadaşımı.»

«İyi ki, telefonu açmamı ımı. Kız **arkadaşının** kışkançlık duygularını **kamçılatabilirdim.**»

Thomas hafifçe gülümsedi. «**Bok**, bu iş artık **çığrından** çıkmaya ba ladı. E er **senin** güvenini sarstıy **sam**, ba ı la. Fakat **bu** davayla ilgili her **eyi** ö renmek için elimden geleni yapmak zorundaydım. Belki **de** bu akıllıca bir davranı olmadı. Belki senin **daha** büyük ve güçlü bir irkete **başvurman** gerekirdi. Ne dersin, ikimiz de u **iş**i salim **kafayla** biraz daha dü sonra versek iyi olmaz mı? Birkaç **gün** dü ün... Sonra davayı bana verip vermemek **konusunda** bir karara **varırsın.**»

Leslie dikkatle genç **adama** baktı. «**Sen bu** işten sıyrılmaya bakıyorsun, öyle de il mi?»

Thomas hayır demek istiyordu. Fakat o **ana** dek yalancılıkta bir türlü ba arılı olamamı tı. «**Belki,**» diye mırıldandı. **çinden** babasının böyle **durumlarda** ne yaptı ını merak ediyordu.

«Pekala. Sen **dü ün...** Ben **de** dü ünürüm. Ama beni **bulmak** için fazla uza a gitmene gerek **olmayacak.**»

«Ne demek istiyorsun?»

Leslie kibarca, «Bu gece buradan dı arı çıkma-
yacağım,» dedi. «Hiçbir ekilde soka a çıkamam.»

«Tanrı a kına, ne diyorsun?»

«Polis dostlarının saklandı im yeri bulmaları teh-
likesini göze alamam. Hele böyle zifiri karanlıkta as-
la. Çalı ma odanda geceyi geçirmemin sence bir sa-
kıncası olmasa gerek. Orada kanape gayet rahat.»

«Avukat müvekkil ilişkilerinde son söz...» Tho-
mas cümlesinin arkasını getirmedi. Leslie'nin iste ine
boyun e mek zorunda oldu unu biliyordu.

***
! *

Yatak odasının kapısının gıcirtısı Thomas'ı uyan-
dırdı. Oda lo tu ama duydu u sesin nereden geldi ini
anlamakta gecikmedi.

Genç adam; birden vücudunun ter içinde kaldı ı-
nı; hissetti. Hemen eline bir ey alıp silah gibi kullan-
mayı dü ündü. Fakat görünürde öyle bir cisim de
yoktu.

Kapı ardına kadar açıldı. Thomas hemen yata-
ın içinde do ruldu. Yarı karanlıkta, Leslie'nin elleri-
ni gördü. İkisi de bo tu.

Leslie yumu ak bir sesle, «Özür dilerim,» dedi.
«Gözüme uyku girmedi.»

Thomas rahatlamı tı, ba ını geriye yasladı. «Ne
oldu?»

Genç kadın bir iki adım ddhd ilerledi. Kapının
aralı ndan öbür odanın aydınlı ı içeri sızmıştı. Les-
lie karyolanın kenarına ili ip Thomas'a dikkatli dik-
katli baktı. imdi davranı ları tümüyle de i mi , bam-
ba ka bir kadın olmu tu. Artık o kendini savunmak
için her şeyi göze alan katı yürekli kadın değildi. Şim-

di dokuz ya indaki küçük **Leslie'ydi**, savunmasız ve tehlike içinde ne **yapacağını** bilemeyen zavallı yavrucak...

«Korkuyorum.»

«Neden korkuyorsun?»

«Senden korkuyorum.»

«Benden **mi?** Niçin?»

«Kararsızsın. Benim davamı **almaktan vazgeç-**
ceksin diye korkuyorum.»

Thomas ne diyece ini bilemiyordu. Aslında bu genç kadından korktu unu biliyordu. Onun kendisinden korkmasına da **şaşmamak** elde de ildi.

Leslie, «Çok **üzgünüm,**» dedi. « u ana kadar **sa-**
na güvendim. Bu **nedenle** de **sana** öykümü **anlattım**, hayatımı sana emanet ettim. Çok sinirli oldu um **için** de sana sert davrandım.» Leslie ellerini **kucagında** kavu turmu tu. **Andrea'nın** incecik geceli i genç kadının bedenini **sımsıkı** sarmı tı. «Her eye yeniden ba lamayı, ya am öykümü bir ba kasına anlatmayı hiç **istemiyorum**. Bu **işe devam** edersen, sevinece-im.»

Leslie karyolaya yan oturmu tu. **Thomas** geceli-in yakasından vücudunun kıvrımlarını **görüyordu**. Genç kadın imdi gün ı ı nda oldu undan çok daha çekici ve etkileyiciydi. Thomas kandırılmak üzere oldu unun farkındaydı. Leslie bir de göz göze gelme yöntemini **denedi**. Ama Thomas hemen bakı larını ka-çırdı.

Leslie, «Bu geoe sana telefon eden kadın arka-da ın benimle ilgili bir eyler söyledi, de il mi?» di-ye sordu.

Thomais sesini **çıkarmadı**.

«Gerçe i bilmek istiyorum.»

«Evet.»

«**Artık bana** güvenmiyorsun, de il mi? Bu için içinde bir i oldu una inanıyorsun...»

Thomas yumu ak bir sesle, «Senin davanı **savunmayı iki** nedenle kabul **ettim,**» dedi. «Birincisi, **parasız** kalmıştım. İkincisi, **sana** inanıyordum. Yasalar çerçevesinde, basit gerçeklere **inanırım** ben. Sen de ilginç bir öyküyle geldin, **Sana** haksızlık etmi lerd. Elinde de **bunu** kanıtlayan belgeler vardı. İçten **oldu-** un **belliydi.** Mahkemede hakkını araman gerekti ine inandım.»

«Fakat kararını de i tiren bir ey oldu, öyle mi?»

«Senin parmak **izlerin** neden **Washington'da kayıtlı?**»

Leslie'nin gözleri bir **an öfkeyle** parıldadı. Ama hemen **yumu şayı verdi.** Vücudu hareketsizdi. Soru **havada** kalmı tı.

«Benimi hakkımda **soru turma** yapmaya ne **zaman** ba ladın? İlk gün mü?»

«Mü terilerimin hepsinin geçmi ini ara tırırım.»

«Basit **adelete ve** ki ilerin **onuruna** inanıyorsun. Fakat güvenlik **sorunu** senin için büyük **önem ta ı-** yor.»

«Sorumu yanıtlasaydın beni rahatlatırdın.»

«**Sen** ba kaları gibi sinsi **ve içinden pazarlıklı**sın. **Ama** soruna yanıt almayı **do** hak ettin.»

«Bekliyorum.»

Yine kısa bir sessizlik **oldu.** Leslie, «**Babam,**» dedi.

bu sözden bir ey anlamadım.»

«Arthur Sandler bir casustu. Bunu sen de **biliyor-** sun. **Babam** hâlâ ya ıyor ve Birle ik Devletler **Gizli** Haberalmo Örgütünde önemli ki ilerle ili kisi var. Bu durumda benimi parmak izlerimin **de** bir **dosyada yer**

alması do al. Bilgisayarı biraz **daha** kurcalarsan, babamın yine beni aramaya çıkması *an* meselesidir.»

malına ortak olmaya niyetliysen, bu tehlikeyi göze alman gerekir.»

«Doğru.» Leslie yine sustu. Dü ünceye dalmı tı. «Arthur Sandler'i bir dü ünsene... Bildi in gibi, adam ya amının her döneminde güç sahibi olmu . imdi hangi isimle ya arsa ya asın, onu ele verecek tek ki inin ben **olduğumu** biliyor. Parmak izlerimin neden dosyada yer aldı nı daha; **açık** bir ekilde anlatmama gerek var mı?»

Leslie durumunu Thomas'ın gözleri önüne sermi , ondan bir yargıya varmasını bekliyordu.

Thomas a ır a ır, «Benim için gerekli olan, sendeki belgelerin **fotokopileri,**» dedi. «Do um kâ ıdın, nikâh kâ ıdın. Bu iste imi yerine getirecek misin?»

Leslie ilk kez **içtenlikle** ve sakın bir tavırla gülümsedi. «**Pekala.**»

günlü üne ortadan: kaybolacağım. Senin **adına** bir dava dosyası hazırlamak istiyorum. Bir hafta babamın çaresine bakabilir misin?»

«Yirmi yıldan beri babamın çaresine bakıyorum.»

Leslie'nin kendine güveni geri gelmişti. Aralarında bir anlaşmaya varmışlardı.

Leslie bir saniye kadar genç adama baktı, sonra ona doğru uzandı. Bir arkadaş gibi genç **adama** sarıldı. Sonra Thomas'ın güçlü kollarının aynı ekilde bedenini sardığını **farkedince,** hafifçe geri çekildi.

«Sonunda birbirimize güvenmeye **başladığımızı** dedi. «Yandaki odada pek yalnızdım.»

Thomas genç kadının niyetini anlamı tı ama onun aya a kalktığını merakla izledi. Leslie zarif bir tavırla geceliğinin önünü açtı, kollarını çekip geceliği

çıkardı. Thomas'ın nutku tutulmuştu.

«Leslie...» diye kekeledi.

«Kararı veren **benim**, Saikin hayır deme.»

nce gecelik yere düştü. Leslie, Thomas'ın karşısında duruyordu. Genç adam artık onun boynundaki yaranın **da** farkında değildi. Leslie **yatağa** girerken, Thomas'ın aklı başka yerdeydi.

«Ben sanmıştım ki...»

«**Kararımı** de i tirdim. İmdi. Artık tartışmaya paydos.»

Thomas'ın istekli kolları Leslie'yi **sararken**, genç kadının elleri, foto rafın üzerinde Z bırakanı o eller erke i sımsıkı tutup kendine çekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON BİR

Thomas Daniels tam saat dokuzda Londra'nın Heathrow Havaalanına indi. Bir araba kiralayıp **alanın yakınındaki Windsor'da** gitti, geceyi orada geçirdikten **sonra** ertesi sabah güneybatıya hareket etti.

Arthur Sandler'in yıllarca önce Elizabeth Chatsworth ile evlendiği **North Fenwick**, dört yüz nüfuslu küçük bir köydü. Elektrik, telefon ve otomobillerin olduğu, XX. yüzyılın özelliklerinin! çoğu bu köye sokulmamıştı. Hava temizdi **ama** yılın bu mevsiminde rutubetli ve çok soğuk oluyordu. Evler taştan yapılmıştı, damların birçoğu sazla örtülüydü. Belediyenin yanındaki kahverengi taştan yapılmış kilise bin beş yüzlerden kalmaydı.

Kilise açıktı. Thomas arabasını köyün parkının kenarına bıraktıktan **sonra** kiliseye yayanı gitti. Bina-
nın içi, dışı ardan **daha** sıcak sayılmazdı. **Thomas**
a ırak ırak yürüyerek Leslie **McAdam'ın** annesiyle babasının **nikâhlandıkları** kürsüye yaklaştı. İşte, kinci Dünya Savaşı'nın karanlık bir gününde **casus** Arthur

Sandler ile bir kız Elizabeth Chatsworth urada ev
anmışlardı. Genç adam çevresine alıcı gözle bakın-

Bu küçük kilisede onu etkileyen, dikkatini çeken
herhangi bir özellik yoktu. Dönüp dışarı çıktı. Kilise-
nin avlusunda, duvarlara çakılı plakelere göz gezdir-
il 1501 yılından beri bu kilisede görev yapan papaz
ların isimleri yazılıydı. Genç adamın gözleri Jonathan
Philip Moore'un plaketine takıldı. Rahip Jonathan
Philip Moore 1949 yılında bu kilisede görevdeyken öl-
nüştü. 1949 yılından 1957 yılına kadar bir ba ka ra
hip çalış mı , 1957'den 1968'e kadar dd yine bir ba
rası görev almıştı. Philip Moore'dan sonra üç rahip
geçirmişti kilise.

Thomas yandaki belediye binasına gitti. Saçları
kıvrılmış, buruk yüzlü, sarı di li, i man, ya lı bir
cadın Thomas'ın belediyenin dü ün, do um ve ölüm
kayıtlarını incelemesine izin verdi.

Thomas 1944 yılının kayıtlarını incelemek istiyor-
lu. Uzun bir masanın ba na oturdu. O ya lı kadının
la kendisini karşıdan göz hapsinde tuttu unum far
ındaydı. Thomas elinden geldi ince bu kadınla ilgi-
enmemeye çalış tı. 1944 yılının Ekim ayını kapsayan
sayfaya gelmişti. İşaret parmağını sayfadaki isimler
üzerinde gezdirmeye ba ladı. Birden donakaldı. Say-
anın bir kö esinde iki satırlık bir açıklama vardı: EV-
ENME: New York doğumlu Arthur Edward Sandler ile
Devon doğumlu Elizabeth Ann Chatsworth, 20 Ekim
JÜNÜ saat 10'da evlendiler.

Thomas defterin o sayfasını inceledi. Kayıt doğ-
uydu.

Thomas başını kaldırıncı, ya lı kadının dd onu
ncelediğini gördü. «Ölüm kayıtlarını nerede bulabili
m?»

«Ölüm kayıtları mı? Aynı defterde tabii.»

«Kayıtlar isimlere göre mi yapıldı?»

Ya lı kadın merakla genç adama baktı. «Hangi arıyorsunuz?»

Thomas cebinden Leslie'nin, annesiyle babasının nikâh kâ idını çıkardı. Nikâhta tanıklık yapan iki ki nin isimlerini okudu. Yaşlı kadın defterin sayfalarını çevirdi, biraz sonra Thomas'a adı geçen ki ilerin öldüklerini açıkladı.

Thomas o akşam Leslie'nindo um yeri olan Exeter'e döndü. Kasabaya vardı ı zaman, belediye kayıt bürosu kapanmı tı. Geceyi o kasabada geçirdi, erte, Si sabah da kasabanın do um kayıtlarını inceledi, Tahmin etti i gibi, 1945 yılının 30 Temmuz günü Al-tingham Hastanesinde, Leslie Sandler adında bir kız çocu u dünyaya gelmi ti. Genç adam birden Leslie'ye Exeter'de geçirdi i günler hakkında dona fazla so sormamı olmasına üzüldü. Genç kadının oturdu u evi, kom ularını, hatta Elizabeth Chatsworth'un çalı tı ı barı görmek isterdi.

Thomas Daniels Londra'ya arabayla döndü. Göl-geler arasında geçen bir ya amı gün ı ına çıkarma-ya çalı yordu. Yoksa gerçekte iki ki inin ya amlarını mı ara tırıyordu? George McAdam, yani Leslie'nin manevi babası belki de bu bulmacanın sırlarını açık-layabilirdi. Tabii adamı bulabil irse... Yani hâlâ ya ı-yorsa. Do rusu bir kez denemeye de erdi.

Thomas, Londra'da kaldı ı otelden uluslararası santralı aradı. sviçre'deki numaralarının bulunması na yardım eden görevliyle görü tü. Önce Vevey ken-tinde George McAdam'ın adına kayıtlı bir numara olup olmadı ını ara tırdı. Vevey'de aradı ını bulama-yınca, ba ka büyük kentleri aradı. On be yirmi da-kikalık bir ara tırmadan sonra, Lausanne'in do usun

daki Lutry kentinde George **McAdam'ın** adına bir telefon numarasının kayıtlı oldu unu ö rendi. **Ve** hemen bu numaranın aranmasını istedi.

telefonun ba lanmasını beklerken, George **McAdam'a** neler diyece ini de tasarlamaya **çalış** ılı tı. **Çok** dikkatli olması gerekiyordu. **Leslie'nin** öykü-
SÜnü doğrulayabilecek tek **ki i** bu adamdı çünkü.

Telefonun **çaldı** ını **duydu**. Zil **iki** kez, **üç** kez, **dört** kez **çaldı**, be inci **çalı** ta, kar ı taraftan bir **erkek** sesi telefona cevap **verdi**. **Thomas'ın** **birden** dili **tutul**uvermişti.

«George **McAdam'la** mı **görü**şüyorum?»

İngiliz ivesiyle konu an erkek sesi, «**Kim** arı-
yor?» diye sordu.

«Siz beni tanımazsınız, efendim. Adım Thomas Daniels. New York kentinde **çalı** an bir **avukatım**.»
Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu. Thomas, «**Leslie'nin** **arkadaşı**ym,» diye ekledi.

Yine **uzunca** bir sessizlik oldu. Sonra **McAdam**,
«Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

«Sizinle gör memı gerekiyor. Manevi kızınız hakkında. B. **Amerika'da** bir dava **açmak** üzereyiz. **Manevi** kızınızla ilgili...»

«Böyle eylerle ilgilenmek istemiyorum.» **Thomas** adama ne **diyece ini** a ırmı tı. Fakat George **McAdam sözlerini** sürdürdü. «E er **kızımın sırtından** para kazanmak istiyorsanız, **beni bu işe** alet edemezsiniz.»

«Ben ona **yardımcı olmaya** **çalı** ıyorum. Kendisinin avukatıyım. **Onu temsil ediyorum...**»

«Onu temsil mi ediyorsunuz?»

«**Çok önemli** bir konu bu. **Benim için** de il. Ama manevi kızınız **için gerçekten** **çok önemli**.»

«Onun için mi?» George McAdam'ın sesinde alaycı bir ifade vardı. Sanki söylenenlere inanmamı ve onunla konu mak isteyen Thomas'a güvenmemiş gibiydi.

Leslie... » diye Thomas konu maya başladı ama McAdam sert bir sesle onun konu masını yanda kesti. Thomas'a nereden telefon etti ini sordu.

«Londra'dan arıyorum, efendim.»

Bir sessizlik oldu. Sonunda Mc Addım, «Ben bu konularla ilgilenmek istemiyorum,» dedi yine. Thomas adamı caydırmak için bir eyler söylemeye çalıştı. Ama George McAdam genç adama fırsat vermedi. onda bana bir ey yapamazsınız. Hele telefonda asla konuşmam. İsviçre'ye gelecek misiniz?»

«Gelebilirim.»

«Herhalde adresimi biliyor olmalısınız.»

«Biliyorum.»

«Öbür gün sabah tam anda burada olun. E er konu mak istediğiniz bir konu varsa, sizinle görüşürüm.»

Thomas adama te ekkür etmeye niyetlendi ama telefon kapanmı tı.

Thomas da a ır ağır telefonu kapadı. McAdam'ı bulmak onu sevindirmişti. Ama yine de içi rahat deildi. Bir ku ku beynini kemiriyordu. McAdam ona bir iyilikte bulunmayı düşünmemişti. Thomas'ın ne yaptığını öğrenmek istiyordu. O kısa görüşmede çok önemli bir nokta açıklı kavumamıştı. Her neyse, bunu öğrenmek için de İsviçre'ye kadar gitmeye değerdi.

daki Lutry kentinde George **McAdam'ın** adına bir **te-**
lefon numarasının kayıtlı oldu unu ö rendi. **Ve** hemen
numaranın aranmasını istedi.

Thomas telefonun ba lanmasını beklerken, Ge
orge McAdam'a neler diyece ini de tasarlamaya **ça-**
lı tı. Çok dikkatli olması gerekiyordu. Leslie'nin **öykü-**
sünü do **rulaya** bilecek tek **ki i** bu adamdı çünkü.

Telefonun **çaldı** **ını** duydu. Zil **iki** kez, üç kez,
dört kez çaldı, be inci çalı ta, kar ı **taraf**tan bir **er-**
kek sesi telefona cevap verdi. **Thomas'ın** birden dili
tutulvermişti.

«George **McAdam'la** mı görü yorum?»
konu an erkek sesi, «Kim arı-
yor?» diye sordu.

beni tanımazsınız, efendim. Adım Thomas
Daniels, New York kentinde çalı an bir **avukatım.**»
Hattın öbür **ucunda** bir sessizlik oldu. Thomas, «**Les-**
lie'nin **arkadaşıyım,**» diye ekledi.

Yine uzunca bir sessizlik oldu. Sonra McAdam,
«Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

«Sizinle **görşmem** gerekiyor. Manevi kızınız hak
B. Amerika'da bir dava açmak üzereyiz. Mane-
vi **kızınızla** ilgili...»

«Böyle eylerle ilgilenmek istemiyorum.» Tho
mas adama ne **diyece ini** a ırmı tı. Fakat George
McAdam **sözlerini** sürdürdü. «E er kızımın **sırtından**
para kazanmak istiyorsanız, **beni** bu **işe** alet edemez-
siniz.»

«Ben ona yardımcı olmaya çalı yorum. Kendisi-
nin avukatıyım. **Onu** temsil **ediyorum...**»

«Onu temsil mi ediyorsunuz?»

«Çok **önemli** bir konu bu. **Benim için** de il. Ama
manevi kızınız **için** **gerçekteni** çak önemli.»

«**Onun için** mi?» George **McAdam'ın** sesimde alaycı bir ifade vardı. Sanki söylenenlere inanmamı ve **onunki** konu mak isteyen Thomas'a güvenmemi gibiydi.

«Zavallı Leslie...» diye Thomas konu maya başladı **ama McAdam** sert bir sesle **onun** konu masını **yarıda** kesti. Thomas'a nereden telefon etti ini sordu.

«**Londra'dan arıyorum, efendim.**»

Bir sessizlik oldu. Sonunda **McAdam**, «Ben bu konularla ilgilenmek **istemiyorum,**» dedi yine. Thomas **adama** caydırmak için bir eyler söylemeye çalı tı. Ama George **McAdam** genç adama fırsat vermedi. «**u anda** bana bir ey yapamazsınız. Hele telefonda **asla** konuşmam. İsviçre'ye gelecek misiniz?»

«Gelebilirim.»

«Herhalde adresimi biliyor olmalısınız.»

«Biliyorum.»

«Öbür gün sabah tam **onda burada olun.** Eğer konu mak istedi iniz bir konu varsa, sizinle görüşürüm.»

Thomas **adama** te ekkür etmeye niyetlendi ama telefon kapanmı tı.

Thomas da a ır a ır telefonu kapadı. **McAdam'ı** bulmak onu sevindirmi ti. Ama yine de **içi** rahat deildi. Bir ku ku beynini **kemiriyordu.** **McAdam** ona bir iyilikte bulunmayı dü ünmemi ti. Thomas'ın ne yaptığını ö renmek istiyordu, **O** kısa görüşe çok önemli bir nokta açıklı a kavu mamı tı. Her neyse, bunu ö renmek için de İsviçre'ye kadar gitmeye de erdi.

ON K

İsviçre'nin Lutry kentinde, **Paudax** Caddesindeki 16 numaralı ev, tu la duvar ve demir parmaklıklı bir kapının arkasında, büyücek bir villaydı. Poudax Caddesi, Cenevre **Gölünün kuzey** kıyısındaki tepeye yakındı. **Bu yöredeki** binaların: hemen hepsi **aynı** büyüklükteydiler.

Thomas 16 numaralı **kapının** önünde durdu. Evi ve demir parmaklıklı kapıyı **uzun** uzun inceledi. Kapıda **evin sahibinin kimli ini** belirleyen herhangi bir **işaret ya da yazı** yoktu. Posta kutusunda **do** isim yazılı de ildi; kapıda zil falan da yoktu. Besbelli **bu** evin sakinleri yabancılar tarafından rahatsız **edilmek** Ste-miyorlardı.

Thomas demir **kapının parmaklığından elini içeri soktu, kolu** kaldırıp kapıyı açtı. çeri girdi. Çakıl ta-ları dökülmü daracık bir patikadan! eve **do ru** yürümeye ba ladı. **Yolun** yarısına gelmi ti ki, **köpek** sesleri **duydu**.

köpek vardı. Biri kahverengi, di eri siyah tüylüydü. İki si de bembeyaz di lerini çıkarmı lar, **hırıldıyorlardı**, Kocamanı **iki** çoban köpe iydi bunlar. Thomas **hiç bu** kadar büyük **çoban köpe i** görmemi ti. Kaçmaya bile cesaret edemeyecek derecede kork-mu tu. Köpekler **ona** yakla ıyorlardı. Villayı çevreleyen duvarlar çok yüksekti. Kapıdan **dd:** hayli uzakla-mı tı. Eve do ru koşmoksä **köpekleri** daha fazla kızdıracaktı.

Thomas oldu u **yerde** donmu kalmı tı. **Birden** ev **sahibinin öfkeli** sesini duyunca, korkusu daha da

arttı. Bir tek söz, **köpeklerin oldukları** yere mihlanıp kalmalarına yetmi ti.

Thomas dönüp tekrar **villaya** baktı. Sokak kapısı açılmıştı. **İriyarı**, kır saçlı bir adamı **kapının** eşliğinde duruyordu. Kahverengi bir ceket ve beyaz gömlek vardı üzerinde; boynundaki kravatı yana kaymıştı.

«Bay Daniels siz misiniz?» diye sordu.

Thomas bakışlarını köpeklerden ayırıp **McAdam'** a baktı. Bir anı **icin** köpeklerin yok yere üzerine salınmasından duydu u öfkeyi belirtmeyi düşünüyse de bundan vazgeçti.

«Yalnız mısınız?»

George **McAdam** genç **adama öfkeli** öfkeli bakarak, «Umarım do ru **söylüyorsunuzdur,**» dedi. «Ağır a ır **bana** do ru yürüyün. Kollarınızı lütfen yukarı kaldırın.»

Thomas verilen emre uydu. Köpeklerin de hemen arkasından geldiklerini farketmişti. «Bütün bunlar ne demek oluyor?»

«Üzerinizi aramak zorundayım. Orada **dursanız** iyi olur.» Thomas, Leslie **McAdam'ın** manevi babasından iki metre uzaktaydı. «Herhalde **buna** bir itirazınız olmasa gerek.»

« u onda hiçbir eye **itiraz** edecek durumda değilim. Köpek **kılından** nefret ederim.»

McAdam, «Dü manlarım **var,**» dedi. Bu hiç de bir özür dileme havasında söylenmiş bir söz değildi.

Thomas içinden böyle bir muameleyle **karşılanma-ğın**ı aklına getirmede ini düşünüyordu.

McAdam birkaç adım ilerledi. Bir aya ı hafifçe **aksıyordu**. Saçları dökülmeye yüz tutmuştu, Kur uni gözleri sert bakı lıydı. **YÜZÜ** de gövdesi gibi **iri ve ka-**ba görünüydü. McAdam sonra **da** işini bilen usta

ellerle Thomas'ın **üstünü** aramaya başladı. Eller yukarı a a ı hareket ederek Thomas'ın bacaklarını, **belini**, ceketini, gömle ini, kollarını yokladı.

McAdam **işini** bitirince, « ansınız **varmış,**» dedi, «Temize **çıktınız.**» Geri çekilip Thomas'a **önden yürü-**mesini söyledi. Köpekler de arkadan geldiler.

Thomas holün **solundaki küçük** kitaplı a buyur edildi. McAdam sandalyesine yerle irken, Thomas da çarçabuk çevresini kolaçan etti. Fazla e ya yoktu. Rafların ço u kitapla doluydu. Öbür **raflarsa** bomboştu. Köpekler de iki erkek arasındaki bo lu a yerle ı mişlerdi. Thomas bu uygulamanın nedenini hemen anladı. E er bir. kimse **McAdam'a** silahla saldırmaya kalkı acak olursa, köpekler **onu** hemen **parçalayıve-**receklerdi. Çoban köpekleri gözlerini hâlâ Thomas' dan **ayırmamıştı.** Genç adım hafifçe ürperdi.

McAdam, «Hadi **konusun,**» dedi.

«Sizinle manevi kızınız hakkında görü mek sti **yordum.**»

«Ben onu öz kızım olarak **kabullenmiştim.**»

«**O halde** kızınız diyeyim. Buraya size bir eyler anlatmaya de il, size birkaç **soru** yöneltmek amacıyla geldim.»

«Sizi daha önce hiç görmedim. Size zaman ayıraca ima nereden hükmettiniz?»

«E er Leslie belirtti iniz gibi sizin **kızınızsa,** ona **yardım** etmek istersiniz, diye **düşürdüm.**»

«Ona yardımı etmek mi?» **McAdam'ın** yüzünde öfkeyle karı ık küstahça bir ifade belirmi ti.

«Bu size pek mi garip geldi?»

«Yava yava öyle **olmaya** başladı.»

«Neden?»

«Boy Daniels, u anda benimi **evimdesiniz.** Soru

sormak da **benim** hakkım.» McAdam öfkeli öfkeli Thomas'a baktı. «Buraya niçin geldiniz?»

«Kızınız u anda **New York'ta**. Ona ait **olması** gereken milyonluk bir mirası almaya çalışıyor.»

McAdam birkaç saniye daha öfkeli öfkeli baktı. Sonra ellerini ovuşturdu. Bakışları biraz yumuşadı. «Yok canımı...»

böyle bir şey olanaksız mı gibi konuşuyorsunuz.»

«Daha bakışları da öğrenmek **istiyorum.**»

«Kızınız biyolojik bakımdan, varlıklı bir Amerikalının kızı. Babasının adı Arthur Sandler. **Yasalara** göre **öldüğü** belirtilmi ama...»

McAdam: sert bir sesle, «**O adamın** kim olduğunu **biliyorum,**» dedi.

«Ben de bunu bildiğiniz farkındayım. Ayrıca sizin **hakkınızda** ayrıntılı bilgi sahibiyim. İngiliz Gizli Servisinden emekliye ayrıldınız. Süvey 'te yaralandınız, Leslie o İtalyanı öldürdüğü zaman siz **Majorca'da** tatildegidiniz.»

«Bütün bunları size kim anlattı?»

«Tabii Leslie anlattı.»

«Leslie mi?» McAdam sordu bir sesle konuştu. «Herhalde onu sık sık görüyor olmalısınız.»

«Kendisi benim; mü terimi. Sandler mirası **için** açtıkları davada onu temsil ediyorum.»

«Ah, şimdi anladım... Para... Siz açgözlü Amerikalılar yok musunuz?»

Thomas yavaş yavaş öfkelenmeye başladı. Hissetti. Ama köpeklerle bir göz **atınca**, kendini tutmaya karar verdi. «**Kızınız** benden geçenleri anlattı. **için** buraya geldim. Kim: oldu unu, sizim yanınıza nasıl **geldiğini**, **Kanada'ya** nasıl gitti ini anlattı. Bunları onaylamanızı ya da yalanlamanızı istiyorum.»

McAdam temkinli bir tavırla, «Devam edin,» dedi.

Thomas belle ini zorlayarak Leslie'nin anlatıklarını kelimesi kelimesine aktarmaya çalıştı. Sonra da Arthur Sandler'in müttefiklerle olan ilişkilerinden, gizli haberalma örgütündeki görevinden söz etti. Son olarak da Leslie'nin elinde bazı belgelerle kendisine b vurdu unu, onu temsil etmesini istedi ini açıkladı. Yangın olayına hiç de inmemi ti.

McAdam cankulağıyla dinliyor gibiydi ama on dakika süren açıklamaya gösterdi i tepki Thomas'ı çok a ırttı.

McAdam, «Siz avukat oldu unuzu mu söylediniz?» diye sordu.

«Evet, her eyi size anlattım.»

McAdam, Thomas'ı dikkatli dikkatli süzdü. «Her eye ra men size yava yava inanmaya. ba lıyorum. Delinin biri de ilsiniz. Orası kesin. Buraya da büyük bir inançla geldi iniz anla ılıyor.»

«Az önce size anlattı ım öykü hakkında ne düşünüyorsunuz?»

«Öykünün özü gerçe e uygun. Leslie'nin geçmi ine ili kin açıklamalarınız gerçe i yansıtıyor.»

«Do ru olmayan nedir?»

«Bu yakınlarda Londra'ya gittiniz 'mi?»

«Ne?»

«Size bu yakınlarda Londra'ya gidip gitmedi inizi sordum.»

«Buraya Londra'dan geldim. Biliyorsunuz.»

«Bana kalırsa, oraya bir daha gitmelisiniz. Bu ziyaretten ho lanacaksınız.»

«Bilmece gibi konu maktan vazgeçin, lütfen.»

«Siz Arthur Sandler'i bulmak istiyor musunuz, musunuz?»

Bu öneri öyle açık ve kesin bir biçimde ona su ki, Thomas hemen ku kulandı. McAdam ba langıçta ona hiç de dostça davranmamı tı, imdi fikir de i tirip, i lerini kolayla tırmak is- temesi garip de il miydi?

McAdam, «Ee, cevabınızı **bekliyorum,**» dedi. «Evet mi, hayır mı?»

«Peki, siz neden daha açık konu mayı dene- miyorsunuz?»

McAdam **homurdandı**. «Bu iş gayet basit, Da- niels. Senin New York'lu bir avukat oldu unu sanı- yorum. Öyleye benziyorsun. Aynı zamanda adının Leslie McAdam oldu unu söyleyen bir de mü terin var. Ve bana kalırsa, Londra'ya tekrar u ramak se- nin için ilgi çekici bir serüven olacak.» McAdam ha- fifçe gülümsedi. «Ne demek istedi imi anlıyor mu- sun? Seni birine gönderece im.»

«Kime göndereceksiniz?»

«VWhiteside adında birine. Peter **Whiteside'a.**»

Thomas ka larını çattı, bu adın **onun** için bir anlam ta ıyıp ta imadı nı dü ündü.

McAdam genç adamın **soramadığı** soruyu ya- nıtladı. «Evet, senin u Leslie McAdam adındaki müşterinin ondan **sözetmiş** olaca nı sanıyorum. Kraliçe hazretlerinin gizli örgütünde görevli. Les- lie'yi müteveffa karımla bana emanet eden Peter **Whiteside'dı.**»

Thomas **imdi** adamı **anımsamı tı**. «Ah, tabii ya,» dedi.

McAdam masasının üzerinde duran bloknota uzandı. Bir isim ve adres yazıp kâ ıdı koparıp Tho- mas **Daniels'e** uzattı. .

Thomas aya a kalkarken, köpekler de hemen kaldırmı lardı. McAdam hemen bir eyler

söyleyip hayvanları yatı tırdı. Thomas'ın masadan o kâ ıdı almasına izin verilmi ti. Genç adam adrese bir göz attıktan sonra kâ ıdı katlayıp cebine soktu.

«Acaba bu adam ey mi?»

McAdam elini havaya kaldırdı, ba ını iki yana sallayarak, «Kesinlikle **hayır,**» dedi. «Sana ba ka bir ey açıklayamam.»

Kısa bir sessizlik oldu. McAdam aya a kalktı. Sakat baca ını kıpırdatmakta güçlük çekti i belliydi. «Sorularınız Londra'da elden geldi ince ayrıntılı bir biçimde yanıtlanacaktır. Şimdi...» McAdam eliyle kapıyı i aret etti.

Thomas yerinden kıpırdamamı tı. «Size son bir sorum daha **var,**» dedi. «Bunun Leslie ile bir ilgisi olmadı ını da hemen belirtiyim.»

McAdam genç adamı sessiz sedasız süzdü.

«Acaba de di mi? Sadece merak etti im için sordum.»

«Neye de di mi?»

«Bu mesle e atılmanıza **yani,**... Ya ınız hayli ilerlemi , yirmi yıllık yaranın izlerini hâlâ ta ıyorsunuz. Tek ba ınıza ya ıyorsunuz. Kimseniz yok. Üs öldürölmekten de öylesine korkuyorsunuz ki, kale **duvarlarıyla** çevrili bir evde, saldırgan köpeklerle günlerinizi geçiriyorsunuz. Ülke için hizmet etti inizi ileri süröyorsunuz. O hizmet bunca sıkıntıya de di mi?»

McAdam sesinin tonunu fazla **yükseltmemeye** özen göstererek, «**Daniels,**» dedi. «Kar ımdan çekip gitmen için sana on be saniye süre tanıyorum. E

çıkman için de otuz saniye vaktin var. Süre dolunca, köpekleri serbest bırakaca ım.»

Thomas hemen aya a fırlamı tı. Köpekler de başlarını kaldırmı lar, kulaklarını dikip dikkat **kesil-**

mişlerdi. Thomas yirmi iki saniye içinde bahçe kapısından çıkmı , kapıyı ardından sürmelemi ti.

ON UÇ

Cenevre'den Londra'ya hareket eden, İngiliz Hava Yollarına bağlı 012 sefer sayılı uçak, Londra saatiyle tam iki otuzda, 7 numaralı piste indi. Hava soğuk ve rutubetli ama güne liydi. Havaalanından terminal binasına kadar olan yolu yürümek Thomas'ın pek hoşuna gitmi ti.

Bavulunun uçaktan terminal binasına getirilmesini bekledi. Sonra yabancı yolcuların pasaport kontrolüne ayrılan bölmeye geçti. Pasaportunu üniformalı genç bir görevliye uzattıktan sonra orada bir şeylerin döndü ünü farketmekte gecikmedi.

.Genç adam pasaportu bir saniye kadar inceledikten sonra, çevredekilerin de duyabilecekleri bir sesle, «Adınız nedir?» diye sordu. Görevli yolculardan hiçbirine bu soruyu yöneltmemi ti.

«Adım Thomas Daniels.»

«Doğum yerinizi ve tarihini açıklayın, efendim.» Genç görevli gözünün ucuyla sola bakıyordu.

«1943 yılının Ekim ayında New York'ta doğdum.», Thomas, sivil giyinmi , kısa boylu, tıknazca bir adamın ona yakla tığını farketmi ti. Adam sakallıydı, başında apka vardı, .tombalak gövdesinin üzerinde yusuvarlak kafasıyla dikkati çekiyordu. Arkasından da Üniformalı iki polis saygılı bir tavırla onu izliyorlardı. Bir gövde gösterisinin düzenlendi i belliydi.

Genç görevli Thomas'ın pasaportuna mürekep

1i ıstampayı bastırdıktan sonra, «Umarım ngiltere'-de güzel günler geçirirsiniz, **efendim,**» diyerek pasaportu Thomas'ın eline tuttu turdu. Genç adam yabancı yolculara ayrılan bölmeden biraz uzakla mı tı ki, o kısa boylu, tıknaz adam hemen yanına geldi. «Bay Daniels siz misiniz?» Üniformalı polisler de hemen bir adım geride duruyorlardı. Konu maları duyulmasının diye öbür yolcuların gerisinde kalmı n lardı.

Thomas, «Thomas Daniels **benim,**» dedi.

i man adam tombul, kısa parmaklı elini iç cebine daldırıp küçük bir kart ve bir plaka çıkardı. «**A** **dım** Roger Hunter, kent polis örgütünde görevliyim.»

Thomas, «Ben **suçsuzum,**» dedi hemen.

Hunter gülümsemeye çalı tı. «Sizi Bay Peter **Whiteside'a** götürece im.»

Thomas adama inanmadığı için onu tepeden tır ma a dikkatli dikkatli süzdü. Geride duran öbür iki polis de Thomas'ı inceliyordu.

Thomas, «Bende Bay **Whiteside'in** adresi **var,**» dedi. «Onu tek ba ıma da bulabilece imi sanıyorum.»

Thomas adamdan uzakla maya çalı tı ama inanılmayacak derecede güçlü bir el sa koluna **yapış** tı. Hunter da Thomas'ın yolunu keserek, «Size e -lik etmek konusunda kararlıyım, **efendim,**» dedi.

«Yardım istemiyorum ben.» Thomas kolunu a damın parmaklarından kurtarmaya çalı tı ama baramadı.

Hunter hiç oralı olmadı, «Yani kendi rızanızla r benimle gelmeyi **kabul** etmeyece inizi mi anlatmaya çalı ıyorsunuz?»

«Dilediğiniz gibi dü ünmekte serbestsiniz.»

Hunter, «**Pekalâ,**» dedi yava ça elini genç adamın kolundan çekerek. Sonra da arkada duran polislere **başıyla** işaret etti. O anda iki polis iri gövdelelerinden beklenmeyecek bir çeviklikle Thomas'ın yanına geliverdiler.

Hunter sinsi sinsi gülümseyerek, «Bu durumda ben de sizi **tutukluyorum,**» dedi.

Thomas biraz direnmeye çalıştı. Fakat gözünü açıp kapayınca kadar kendini bir beton duvarın önünde buldu, bileklerine de kelepçe geçirilmi ti.

ON DÖRT

Thomas terminal binasından çıkarılmı , koyu mavi renkte, plakasız bir Rover arabaya bindirilmı ti. Bavulunu da arabanın bagajına yerle tirmi lerdı. Genç adam bileklerindeki kelepçelere baktı, bir an **için** özgürlü ünü kaybetmenin verdi i korkuyla **irki**ldi. Arabanın kapılarının içerden açılmayacağını da **farketmişti.**

Arabayı üniformalı polislerden biri sürüyordu, Öbür üniformalı polis de arka kanepeye oturmu tu. Hunter **ise** öne yerle mi ti.

Thomas, «Beni nereye götürüyorsunuz?» diye sordu.

Hunter ba nı arkaya çevirip tutuklu **yolcuya** baktı. «Ne o yoksa, endi elendiniz mi?» diye sordu. Thomas hiç sesini çıkarmayınca, o yusyuvarlak **sa**kallı yüzde hafif bir gülümseme belirdi. «**Yerinizde** olsam, hiç **kaygılanmazdım.** Sizi istediğiniz yere götürüyoruz. Aslında ba ka bir seçene iniz yoktu. Bay

Peter Whiteside sizi görmek istiyor.»

Rover **araba** anayoldan Londra'ya do ru ilerliyordu. Thomas korku içinde arabanın penceresinden dı arı baktı. «Benim nereden geldi imi nasıl ö - rendiniz?»

Bay Hunter kalın sesiyle bir kahkaha attı. «Bu kadar da saf olmayın, Bay Daniels...»

«George McAdam mı haber verdi?»

«steseydik, sizi **İsviçre'den** de alıp buraya getirebilirdik. Ama buna hem gerek yoktu, hem de can sıkıcı bir durum yaratabilirdi. ngiliz **Havayollarının** uça ıyla yolculuk yaptı nız için size te ekkür borç- luyuz.»

Thomas biraz rahatlamı tı, hafifçe arkasına yaslandı. «Peki, **Whiteside'i** tek ba ıma ziyaret etmeme neden izin verilmedi?»

«Çünkü elinizdeki adres sahte.» Thomas, **Hun-** ter'a a kın a kın baktı. «Bay Daniels siz de ger- çekten pek **safmıışsınız...**»

Araba Londra'yı çevreleyen yoksul görünü lü ke- nar mahallelerden geçiyordu. Kentin adı sanı pek duyulmamı semtlerinden ilerlediler. Biraz sonra Ro- ver araba sola dönmeden, Thomas, Victoria stas- yonunu farketti. Üç be dakika sonra da **Belgravia'**- da bir evin önünde durdular.

Hunter arabadan atlayıp hemen arka kapıyı aç- tı. Thomas da arabadan indi, sonra kelepçeli elleri- ni uzatarak, «Bunlara hâlâ gerek var mı?» diye sor- du.

Hunter sert bir sesle, « imdi kaçmanıza izin verece imi herhalde **düşünmüyorsunuzdur,**» dedi. «Aslında bu kelepçelere hiç gerek yoktu.» Hunter, dirse inden tutup evin kapısına do ru yü- rüttü. «Buyrun.»

Hunter kapının zilini çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Sivil elbiseli bir muhafız kapıdakilere öyle bir baktı ve Hunter'i hemen tanıdı. Rover arabanın oförü bavulunu bagajdan alırken, **Thomas** da içeri buyur edildi. Küçük, yuvarlak bir salona girmişlerdi. Burada da bir nöbetçi vardı. **Duvarın** bir köşesine İngiltere Kraliçesinin tablosu asılmıştı. Thomas bu odadan koyu renk halıyla dönmüş bir koridora çıktı. Çok geçmeden de evden bozma bir **devlet** dairesine getirildi ini anladı.

Bir kapının önüne gelmişlerdi. Hunter hemen öne geçti. «Eğer kelepçelerinizi çıkarırsam, bir budalık yapmaya kalkıyacağınız, değil mi?»

Thomas kararlı bir sesle, «**Ne münasebet,**» dedi. «Buraya gelmekten büyük bir mutluluk duyuyorum.»

Hunter hiç sesini çıkarmadan Thomas'ın kelepçelerini çıkardı, sonra genç adamı koridorun sonundaki küçük bir büroya soktu ve oturup beklemesini **söyledi**.

Biraz sonra içeriye koyu renk çizgili bir elbise giymiş, kibar tavırlı, ya lıca bir adam girdi. Yetmiş yaşlarında vardı, ama çok dinç görünüyordu. Adamın mavi gözleri keskin bakılıyordu. Saçları sarıyla beyaz arası bir renk almıştı. Bu adamın gençlik yıllarında son derece yakışıklı olduğunu tahmin etmek güç değildi. Atlet yapılı, sırtım gibi bir genç **olmuştu** mutlaka.

Ya lı adam elini Thomas Daniels'e uzattı. «Adım Peter Whiteside. Yolculuğunuz iyi geçti mi?»

Tokalaştılar. Thomas hâlâ kuşluydu. «Svizzera'dan Londra'ya yaptığınız yolculuğu mu, yoksa ha-

buraya kadar olan yolculuğu mu soruyorsunuz?»

«Benim için **farketmez**. İkisini de merak ettiğimi düünebilirsiniz.» Whiteside bir koltuğa oturup genç adamı alıcı gözüyle incelemeye başladı. Bacak bacak üstüne atmış, ellerini dizinin üzerine koymuştu.

Thomas, «Havaalanında beni yakalayan adam sizin goriliniz miydi?»

«te bu soruyu hiç be enmedim. Yardımcım Bay Hunter'dan bu ekilde sözetmeniz canımı sıkıttı.»

Thomas, «Neden buradayım?» diye sordu.

Whiteside güldü. «Buraya gelmek isteyen sizsiniz. Tanrım, birkaç gün önce Devon davdınız, sağa sola sorular ya dırıp eski kayıtları didik didik ediyor, ölüleri bile ürkütmeye çalışıyordunuz. İmdi karıma geçip de burada olmak istemedi inizi söylemeye kalkımayın. Arthur Sandler ve Leslie, McAdam hakkında soru sorabilece iniz tek yer burası...»

«Öyleyse bakalayalım. Tutuklu kalmak hoşuma **gitmiyor**.»

«Tutuklu de ilsiniz.»

«Gerçekten tutuklu de il miyim?»

Whiteside, «Canınız istedi i zaman gidebilirsiniz,» dedi. «İşte kapı orada. İsterseniz sizi kapının önüne kadar geçirebilirim.»

Thomas kapıyı dikkatli dikkatli inceledi, bir tuzağa düürölüp düürölmedi inden pek emin de ilmedi.

Whiteside sözlerini sürdürdü. «Ancak burada kalmanız sizin çıkarlarınız açısından yerinde bir davranış olacaktır. Sizinle son derece ilginç bir **gö** yapabiliriz.»

Thomas, «**Pekâlâ,**» diyerek bir kanepeye yerle -
ti.

Whiteside, «Yirmi yıl sonra böyle bir olayın patlak vermesi çok **garip,**» dedi.

«Ba ı layın ama ne demek istedi inizi anlayamadım.»

Whiteside, Thomas'a yan gözle baktı. «Ben e ayrıldım, Bay Daniels. Yani Dı i leri Bakanlığındaki görevimden demek istiyorum. Bakanlık beni yok sayıyor. Fakat u Sandler ve McAdam sorunu 1954 yılından beri ba ı ma dert oldu. Gerçekten berbat bir i . Bana kalırsa, siz bu i in içyüzünü bilmiyorsunuz. Olup bitenlerin farkında bile de ilsiniz. Benim görev ald ım bölüm yani **MI 16** Hazine Bakanlı ıyla ba lantılıydı.»

«Yani para i leriyle de il mi?»

«Tedavüldeki parayla ilgileniyorduk demek daha do ru olacak. Arthur Sandler'in i lerine **karışma**-nedeni de buydu.»

«Yanı para i leriyle de il mi?»

Whiteside gülümsedi. «Siz avukatsınız, de il mi? Sizler soruları birbiri ardından sıralamaya pek meraklı oluyorsunuz. Neyse, önemi yok. Birazdan bazılarına yanıt alacaksınız.» Adamın yüzündeki gülümseme kayboldu. «Ama bu arada size de bazı sorular yöneltilecek. Belki bu soruların yanıtlanmasında bize yardımcı olabilirsiniz.»

Thomas kollarını havaya kaldırıp ellerini iki yana açarak **Whiteside'in** söyledi i sözlerden bir ey anlamadı ını belirmeye çalıştı.

Whiteside, «Ah, **evet,**» dedi. «Bir iki açıklama-yı çoktan hak ettiniz. Ne dersiniz, açıklamalara Art hur Sandler ile ba layalım mı?»

«Çok iyi olur.»

«Siz onu bir sanayici ve maliyeci olarak tanıyor-sunuz sanırım. Tabii biraz da kimyayla ilgilendi ini biliyorsunuz. Tamam mı?»

«Eh, öyle sayılır.»

«Ayrıca bir de casusluk saçmalı ı var. Bunu da duymu sunuzdur.»

Thomas evet anlamına ba ını salladı.

«Sizin bilmedi iniz en önemli özelli i de Sand oyma ustası oldu udur.»

«Oyma ustası mı?»

«Sanat dalı olarak oymacılık diyebiliriz ama bu sözcük yasadı ı i lerde sahtekârlık anlamına geliyor. Ba ka bir deyi le kalpazanlık... »

Thomas susuyordu. Whiteside tekrar konu ma-ya ba layıncaya kadar büyük bir merak ve a kınlık içinde bekledi.

«Daniels, sen ya çok yetenekli bir aktörsün ya da gerçekten hiçbir ey bilmiyorsun. Ama her eye ra men bu öyküyü sonuna kadar dinlemek istedi ini sanıyorum.»

«Evet, haklısınız.»

«Sen hiç Bernhard Harekâtından söz edildi ini duydun mu?»

Thomas dü ünürken o iki zeki bakı lı göz, genç adamı inceledi. Thomas hayır anlamına ba ını salladı.

«Peki ya Sachsenhausen nedir biliyor musun?»

Thomas omuzlarını silkti.

Whiteside alaycı bir tavırla, «Yahu u gençler de ne kadar saf oluyorlar,» dedi. «A Helmut Andorpher ya da Heinrich Kinder... bu isimler senin için bir anlam ta ıyor mu?»

«Hayır.»

«Eh, **senin** bilgini arttırmanın zamanı geldi. zin verersen, 1943 yılına dönelim. Sanırım o dönemde Avrupa'da büyük bir karga anın hüküm sürdü ünü tarih kitaplarından **öğrenmişsindir.**»

Thomas susuyor, gözlerini **Whiteside'dan** ayırmadan, dikkat kesilmi , ya lı adamı dinliyordu.

«Almanya'nın ngiltere'ye kar ı açtı ı sava ın bunların bir tanesidir ancak. Ekonomik sava ın bir yöntemidir. Bernhard Harekâtı ekonomik sava ın bir parçasıydı.»

Thomas ka larını çatarak, «Ekonomik bakımdan mahvetmek öyle mi?» dedi.

Whiteside yerinden hafifçe do rularak hararetli hararetli anlatmaya koyuldu. «Bernhard Harekâtı çok gizli bir Alman **tasarısıydı**. Amacı da ngiliz paralarının sahtelerini basıp piyasaya sürmektir. Be pound'luk banknotlar, on ve yirmi **pound'luk** banknotlar bol miktarda basılacaktı. **Helmut** Andorpher adında bir SS albayının bulu uydu bu... Adam tasarısını 1940 yılında hazırlamı , bir yıl sonra da Hitler bu projeyi onaylamı tı. Amaç gayet basitti. ngiliz parası dünya piyasasında öylesine bolla acaktı ki, borsada sürekli de er kaybına u rayacak ve sonunda önemini iyice yitirecekti.»

«Do rusu parlak bir fikir.»

«Ama yeni bir bulu sayılmaz. Andorpher tarihe çok meraklıydı. Sizin ba ımsızlık sava ınız sırasında **da**, General **Howe** sahte dolar basıp Amerikan parasının de erini sıfıra indirmeye çalı mı tı. Do rusu bir ölçüde de ba arılı olmu tu.»

«Ama sava ı biz kazandık.»

Kısa bir sessizlik oldu. «Evet. Sava ı sizin kazandınızı söylemi lerd. Neyse, Andorpher, Bern

hard Harekâtını yönetiyordu. Do rusu çok iyi bir askerdi. Ama oymacılıktan hiç arılamıyordu.»

Thomas ba nı öne do ru salladı.

«Bu tasarımı gerçekle tirebilmek için madenleri oyup para kli esi yapabilecek birini bulması gerekiyordu. Yani kusursuz sahte para hazırlayacak bir yardımcı bulmalıydı.»

«Ve adam sonunda aradı nı buldu. Bahse girerim ki, Almanların gizli **haberalma** örgütünde çalışan biriydi bu.»

«Aferin, Daniels. Tabii onu Andorpher buldu. Uluslararası mali sorunlar ve para konusunda uzman bir ki iydi. Heinrich Kinder adında bir Alman istihbarat subayıydı.» Whiteside sözlerini sürdürmeden önce tekrar hafifçe gülümsedi. «Ku kusuz **sava** yıllarında kullanılan takma bir isimdi bu.»

«Tabii.»

Whiteside içini çekti. «Arthur Sandler. **Bizim** sevgili, çok de erli çift yanlı ajanımız... Her neyse, sevgili dostumuz Herr Sandler, Almanların baskı **mak**inelerindeki sorunlarını çözümledi. Böyle olması do aldı. Biliyorsun, kimyagerdi o. Eski banknotları buldu u bir kimyasal maddeyle beyaz **kâğıda** dönü türüp, üzerlerine yeniden resim ve yazı bastırıyordu. Kli eler hazırlandıktan sonra baskı i nin gerçekle mesi matbaalara kalmı tı. Amerikalı kuzenlerimizden allan razı olsun, dü mana Bernhard Harekâtını gerçekle tirecek adamı sa ladılar.»

«Bu harekât büyük zarara yol açtı mı?»

Whiteside ellerini ovu turdu, «Sava yıllarında a ilacak derecede az oldu zararımız. **O** dönemde kimse para biriktirmeye niyetlenmiyordu. Kinder'e ya da gerçek adıyla Sandler'e Sachsenhausen **top-**

lama kampına bir atölye kurulmu tu. Baskı i lerini orada hazırlıyordu. Fakat çe itli araç ve gereçlerin ona ula tırılması, i lerin yoluna girmesi zaman aldı tabii. Matbaa tam hızla çalı maya ba ladı ı zaman 1944 yılının da sonu gelmi ti.»

«Ve sava da artık sona ermek üzereydi.»

ba ını öne do ru salladı. «Alman or duları tüm cephelerde geri çekilmeye ba lamı tı Kuzey Afrika ve Güney Amerika gibi, paranın sürülece i bölgelerde de olanaklar kısıtlıydı. Bu i bir bakıma V 2 roketlerine ve de atom bombasına gırtl a imıza sarılmaya fırsat bulamadan süre doldu.»

Thomas, «Siz bana önemli olan sorunu açıkla-
madınız,» dedi.

«Özür dilerim.»

«Bernhard Harekâtının a ılacak derecede az zarar verdi ini belirttiniz. Ben sizin **yalancınızım**. Ama yine de bu harekâtın önemli oldu unu belirttiniz.»

«Evet, çok önemliydi.»

«Neden?»

«Yanılmıyorsam, harekâtın sadece sava döne-
minde çok az verdi ini belirtmi tim. imdi 1945 yı-
lına geliyoruz. Yılın **başlarına...**»

Thomas hemen belle ini yokladı. Arthur Sand
ler de tam o sıralarda Elizabeth **Chatsworth'un** ha-
yatından **uzaklaşmıştı**.

Whiteside, «Üçüncü Reich'in kaderi 1945 yılının
belirlenmi ti. Bundan hiç ku ku olmasın.
Yine zamanla sava ılıyordu. Hitler, Alpenfestung
Malikânesine kapanmı , artık iyiden iyiye aklını oy-
natmı tı. Çocukları sava cephelerine gönderiyor,
yokolan ordularına yeni kumandanlar atıyordu. Kal

pazanlara da son dakikaya kadar durmadan çalışmalarını, emretmi ti.»

«Onlar da bu emri yerine getirdiler mi?»

Whiteside yüzünde acı bir gülümsemeyle, «Evet,» dedi. «Son dakikaya kadar çalışmalara ara vermediler. Bol evikler Berlin'e girdikleri zaman. kalpazanlar da taşı tara ı topladılar. Sandler, Andropher ve ba kalarının da yardımıyla güneye, Avusturya'ya do ru kaçmaya başladılar. Kamyonla yolculuk yapıyorlardı. Matbaa malzemelerini ve yeni basılmış sahte paraları taşıyan büyük kamyon yolda bozulmuştu. Paraları ve makineleri toprağa gömmemediler. Bu kadar büyük bir serveti toprağa gömmemezlerdi. Bir tepeye geldikleri zaman, Sandler kamyonun frenini bo alttı, araba a a ıya yuvarlanarak bir göle düştü. Suların arasında gözden kayboldu.»

«Ve böylece unutuldu gitti, değil mi?»

«Sadece birkaç hafta için... Daha sonra göle dünen sandıklar açıldı. Milyonlarca banknot ele geçti. O yörenin halkı için bulunmaz bir nimetti bu. Müttefik kuvvetlerin ajanları olayı öğrendiler... Bir süre sonra da durum aydınlandı.»

«Sandler ile Andorpher'a ne oldu?»

«İşte hikâye burada biraz çetrefilleşiyor. Ama bazı önemli noktalar açığa çıktı. Örneğin Andorpher gibi...»

«Andorpher yakalandı mı?»

«Bir bakıma öyle sayılır. Yetmiş beş mil doğuda bir hendekte cesedi bulundu. Adamın kafası koparılmıştı. Geriye sadece dostumuz Sandler kalmıştı.»

«Yalnız mıydı?»

«Eh, öyle diyebiliriz. Kamyon gölden çıkarılırken, u ur getirsin diye bazı eşyalar alınıp. Örneğin,

kli eler. Para kli eleri yani...» Whiteside yan gözle genç **konuğuna** baktı. « imdi, Thomas Daniels'in gerçek bir erkek mi, yoksa hâlâ çocuk mu oldu unu ara tıralım. Çalılıklar arasına saklanan tilkiyi bulabilecek mi?»

«Devam edin.»

«Çok akıllı bir adam oldu un belli, Bay Daniels. Yoksa bu kadar eyi ö renemezdin. E er sandı ım kadar kurnaz bir avukatsan, anlattı ım öyküde bir terslik oldu unu da hemen farketmen gerekir. Kulaına garip gelen bir cümle vardı mutlaka, de il mi?»

«Belirli bir ayrıntıdan mı sözediyorsunuz?»

«Evet. Neydi sana garip gelen ayrıntı?»

Thomas dü ünmeye gerek görmedi. «Do uya gitme meselesi bana garip geldi. Benim tanıd ım kadarıyla, Arthur Sandler için Do uya gitmenin bir anlamı olamazdı.»

Whiteside sevinç içinde, «**Tamam,**» dedi. Bir iki saniye dinlendikten sonra, «Arthur Sandler için Do u tam yirmi iki yıl bir anlam **taşımadı**. imdi bu nedenini görece iz.»

ON BES

Whiteside sözlerini sürdürdü. «Zerre kadar anlamı yoktu. Kesinlikle yoktu. Dü ün bir kez... Savaş yıllarını, dü man saflarına gidip dönerek geçiren birinci sınıf bir Amerikan ajan, Avusturya ve Almanya'da elini kolunu sallaya sallaya gezebilen üstün **nitelikte** bir ajan, Alman gizli **haberalma** örgütünü içi gibi bilen bir uzman, tam be yıl bu e

kilde çalı ıyor. Beyimiz sava sona erince ne yap-
sa be enirsin? Tam yüz seksen derecelik bir dönü
yapıyor, hem de ters yönde. Amerikalılara dönecek
yerde, Rusların kuca ına atılıyor.» VWhiteside yü-
zünü buru turarak omuzlarını silkti. «**Onun** en azın-
dan bir ay Moskova'da kaldı ını **biliyoruz.**»

Thomas dü ünceli bir tavırla, «Ama bu davranı
şının da bir açıklaması olsa **gerek,**» dedi.

«Elbette var... Hem bir de il, pek çok açıkla-
ması var. Bunların en iyisini, **Dışışleri** Bakanlığı ında
en yaygın olanını ö renmek ister misin? Dinle: Art
hur Sandler 1941 yılında Amerikalılarla Ruslar ara-
sında ba layan yakınla madan yararlandı. ki taraflı
de il, üç taraflı çalı mayı ba ardı. En çok da Mos-
kova'ya hizmet etmi .»

Thomas, «Benim aklım ermedi bu **işe,**» dedi.

VWhiteside aynı eyleri yinelemekten ho lan
madi ini belli edecek ekilde içini çekti. «Bu **üçlü**
bir **oyundu,** Bay Daniels. Siz Amerikalılar, Sandler'in
sizin hesabınıza çalı tı ını ve Almanlara da iki taraf-
lı casusluk yapar gibi davrandı ını sanıyordunuz.
Bir bakıma da gerçek buydu. Fakat Sandler aynı za-
manda **Washington'dan** aldı ı bilgileri Moskova'ya
da satıyordu. Bu da onun neden Batı yerine Do uya
gitti ini açıklamaya yetiyor.»

«nsanı gerçekten a irtıyor bu anlattıklarınız.»

«Orası **öyle...** Bu anlatılanların gerçe e uydu-
unu da söyleyebilirim. Fakat kesin bir karara var-
mak olanaksız. Sandler ile ilgili ba ka varsayımlar
üzerinde de durduk. Böyle yapmak zorundaydık. Ne-
denini tahmin edebilecek misin?»

«Neden apaçık ortada... **O** kiliseler Sandler'in
elindeydi. Durmadan kullanıyordu bunları.»

«Harika. Durmadan bizim paramızı basıyordu.»

Thomas gülmek için kendini zor tuttu. u esrarengiz Sandler servetinin kaynağını imdi örendi mi ti. Tabii öyle olmalıydı, tabii...

Koridordan sesler geliyordu. Bu gürültüler Thomas'ın dikkatini da itti. Saatine bir göz atınca, a a yukarı bir saatten beri Bay Whiteside ile beraber oldu unu farketti.

«Ondan sonra Sandler'in izini kaybettik. Rusların ona sahip çıktıklarını sanıyorduk. Fakat günün birinde New York'ta oldu unu örendik. Bir yerden ötekine nasıl gitti ini bir türlü anlayamadık. Bildi imiz tek ey, adamın bunu baarmı oldu u. Klieler de yanındaydı tabii.»

«Yani Amerika'ya gitti i zaman mı?»

«Önce banknotun nerede basıldığını sanıyorsunuz?» Whiteside öfkeli bir tavırla konu masını sürdürdü. «Demokrasinin cenneti sayılan ülkenizde tabii. ngiliz parası acımasızca sabote ediliyordu. Bu i Amerikan topraklarında sürdürülüyordu ve son vermek için de en küçük bir giriimde bulunulmamıştı.»

«Belki de...»

Whiteside tekdüze bir sesle, «Belki de Washington durumu biliyordu,» dedi. «Ve işin kötüsü bunu bildikleri halde, hiçbir ey yapmadılar. Tabii böylece dolar de er kazanıyordu.»

Thomas birden içini bir utanç duygusunun saradığını hissetti. Whiteside da durumun farkındaydı, eline geçen bu kozu de erlendirmek istiyordu. Birkaç saniye bekledikten sonra sözlerini sürdürdü. «Kalpazanlar yüzünden paramızın de er kaybetti ini biliyorduk. Üstelik bu kalpazanın kim oldu undan da haberimiz vardı, dahası bu işe bir son verilmesi

gerekti ine inanmı tık. Sizin Sam Amca yardım etmeye yana mıyordu.» Whiteside içini çekti. «Aslında biz sorunları bu ekilde çözümlmekten ho lanmayız. Fakat ba ka çaremiz de kalmamı tı. Sandler'in ortadan kaldırılmasını emrettik.»

Thomas, «Yani öldürölmesini mi istediniz?» diye sordu. «Yaralı bir atı öldürmekle i lenen sevaba benziyor bu.»

«Olayı diledi in gibi de erlendirebilirsin. Do rusunu istersen, insanlar, hayvanlardan çok daha acımasız oluyorlar. Öldüröldü de diyebilirsin. Emri ben verdim. 1954 yılında. E er merak ediyorsan, bir gerçe i daha belirtiyim: Bugün de aynı emri vermekten çekinmem.»

«Böyle bir emir vermek zorunda kalabilirsiniz. Birincisinde ba arılı olamadınız çünkü.»

«Evet. Biliyorum. Sandler her zamanki gibi bizlere meydan okudu. Bir benzeri vardı.» Whiteside dü ünceli dü ünceli Thomas'a baktı, sonra kendini toparladı. «Her neyse, piyasaya sahte para sürölmesi i i sona erdi. Sandler'in benzerinin ortadan kaldırılması belki de adamın gözünü korkuttu, bir süre için ortalıkta **gözükmemeyi** kararla tırdı. Belki de gerçekten korkup bu i i bıraktı. Buna ben pek ihtimal vermiyorum ya, neyse... **Kimbilir** belki de adam yeni planlar **peşindedir.**»

ki erkek de birkaç saniye konu madı. Derin derin dü ünceye dalmı lardı. Sessizli i bozan White side oldu. «Benim bütün bildi im, birkaç hafta için de sahte ngiliz banknotlarının arkasının kesilmi olması. Zaten beni **ilgilendiren** tek sorun da buydu.»

«Hayır, de ildi. Kesinlik de ildi...»

«Ah, evet. Bir de Leslie sorunu vardı.»

«Onu korumak **için** elinizden geleni yaptınız. Pe

ki ama Sandler niye bunca yıl sonra geri dönüp kızını öldürmek istedi? Buna da bir anlam veremiyorum.»

«Ba ka bir açıdan bakıldı ında, onun bu davranışına hak vermek olası. Ayrıca Sandler'in her zaman mantığını kullanmadığını da hesaba katmak gerekiyor.»

«Bu konuyu biraz daha açar mısınız?»

«Benimkisi sadece bir tahmin. Sandler'in karısından niçin ayrıldığını bilmiyoruz. Belki de savaştan sonra karısına dönmemesinin de haklı bir nedeni vardır. Öldükten sonra karısının onun mallarına sahip çıkmasını istememi olabilir.»

ama neden bunca yıl bekledi?»

«Karısı temasa geçmek istemi ti. Belki de Sandler karısının onu çoktan unuttu unu sanıyordu. Ya da kadının savaşta öldü üne inanmı tı. Kimbilir belki kızın da gerçek babası olmadığını düşünüyordu. Bilemiyorum. Hem benim açımdan bu o kadar önem de de il.»

«Sizin için önemli olmayabilir. Fakat yine de bu hikâyenin çok büyük bir eksi i var.»

«Nedir o?»

«Sandler savaş yıllarında Elizabeth Chats deli gibi â ıktı, kendisi öldü ü takdirde karısının geçiminin sağlamasını istiyordu. Fakat savaş sona erince birdenbire karısından yüz çevirdi. İngilizler de, Amerikalılar da onun bir casus olduğunu biliyorlardı, bu nedenle gizlenmesine yardım ettiler. Bu adam aradan dokuz yıl geçtikten sonra geri gelip karısıyla kızını öldürmek istedi.» Thomas bunu iki yana salladı. «Bu i in içinde bir i var mutlaka.»

Whiteside hafifçe gülümsedi. «Hem de senin tahmin etti inden daha büyük bir dalavere var. Özellikle de New York'ta sana ba vuran o kadınla ilgili bir i bu...»

Thomas ka larını çattı, «Yani ne demek istiyorsunuz?»

Whiteside a ır a ır oturdu u yerden kalktı. «Sana bir ey göstermek istiyorum.»

Thomas aya a kalkıp Whiteside'in pe inden kapıya yürüdü. «Acaba nereye gidece imizi sormak zahmetine katlanayım mı?»

«Bu gezi senin için son derece ilginç olacak. Seni Leslie McAdam'a götüreceğim.»

Araba hâlâ binanın önünde duruyordu. Ana kapıdan önce Whiteside çıktı. oför de hemen arabaya bindi. Rover araba arapsaçına dönen Londra trafi ine girmi ti. Birkaç dakika sonra arabanın silcekleri çalı maya ba ladı. Ya an iddetli ya mur oförün önünü görmesine artık engel olamıyordu.

Yirmi dakika sonra araba Kensington yakınlarında bir yerde durdu. Whiteside ile Thomas arabadan indiler. Küçük bir kilise bulunan تنها bir son ka a girmi lerdı. oförse arabada bekliyordu.

Küçük kilisenin yan kapısından içeri girdiler. Papaz, Whiteside'i görünce iki erkek ba i aretiyle

Tek kelime bile çıkmamı tı a ızlarından. Ayın yerini geçip kürsünün arkasındaki kapıdan avluya çıktılar. Burada küçük bir mezarlık vardı.

Whiteside, «Ben Leslie McAdam'ı gerçekten çok dedi. «Ya amının büyük bir bölümünü korku içinde geçirdi zavallı kızca ız. Laf aramızda,

delikanlı, Leslie benim için hep sahip olamadı ım kız evladın yerini tutmu tur. Sen evli misin?»

«Bo andım.»

«Anlıyorum. Ben hiçbir zaman evlenecek tipte bir erkek olmadım. Biraz da yatılı okullarda okumanın etkisi bu.» Whiteside ba ıyla avlunun yeni mezarlara ayrılan bölümündeki modern **mezartaşını** i aret etti. «**İşte** geldik.»

Thomas ta ın üzerindeki gotik harflerle yazılmış yazıyı okuyunca dondu kaldı.

LESLE MCADAM

Gözlerine inanamıyordu. Biraz sonra ya lı adama baktı. Whiteside da Thomas'ın **mezartaşına** gösterece i tepkiyi bekliyordu anlaşılan. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra, Thomas konu acak gücü kendinde bulabildi. «Bu da ne demek oluyor?»

«Cebinde sahte para bulunduran adamın bir de sahte kızı var demek oluyor. Sandler'in matbaasında bastı ı paralar gibi bu da mükemmel bir taklit.»

«Mükemmel mi?»

«sviçre'de George McAdam'a anlattı ın öyküyü dü ün. Zavallı George'un aklı ba ından gitti. Öykü mükemmeldi. Tek kelimesi **bile** hatalı de ildi. Ayrıntıların hepsi. Sadece Leslie'nin bilebilece i eylerdi bunlar. Senin u N©w York'taki kız... Her eyi biliyor. Fakat bunu nasıl ba ardı na bir türlü akıl **erdiremedim.**»

Thomas akır akır ya an ya murun altında iliklerine kadar ıslanmış olmasına aldırmadan, dikkatli dikkatli mezara bakarak, «Bu tümse in altında

bir tabutun varolup olmadı ı ne malûm?» dedi.

«**Bunu** senin bilmen olanaksız ama ben biliyorum. Üstelik seni kandırmak için çene yormama da gerek yok. Ölüm raporunu görmek ister misin?»

«Gömdü ünüz ölünün Leslie McAdam oldu un-
dan emin misiniz?»

«Evet. 1974 yılının Mayıs ayıydı. Gerçek Leslie McAdam öldü.»

Thomas hafifçe ürperdi. «Sandler'in marifeti mi bu?»

«Öyle oldu unu sanıyoruz. Leslie, Londra'ya gelmi ti, kısa bir süre sonra Kanada'ya dönecekti. bir apartman dairesinde kalıyordu. Dı i leri Bakanlı ı koruyordu onu, fakat bir sabah cesedini buldular, boynu kesilmi ti. Devam edeyim mi?»

«E er siz istiyorsanız, edin.»

Whiteside ya murlu unun yakasını kaldırdı. «Bizim açımızdan hâlâ bu konu kapanmı sayılmı-
yor. Bu kızın katili bulunmadı. 1954'te annesini öldüren ki inin kim oldu u da bilinmiyor. Yani senin anlayaca ın, yarım kalmı bir i . Birinci derecede önem taşımasa da askıya alınacak kadar basit de-
il.»

Whiteside konu urken, Thomas susuyordu. **New York'taki Leslie McAdam'ı** gözlerinin önünde canlandırdı. Herkes de ilse bile, birisi hiç çekinme-
den yalan söylüyordu.

Whiteside sözlerini sürdürdü. «Bu i ba ından sonuna kadar karma ık olaylarla **dolu**. Arthur Sand-
ler yüzünü bile görmedi i kızını neden arayıp öldür-
mek istesin? Onun öldürülmesi neden bu derece ö-
ta ıyor. Hâlâ bir eyler dönüyor ama biz bunun
ne oldu unu bilemiyoruz. Hükümetimiz de merak

içinde. Sandler bulunursa, biz de onu sorguya çekmek isteyece iz.»

Thomas gözlerini önündeki mezarta ından ayırmadan, ba ını iki yana salladı. «Sandler'in yetmi altı ya ında olması gerekiyor.»

«Tabii adam bir yolunu bulup yeniden yaratıl mamı sa...»

«Ne dediniz, ne dediniz?»

önümüze koyup dü ünelim. Bizler urada, gün ortasında, gerçek bir dünyada dimdik duran akli ba ında iki erke iz. Fakat bu Arthur Sandler do anın yasalarına bile meydan okuyor. Onun ya ındaki bir erkek için oldukça çevik sayılmaz mı? Zaman hepimize böyle anlayı lı davranısc ke - ke...»

Thomas bu sözlere kar ılık vermedi ama içinden Whiteside'in dü üncesine katılıyordu.

Whiteside, «Bu sorunu iyice dü ün, Bay Daniels.» Ya mur altında kilisenin avlusundan geri dönerlerken Whiteside bir elini Thomas'ın omzuna koymu tu.

«Öldü ünü iddia etti i halde sa olan bir adam var. Ayrıca öldü ü halde sa oldu unu ileri süren bir kızla da u ra mak zorundasın. Do rusu sana hiç de gıpta etmiyorum. Ayrıca bu sorunu herkesin istediği ekilde çözebilece ine inanmıyorum.»

döndükleri zaman, Thomas'ın aklına North Fenwick'deki küçük kilise geldi. Birilerinin o

Sıralardan birinde oturan ya lı iki kadın vardı, biri elindeki dua kitabını buruk dudaklarını kıpırdatarak sessiz sessiz okuyordu; öbürüyse sessiz ve hareketsiz duruyordu. Papa

zın da onu merakla izledi inin farkındaydı. Adamın yüzüne baktı, papaz sisler adası, Dickens ve cinden çok Orta Avrupa'nın havasını ta ıyordu, belki de Alpler'den ya da Tiroller'den gelmeydi.

Soka a çıktıklarında, Whiteside, «Söylesene,» dedi. «Bu i in pe ini bırakacak mısın, yoksa u ra - maya devam mı edeceksin?»

Thomas, bakı larını adamın kurnaz bakışlı gözlerine dikti. «Buraya kadar geldi ime göre, vazgeçmek olmaz de il mi?»

Arabaya yakla ırlarken Whiteside pek dü ün - celi bir tavır takınmı tı. «Benimkisi sadece bir öne - riydi. Ama belki de Sandler'i kimin yönetti ini ö ren - meye çalı abilirsin.»

«Onu kimin yönetti ini mi?»

«Evet. İpleri kimin elindeydi acaba? Bir ajan sadece belirli nedenler u runa çalı abilir. Para. Seks. İktidar hırsı. Fakat hiçbir zaman kendi ken - dine i görmez. Sandler'in de mutlaka bir akıl ho - cası vardı; onu kontrol eden, daha ba ka bir de - yi le, iplerini elinde tutan biri. Bu hiç aklına gelmiş miydi?»

Thomas ba nı iki yana salladı. «Hayır, hiç ak - lıma gelmemi ti.»

«Oysa bunu da dü ünmeliydin.» oför araba - nın kapısını açarken, Whiteside, «E er ara tırmala - rından bir sonuç alabilirsen, bana da haber ver. Kra - liçe hazretlerinin hükümeti sana minnettar kalacak - tır.»

Tekrar arabaya bindiler. Rover, Westminster'e do ru a ır a ır yol alırken, Thomas derin dü ün - ce - lere dalmı tı. Dönü sırasında, uzun bir sessizlikten sonra Whiteside konu tu. «Kendimi onuru zedelen - memi bir memur olarak görmek istiyorum, Daniels.

Onun için bana bir konuda daha güvenmelisin. Bu i in bir ba ka yönü daha var. Fakat yasalar ve kurrallar bu a amada sana her eyi açıklamama izin vermiyor. Çok üzgünüm.»

Thomas Daniels ya lı adamın içinden geçenleri okumaya çalı tı, fakat bir sonuç alamadı. «Bu sır benim ara tırmalarımı etkileyebilir mi?» diye sordu.

«Genel anlamda, hayır...» Whiteside içini çekti. Sanki konu mak istediği halde birisi ona engel oluyormu gibi bir tavır takınmı tı. Thomas'ınsa aklı mezarlıktaydı. Whiteside onun içinden geçenleri he-men okumu tu. «Bütün bu olup bitenler insanın mi-bulandırıyor, de il mi? Genç kızları öldürmek falan yani...» Acı acı gülümsedi. «İnsanlar gerçek-ten i renç yaratıklar. Ben de dahilim bu gruba...»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON ALTI

Thomas eve geldi inde buldu u mektubun önce' Leslie'den ya da Leslie oldu unu iddia eden kadından geldi ini sandı. Ama Andrea Parker'in mavi mektup ka idını tanımakta gecikmedi.

Tom, hayatım,

Seni aramadı ım yer kalmadı. Kent dı ında olaca ımı haber vermek istiyordum. Harika bir adamla, gerçekten çok harika bir adamla bir haftalı ına Martinique'e gidiyorum. Lütfen kiskanma. Nasıl olsa, sen o adamdan çok daha uzun ömürlü olacaksın. Her zaman seni dü ünüyorum.

Sevgiler, kucak dolusu
sevgiler,
Andrea.

Ne ustaca yazılmış bir mektuptu bu... Thomas mavi mektup kâ idını avucunun içinde buru turup mutfaktaki çöp kutusuna fırlattı. Çöp dolabının kapısını aya ıyla kapayıp dalgın bir tavırla yatak odası

na geçti. Çantasını karyolanın üzerine bıraktı, orada bir saniye kadar öylece durduktan sonra mutfağa döndü. Buru turup attığı kâğıdı çöp kutusundan çıkardı. Kâğıdı düzelterek üzerindeki tarihe baktı. Mektup yazılı bir hafta olmuştu. Genç adam kâğıdı bu kez eliyle çöp kutusuna tıktı. Ona bir daha elini sürmeyecekti.

Augie Reid... Thomas babil'den beri bu adamdan kuşlanıyordu. Eh, günlerden pazartesi, yani o bir haftalık süre dolmuştu. Andrea'nın o adamla tatilini nasıl geçirdiğini düşünmeyecekti. Olan olmuştu **artık**...

Sekiz ay önce karısı çekip gitmişti. İmdi de Andrea yeni bir dostla gönüllendi. «Bir kadını kaybetmek, facia sayılır. Bir yıl içinde iki kadını birden **kaçırmaksa** düpedüz **umursamazlıktır**.» Oscar **Wilde** mi söylemişti bu sözleri?

Umursamazlık mı, yoksa babil'sizliğin bir örneği mi?

Thomas bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Yenilgi sözcüğünden nefret ediyordu, çünkü bu sözcük son zamanlarda sık sık aklına takılmaya başlamıştı. Dahası, hukukçu olmak isteyerek seçtiği meslek de değildi. Genç adam bu işe zorla, kandırılarak itilmişti. Babasının marifetiydi bu. Aslında onun gerçek ve tek babil'sizliği, bu işten daha önce sıyrılamaması idi. Ama bunu geç yapması, hiç yapamamasından **iyiydi** kuşkusuz. Yakında her şey bitecek, nefret ettiği bir meslekte boşa harcadığı yıllar sona ermiş olacaktı. Bir yaşam boyu bu skıntıya **katlanmaktansa**, birkaç yılda yakasını sıyırması babil'li sayılmalıydı.

Thomas'ın o gece saat onda yorgunluktan kıpırdayacak hali kalmamıştı. Oturma odasındaki kane

peye serildi kaldı, uzanıp lambayı söndürmeye bile gücü yoktu. Uykuya dalmadan önce bürosuna gelen o yabancı kadını dü ündü.

E er bu kadın Leslie McAdam de ilse, kimin nesiydi?

Di er özellikleri bir yana, Leslie McAdam dakik olmaya özen göstermesiyle dikkati çekiyordu. Thomas ertesi günün büyük bir bölümünü saate bakmakla geçirmi ti. Saatten gözlerini bir türlü ayıramıyordu, Leslie'yi görmek için sabırsızlanıyordu. Hiç de ilse, randevusuna sadık kalıp dedi i yere gelip gelmeyece ini merak etmekteydi. Seksen Dokuzuncu Caddeyle Madison Bulvarı arasında, o eski Sandler Malikânesinin kar ısında bulu acaklardı. 1954'te bir cinayetin i lendi i o u ursuz evin önünde... Thomas saat dörde iki dakika kala, kar ı kaldırırda durup pancurları örtülü pencerelere, tu la duvarlara ve ye ile boyalı dama bakarken, dı görünülerin insanları neden bu derece aldattı nı merak etmekten kendini alamadı.

Bir kez daha saatine göz attı. Sonra yolun aasına baktı. İşte Leslie, Park Caddesinin kö esini dönmü , Thomas'a do ru yürüyordu. Büyük çerçevesi güne gözlükleri gözlerini, boynuna ba ladı ı e arp da o yara izini gizlemi ti.

Genç kadın gülümsüyordu. Thomas da gülümse di. Aslında Leslie **McAdam'ın** Londra'daki mezarlıkta yattı nı biliyordu. **Ama** yine de bu genç kadını görmek Thomas'ı sevindirmi ti.

Leslie'nin ona iyice yakla masını bekledi. Sonra «**Merhaba,**» diyerek elini tuttu.

Leslie sanki genç adamdaki kararsızlı ın kay-
na nı anlamak istermi çesine ona dikkatli dikkatli
baktı. «Seninle aynı yata ı paylaştık,» dedi. «Tanrı
a kına, böyle çekingen durma. Beni öpebilirsin.»

Thomas e ilip genç kadını öptü. Elinde olma-
dan bu kadına ba landı nı, onun etkisi altında kal-
dı nı hissediyordu. Oysa babası ona her zaman
mü terilerle sıkı fıkı olmamasını ö ütle mi ti. Asla
yapmamalıydı bunu. Adı adam sende... Babasının ö
ütieri imdiye dek ona ne de büyük yarar sa lamı -
tı ya...

Leslie genç adamın elini tuttu, sonra güne
gözlü ünü çıkardı. Kar ıdaki binaya bakıyor, koyu
renk gözlerindeki ifadeden gizli planlar hazırladı ı
anla ılıyordu.

Thomas da eve göz attı. O kale duvarlarını ve
arkasında gizledikleri sırları dü ündü. Zavallı Vic
torio Sandler yıllar yılı köpekleriyle bü duvarların
arkasında ya amını sürdürmü tü. Aynı ekilde A
dolph Zenger de 1955'te bu evden dı arı çıktı ında
tanınmayacak derecede de i mi ti. William Ward
Daniels o luna ondan söz ederken, «Sanki Adolph
Zenger gitmi , yerine ba kası gelmiş,» demi ti. «Öy-
le de i mi ki, onu tanımakta güçlük çektim.»

Leslie, «Oraya nasıl girece iz?» diye sordu.

«Sandler Malikânesine mi?»

«Ba ka nereye olacak?» Leslie sabırsızlanmaya
ba lamı , yüzündeki gülümseme kaybolmu tu; az
önceki içten tavırlarından da eser yoktu. Araların-
daki ilişki birden i ili kisine dönü mü tü.

Thomas, «Soyguncuların kullandıkları araç ve
gereçlerden yararlanacağız,» dedi.

«Güzel.»

«Ne dedin?»

«Güzel dedim i te.»

«Ama ne yazık ki, benim niyetim ciddi de ildi, aka ediyordum.»

«Ben kararlıyım.»

Thomas yüzünü buru turarak, «Bu evi mahkeme kararıyla mühürlediler,» dedi. Genç kadının bu sözlerden hiç de hoşlanmadığını farketmişti. «Bir evin sahibi ölünce, eyalet yasaları evin mühürlenmesini öngörür. İçeri girebilmek için mahkemeden almamız gerekiyor. Hatta istersen hemen...»

Leslie. yumu ak bir sesle, «Beni dü kırıklı ına dedi.

Thomas omuzlarını silkti. «Sadece seni değil, pek çok kimseyi düş kırıklı ına u ratiyorum. Fakat bir davayı kazanmak için yasaları çi nemeyi göze alamam. Seni daha önce de uyarmı tım. Ben beceriksiz, be para etmez avukatın biriyim. Belki, de neden budur...»

Leslie önce eve, sonra da genç adcıma baktı. Birden yüzündeki gergin ifade kayboldu. Thomas'ın koluna girdi. «Ba ı la. Hadi Madison Bulvarından a a ı do ru yürüyelim.»

Kö eyi döndüler, Sandler Malikânesi arkada kaldı. Kar ıdan esen sert bir rüzgâr yüzlerini kamçılıyordu. Genç kadın bir eliyle paltosunun yakasını kapadı, öbür eliniyse Thomas'ın avucundan çekmişti. Thomas onun elindeki sıcaklı ın, havanın so ukfu uyla tam bir kar ıtlık yarattı ını dü ündü. Bu sıcaklı ın nereden kaynaklandığını ve bu yabancı genç kadının ondan ne istediğini merak ediyordu.

Leslie McAdam eski bir dost gibi, «Anlat bakalım, nerelere gittin?» dedi. «Bir süredir buralarda gözüküyordun. Benim için mi yolculu a çıktın?»

Thomas bir yalan attı. «Bir bakıma öyle sayılır.»

Eski dostlarla görü me yaptı nı, bazı ipuçlarını a-
ra tırdı nı ekledi sözlerine.

«Peki, bari önemli bir ey bulabildin mi? Benim babam hakkında ya da senin babanla ilgili bir ey-
ler ö renebildin mi?»

«Hayır, ö renemedim.»

Genç kadın omuzlarını silkti. «Hiç de ilse soru-
ma dürüst cevap verdin.» Thomas yan gözle genç
kadına baktı. Yüzünde alaycı bir ifade görece ini u
ama yanılmı tı. Birden genç kadının yüzü
tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı. « uraya **bak**,»
dedi. «Bir sanat galerisi.»

«Madison yöresi sanat galeriyle dolup ta ıyor.»

«Bunu hiç bilmiyordum.» Genç kadın büyük bir
vitrinin önünde durdu. Vitrine yapı tırılan itanda Ge-
rald **Detweiler** adında Amerikalı bir empresyonist:
ressamın eserlerinden olu an bir serginin **açıldığını**
duyuruyordu.

Genç kadın Noel'den **iki** hafta önce bir **oyun-**
cakçı dükkânının önünde oyuncak seçen küçük bir
kız çocu una benzemi ti. Çocuksu bir sevinç vardı
yüzünde. Tıpkı annesiyle babasından izin almaya
çalı an bir çocuk gibi, « imdi içeri girebilir miyiz?»
diye sordu.

«Burası özgür bir ülke.»

«Hadi yürü öyleyse. Ba kalarının sanat eserle-
rini incelemekten hiç bıkip usanmam.» Genç kadın
Thomas'ı elinden çekip galeriye girmeye zorladı.
Serginin açılı günü oldu u için içersi çok kalaba-
lıktı. Genç kadın galeride **kendinden** geçmi ti âde-
ta. Kısa bir süre için de olsa, Arthur Sandler'i aklın-
dan çıkardı ı belliydi. Thomas'ı elinden tutup tablo-
ları birbir incelemeye zorladı. «Sen sık sık sanat ga-
lerilerine u rar mısın?»

«Do rusunu istersen, galerileri dola maya pek vakit bulamıyorum.»

«Çok yazık. Bundan sonra galerilere daha sık u ramalısın.»

«Belki babandan biraz daha sözetssek iyi olacak. Sana sormak istediğim bazı sorular var.»

Ya genç kadın bu sözleri hiç duymadı ya da duymazlıktan gelmek i ine geldi. Bir tablonun önüne maviler, ye iller ve sarılarla bezenmi manzara tablosunu dikkatli dikkatli incelemeye koyuldu. « u fırça darbelerine baksana... Detweiler ressam Monet'yi çok iyi incelemi . Hemen farkediyor bu. Özür dilerim, bir ey mi dedin?»

Thomas kalabalı ı yarıp geçmeye purolu i man bir adamla ak saçlı bir kadının onu itip kakmalarından rahatsız olmu tu.

Leslie'nin birden yüzü asıldı. Arthur Sandler'i unutmı tu. Thomas babasını hatırlatıvermişti ona. «Babamla ilgili neyi ö renmek istiyorsun?» Sanki böyle bir konudan sözetsmek için uygun bir yer seçmedi ini Thomas'a anımsatmak ister gibiydi. Tho ise Leslie'nin onu bu galeriye neden soktu unu merak ediyordu. Acaba dikkatini da ıtmayı mı amaçlamıştı?

«Baban hakkında bilgi toplamaya çalışıyorum,» dedi. «Onun hakkında ne kadar çok ey ö renirsem, o denli sevinece im.»

Leslie gülümsedi. « te bunu be endim. Fakat belki de sen daha imdiden bu konuda benden daha bilgilisin.»

«Bunu da nereden çıkardın?»

«Babamı çok iyi tanıyan biriyle yıllarca beraber oldun. Yani kendi babanla.»

Thomas genç kadının her soruyu de i tirip onu kendini savunmak zorunda bırakmasına a ı yordu. Böyle bir davranı ı ancak usta bir avukat tan ya da kurnaz bir suçludan bekleyebilirdi. Bu genç kadın gibi sanatçı ruhlu, savunmasız birinin gerekti inde bu denli güçlü olmasına a mamak el de de ildi.

«Babam bana Arthur Sandler'den hiç söz etmedi.» Thomas bunları söyledikten sonra genç kadının koluna girip onu galerinin daha تنها bir kö esine götürdü.

McAdam merakla genç adamın yüzüne baktı. «Gerçekten baban sana Arthur Sandler'den hiç söz etmedi mi?»

Thomas bir iki saniye dü ündükten sonra, «Hayır,» dedi. «Zaman zaman ba ka mü terilerden söz ama Arthur Sandler'in adı hiç geçmedi.»

Leslie birden dü ünceli bir tavır takınmıştı. Yeniden tabloları incelemeye koyuldular. Thomas daha de i ik bir yöntem uygulayarak genç kadının a zından laf almaya çalış tı. Her yandan ona inanmak istiyor, öte yandan da Londra'daki o mezarı dü ünüyordu.

«İngiliz hükümeti için ne düşünüyorsun?»

«İşçi Partisi iktidarda... Üzgünüm ama ben Liberallerden yanayım.»

«Pekâlâ biliyorsun ki, benim öğrenmek istedi-im bu de ildi.»

«Ba ı la... Seni oyalamak istemem. Soruyu tekrarlar mısın?»

«Manevi babanı sordum. Ya da u İngiliz Gizli Haberalma Örgütünde çalışan dost... Adı neydi?»

«Peter Whiteside.»

«Evet...» Üst kata çıkan bir asansöre do ru

yürüyorlardı. Kalabalı ın arasında, Thomas'ın dik-
katini çeken herhangi bir kimse yoktu. Südece az
önce onu itip kakan purlu i man adamı farket

Adam kocaman bir çek defterini havada sallayarak galerinin müdürüyle pazarlık yapmaya çalışıyordu.

«McAdam ve Whiteside... Acaba bu adamların bize bir yararı olur mu?»

«Kesinlikle olmaz. İkisi de öldü. Yukarı çıkacak mıyız?»

«Öldüler mi?»

«Evet, ikisi de öldü. İnsanın kalbi durunca, öldü ü anla ılır... Bu adamların da kalpleri durdu.»

«Sen bana Whiteside'in öldü ünü söylememi istin.»

Genç kadın merakla Thomas'a baktı. «Onun yayıp ya amadı ını bana sormadın ki. Neden kurcalıyorsun bunu? Whiteside bu kadar önemli mi?»

Thomas ba ını iki yana salladı. «Ne zaman öldü?»

Asansörün önünde durup beklediler. Uçu de ölmü tü. Leslie ve iki koruyucusu... Artık kimin ölü, oldu u, bu sorunun yöneltildi i ki iye ba lıydı. İşin gülünç yanı, üçünün de son derece sa lıklı görünmesiydi. Thomas genç kadına gözlemini dikerek,

«Whiteside nasıl öldü?» dedi. «Ve neden öldü?»

«Tanrım, sen de ne kadar ısrarcısın... Biraz keyfimize bakıp u tabloları inceleriz, diye düşünmü tüm.»

«Beni ücretle tuttu unu unutma... »

«Özür dilerim.» Thomas genç kadının bir an için sinirli sinirli parmaklarını kıvrırdı ını farkettil. Heyecanını ve sıkıntısını gizlemek için çantasına sıkı sıkı

sarılımtı. «Carı sıkıcı bir konu bu... Benim onlardan ba ka güvenebilece im herhangi bir kimse yoktu. Tamam, sana her eyi anlataca ım.»

«Bak, i te bu çok iyi olur.»

Asansör altı ki iyle a a ıya inmi ti. Eski binalarda görülen, sonradan yapılma küçük asansörlerdendi bu. Çelik kapılar ortadan iki yana do ru açıldı. Thomas ile Leslie asansördeki altı ki inin dı arı çıkması için yana çekilip beklediler, sonra da onlar içeri girdiler. Arkalarından işadami oldukları hemen farkedilen iki ki i daha asansöre girdi. Leslie sinirli bir bakı la onları süzdü. Adamlardan birinin elinde kahverengi, kalın bir atkı vardı. Öbürüyse uzanıp en üst katın dü mesine bastı.

Thomas üçüncü katın dü mesine bastı. Kapı kapandı. Genç adam Leslie'ye baktı, Leslie de gözlerini ondan ayırmıyordu. Hiç konu madan, tartışmayı dı arda sürdürmek konusunda anlaşılar. Asansör ikinci katı geçmi ti. Üçüncü kata gelir gelmez Thomas, Leslie'yi itip dı arı çıkmasını saladı. Kendisi de dı arı adımını atmak üzereyken, kahverengi atkı birden boynuna dolanıverdi, asansörün kapıları kapanırken, güçlü eller onu atkının yardımıyla asansöre çektiler, Kapılar kapanmı , asansör hareket etmek üzereydi ama içerdeki adam atkının uçlarından hâlâ çekiyordu. Thomas bo ulacağını hissetmi , çırpınıyordu. Leslie de deh et içinde donup kalmı tı. Thomas asansörle birlikte yavaş yavaş yükseliyordu. Be saniye daha geçerse, bo ulup ölecekti. Ayaklarını yere basmayı denedi ama bunun bir yararı yoktu. Ölmek üzere oldu unu biliyordu.

Göz ucundan Leslie'nin oldu u yerde ta gibi

hareketsiz durdu unu gördü.

Çı lık atmıyordu genç kadın. Pani e de kapıl mamı tı.

Thomas içinden, ne yapıyor bu kadın, diye dü ündü. Durmu bana bakıyor. Beni tuza a dü ürmek istedi. Bile bile getirdi buraya.

Leslie birden genç adama do ru geldi. Bir yan dan da çantasını açmaya çalı ıyordu. Thomas genç kadının elinde parlayan bir cisim gördü. Bir kamaydı bu...

Leslie'nin eli genç adamın boynuna uzandı. Thomas kamanın ucunun boynuna de di ini hissetti. Leslie kamayı birkaç kez atkıya sapladı. Üçüncü darbede Thomas yere dü tü.

adam güçlkle soluk alıyordu. Öksürme ye ba ladı. Boynu sanki bir kamyonun altında kal mı gibiydi. Leslie, Thomas'ın soluk alıp almadı ını anlamak için bir elini onun sırtına dayanmı tı. Tho mas'ın gözlerinden ya lar bo andı.

Daha sonra, ölümle burun buruna geldi i an, neler dü ündü ünü anımsamaya çalı tı. Korku de benli ini saran... Ölümün e i inden dönmek sinirlerini gevşetmemişt i. Müthi bir öfke içindeydi. Kamayı kaptı ı gibi o adamların pe ine dü mek istemi ti. Onları bir kat yukarda kıştırabilirdi.

Thomas yerden Kalkmaya çalı tı.

Leslie genç adamı tuttu. «Sakin ol, sakın ol...» Thomas onu dinlemek istemedi. Fakat bacakları kı pırdamıyordu. Öksürük nöbeti de hâlâ kesilmemi ti. Her nöbette kusmak geliyordu içinden. Leslie kama yı yava ça çantasına attı. Kimse görmemi ti bu ka mayı.

Aslında olup bitenleri de gören yoktu.

Leslie çok alçak bir sesle, «Evet,» dedi. «Bir eyin yok. Bırak gitsinler. Ba aramadılar. Sakın onların pe ine dü me.»

Thomas hâlâ öksürüyordu. Çevreleri, korku içinde oraya toplananlarla sarılımtı. Binanın kat so- rumlusu olan koyu renk elbiseli bir adam kalabalığı yarıp yanlarına geldi, bir yardımının dokunup dokunmayacağını sordu.

Leslie, «Boynundaki atkı asansörün kapısına sıkıştı,» dedi. «İmdi gayet iyi. Bir eyi kalmadı.»

Orada **toplananlar**, özellikle kadınlar korku ve dehşet içinde kalmışlardı. Thomas bir adamın, «Dikkatsizliğin bu kadarına da pes,» dediğini duydu. Yerinden **kalkmaya çalıştı** ama bacaklarına bir türlü hâkim olamıyordu. Bir süre daha öksürdü. Leslie yanında durmuş kulağına, «İmdi bir eyin kalmayacak,» diye fısıldıyordu. «Acele etme. Rahat rahat soluk almaya başlayınca kadar sabret. Ve **tanrı** a kına sakın bir şey söyleme.»

Thomas hâlâ soluk alıp verebildiği için haline ükrediyordu. Konu ması sonraya da kalsa önemi yoktu.

ON YEDİ

Küçük lo bir birahaneye girmişler, kö edeki masalardan birine yerleşmişlerdi. Masada yarısı bırakılmış **pirzolarlar** ve fıçı bira dolu sürahiler vardı. Thomas yutkunmakta güçlük çekiyordu. Belki de bir doktora görünmesi gerekecekti. Galeride masasına gelenler hiç de iştah açıcı değildi ama u anda karnını doyurması gerek

tiğine de indiyordu.

Thomas birasını yudumladı.

Leslie sevecen bir tavırla, «Nasıl oldu?» diye sordu.

«Boğazım mı?»

Leslie endi e içinde ba nı öne do ru salladı.

«Berbat... Ama hiç de ilse soluk alıp verebiliyorum. Daha fazla ne isteyebilirim?»

Leslie, «Olaydan önce pek çok ey istemeye dedi. «Beni soru ya muruna tutacaktın.»

«Evet, öyleydi.»

Leslie çatalı ve bıça ıyla eti kesip Avrupalılara özgü hareketlerle yemeye çalı yordu. Thomas'ın tersine, genç kadın son derece sakindi. Oysa genç adam ba ından geçenlerin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Thomas içinden geçenleri açıkladı. «Birinin insanı öldürmek istediğini ö renmek çek acı bir şey...»

«Öyledir...»

Thomas genç kadını süzdü. «Tabii, bunun ne dernek oldu unu sen çok iyi bilirsin, de il mi?»

Leslie evet anlamına ba nı salladı.

Thomas genç kadının boynuna bir göz attı. Bu salonda Leslie'nin boynundaki yara izi güçlükle farkediliyordu. «İne de benim boynum seninkinden daha az hasar görmü sayılır. Kimdi o adamlar?»

«Bilmiyorum.» Leslie'nin ses tonu de i ivermişti. Güzelliklerle ha ır ne ir olan duygulu bir sanatı de il, çantasında kama ta ıyan bir kadındı.

«Canım, bir tahminde bulunamaz mısın?»

«Kesinlikte, hayır. Asri senin bir tahmin yapman **daha** kolay.»

«**Neden** ikide birde beni öne sürüyorsun?»

«Her ey sende ba lıyor **da** ondan. Sorun sadece benim **babam** de il. Arthur Sandler'in **William Ward** • Daniels ile olan ili kisi de önem ta ıyor.»

«Avukat mü teri ili kisi bu.»

Genç adam **daha** sözlerini bitirmeden, Leslie ba nı **iki** yana **sallamaya** ba ladı. Gözleri parlayarak, «Yo, mesele bu kadar basit **değil**,» dedi. «kisi ara- sında **daha** önemli bir ba olmalı, hem de çok **daha** **önemli...**»

«Bundan nasıl emin **olabiliyorsun?**»

«Her ey ortada. **Halamın** ölümüyle ailede kimse kalmıyor. Onun ölümünden sonra bir vasiyetin ve va- rislerin aranması do al. Bu durumda ailenin kirii ça- maşlıları ortaya çıkabilir. Eski dosyalar açılıp in- celenecek. Hangi dosyalar yandı? **Seninkiler**. **Daha** do rusu **babaninkiler**.» Leslie kollarını havaya kaldı- rıp ellerini iki yana açtı. «O dosyalarda bir eyler var- dı. Bir vasiyetnameden **daha** önemli belgeler... Belki de **babamın** nerede oldu unu belirleyen ipuçları var- dı. Ya do onun gerçek kimli ini açıklayan belgeler... **Veya benim varolduğumu** kanıtlayan yazılar vardı.»

«Aradain yirmi yıl geçmi ... **Bunlarla** kim ilgile- nir?»

«Babam ilgilenebilir.»

«Onun ya adı nı neredeni **biliyorsun?**»

«Belki de bu olay onun ya adı nı kanıtlıyor. O atkının **boynuna dolanma** sının bir **kaza** olmadı nı sen de pekala biliyorsun. Belki senin **bildiğin başka** ey- ler **de** var. Senin fazla önemsemedi in **bazı** bilgiler...»

Thomas kendinden **emin** bir tavırla ba nı **iki** ya- nına salladı. «Hiçbir ey bilmiyorum. Sandler hak

kında en küçük bir bilgim yok. Senin anlattıklarının dı ında.»

Leslie ba ını önüne e mi , susuyordu. Sonunda dayanamayıp, «Kimi görmeye gitmi tin?» diye sordu.

Thomas o anda böyle bir soruyu, **yanıtlamak** istemiyordu.

biri de ildi.»

«Yine Zenger'i mi görmeye gittin?»

«Sözünü etmeye de ecek biri de il...»

Leslie'nin sahtekârın biri oldu unu iddia eden ki ilerle görü mü tü. imdilik bunları açıklamak istemiyordu. Thomas az önce bu genç kadın sayesinde ölümden kurtuldu unu da kolay kolay unutamayacaktı. Bu olaydan **sonra** Thomas nasıl olur da ona dü - man gözüyle bakabilirdi?

Leslie sıkıntısını gizlemeye çalışmadan, «**Pekala,** seni **zorlamayacağım,**» dedi. «Görü tü ün ki inin **adı** nı açıklamazsan açıklama. Fakat o ki i de seni aldat-tı. Birisi senin daha imdiden çok ey bildi in **kani**-sında.»

«Ben mi? Neden bu ki i sen olmayasın?»

«Önce seni öldürmek istediler.» Leslie acı **acı** güldü. Genç adama kar ı bir zafer kazanmı gibiydi.

«Haklısın.»

Bir kadın garson sofrayı toplayıp kahve getirdi. da olayları zihninde sıraya koyup bir yöntem bulmaya çalıştı. Genç kadına bakınca çaresizli ini anlamakta gecikmedi. Bu i in bir yöntemi yoktu,

Leslie'nin son derece **sakin görünmesi** de Thomas'ı çileden çıkarıyordu. Üstelik soru sormakta da genç adamdan çok daha ustaydı. Belki de Thomas'ın yerine onun hukuk fakültesinde e itim görmesi daha isabetli olacaktı. Thomas **da** resim yapmayı **öğrene**-bilirdi.

Genç adanı kahvesini yudumladı. Sıcak sıvı bo-
azını biraz yumu atmı tı. Konuyu de i tirmek ve sı-
kıntılı sessizli i bozmak için, «Sanat konusunda da
çok bilgilisin,» dedi.

«Aslında bilgim yeterli de il.»

«Tabloların sahtelerini yapmaktan da anlar mı-
sin?»

Leslie fincanı dudaklarına götürmekle taba a
bırakmak arasında bir karara varamadı. Sonra finca-
nı dudaklarına de dirmeden taba a bıraktı.

«Sahte tablolar mı? Ünlü tabloların taklitlerini
yapanlar varmı , bunu biliyorum. Neden sordun?»

aynı yöntem insanlar için de uygulan-
bilir mi?» Thomas sözlerini bitirirken eden bir öksürük
nöbetine tutuldu.

«Sahte insanlar mı?»

«Evet.»

«Yani orijinalin yerini almak isteyen ki iler, bunu
mu demek istedin?» Leslie bir iki saniye dü ündük-
ten sonra, «Tabii, neden olmasın?» dedi. «Bu soru
nereden aklına geldi?»

«Sadece bir tahmin...»

Leslie birden meraklanmıştı, «Bana da anlatsa-
na...»

«Sadece gerçeklerden söz etmeyi severim. Tah-
minler üzerine fikir yürütmek âdetim de ildir. Ba ı -
la... in içyüzünü ö rendi im zaman anlatırım.»

«Senin hayatını kurtarmamın karşılığı bu mu ola-
caktı?» Leslie konu üzerinde fazla ısrar etmedi. Tho-
mas'ı zorla konu turmaya niyeti yoktu.

Thomas da konuyu de i tirdi. «Sen her zaman
yanında kama ı taşı r mısın?»

«Bir genç kadının kendini koruması gerekebilir.»

«Böyle **kesici** aletleri ta imak yasalara aykırıdır, bunu **biliyorsun** sanırım.»

mı?» Leslie güldü. «Ben tehlikeyi göze alıyorum.» Genç kadının sesinde acı bir alay vardı. Thomas da bu kamayla kendini nasıl savundu unu sormak istemedi. Tekrar konuyu de i tirdi. «Asansöre binmeden önce olanları anımsamaya çalı alım. Sen bana George McAdam ile Peter Whiteside'dan söze deceptin.»

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Leslie dudaklarını kenetlemi , bildiklerinin ne kadarını anlatması gerekti ini kararla tırmaya! çalı ıyordu. Birden önündeki tabaı geriye itip genç adamın gözlerinin içine baktı. «Tabii ya... Senin de bilmen gerekir. Bunları daha önceden anlatmalıydım. Hadi çıkıp biraz yürüyelim, bil sana yolda anlatırım.»

gelmi lerdı. Her zamanki gibi, gidecekleri yönü yine Leslie saptıyordu. Yoldan geçen arabalara, kaldırımda yürüyenlere dikkatli dikkatli bakıyorlardı. Leslie trafi in normal akı ının ters yönünde gitmeyi" ye lemi ti. Böylece kar ıdan gelen arabaları rahatlıkla **görebileceklerdi**. Bu da akıllıca bir davranı tı. Leslie oyunun kurallarını çok iyi biliyordu. Thomas da hayatının kurtulmasını, Leslie'nin bu bilgisine borçluydu.

«George **McAdam** bir çöl faresiydi...»

«Neydi neydi?»

Leslie genç **adamın** bu sözcüklerden bir anlam **çıkarılamamasına** a mı gibiydi «Bunu bile bilmediğini mi söylemeye çalı ıyorsun? Bana numara mı yapıyorsun, yoksa gerçekten bu gece cahil misin?» demek ister gibiydi. Fakat sadece, «Hadi biraz daha yürüyelim, sana her eyi **anlatırım**,» **demekle** yetindi.

Lexington'daydılar. Bir süre konu madan yürüdükten sonra Thomas, «Çöl farelerini anlatacaktın,» diye mırıldandı.

«Uydurma bir isim bu, ngiliz Gizli Haberalma Örgütünde belirli dallarda uzmanla an ki ilere verilen ad. Sen gerçekten bunu hiç duymadın mı?»

«Hayır. İlk kez senden duyuyorum. Devam et.»

«Manevi babam vuruldu u zaman, Ortadoğu'davdı. Bunu biliyorsun. Kumdan, çölden ne çıkar?»

Thomas bir saniye bile düşünmeden cevabı yaptı tırdı. «Petrol tabii.»

«Tamam. Çöl fareleri, petrol i lerinde haber toplayan, soru turma yapan ngiliz ajanlarıydılar. Bu adamların neler yaptıklarını ben de pek iyi bilmiyorum. Sadece George **McAdam'ın** dünyanın çe itli bölgelerine gidip geldi inin farkındydım. 1953 yılında do kalçasından yaralanıp emekliye ayrıldı. Sonra da be evlat edindi.»

Leslie McAdam soluk almak için konu masına ara verdi, sonra **sözlerini** öyle sürdürdü: «Bazı ki iler asla emekli olamazlar. **O** heyecanlı ya amın özlemini çekerler. **Ya** da belki tedhi ve kan dökmektir onların **özledikleri**... Manevi annem 1968 yılında öldü. Manevi **babam** sviçre'de bir ta ina! kalmı tı. Aya ını sürüye sürüye bombo evde geziniyor, göle bakıp büroda olma iste iyle kıvranıyordu.»

«**O** ya ta mı?»

ya ta tabii. Nedense örgüt de onu yeniden göreve ba latmak istiyordu. George McAdam'ı bu kez de tümüyle yabancı oldu u bir yöreye, **Venezuela'** ya gönderdiler. Ortado u petrolleri yerine Güney Amerika petrolleriyle u ra acaktı. kisi de yandı ı **za-**man aynı i renk koku yayılır biliyorsun...»

Bir kö eyi döndüler. Lexington Bulvarının do u-
sundaki yan sokaklardan birine girmi lerd i.

Thomas, «Nereye gitti imizi sorabilir miyim?»
dedi.

Leslie eliyle kar ıdaki binayı i aret etti «Kapıda-
ki tabelayı görüyor musun? «MADAME DANE GE-
LECE OKUR, Ö ÜT VERR.» te oraya gidece iz.»

Yürüdüler. Leslie de sözlerini sürdürdü.

«Manevi tabam örgütte çalı an biriyle temas
kurmu tu. Whitehall'da görevli olan bu adam onun
amiriydi. Yeni görevine ba lar ba lamaz, raporlarını
ona verecekti. Maracaibo'da bulu mak üzere sözle -
tiler. Orada bulu tular. Daha sonra da birlikte Cara-
cas'a gittiler. Sanırım oradan da ABD'ya dönecekler-
di. Amerikan Gizli Haberalma Örgütünden bir ajanla
buluacaklardı belki de. Bilmiyorum. Bildi im tek
ey, onların Amerika'ya dönmemei olmaları...»

«Neden dönmediler?»

Cingene falcının dükkânına gelmi lerd i. Leslie
kapıdan içeriye bir göz attı.

«Bindikleri uçak havalandıktan bir saat sonra
havada infilak etti. 1971 yılının 14 Haziran günü, Ca-
racas'tan Miami'ye gitmekte olanı bir yolcu uça ıydı
bu. Uça a sabotaj yapılmı tı. Onların bu uça a bin-
meleri de bir rastlantı de ildi. Uçak sırf onlar yüzün-
den yok edildi. Eh, tabii öbür taraf hesabına çalı anı
ajanlar da vardı. Uça a Yerle tiren bir bombayla n-
giliz Gizli Haberalma Örgütünün en yetenekli iki ele-
manı ortadan kaldırılmı tı.»

Thomas genç kadını büyük bir merak ve anla-
yı la dinliyordu. Onu yazıhanesinde ilk kez gördü ü
gün de anlattıklarının gerçek oldu una inanmı tı...

kadının adının Peter Whiteside oldu unu söy-
leyen adamdan da ku kulanmak aklına gelmiyordu.

Leslie daha yumu ak bir sesle, «İşte manevi babamın bize yardım etmesine de bu yüzden olanak kalmadı,» dedi.

«A Peter Whiteside?»

Leslie acı acı gülümseyerek başını salladı. «Bazen çok kalın kafalı bir adam oldu unu düşünmek-alamıyorum.»

Thomas merakla genç kadına baktı.

«Manevi babamın amiri kimdi? Bunu hiç düşün mü? O uçaktaki ikinci adam yani?»

Uzunca bir sessizlik oldu. Thomas birden durumu kavrayıvermişti. «Tabii,» dedi.

«Bugün çok ey ö rendin. imdi sana bir ey ö retece im. Tav anın savunmasını ö reneceksin... Yani kaçma yöntemlerini. En azından üç çe it çıkı yeri olmayan bir yere asla girmemelisin. Be saniye sonra pe imden gel. Ne demek istedi imi anlayacaksın.»

Leslie'nin artık tecrübeli bir ö retmen havası kalmamı tı. imdi kelimenin tam anlamıyla bir kadındı, seven bir kadın... Genç adamı dudaklarından öpmeye başladı. Thomas do onu özledi ini farketmişti, genç kadını kendine çekip ona sıkı sıkı sarılmak istedi.

Fakat Leslie buna izin vermedi. Zamanı de ildi. Thomas ona sarılmaya çalı rken, Leslie hemen geri çekildi.

görü ece iz. Unutma. Be saniye sonra pe imden geleceksin.»

Leslie dükkânın merdivenlerinde gözden kaybolurken, Thomas do onun arkasından bakakaldı. Be e kadar saydıktan sonra o da içeri girdi. Merdivenlerden yukarı çıktı. Lo koridorda yürümeye başladı. çerde çit yoktu. Duraladı. Bir kat daha yukarı çıka

bilirdi. Sa a ve sola giden iki koridor vardı. Bir de merdivenlerden a a ı inip geldi i yere dönebilirdi.

burayı biliyor olmalıydı. Gitmi ti. E er on ları zleyen birisi ya da birileri varsa bile, bu dört ışıllı yerde avın izini kaybedecekti. Genç kadını verdi i ö üdü büyük bir ustalıklı örneklemi ti.

Thomas soldaki koridora yöneldi, yandaki merdivenlerden inip sokağa çıktı.

çöl farelerini dü ünüyordu. Ölenleri, sa kalanları... Ya amları, kan, kum ve petrole örülen o esrarenizli kişileri... McAdam ve Whitesi-

Bunlar gerçekten ya amı mıydılar, yoksa birer serap mıydılar? Ya Leslie? Yardıma muhtaç bir mü teri miydi? Yoksa gizli i ler çeviren tehlikeli bir kadın mı?

Ya da ikisi mi?

Sert rüzgâra aldırmadan yürümeye devam ederken, hep bunları dü ünüyordu Thomas. Kim gerçekte, kim hayal ürünüydü?

Paltosunun yakasını kaldırdı. Yanından geçen her yabancı onun korkularına yenilerini ekliyordu. O bombo evi de dü ündükçe korkusu daha artıyordu. Artık o evde yapayalnız oturmak istemedi inden emindi.

Ke ke Leslie geceyi onunla beraber geçirebilsey di. Fakat genç kadının nereye gitti ini bile bilmiyordu. Hatta onun gerçekte kimin nesi oldu undan habersizdi.

ON SEK Z

Mark Ryder'in büyük bir ustalıklı bıçaklanmı oldu u Shassad'ın dikkatinden! kaçmamı tı. Bu cina

yeti i leyen ki i usta bir cerrah gibi kullanmı tı bıça-
ını.

Shassad ya amının belki de en acı dakikalarını
ya ayon Bayan Ryder'a baktı. Görevinin ne oldu unu
biliyordu...

dedi. Kocasını son olarak
i e gitmek üzere evden çıktı ı dakikadan sonra bir
daha görmemi ti. Kadının bildi i kadarıyla, kocasının
dü manı, kötü dostları yoktu, kimseye **borçlanmamış-**
tı, Shassad aklına gelen u soruyu kadına sormak-
tan çekindi: Acaba Bayan Ryder kocasının geceyi
nerede geçirece ini **biliyor** muydu? Kocasının bir ba -
ka kadınla ili kisi olabilece ini hiç aklına getirmi
miydi? Bu sorulara alaca ı yanıtı biliyordu...

Ryder'ın kimli inin saptandı ı gün, detektif Pat
rick Hearn, Ryder'in çalı tı ı **Bradford-Mehr Şirketin-**
ne gitmi , Ryder'in dosyasının bir fotokopisini çıkar-
mı tı. Sonra da Ryder'in i i arkada larını sorguya çek-
mi ti. ırkette çalı anlar arasında Ryder'a u ya da
bu nedenle di bileyen ki iler in var olup olmadı ını ö -
renmek istiyordu. Hearn öldürülen adamın yakın ar-
kada larına **da** u soruyu yöneltmi ti: «Karisından
ba ka bir kadınla ili kisi var mıydı?»

Bu soruya verilen yanıt da «hayır» oldu. Arka-
da larının hepsi de dü ünmeye gerek görmeden, ya-
nıtladılar bu soruyu. Sadece **İçlerinden** biri, Ryder'ın
ya ından, Durban **Hayvis** adında bir yönetici biraz
dü ünür gibi yaptı, daha sonra o da «hayır» dedi.

Hearn ırkette çalı anların adreslerini de incele-
di. Kadın görevlilerden birinin 246 Do u Yetmi Üçün-
cü Caddedeki adreste oturup oturmadı ını ö renmek
istiyordu. Bu giri iminden de bir sonuç alamadı. Bu
adrese en yakın yerde oturan Bay **Hayvis'di**.

Hearn ancak iki saat sonra önemli bir ipucu ya-
kalamayı başardı.

Yetmi Üçüncü Caddedeki adrese gidip bina sa-
kinlerinden geriye kalanları sorguya çekti. Sonunda
Debbie Moran adında, güzel ve alımlı bir genç kızla
tanıdı. Thomas Daniels bu kızın evine girenin çıkı-
nın belli olmadığını söyledi i için onu bulup konu-
mak istemişti Hearn.

Debbie Moran, Thomas Daniels'in dairesinin bir
kat altında oturuyordu. Genç kız detektifi içeri buyur
etti. Kar ılıklı oturup konu maya: ba ladılar. Debbie
vücudunu sımsıkı saran daracık bir blucin giymi ti.
Detektif onu alıcı gözüyle incelerken, sorularını da
sıralamaya ba ladı.

Debbie Moran bir yandan sigarasını tütürüyor,
yandan da soruları yanıtlıyordu. Mesle i sorulun-
ca, yarım gün artistlik, yarım gün de mankenlik yap-
tı nı belirtti. Minnesota eyaletine ba lı St. Paul ken-
tinden gelmi ti.

Hearn ilgiyle, «Demek artistsiniz,» dedi. «Belki
sizi bir piyeste telemi imdir, Broadway'de mi çalı ı-
yorsunuz?»

«Hayır...»

«Filmlerde rol aldınız mı?»

Debbie bu soruya da, «Hayır,» diye yanıt verir-
ken, biraz bocalar gibi oldu. Gözlerini önünde duran
kül tablasına dikti. Daire modern, oldukça pahalı e

dö enmi ti. Kullanı lı ve gösteri liydi. Debbie
Moran biraz daha; sorguya çekilince, son kez nerede

Batı yakasında bir tele
irketinin reklam programlarında rol almı tı.
Bu program artık ekranlarda yer almıyordu.

Hearn elini cebine sokup Mark Ryder'ın bir fo-
to rafını çıkardı.

«Bu adamı hiç gördünüz mü?»

Debbie Moran foto rafa bir göz attı. «Hayır.»

Detektif Hearn genç kızı bir an için dikkatle inceledi. Debbie foto rafı detektife geri verdi.

«Onu hiç görmedi inizden emin misiniz?»

«Eminim.»

«Bu adam sizin apartmanın önünde öldürüldü.»

«Aman ne kötü...»

«Mark Ryder bu binada birisini ziyarete gelmişti.»

Debbie Moran omuzlarını silkti.

«Bizi ilgilendiren, **adamin** apartmandan ne zaman çıktı ı, yoksa burada ne yaptı nı öğrenmek istemiyoruz.»

«**Ben binanın** arka tarafında **oturuyorum**. Uykum çok d ırdır. Kimseyi görmedim, hiçbir ey duymadım. Geceleri **erken yatarım**.»

Hearn içinden Debbie Moran'ın sık sık yatıp kalktığını dü ündü. Emniyet müdürlü üne dönerken de yol boyunca içinden bu genç kadına lanetler yaldırdı.

Hearn emniyet müdürlü üne döndü ü zaman, Shassad **ikinci** kattaki odasındaki masasının başında oturuyordu. Hearn, «Kızı **buldum**,» dedi.

«3C dairesinde oturan mı?»

«Evet. Birinci sınıf kiralık kadın... Apartmanda Ryder'in i tutmak isteyece i başka bir kadın yok.»

«Kadına Ryder'in foto rafını gösterdin mi?»

«Evet, foto rafı tanıdı ama konu madı.»

Shassad, «**Pekala**,» dedi. «Bundan sonra ne yapacağımızı biz biliriz.»

Ertesi sabon **Shassad**, Ryder olayının soru turması için dört detektifin de onlara yardım etmesini sa ladi. Debbie Moran gece gündüz göz hapsinde tutulacaktı. Onu izlemek için apartmanın kar ısına bir **kamyon** park ettirilmı ti. O gün ö leden sonra be e on kala, Debbie Moran **apartmandan** çıkıp bir taksiye bindi. ki detektif de özel bir arabayla onun pe inden, Altıncı ve Yedinci Bulvarlar arasındaki Gypsy Bar'a gittiler.

On dakika sonra, **Samuel McGowan** adında bir detektif bara girdi. Yanında Theresa! **Ducheki** adında bir kadın polis vardı. Kadın polise **arkadaşları** Azize Theresa adını takmı lardı. Onu yakından tanıyanlar, 'azize' sıfatının ona neden layık görüldü ünü çok iyi biliyorlardı. **McGowan**'ın yanında bir telsiz vardı.

McGowan, Debbie Moran'ın barın tam ortasında tek **başına** oturdu unu farkettti. O da gitti, barın sa kö esine yerle ti. Be i yirmi be geçinceye kadar gözlerini saatten ayırmadı. Sonra kadının onu gözledi inden emin oldu u için havadan sudan konu tu. Sonunda Debbie, «**Baksana,**» dedi. **McGowan** da hemen ba nı **çevirip**, Debbie'nin yokosı oldukça açık elbisesine baktı. «Neden gevezeli i bırakıp adam gibi e lenmiyoruz?»

«Ben u anda da e leniyorum.»

«Süper bir gece geçirmek için avuç dolusu para harcamaktan sakınmayan erkeklerin havası var sende.»

«Para harcamak mı?»

«Ne o gördüklerinden ho lanmadın mı, ekerim?»

«Tabii... Ama ey... Kaç para?»

Debbie erke in elinde tuttu u sigara tabakasının içinde bir mikrofon bulundu unu aklına! bile getirmeden, «Yüz elli dolar, **hayatım,**» dedi. «Her istedi in

eyden iki kez yararlanacaksın... Saat onda da buraya dönmem gerekiyor.»

«Tamam, gidelim.»

Dı arı çıktılar, fakat Yetmi Üçüncü Caddedeki apartmana gitmediler. Kaldırımında üç be adım yürümüşlerdi ki, Azize Theresa yanlarına geldi. Debbie'ye tutuklandı inı açıklamalarına gerek kalmadı. Kadın durumu hemen anlamı tı.

Hearn plastik fincandan so umaya yüz tutmuş kaveyi yudumlarken, «Bir yerde hata yaptık,» dedi. «Belki de katil bir de il iki ki iydi...»

«Olanaksız bu,» dedi Shassad. «Bıçak yaralarını sen de gördün. Bir cerrah bundan daha mükemmel bir i yapamazdı.»

Hearn çaresizlik içinde, «O hakte eksik kalan taraf nedir?» diye mırıldandı. «Belki de yanlış adam öldürüldü.» Sorusunun yanıtsız kalacağını biliyordu.

Shassad dü ünceye dalmı tı, hiç sesini çıkarmadı. Fakat birden gözleri faltaşı gibi oldu. «Tanrım... Elbette. Yanlış adam seçildi.»

«Nee?»

«Debbie Moran ile kiralık sevgilisinin bu işle ilgisi yoktu. Bir de öyle dü ün: Debbie'nin mü terisi Mark Ryder apartmandan çıkmak için kötü bir saat seçti. Kapıda iki profesyonel katil bekliyordu. Ama Ryder de ildi bekledikleri. Hayır, efendim. Ondan çok daha önemli birini bekliyorlardı. Tam o dakikada dı arı çıkmak üzere olan birini. Adam az kalsın, o sırada dı arı çıkacaktı... »

Hearn yüzünü buru turdu. «Daniels mi?»

Shassad ellerini iki yana açtı. «Tabii... Neden

olmasın?» ki arkada bir süre konu madan bu olasılı dü ündüler. «Cinayetin i lendi i dakikalarda Daniels de dı arı çıkmaya hazırlanıyormu . Bunu kendisi söyledi.»

Shassad bir iki saniye daha dü ündü. «Daniels aşığı yukarı Mark Ryder'in boyunda de il mi?»

Hearn evet anlamına ba ını salladı.

«Saçlarının rengi? Vücut yapısı? Hepsı aynı de il mi? Daha önce hiç görmedikleri bir adamı bekleyen iki ki i, Ryder'in pekala: Daniels oldu unu sanabilir. Ya murlu bir gecede kurbanın o binadan dı arı çıkaca ını bildikleri için Ryder kapıdan çıkar çıkmaz üzerine çullanmı olmalılar.»

«Peki ama Daniels'in dı arı çıkaca ını nereden biliyorlardı?»

«Unuttun mu, kapıcı Daniels'e saat kaçta çıkaca-ını sormuştu.»

Shassad heyecanlanmı tı. Aya a kalkıp odanın içinde gezinmeye ba ladı. «Kapıcıdan bilgi aldıkları anla ılıyor.»

Hearn de, «Daniels arka: kapıdan çıkarken Ryder da ön kapıdan dı arı adımını atmı tı. Zavallı Ryder, Daniels'in yerine do randı... Peki ama Daniels'in ölmesini kim isteyebilirdi?»

Shassad, « imdilik aklıma bir tek ki i geliyor,» dedi. «O da Jacobus.»

«Neden?»

Shassad i aret parma ım havada salladı. « te imdi sıra bunu ara tırmaya geldi.»

ON DOKUZ

Shassad'ın varsayımlarını birbirine ba layan pa muk ipliğiydi Jacobus. Ryder'in bıçaklanması gibi, Jacobus'un bu i e karı mı olması da akla mantı a ters dü üyordu.

Shassad öbür bölümlerden iki er ki ilik iki ekibi tekrar yardıma ça ırmı tı. Artık kayıp kadının izini bulmalarına yardım eder diye Thomas Daniels'i izlemeye gerek kalmamı tı. İmdi de Jacobus yirmi dört saat, iki er ki ilik üç ayrı ekip tarafından göz hapsinde tutuluyordu. Üç gün sonra ekipler, adamın davranı larında ku ku uyandıracak bir özellik görmediklerini belirttiler.

Shassad ile Hearn enikonu tasalanmaya ba lamı lardı. Jacobus'un Astoria'daki evi sürekli gözaltında tutuluyordu. Eve giren çıkan olmamı tı. Aradan birkaç gün geçince, Shassad onun Ryder cinayetiyle bir ilişkisinin olmadığı na yava yava inanmaya ba lamı tı.

Üçüncü gece saat üç buçu a do ru, Shassad ile Hearn de Jacobus'un evinin kar ısındaki arabada nöbet tutuyorlardı. Birden Jacobus'un arabasının yanına bir ba ka arabanın yana tı ını gördüler. Arabadan inen adam cebinden bir cisim çıkardı. Shassad heyecanlanmı tı. Dürbünü gözlerine yakla tırdı. Adamın elindeki cisim bir anahtardı. Jacobus'un arabasının anahtarı... Adam arabanın bagaj kapasını kaldırdı. Sonra gitti, kendi arabasının bagajını açtı, içinden aldı ı büyük bir kutuyu Jacobus'un arabasının bagaj-

jina yerle tirdi. **Kapa** ı indirdi, kilitleyip kendi **araba-**
sına döndü.

Shassad, «Ben bu i ten bir ey **anlamadım,**» di-
ye mırıldandı. Bu sırada arabanın farları yandı, mo-
toru **çalışmaya** ba ladı. Hearn hâlâ dürbünü gözle-
rindençekmemi ti.

«Serüvenin bu bölümü pek ho una gidecek.»

«Neler geveliyorsun?»

«Araba diplomatik plaka ta ıyor. **New** York eya-
leti sınırları içinde görev yapan konsolosluklardan
birine ait ol **ma li...**»

Shassad, «**Daha** fazla **dayanamayacağım,**» dedi.
«Bak bakalım ne **ta rafa-** gidiyor?»

Hearn öne **doğru** e ilip dürbünle baktı. Araba
Lexington Bulvarında Otuzuncu Caddeye do ru iler-
liyordu. Caddenin sonundaki trafik ı ıklarına **yaklaş-**
- m ıstı.

Hearn arabanın kırmızı lambaya aldırmadan kö eyi
döndü ünügördü.

«Trafik ı ıklarına **uymadı,**» dedi.

Shassad'ın artık sabrı tükenmi ti. «Hadi gidip u
canına okuyalım.»

Diplomatik plakalı araba **Lexington** Bulvarında,
bir kaldırımın kenarına park etmi ti. Shassad ile He-
arn arabaya iki ayrı yönden yakla tılar. Arabanın sü-
rücüsü" pencereden Shassod'a bakıyordu.

Shassad, «ndir u camı yoksa bir yumrukta ca-
mı tuzla buz **ederim,**» diye ba ırdı. «Ehliyetinle ruh-
satını görmek istiyorum.»

a ır a ır camı indir-
di. «Sorun nedir?» diye sordu.

«**Sensin...** Ehliyetini ve ruhsatını görelim.»
oför homurdana **homurdana** belgeleri Shas-
sad'a uzatırken, «Ben diplomatik pasaport ta ıyo-
rum,» dedi

Hearn arabanın bagajına göz gezdirdi. Sonra
yanına gitti. Shassad adamın ehliyetini in-
celiyordu. Adı **André Corescaneu**'ydu. Romanya'nın
Birle mi **Milletler**'deki heyetinde görevli bir ate ey
di. Shassad onu adi bir trafik suçuyla cezalandırma-
yaca ını biliyordu. Ama Jacobus'u göz hapsinde tut-
tuklarını bilmesini de istemiyordu. Ba ka seçenek
yoktu. Detektifler bir oyun sergilemek **zorundaydı** lor.
Adamı zorla **öfkelen di rme**ye çalı acaklardı.

Corescaneu, «Görüyorsunuz ya ben **diplomatom**,»
dedi. «Bana bir ey yapamazsınız...»

«Çık dı arı...»

«Ne dedin?»

«Çık dı arı dedim. Seni yakandan tutup dı arı çı-
karmadan dedi imi yap.»

Diplomatın yüzünde korku ifadesi belirmi ti. «Bu-
nu yapamazsınız...»

«Kurallar sökmez bize, ahbap. Bu gece pa a
gönlüm nasıl isterse öyle davranaca ım...»

Corescaneu afallamıştı. Polislere kar ı nasıl bir
tavır takınması gerekti ini kestiremiyordu.

Hearn, «Hadi hadi, **sakin olun**,» diyerek bir elini
arkada ının omzuna koydu.

Shassad, «Lanet olsun!» diye ba ırdı «Bıktım
usandım bu yabancılardan. Ne yapaca ımı biliyo-
rum...»

Hearn direksiyon ba ındaki **adama** baktı. «Ah

bap, görüyorsun **arkadaşımın** öfkesi burnunda. Dı arı çık **da başın** daha fazla; derde girmesin.»

Corescaneu, Hearn'e dikkatli dikkatli baktıktan sonra iste ini yerine getirdi.

Shassad, «Onu **tutuklayacağım,**» dedi. «Diplomatik dokunulmazlı ı falan bana vız gelir.»

Corescaneu, «Hayır, bunu **yapamazsınız,**» diyecek oldu.

«Neyi yapıp neyi **yapamayaca ımı** bana anlatmaya çalı ma. Kırmızı ı ıkların ne anlama geldi ini bilmiyor musun?»

Romanyalı diplomat hayır anlamında ba ını salladı.

«Yalancı...» Shassad ehliyetle ruhsata baktı. «Bu **belgelerin** sahibinin sen oldu unu nereden bilece-im?»

«Elbette benim...»

«Kanıtla.»

Corescaneu, Shassad'ın istedi ini yaparak cebinden pasaportunu çıkardı. Hearn hemen numarasını not etti.

artık endi elenmeye ba ladı ı belliydi. Yasal açıdan ona bir ey yapamayacaklarını biliyordu. Diplomat olması onu yasaların öngördü ü cezalardan koruyacaktı. Onu asıl korkutan bu polislerin ba ına dert **açmasıydı...**

Shassad arabanın yanında a a ı yukarı gezinmeye ba lamı tı. «Bana kalırsa bu araba do arak...»

«Arak mı?»

Hearn, «Arkada ım arabanın çalınmı olabilece-ini söylüyor.»

Corescaneu kapana kısıtılmı gibiydi: «Çalınmı araba de il bu.»

«Öyleyse kanıtla.»

Corescaneu ruhsatı i aret etti.

Shassad, «Bunun **bir** de eri **yok**,» diye **homur** di. «Bu sahtekârın parmak izlerinin alınmasını istiyorum. Bu arabayı didik didik aramalıyız.» Diplomata döndü, «**Bagajda** ne var?»

«Bir ey yok.»

«Bırak numarayı... Seni tutuklayaca ım.»

Shassad kendi arabasına gitti, sanki telsizi **kul** taniyormu gibi yaptı. Oysa arabada telsiz yoktu. Corescaneu adamakıllı tedirgin olmu tu.

Hearn, «Neden arkada ımın bagajı incelenmesine izin vermiyorsun?» dedi. «**O** zaman belki sakinle ir. Arabada bir ey ta ımadı ına inanırsa, seni tutuklamaktan vazgeçer.»

Diplomat iki polise baktı. Sonunda, «**Pekala**,» dedi. «**Bagajda** bir ey yok.»

Corescaneu bagajda duran kutudaki malın ne i e yaradı ını polislerin anlamayacaklarından emin oldu u **için** bagaj kapa ını kaldırdı. **Kutuda** bir düzine kadar bo **film** kutusu vardı. Standard sinema filmlerini muhafaza etmeye yarayan kutulardı bunlar.

Shassad, «Bunlar da neyin nesi?» diye sordu.

Corescaneu anlattı. Rota **Films** adında bir Romen filmi irketine aitti kutular. Bu irkette çalı an bir arkada ı **vardı**. Arkada ının arabası olmadı ı **için** kutuları ta ımasını ondan rica etmi ti.

«Kutuyu Varick Soka ından: aldım.»

«Do ru mu bu anlattıkların?»

Hearn, «Görüyorsun **ya**,» dedi. «Bu adam zavallı bir yabancı... Arabasında da hiçbir ey yok.»

Corescaneu, «Evet, hiçbir şey **yok**,» diye tekrar **ladı**.

Hearn, «Hadi yürü, **Aram**,» dedi. «Gidip birer kahve içelim. Bu i i de kapatalım.»

Shassad, Romen diplomata dikkatle baktı. «Bu kutuları topla ve defol **git,**» dedi. «Senin bir daha trafik ışıklarını hiçe saydığını görürsem, canına okurum.»

«**Bundan** fırsat bulamazsın.» Corescaneu detektifin kararını de i tirmesine zaman bırakmadan, bagajı kapatıp arabaya **atladı.**

Shassad ile Hearn de kendi arabalonna **dönmüş-**lerdi. Shassad sakın bir **tavırla** sigara yaktı. «Bir ip-ucu yakaladık gibime geliyor. Bundan sonra biraz **da** Rota Film irketiyle **ilgilenelim.**»

Y R M

Thomas gazetenin istihbarat servisine girerek **salonun** bir kö esinde oturan **Andrea'ya** **karşıdan** baktı. Genç kadın; masasının ba ında oturmu , **ma-**sanın kenarına ili en ya lı bir adamla; hararetli hararetli konu uyordu. Onlar Thomas **Daniels'i** görmeden, genç adam Andrea'nın ya lı dostumun kim **Ol-**du unu tahmin etti.

Andrea genç adamı görünce, yüzü sevinçle aydınlandı. «**Thomas,** bizde senden söz ediyorduk. Tam lafının üstüne geldin.»

Andrea kalktı, Thomas'a sarıldı. «Genç adam bu-ruk bir sesle, «Ondan hiç **kuşum yok,**» dedi.

Ya lı adam **da** aya a kalkmı tı. Sıkıntılı bir halde, **Thomas'la** tanı tırılmayı bekliyordu.

Andrea, «Seni Augie Reid ile **tanıştırıyım,**» dedi. «Bizim **Albany** temsilcimiz.»

ki erkek **uyganca** ama **isteksiz** bir tutum içinde toka ta tılar. «Sizi rahatsız **etmeyeyim,**» dedi Thomas. «Gazeteyle falan ilgili **özel** bir görü me **yapıyorsanız,**

ben daha sonra dd gelebilirim.» Aslında Thomas bu sohbeti yanda kesti ine için için seviniyordu.

Andrea, «**Seni** dünyada **bırakmam,**» dedi. «Otur uraya.» İki erke in birbirlerine kar ı nasıl bir tepki göstereceklerini merak etti i **belliydi.**

Reid kibarca, «Ben zaten gitmek **üzereydim,**» dedi. Piposunu dudaklarının arasına kıstırdı, pipodan ince bir **duman** tabakası yükseldi.

Andrea, «Üçümüz ba **başa** verip biraz konu - **sak,**» dedi. Thomas bu öneriden hiç de memnun kalmam ı tı. Reid cie hafifçe ba ını salladı.

Thomas ba ını kaldırıp Reid'e baktı. «Konu mamızı gerektiren herhangi bir konu var mı?»

«Pek **sanmam,** Belki babanızdan **sözedebiliriz.**»

Thomas Daniels hemen ka larını çattı. Birden öfkelenmi ti. «Nereye **gitsem,** kiminle bulu sam, **William Word** Daniels ile **karşılaşıyorum...**»

Reid! hafifçe gülümsedi. «Onunla **bir kez** kar ıla - mı tım. Beni gerçekten etkiledi. Onu asıl a abeyim çok iyi tanıyordu.» Ya lı **adam,** Thomas'ın bir eye canının sıkıldı ını sezmi ti. «**Sizi** kırmak, gücendirmek **istemem,**» dedi.

«Öyle bir ey olmadı zaten... A abeyiniz babamı nereden tanıyordu?»

«Kent Kolejinde aynı sınıfta okumu lar. Hukuk fakültesinden önce...» Reid piposundan bir nefes daha çekti. «Aslında çok da iyi **anlaşırlarmış.** Kolejde çe itli faaliyet kollarında do birlikte görev almı lar. A abeyim iki **yıl** kadar önce öldü...»

«**Ya, vah vah...**»

Reid böyle eyleri ola an kar ıladı ını belirtmek ister gibi omuzlarını silktti, sonra sözlerini sürdürdü. «A abeyimi, babanızın son derece zeki ve kültürlü bir avukat oldu unu söylerdi.»

Thomas bu **açıklamayı önemsemedi**. Bu ve buna benzer sözleri herkesten duymaya öylesine alımtı ki...

«Sadece bir **ay ağabeyimin** zihnini kurcalıyordu. Bunu **açıklamada** bir sakınca var mı?»

Andrea iki erkeği büyük bir ilgiyle dinliyordu. Thomas, **Reid'in** sorusunu karıksız bırakınca, ya li **adam konuşmasını** sürdürdü. «**1930'larda** Kent Kolejinde öğrenimi gören gençler arasında! büyük idealler peinde ko anlar **çoğunlukta**ydı. Ekonomik bunalımın getirdi i sıkıntılar sonucunda **kapitalizme** karşı bir kampanya açılmıştı. **Okulun** en akıllı, en bilgili öğrencilerinin hepsi de sol görüşü benimsemi lerd i. Bunu anlayışta kar ılamak gerekir. Bilgili ye kültürlü gençler sola yatkın oluyordu. **O** dönemde **Stalin'in** cinayetlerini haklı göstermek için bahane aramak zorunda da de ildiler. Zaten! bizimi de konumuz bu de il... Ağabeyim! babamızın onu a ırtt ını söylerdi. Babanız sınıfının en bilgili, en akıllı öğrencisiydi. Ve o arkadaşlarının yolundam gitmedi. Tamı tersine... Öbür görüşü **benimsedi**. te buna akıl erdirmek **güç...**»

silkti. Sanki bu açıklamanın neyi kanıtlayacağını bilmiyormu gibiydi.

Reid, «nsanlar de i ik medenilerle bazı i ler yaparlar,» dedi. «Bakaları **da** bunun nedenini **saptamaya** çalış ır. Babanız **aynı** çevrede yeti ti i hilde bamba ka bir siyasal görüşe **sahip** olmu tu. te bunu **çözmek güç.**»

«Benim hiç fikrim **yok,**» dedi Thomas.

«**Peki,** bunu hiç merak ettiniz mi?»

«Hayır.»

«nsanlara akıl **erdirmek güç...** **Ağabeyim** babanızın bir süre sosyalizmle flört etti ini söylemi ti. Ko

lejin yeni ö rencilerine **sosyalizmin** **çığırtkanlığını** **yapmış**, sonra da kendisi ona: sırt çevirmi .»

«Kim?»

«Babanız tabii. Önceleri sosyalistlere hayranlık **duyuyormuş**. Galiba bu açıklamam sizi a ırttı, de il mi?»

«Evet, **öyle...**»

« ey, sanırım, imdi bunlardan sözetmenin bir yararı yok. Yine görüş elim.»

Augie Reid **elini** uzattı. **Thomas** da onunla toka laştı. Bu Reid denen adamdan nefret etmek istiyordu **ama** nedense içinde böyle bir duygu uyanmı tı, Ter- sine bu adamdan **hoşlanmaya** ba lamı tı.

Reid, Thomas ile Andrea'yı ba ıyla selamladıktan sonra, e ilip genç kadını öpmek ister gibi yaptı ve hemen **bu** niyetinden vazgeçti. Reid gittikten sonra Thomas **da** birkaç saniye hiç **konuşmadı**.

Sonunda, «Zaman onların aleyhine çalı ıyor, de- il mi?» dedi. «Durmadan ya lanıyorlar.»

«Kimler?»

«Örne in, yeni hayranın... **Adamın** senin yüzün- den bir kalp krizi geçirmesi olasılı nı dü ünmüyor musun?»

Andrea'nın gözleri kısıldı. «Bu sözlerinden ötürü odamdan kovabilirim.»

«Elbette, yapabilirsin bunu. Ama! imdi bunları bırakalım. Yolculu un nasıl geçti? Yani ikiniz **açı**- sından?»

«Verimli geçti.»

«**Verimli** mi?»

«**Cok** e lendim. Augie'yi artık daha iyi tanımaya ba ladım.»

Thomas **omuzlarını** silkti. «Kör de ilim... Her e- yi görüyorum. Bunu **bana** açıklaman art mıydı?»

« arttı, **çünkü** biraz da seninle ilgili bir kana bu.»

«Hangi konu?»

«Augie Reid ve Sandler davası. Birbiriyle tam bir uyum sa lıyor.»

«Ben aynı kanıda de ilim.»

«Yanı lıyorsun. Bak, Augie **Reid** gazeteci oldu u kadar siyasal tarih **araştırmacısıdır**. Siyasal ve sosyal konularda uzmandır.»

«Ee, ne yapalım yani...»

«**Augie'nin** uzmanla tı ı alan da gizli **haberalma** örgütleridir .**Bin** dokuz yüz **kırklar** ve ellilerde bu örgütlerde olup bitenleri çok **iyi** bilir. Zaten sava yıllarında kendisi de istihbarat subayımı ...» Andrea hafifçe gülümsedi. «Ben onu gizli gizli sorguya çektim.»

«Sen neden söz ediyorsun? Sandler davasından mı?»

«Elbette. Casusluk yöntemleri... Bu **adam** casuslu un içyüzünü **avucunun** içi gibi biliyor. Altmı ların ba nda Columbia **Universitesinde** casuslukla ilgili konferanslar vermi ti. Ben bu adamdan **konferansla rında** yaptı ı açıklamalardan çok daha fazlasını öğrenmeyi ta ardım. nsan bir erke in uygun zamanını yakalarsa, ona diledi i soruyu sorup istedi i gibi bir yanıt alabilir.»

Thomas a kın a kın genç kadına baktı. «Beni **şaşırtıyorsun**, Andrea... Onunla sırf zihnini kurcalayanı soruların yanıtlarını **almak** için mi ilgilendin?»

Andrea; ellerini iki **yana** açtı. «Augie Reid bir bakıma ho bir erkek sayılır. Onunla beraber olmaktan da **hoşlanıyorum**. Bir **hafta** onunla: gezip tozmak bana zevk verdi. le e lenceyi **bi** rara ya getirdim de. diyebilirim

«Bu beraberli e verilecek ba ka adlar da bula-
bilirsin...»

«Sen diledi in ekilde de erlendir. Ben bu Sand-
ler i inden de ho lanıyorum. Müthi bir serüven bu...
Sen olayların esrar perdesini kaldırmaya ba larken
bildiklerini, ö rendiklerini bana da aktar. Bu i i ö -
renmen, her eyi anlatmam gerekiyor. Biliyorsun, da-
ha ba langıçta bana söz vermi tin. Ben de sana e-
gelen her türlü yardımı yapaca mı söylemi -
tim.»

Thomas ba nı salladı. «Anla mamız böyleydi.»

«Bugün seni hangi rüzgâr buraya attı? Günler-
den pazar biliyorsun...»

«Times gazetesin im koleksiyonları.»

«Onlara ne olmu ?»

«Times koleksiyonlarını inceleyebilir miyim?»

«Tabii ama neden?»

«1971 yılında dü en bir uçakla ilgili haberi oku-
mak istiyorum. Sonra da daha eski sayılara bir göz
atıp iki erkekle ilgili haberleri araştırmam gerekiyor.»

«Kimlerle ilgili? Bu adamlardan: birinin Sandler
oldu u belli. Ama ikinci adam kim?»

Thomas bu soruyu hemen yanıt vermedi. «Az ön-
ce kimlerden sözediyorduk?» diye sordu.

«Tabii, neden olmasın? Hadi gidelim.»

Thomas Kırk Üçüncü Caddedeki ar iv binasında
öncelikle mikrofilm: kataloglarını incelemek istemi ti.
1971 yılının Haziran ayında yayınlanan gazetenin mik-
rofilmelerini ara tırdı. 14 Haziran: tarihli gazetenin say-
falarını inceledi bir ey bulamadı.

Sonra 15 Haziran nüshasına geldi sıra.

Birinci sayfayı ara tırdı. Leslie'nin sözünü etti i uçak kazasına ili kin bir habere rastlayamadı. Dördüncü sayfanın haberlerini tek tek okudu. Ancak sekizinci sayfanın alt kö esinde, CARACAS'TAN MİA-Mİ'YE KALKAN UÇAK KAYIP ba lı ı altında küçük bir haber gördü. Haberde, uça ın 39 yolcusu oldu u belirtilmi ti. **Ar** ba ka bir açıklama yoktu. Yolcuların isimleri de verilmemi ti.

bir sonraki günün gazetesini incelemeye ba ladı. Avianca **Havayollarına** ba lı uça ın havai **andıktan** altmı dakika sonra havada parçalandı ı belirtilmi ti. Uça ın bir sabotaja kurban gitmesinin; söz konusu olmadı ı da açıklanmı ti.

yapaca ını bilemiyordu. Bir süre düündü. Sonunda, aynı gün yayınlanan ba ka gazeteleri de okumaya karar verdi. Örne in, **Florida'da yayınlanan** gazeteleri incelemesi yararlı olacaktı. **Miami Herald** gazetesinin! 1971 yılı 14 ve 15 Haziran nüshalarına göz gezdirecekti.

Uçak kazası **Miami** gazetesinde birinci sayfada yer almı tı. Kazada ölenler arasında **Florida'lı** yolcular da vardı çünkü... Thomas, **Miami Herald** gazetesinin 16 Haziran tarihli nüshasının ikinci sayfasında aradı ı bilgiyi buldu.

Yolcuların l **istesiydi** aradı ı...

Genç **adam** büyük bir dikkatle isimleri okumaya ba ladı. Alfabetik sırayla yazılmı tı adlar. M harfiyle ba layan isimlere sıra; gelince, **McAdam**, George, Surrey, ngiltere sözcüklerini okudu. **George McAdam'** in sviçre yerine ngiltere'de bir adres vermesini yadırgamadı. Sonra listenin sonuna bir göz attı. Leslie **McAdam** ya da onun bu isimle tanıdı ı genç kadın yolan söylememi ti. Listede yer **alan** son isim uydu:

Whiteside, Peter, **Oxfordshire**, ngiltere.

Thomas listeyi bir kez daha ba ından sonuna kadar inceledi. Tanıdı ğı ba ka adl yoktu. Uçakta bu iki ki iden ba ka ngiliz uyruklu yolcu da bul unmuyordu.

Thomas bir süre yerinden kıpırdamadan dü ündü. Uçak kazasında öldükleri belirtilen ki ileri görmü , onlarla konu mu tu. Bu adamların gerçekte ba kalarının ki ili ine bürünmü olmaları ihtimali de dü ündürücüydü. Önemli bir oyun oynanıyordu besbelli... Lellie McAdam da boynundaki o korkunç yara iziyle bir sahtekâra benzemiyordu. Fakat birilerinin yalanı söyledikleri ku kusuzdu. Birisi ölmü tü, ba ka; biriyse ya ıyordu. Arthur Sandler de, Leslie McAdam. ve George McAdam ile Peter Whiteside do bu oyunun içindeydiler. Hangisinin ölü hangisinin sa oldu unu kestirmek güçtü. Hatta olanaksızdı.

Thomas mikrofilmleri, nceledikten: son rai bir de biyografi dosyalarına göz atmak istedi. Arthur Sandler ile öz babasının ya amı öykülerini incelemeye kararlıydı. Dosyalarda, çok önemli ipuçları yakalayacağına inanmı tı. Fakat ara tırmalarından bir sonuç alamadı. Arthur Sandler tanınmı bir sanayiciydi. William Ward Daniels de onun avukatı... Araları nda mü teri avukat ili kisinden ba ka bir ba yoktu.

Acaba?

Üç güm sonra, Thomas yeniden Times gazetesinin ar ivine gitti. Bu kez gördüklerini de il, görmediklerini inceleyecekti. Ve esrar perdesi yava yava kalkmaya ba ladı.

1954 yılının mikrofilmlerinde Thomas'ın babası Vincent De Septio adında birinin savunmasını üstlenmişti. Kimdi bu adam? Thomas, Vincent De Septio

adını dona önce de duydu unu anımsıyordu... Hem de çok kısa bir süre önce görmü tü bu adı... ki gün önce yaptı ı ara tırmalarda dikkatini çekmi ti.

Thomas mikrofilmleri büyük bir ilgiyle ara tırma-ya ba ladı. De Septio 1938, 39 ve 40 yıllarında babasının mü terisi olmu tu. Bu adamı tıpkı Sandler gibi para sahtekârıyla suçlanmı tı. Genç adam büroda yanıp kül olan dosyalarda Vincent De Septio'nun sırrını çözecek bilginin bulundu undan emindi. Babasının bu adamı Arthur Sandler ile aynı dönemde savunmu olması da ilginçti... Kimdi bu adamı? Arthur Sandler ile ne ilgisi vardı?

Thomas, **Times** ar ivinde biyografi bölümünde, De Septio adına düzenlenmi ince dosyayı aldı. De Septio 1920 yılında: Palermo'da dünyaya gelmi ti. ki yıl sonra anne ve babasıyla birlikte ABD'ye yerle - mi ti. 1930'larda De Septio'nun polis dosyası hayli kabarıktı. Suçu adam yaralamak falanı de ildi. Çek sahtekârı ı yapıyordu.

Daha sonraki yıllordayso işi kalpazan lığa dökmü tü... **William Ward** Daniels bu kalpazanın savunma avukatlığını yapmıştı. 1954 yılının 12 Kasım günü Arthur Sandler ve De Septio ile ilgili haberler gazetede yan yana yayınlanmı tı. Arthur **Sandler'in** kurulanarak öldürüldü ü belirtiliyordu. De Septio da aynı gün yargıç huzuruna çıkarılmı ve ertesi gün de delil yetersizli inden serbest bırakılmı tı. 1954 yılının 13 Kasım gününden sonra De Septio ile ilgili bir haber yayınlanmamı tı.

Zenger ve Daniels Avukatlık Bürosunun! en önemli mü terilerinden biriydi De Septio. Ama dosyalar yandı ı için Thomas onun hakkında fazla bilgi edinemeyecekti. Onun Arthur Sandler olayıyla: bir ilgisinin bulunabilece ini de ö renmesi belki hiçbir za-

man mümkün olamayacaktı. E er u sözcük dikkatini çekmeseydi:
Kalpazanlık...

Y R M B R

Thomas, bir Eskimo, diye dü ündü. Leslie benim lanetlenmiş bir Eskimo oldu umu düşünüyordur...

Genç adam Brooklyn Tepeleri gezinti yerinde, korkuluklara yaslandı, elinde olmadan ürpermişti. Gökyüzüne sırtını dönmü , iki yanına bakınarak Leslie'yi bekliyordu. Akşamın sekizi olmu tu. Hiçbir kornuna ı bulunmayan gezinti yerinde, iddetli kız rüz kadar dondurmu tu.

Her soluk alı ında! içine çekt i so uk havai ci erlerine acı veriyordu. Yüzü de so uktan uyu mu - tu. Bir süre daha iki yanına bakındı. Görünürde sadece yürüyü e çıkmı bir adamla böyle bir havada köpe ini gezdirmeyi göze alam bir çılgını vardı. Thomas köpe in postu sayesinde ü ümedi ini düşünerek hayvana gıpta etti.

Ne olmu tu acaba? Thomas aldı ı nottan tam saat sekizde Leslie'nin onu burada bekleyeceğini öğrenmişti. Neredeydi genç kadın? Ne olmu tu? Evet, Thomas, Leslie'ye bir zarar gelmesinden korkuyordu. Sıkıntı içinde a a ı yukarı gezinmeye başladı. Biraz ısınmak ve dü ünme istiyordu.

Köpekli adam Thomas'ın yanından geçti. Kocaman bir çoban köpe idi bu. Adamını da, hayvanın da solukları birer duman y ını halinde çevreye yayılıyordu. Hava gerçekten çok soğuktu. Thomas ömineyi gürül gürül yakıp kar ısında bir güzel ısınmak istiyor

du. Yanında da... Evet, yanında da Leslie olmalıydı.

Leslie'yle beraber kalmak istiyordu.

Thomas düşünce ve isteklerindeki bu büyük değişimi bir anlam veremiyordu. Kısa bir süre öncesine kadar, gürül gürül yanan bir öminenin karısında **Andrea'yla** keyif çatmayı düşünemeye almıyordu.

Genç **adam** rüzgâra ve soğukta; daha fazla dayanamayacağını anlamıyordu. Dönüp **rüzgâra** arkasını vererek hızlı hızlı yürümeye başladı.

Leslie... Lanet olsun... Thomas ona karşı ilgiydi.

Hem de sadece kişisel nedenlerle... Bakarsak farklı davranabilir miydi? Thomas bir yandan titrerken, **bir yandan** da bu gidişin kötü bir gidiş olduğunu düşünüyordu.

Evet, gerçekten, çok kötüydü. Babasının ona ilk öğretilmiş şeyi u olmuştuk: **Müşteriyle** asla özel ilişki kurma. Böyle bir durum senin gözlerini kör eder, **Tom**. Bu hatayı işleyeceğine gözlerini oydu **daha** iyi. Hiç de ilse, bir şey **göremezsin**...

Thomas başını önüne eğmişti. Araya yürümeye devam ediyordu. Sonra ayakları gördü. Hemen başını kaldırdı ve birkaç metre önünde yürüyen bir kraliyet **farketti**.

İşte o anda da Leslie için duyduğunu endişe ve üzüntü sona erdi.

diye seslendi.

«Geç kaldığını için özür dilerim.» Leslie koyu renk kalın bir palto giymişti. **O** sevimli yüzünü de **kallı**, koyu renk bir atkı örtüyordu.

Thomas omuzlarını silketti. «Böyle eylemlere alışkınsın.»

Genç **adam** soğuktan eskisi kadar etkilenmiyordu artık. **Çinden Leslie'ye** sınıksız sarılmak **geliyordu**.

Fakat duygularına gem vurdu. O ne de olsa bir mü - teriydi.

Leslie, «Beni merak etmedin ya?» diye sordu.

«Eninde sonunda buraya gelece ini tahmin edi

Beklemekten ba ka bir ey gelmedi aklıma.»

Leslie «Daha sıcak bir yer seçebilirdim,» dedi.

«Evet, buradan daha so uk bir yer istesen de bulamazdın.»

« ubat ayında Quebec'te hiç bulunmadı in belli.»

«Haklısın. Oraya hiç gitmedim.» Thomas ba ını yana çevirip genç kadının atkıyla örtülü yüzüne baktı. «Bu bir i bulu ması biliyorum, ama. acaba daha fazla ü ümeni engellemek için kolumu boynuna dolarsam, bana kırılır mısın?»

Leslie genç adama bakarak güldü. Onun böyle içtenlikle gülmesine ilk kez tanık oluyordu Thomas.

«Aman canım, budalalık etme... Asıl kolunu boynuma dolamazsan, sana gücenirim.» Leslie tekrar kesik kesik güldü. Thomas kolunu genç kadının boynuna dolayıp onu kendine doğru çekti.

«Çok önemli bir ey ke fetti imi sanıyorum,» dedi. Leslie'nin hâlâ titredi ini farketmi ti. Genç kadın sesini çıkarmayınca, Thomas sözlerini sürdürdü. «Vincent De Septio...»

«Kim?»

« u papa an Vinnie. Bu isim senin için hiç bir anlam ta ımıyor mu?»

Leslie ba ını iki yana salladıktan sonra genç adama baktı. Sonra yava ça atkısını düzeltti. «Kim bu adam?» diye sordu.

«Ke ke bunu bilebilseydim...» Thomas kısa: bir sonra tekrar konu tu. «Baban hakkın- da epey bilgi topladım. Evet, senin de belirtti in gibi,

baban bir casusmuş, Fakat aynı zamanda yaptığı her i kesesini doldurmasına yardımcı etmi . Piyasaya sah-te para sürülmesi i ini biliyorsun. Anladı im kada-riyla, baban kalpazanlık da yapıyormu .»

«Buna hiç şaşmam.»

«De Septio babandan çok daha genç bir adam, belki hâlâ yaşıyordu. O da babanı gibi kirli i lere bu-la mı ... Dahisi, aynı ebekelerde çalı mı lar.»

«Bundan emin misin?»

«Evet ama; bildiklerimi hemen hemen bu kadar. Bir de babamın bu adamı birkaç kez büyük bir ba a rıyla savundu unu biliyorum.»

«Senin babanla benimi babamı... kisinin ortak bir kaderi payla maları çok garip... Thomas, bana do ru söyle, babanı iyi tanıdı nı iddia edebilir misin?»

«Kendi babamı iyi tanımak mı?»

«Evet.»

«Tabii tanırımı...»

«Pekala. Ya inançlarını biliyor musun? Babanın aklından geçen dü ünceler hakkında bir fikrin var mı?»

Thomas'ın yüzü asıldı. Leslie genç adama fazla baskı yaptığı nı farkına varmı tı,

Thomas, «Bu ne biçim soru?» dedi.

«Ama çok önemli. Senin babanın öyle davran-ması, benim babamın böyle yapması... Önce arada-ki ba ve vasiyetname sorunu vardı. imdi de De Septio ile ili ki sorunu çıktı. Bu sana biraz garip gel-miyor mu?»

«Do rusu ku ku içindeyim.»

«Bütün bunlar belle inde bir, ık yakmıyor mu? Bana henüz anlatmadı nı; bazı gerçekler yok mu?»

Thomas iyice dü ündü, babasının yıllar **önce** De **Septio'dan** herhangi bir nedenle söz edip etmedi ini anımsamaya çalı tı. Fakat hayır, o adamın sözü hiç geçmemi ti, Thomas ba ını iki yana salladı. Leslie de dü kırıklı ina u ramı gibiydi.

Genç kadını önce tela la: soluna, sonra: da sa ina baktı.

«Sen **buraya** yalnız mı **geldin?**»

«Tabii.»

«Ama imdi yalnız de iliz.»

Gerçekten yalnız de ildiler. Ku kusuz, bunu ilk de Leslie olmu tu,

«Benimle yürümeye devam **et,**» dedii. «Buraya nasıl geldin?»

«Arabayla.»

«**Buradan** uzakla aca ız. Sonra arabanın oldu u yere gideriz.»

Yine iki adam vardı ama bu kez gelenler ba ka **larıydı**. Resim galerisindekiler de ildiler. Adamların biri, bir uçta, öbürü **bir**uçta duruyordu. Bir tanesi **da** ha yaşlıcaya benziyordu. Yetmi ya larında bir adam **gibi** yürüyordu. Öbürü i mandı, **sırtında** kukuletalı bir parka vardı, sakallıydı da. Thomas bir an için bu adamı tanır gibi oldu.

Fakat hayır, bu **olanaksızdı**.

Leslie genç adamı kolundan çekti, birlikte o ya **ıı adama** do ru yürüdüler. Rüzgâr yüzlerini kamçılıyordu, onları izleyen iki **adamın** suratlarını **açık** seçik **göremiyorlardı**.

Thomas sadece oradan uzakla mak istiyordu. Acaba bu adamlar kimin pe indeydiler? Leslie'nin mi, yoksa **Thomas'ın** mu?

Ya lıca adama yakla ırlarken, Thomas ba ını **önüne** e di. Adamın ba ındaki apka yüzünün göröl

mesine engel oluyordu. Tam Thomas adamı dikkatle bakmaya hazırlanırken, Leslie kolundan çekerek, «Hadi, ko !» diye ba ırdı.

Leslie önden fırlamı tı. Ya lı, uzun boylu adamın ko madı nı, sadece i man, sakallı adamın adımlarını sıklaştırdığını fark etti. Biraz sonra, Thomas genç kadını elinden tutup iki sokak ötede duran arabasına götürmek istedi. İkisi de ko maktan soluk solu a kalmı lardı. Leslie, «Çabuk ol, çabuk ol,» diye fısıldadı.

Thomas arabasının anahtarlarını çıkardı. Eldivenli eliyle anahtarı tutması olanaksızdı. Eldivenini çıkardı, parmakları so uktan neredeyse donmak üzereydi. Anahtar kilitte bir türlü dönmüyordu.

Thomas büyük bir güçlükle anahtarı döndürmeye çalı tı. Kilit de donmu tu.

Leslie heyecan içinde, «Hadi çabuk ol,» diyordu..

Sonunda kapı açılmı tı. Leslie hemen arabaya girdi. Sonra Thomas'ı bile inden kavrayarak onun oför mahalline geçmesine engel oldu.

«Zaman yok. Gir içeri. Ba nı e .»

Leslie bu kez de oyunun kurallarını, onları izleyen kadar, hatta belki ondan daha da iyi bildi ini kanıtlamı tı.

Genç adamı kanepeye oturttuktan sonra, heyecan içinde, «Sakin ba nı kaldırma,» dedi. «Arabayı çalı tırmayalım. Bunun için geç kaldık. Adam izimizi kaybetti ine inanmalı... Ona oyun oynamak zorundayız.»

«Kim bu adam?»

Leslie i aret parma nı dudaklarına götürüp Thomas'a susmasını i aret etti. Thomas hiç kıpırdamadan, çıt çıkarmadan bekledi. Arabanın içi dı ardan daha da so uktu. Tamı bir buzdolabıdır burası. Ha

vasızlıktan boğulacak gibi olmuştu. Öksürmemek için kendini güç tuttu.

Sakallı adam bir kö ede durmu , a kın a kın çevresine bakınıyordu. Onların nereye kaybolduklarını anlamaya çalışmaktaydı. Acaba ba ka bir kö eyi mi dönmü lerdı? Bir eve mi saklanmı lardı? Adam Thomas'ın arabasına! do ru yürümeye ba lamı tı. Biraz sonra do arabanın yanına gelmi ti.

Adam durdu.

Thomas o anda kalbinin heyecandan duracak gibi oldu unu hissetti. Yan gözle Leslie'ye baktı. Kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Leslie'nin yüzü gerilmemi ti. Bundan sonraki hareketlerinin ne olması gerektiğini düşünüyordu besbelli.

Thomas bundan sonra ne yapacaklarını bilemiyordu. Ama Leslie mutlaka bir eyler tasarlamı olmalıydı.

Silahlı adam arabaya döndü.

Yapaca ı tek ey, e ilip arabamı camından içeri bakmaktı.

Thomas, i te imdi haptı yuttuk, diye dü ündü. Eldivenlerimin içinde elleri terden sıırılsıklam olmu tu.

Silahlı adam yine arkasını döndü. Sokakta bir tek karaltı yoktu. Bombo tu. Derken, yolun öbür ucundan iki genç belirdi.

Silahlı adam yürümeye ba ladı. A ır a ır ilerliyordu. Leslie bîr dakika kadar bekledi. Sonra a ır a ır ba ını kaldırdı. Thomas da onu inceliyordu. Leslie'nin so ukkanlılı na hayran olmamak elde de ildi. Leslie genç adamın kıpırdamasına engel olmak için elini uzattı. «Henüz de il, henüz de il.»

Aradan birkaç saniye daha! geçti. Leslie ada mı nı bir sokak öteye gitti ini biliyordu. «Hata yapmaya

hakkımız yok,» dedi. «Adam senin arabayı hareket ettirdi ini görürse, lastiklere ate edebilir.»

«Harika...»

«Pekala. Tamam. Çabuk ol.»

Thomas'la Leslie arabada yer de i tirdiler

Thomas hemen kontak anahtarını çevirdi. Motor çalışmaya ba layıncaya kadar geçen o birkaç saniye, ikisine de bir asır kadar uzun geldi.

Thomas motoru çalı tırınca, «Nereye gidiyoruz?» diye sordu.

Leslie biraz dü ünür gibi yaptı sonra, «Benim evime,» dedi.

«Seninkine mi?» Thomas genç kadının evini hiç görmemi , üstelik onun bir atelde de il de kiralık bir evde oturdu unu aklına getirmemi ti.

«Oraya gitmek zorundayız. Senin evin artık tehlikeli. **Brooklyn** Köprüsünden **Manhattan'a** dön.»

«Buranın yabancısısin ama yolları çok iyi biliyorsun.»

«Adresleri çabuk ö renirim.»

Aradan birkaç dakika daha geçti. Thomas hâlâ ba larından geçen olayın etkisindeydi. «Kimdi o adamlar?» diye sordu.

«Son kez senin ba ına dert açanlardı.» Brooklyn Köprüsüne gelmi lerd. «Artık ünlü bir addım oldun. Senin pe inde tam; iki takım var.»

Thomas uzun uzun genç kadimin yüzüne baktı. «Sen bunu nereden biliyorsun?»

«Sanatçı sezgisi de diyebilirsin. Ya da yaşamımı Arthur Sandler'in kızı olarak geçirdi imi dü ünebilirsin. Böyle eylerin kokusunu alırım.»

Thomas sesini çıkarmadı. **Leslie** açıklanmaması gereken bilgiyi a zından kaçırarak tiplerden de ildi çünkü. Manhattan'doki çıkı rampasına yakla mı lar

di. Thomas dikiz aynasından gözlerini ayırmadan, « imdi ne tarafa gidece iz?» diye sordu.

«Onuncu ve Onbirinci Bulvarlar arasındaki 0 tuzuncu Soka a.»

Genç adam, Leslie'nin bu sözleri laf olsun diye söyleyip söylemedi ini anlamak için dikkatli dikkatli yüzüne baktı.

Leslie de hemen, «Niyetim gayet ciddî,» dedi.

Otuzuncu Cadde Thomas'ın tahmin etti inden çok daha ilginçti. Karanlık, kasvetli bir sokaktı burası. Ak amları altıya kadar açık oldu u belirtilen büyücek bir garaj, İspanyol tipi bakkal dükkânları, eskimi , yıkılmaya yüz tutmuş depolar göze çarpıyordu. Bunların arasına tu la duvarlı eski birkaç apartman serpi tirilmişti. Vaktiyle bu apartmanlarda Litvanyalı göçmenler oturmuşlardı, son yıllardaysa Batı Hint adalarından ve Güney Amerika'dan gelen göçmenler olu turuyordu bu mahallenin sakinlerini. Yeni göçmenler ve de Leslie McAdam...

Soka ın bir kö esinde büyücek bir bar vardı... Hayat i areti görülen tek yer de obardı zaten. Thomas ile Leslie hızlı adımlarla bu barın önünden geçtiler. Leslie barın bir kat üstündeki dairede oturduğunu açıkladı. «Bir gece pe imden adamlar geldi. Bu apartmanda oturan herhangi bir beyaz kızın kendini satmaktan başka bir amacı olmadığını sanmışlardı.»

Dairenin kapısına gelince, Leslie elinde tuttu u anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. çeri girdiler. Thomas içeri girdikten sonra kapıyı kapadı. Leslie'ye, «Burada korkmuyor musun?» diye sormak istedi a

ma sesini çıkarmadı, çünkü Leslie'nin korkmadığı belliydi. Öyle ya, bunca yıl ölümle burun buruna yaşamaya alıktıktan sonra bir mahallenin kabadaylarından korkar mıydı? Birden Thomas kendisine bir tuzak hazırlanmış olabileceğini düşündü. Biri gelip de onun bo azını sıkıverse, kimsenin ruhu duymayacaktı. Thomas durup dururken böyle bir korkuya kapılmasına da çıkar anlam veremiyordu. Leslie'ye güveni sonsuzdu... Ancak, sadece bir kişiyle değil, birkaç kişi Leslie'nin sahtekâr olduğunu söylemişti. Burası öyle bir yerdi ki, öldürülen kişinin cesedi ancak iki üç hafta sonra bulunabilirdi ve tabii o süre içinde de katil çoktan sırı kadem basmış olurdu.

Dairenin içi de tek kelimeyle berbattı. Döşeme tahtaları eskimiş, basıldıkça gıcırıyordu. Duvarların rengi soluk kurunuydu, kimbilir belki de önceye ile boyanmış, zamanla ve bakımsızlıktan kurun renk almıştı.

daracık ve çok da ınıktı. Tavanda bir fülöresan lamba vardı. Mutfanın döşemesi muşambayla kaplıydı ama muşamba da eskimiş, yer yer parçalanmıştı.

Thomas oturma odasında bir sedire oturur oturmaz, çevresini kolaçan etmiş ve gördüklerinden hiç de memnun kalmamıştı.

Leslie yüzünde acı bir gülümsemeyle, «Burası pek de Versailles Sarayına benzemiyor, değil mi?» dedi.

«Sen rahat ediyorsan mesele yok.»

Leslie genç adamın yanına oturmuştu.

«Hakkım olan mirasa kavuşmadım, bol keseden para harcamama olanak yok... Kimse beni düşünmesizce para harcamakla suçlayamaz.»

«Peki, bu evi nasıl buldun?»

«Hemen banyo sokacak bir yer bulmam gerekiyordu. Daha iyisine mali olanaklarım elvermedi.»

Aa idaki bardan gelen gürültüler daha da artmıştı. Galiba bozuk parayla çalışan bir pikap da vardı barda. Televizyonun gürültüsüyle pikabın müziği birbirine karışıyor. Thomas üst kattan da ayak sesleri geldi ini farketti. «Burada güvencede olduğuna inanıyor musun?»

«Birçok yerden daha güvenceli... Dört çıkışı var. Mutfak penceresi, banyonun penceresi, ön kapı ve de yangın merdivenleri... Yangın merdivenlerinden komu binaların damına ulaşabilirim.»

«Her türlü olasılığı düşünmüştün.»

«Bunu düşünmek için üstün zekâlı olmaya gerek yok. Sadece içgüdüsel bir savunma yöntemi...»

Leslie bakılarını bo duvarlarda gezdirdi. Ayyakkabılarını çıkardı, bluzunun bir düğmesini çözdü; biraz rahatlamak istiyordu.

Genç kadın içini çekerek, «Sanırım en çok canımı sıkan da bu sefil ve perişan görünüşü...» diye mırıldandı.

«Yoksa pişman mısın?»

Leslie genç adama döndü. Kollarını gösünde kavuşturdu. «Belki birkaç kutu duvar boyası aksam iyi olacak.»

«Evet, baka bir renge boyarsan daha iyi bir sonuç alırsın.»

«Seni in püf noktasının farkında de ilsin. Baka bir renge de il, baka renklere boyamalıyım. Rengarenk boyanmış duvarlar apartman sahibinin de hoşuna gitmez mi?»

«Belki... Günün birinde tabloların da er kazanırsa tabii.»

«Tabii... Gelin, günümüzün Anastasia'nın fırçasından yaratılan harikaları görün... Sandler servetinin vârisi **yaptı** bu aheserleri. Kendisine ait olan serveti **elde edebilmek** için yıllar **yılı** u ra mı tı zavallı. Tek kuru bile alamadı. Genç ya ta ve be parasız öldü. Fakat bu i kencelerle dolu ya amdan sanat do du. **Gerçek sanat...** E er Otuzuncu Sokaktaki **apartmanda** bir kat daha yukarı çıkmak zahmetine katlanırsanız...»

Leslie yan gözle Thomas'a baktı. Sonra hemen ba ını çevirdi. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Thomas genç kadının gözy larını gizlemeye çalış tı ını neden sonra farkedebildi.

«Leslie...» Thomas hemen yerinden kalkıp genç kadının yanına gitti. Onu kolları arasına aldı. Leslie bir eliyle yüzünü kapamı tı.

«Yıllardan beri **ağlamamıştım**. Beni görmeni istemiyorum. Bunun bir zaaf oldu unun bilincindeyim.»

«Bakmayaca ım.»

Bir iki saniye geçti. Leslie elini yüzünden çekti. Gözleri kızarmı ama ya ları kurumu tu.

«Ba ı la beni. Böyle a lamı suratlı bir kız asla sana layık olamaz. Benim canımı sıkın, ne e mi kaçıran bu evin kasvetli havası.»

«Anlıyorum. **İnan** bana, çok iyi anlıyorum.»

Leslie kendini toplamı tı. «Ba ka bir ey dü ünebildin mi? De Septio hakkında? De Septio ve babanla ilgili? Ya da Arthur Sandler'le ilgili?»

Thomas yine ba ını iki yana salladı. Nasıl olup da böyle ıp diye o konuya dönebildiklerini anlayamamı tı.

Leslie, «Mutlaka önemli bir ey **olmalı**,» dedi. «Bunu biz nasıl bulacağız?»

«Tek umudumuz Zenger'in De Septio'yu anımsaması.»

«Zenger mi dedin?»

«Evet, babamın eski orta ı.»

«*Hac*, tabii *ya*,...»

«Hemen gidip onu görmemizi öneriyorum.»

Leslie biraz a ırımı gibiydi, «Biz mi dedin?»

«Bu ziyareti birlikte yapmamızın senin için sakıncası var mı?»

Bir saniye kadar süren bir sessizlikten sonra Leslie, «Bir sakıncası *yok*,» dedi. «Ama böyle bir ziyareti neden gerekli gördü ünü anlayamadım.»

«Gerekli de il belki ama böyle bir ziyaret yararı olabilir diye dü ündüm. *Istersen*, onu sen de sor-guya çekebilirsin.»

«Zenger beni görmek istemeyecektir. Bunu tahmin etmek güç de il.»

Thomas bilgiç bilgiç ba ını salladı. «Biliyorum. Fakat sen kapıdan *içeri* girinceye kadar böyle bir ziyaretten haberi olmayacak. *O* zaman da seni geri çevirmeyecek. Zenger beni *yarın* bekliyor. Oraya ikimiz birlikte gidece iz.»

«Yarın mı?»

«Zenger'e telefon ettim. Yarın *akşamüstüne* do ru orada olacağımı söyledim. *New England* Hava yollarının bir uça ı var.»

Leslie kararlı bir sesle, «Uçakla *gitmem*,» dedi.

zaman da araba ve feribotla uzun bir yolculu lu a katlanman gerekecek.»

«Ben uzun yolculu u tercih ediyorum.»

Thomas öyle bir dü ündükten sonra, «Pekâla, senin istedi in gibi *olsun*,» dedi.

Leslie genç adamın yanından kalktı. Oturma odasının ikinci penceresinin önüne gidip pancuru

kapadı. Böylece dış dünyayla ilgisini kesmi oluyordu. Thomas Daniels a a ıdaki bardan gelen gürültüleri dinlerken, Leslie'nin zarif hareketlerini de gözleriyle izliyordu. Burası onun gibi bir prensese

bir yer de ildi. Büyük bir ailenin son üyesi oldu unu iddia eden zarif, kibar bir kadın çok daha iyi yerlere layıktı ku kusuz. Leslie, «Bu gece benimle kalacaksın de il mi?» diye sordu.

Thomas içinden, Leslie'nin çok daha iyi koşullarda ya aması gerekti ini ama bunu sa lamasının güç oldu unu düşünüyordu. Dalgın dalgın, «Aaa evet, tabii burada kalacağım,» dedi.

Leslie pencerenin önünden uzakla mı tı. imdi biraz daha neşeli görünüyordu. «Evine dönmeye kalkışsaydın, seni çok merak edecektim. O adamlar seni mutlaka arayacaklardır.»

Thomas bu adamların kimler olduklarını merak ediyordu.

Leslie, «Sen benim için çok değerlisin,» dedi. «Burada da rahat etmen için elimden geleni yapacağım.»

«Ak am olanlara bakarsan, yarın yola çıkmakta yarar var derim... »

BEŞİNCİ BÖLÜM

Y R M K

Ertesi sabah ya mur daha da iddetlenmi ti, do u kıyılarını sel götürüyordu. Thomas ile Leslie erkenden arabaya atlayıp **Manhattan'dan ayrıldılar, Connecticut'tan** geçerek kuzeye do ru yol aldılar ve **Massachusetts'in** güneybatı ucuna ula tılar. Arayla yolculuk yapmak tam bir i kence olmu tu.

Hole feribot iskelesine, ö leden sonra üçe do ru **varabildiler. Yağmur** hâlâ aralıksız ya ıyordu. Nantucket'e kalkan ikinci ve son feribota binmek için iskelede bir hayli sıra beklediler. Gemi de fırtına ve ya mur etkisini daha da arttırmı tı.

ki saat sonra Leslie, «**Geceyi** nerede geçirece iz?» diye sordu. Pencere kenarında oturmu , kur uni gökyüzüyle kur uni sulara bakıyordu.

Thomas omuzlarını silktilti. «Bunun sorun olacağını sanmıyorum. Yı boyunca açık kalan birkaç yer var.»

Leslie genç adama biraz daha sokuldu. Bu tatsız, eziyetli yolculukta, vücudunun ılık teması Thomas'a sıkıntıyı biraz **olsun** unutturuyordu. «Bu gece bir otele **gidelim,**» dedi. «**Hiç değilse** biraz e leniriz.»

Leslie genç adamın yana ina bir öpücük kondurdu. Onun uyuklar gibi oldu unu farkedince de yerinden kalktı, birkaç dakikalık ina gözden kayboldu.

Leslie yerine döndü ü zaman, Thomas pence-
reden dı arısını seyrediyor, bir yandan da **Sandler'-
leri**, kalpazanları ve kayıp vasiyetnameleri dü ünü-
yordu.

Leslie, «Sana bir ey **getirdim,**» dedi.

Thomas ba inı yana çevirince, Leslie'nin elin-
deki dumanları tüten plastik çay fincanlarını gördü.

«Çay getirdim. **İkimize** birer fincan.»

«**Çay** ha... Bir **İngiliz** kadınına Kuzey Amerika'-
da bile **İngilizliğini** **unutturamıyor** insan.»

Leslie ba inı iki yana salladı. «**İnsanın** içinde
olan bir eyi söküp atamazsın.» Genç kadın çayın-
dan bir yudum aldı. «Ben küçükken annem böyle
derdi. **O** zaman bu sözlerin anlamını kavrayamamı -
tım.»

«Ama imdi?»

Leslie genç adama baktı. Gözlerindeki o **gergin,**
sinirli ifade kaybolmu tu. Thomas onu hiç bu denli .
rahat ve sakin görmedi ini dü ündü. Böylesine yoru-
cu bir yolculuk yapmak, dahası Zenger'le kar ıla -
ma dü üncesi bile Leslie'yi tasalandırmamı tı. Tho-
mas deniz havasının insanları böyle etkiledi i ka-
nısına vardı. Belki de ilerde uzun bir deniz yolculu-
una çıkarlardı. Bir hedef saptamadan, rasgele bir
yolculuk olurdu **bu...**

Thomas kendini topladı. Neler dü ünüyordu?
«Ne yapmayı dü ünüyorsun?»

«Neyle?»

«Parayla. Sandler servetiyle.»

Leslie gülümsedi. «**Davayı** kazansak bile, bu i .
yıllarca sürebilir.»

«Ama sonunda parayı ele **geçirirsen...** Mirastan küçük bir pay alsan bile, bol paraya **kavuşacaksın.**»

Leslie dü ünceli bir tavırla, «Herhalde uzaklara **giderim,**» dedi. «Sen babam için **endişelenme...** Bir daha para için de endi elenmeni istemiyorum.» Birkaç saniye süren bir sessizlikten sonra konu ması sürdürdü. «Belki ö renimime bıraktı ım yerden devam ederim.» Leslie yüzünde sinsice bir gülümsemeyle, «Sana daha da komik bir ey söyleyeyim mi?» dedi.

«Söyle bakalım.»

«Bakarsın günün birinde bir aileye sahip olmak da isterim. Hiç belli olmaz...»

Thomas da gülümsedi. Genç kadının yüzündeki gülümsemenin kayboldu unu ve hatlarının gerildiğini hemen **farketmişti.** «Babam sa oldu u **sürece,** bu dediklerimin hiçbirine **kavuşamam.** Asla. Bu i in bir çıkar yolu yok. Ya o sa kalacak ya da ben.»

Thomas genç kadının elini tuttu. « ler hiç de kötü gitmiyor. imdilik yani. Adalet mekanizması a ır i liyor ama yerinde de saymıyor.»

Leslie inceler gibi genç adamın yüzüne baktı. «Sana bir soru sormak istiyorum. Bana do ru yanıt vereceksin **ama...** Sözlerinden hiç alınmayacağı mı ve kırılmayacağı mı belirtelim.»

«Sor sorunu.»

«Anlattıklarımın do ru oldu una inanıyor musun?» Aradan birkaç saniye geçti. «Kar ımda otur mu yüzüme bakarken, sana yapt ım açıklamaların gerçekleri dile getirdi ine **içtenlikle** inanıyor musun?»

«Do ruyu söylememi mi istiyordun?»

«Evet.»

Thomas kısa bir duraklamadan sonra, sözcüklerini kurnaz bir avukat titizli iyle seçmeye çalı arak konu tu. «Ba langıçta, belki de içimden öyle geldi i için sana inandım. Fakat bana ba ndan geçen anlattı ın zaman, sözlerinin do ru oldu unu kabul ettim. Daha sonra ku kulanmaya ba ladım ve sorular sormak istedim. Elimde de ildi... Senin durumunu tam bir tarafsızlık içinde incelemek istiyordum. Belgelerle kanıtlanamayan durumları soru - turmadan kabullenmek âdetim de ildir.»

«Ama bugün?»

«Artık ku kulara yer vermiyorum. Senin dedi in ki i oldu una inanıyorum. Ba ka bir deyi le, sana olan inancım sonsuz...»

Leslie bir an için ba ını önüne e di. Thomas da dikkatle onu inceliyordu. Genç adam Leslie'yi korumak ve sevmek istedi ini dü ündü. Oysa belki de genç kadın kendini koruma konusunda Thomas'tan çok daha becerikli ve bilgiliydi.

Leslie uzanıp Thomas'ı yana ndan öptü. «Bana inanmana sevindim. Bay Zenger benim sahtekâr oldu umu söyleyecektir. Her ne pahasına olursa olsun, benim tarafımda kalıp kalmayacağını öğrenmek istedim.»

«Ben kolay kolay etkilenmem.»

Leslie birden genç adama sımsıkı sarıldı. Pencereden, ya mur damlalarının ve sis yı ılarının arasında Nantucket iskelesi yava yava görünmeye ba lamı tı.

Leslie hemen geri çekildi. «A sen ne yapacaksın?»

«Neyi?»

«Parayı. Kazand ımız takdirde eline geçecek olan parayı.»

«Buradan çekip giderim. Sevdi im, ho landı im biriyle tabii.»

Araba feribottan çıkmı , adanın güneybatı ucuna do ru yol almı tı. imdi de Zenger'in ta duvarla örölü sı na ının önüne gelmi lerdı.

haylı geçti. Ak amın sekizini geçmi ti. Ta binanın pencerelerinden dı arı ık sızıyordu. Thomas ile Leslie rüzgârla birlikte ya an ya murdan sırlıklam olmalarına aldırmadan, binaya do ru a ır a ır yürüdüler.

Kâhya kadın, Bayan Clancy evine gitmi ti. Onun için de Thomas piring tokma ı vurduktan birkaç dakika sonra kapı açıldı. Biraz geride duran Zenger, diye kısık bir sesle konu tu. «Ben de seni bekliyordum...»

Zenger o ana dek Leslie'yi görmemi ti. Genç kadının karaltısını farkedince ka ları çatıldı.

Leslie kibar ve zarif bir tavırla, «İyi ak amlar, Bay Zenger,» dedi.

Zenger daha da geri çekilmi ti. Loş koridorda yüzünü seçmeye olanak yoktu. Ya lı adam kestane rengi robdöşambrının gö üs cebinden gözlü ünü çıkarıp taktı. Gözlü ünün arkasından Leslie'yi dikkatli dikkatli inceledi. Thomas da giderek artan bir ku ku ve ho nutsuzlukla Zenger'e bakıyordu.

Ya lı adam a ır a ır, «Evet, son görü memizde sözünü etti in kadın bu olsa gerek,» dedi. «Kendine Sandler'in kızı süsünü veren kadın...»

«Ben ba kalarının"kimli ine bürünmek istemiyo

rum, Bay Zenger. Arthur Sandler'in kızıym.»

«Küçük hanım, ben ya lı bir adamım. Gecenin de hayli geç bir saatindeyiz. Öyle uzun boylu tartışacak gücüm de yok. Siz diledi iniz yerde, diledi iniz ki ili i benimseyebilirsiniz. Ama kendi evimde, sadece benim dü üncelerim geçerlidir. Ben insanın yüzüne bakar bakmaz, sahtekâr olup olmadığını anlarım. Thomas, onu buraya neden getirdin?»

«Konu mamız gerekiyor.»

«Kim kim konu aca ız?»

«Üçümüz.» Thomas kısa bir duraklamadan sonra, «İçeri girebilir miyiz?» diye sordu.

«Buraya kadar geldi inize göre, salona da girebilirsiniz tabii.»

paltolarını holdeki portmantoya astılar. Sonra ya lı, ufak tefek adamın pe inden oturma salonuna geçtiler. Salon holden daha da lo tu. ömine nede ate sönmek üzereydi. Dı arda olanca idde devam eden ya mur camlara vuruyordu.

Zenger çok sevdi i maroken koltu a yerle ti. Yanındaki masada yarısı bo almı bir içki barda ı duruyordu. «E er isterseniz, içinizi ısıtmak için birer içki de içebilirsiniz.» Eliyle salonun öbür kö esindeki barı i aret etti. «Buyrun, be endi iniz içkiyi alın. Yirmi ya daha genç olsaydım, ben de içkimi kendim hazırlardım.»

Leslie içki istemedi. Thomas hiç sesini çıkarmadan bara gidip kendine bir Bourbon viski hazırladı. Geri dönünce de Zenger'in kar ısına oturdu. Ya lı adam iki konu unu büyük bir dikkatle süzüyordu. Sonunda genç adama, «Ee, Thomas,» dedi. «Bu evde yapayalnızım. Artık her ey senin insafına kalmış... Bu kez ne istiyorsun?»

«Buraya eski bir dost ve eski orta nızın o lu olarak geldim. Yardıma ihtiyacım var. Gerçekten güç durumdayım.»

«Ne tür bir yardım istiyorsun?»

Leslie ya lı adamın gözlerine bakıyordu.

«Bazı soruların yanıtları gerekli. Telefonda ko- nu madı nızı biliyorum.»

«Bildi im her eyi sana anlatmı tım.»

«Buna olanak yok. Vincent De Septio kimdi?»

Thomas ya lı adamın bu soruya gösterdi i tep- kiyi hemen farketmişti. Zenger duygularını gizlemek için büyük çaba harcamasına kar ın, bir an için gafil avlanmı tı. «Ne diyorsun?»

Thomas, «Vincent De Septio,» diye yineledi. «De- ne dedi imi duydu unuzdan eminim.»

«Bizim mü terilerimizdendi. Yıllarca önce ba- banla onun i lerine bakardık.» Ya lı adam sakin içkisini yudumladı, sonra omuzlarını silkerek, «De Septio'nun önemli bir sorunu yoktu. Neden sor- dun?» dedi.

«Onun çok önemli biri oldu unu sanıyorum.»

Zenger tekrar omuzlarını silkerek saf saf gülüm-

«Diledi in gibi dü ünmekte serbestsin. Burası özgür bir ülke.»

Thomas yine bir kelime oyununa getirildi inin farkındaydı. Zenger bir soruya do rudan do ruya cevap vermek zahmetine katlanmı sa bile, Thomas buna tanık olmamı tı.

Thomas, « imdi biraz da paradan söz ede dedi.

«Pekâlâ. Hadi, konuşalım..»

«Kalp paradan...»

Zenger susuyordu.

«Siz bir kalpazanı savundunuz mu hiç?»

«Anımsadı ım kadarıyla, hayır.»

«Gerçekleri gizliyorsunuz, avukat bey. Benim neden sözettiğimi bal gibi biliyorsunuz. De Septio ile Sandler aynı i i yapıyorlardı. Öyle de il mi?»

Ya lı adam umursamaz bir tavırla, «Sen öyle diyorsan, öyledir,» diyerek içki kadehini dudaklarına götürüp sakın sakın içkisini yudumladı.

Thomas öfkeyle yerinden fırladı, Zenger'in karısına dikildi. Koltu un yanındaki masayı hırsla itti. Masa duvara çarptı, üzerindeki lamba yere dü üp parçalandı. Thomas bununla da yetinmedi. Zenger'in elindeki kadehi bir vuru ta ömineye fırlattı.

Zenger'in gözleri hayretten irileşmişti. Hem a ırmı , hem de korkmu tu.

Thomas ne yaptı nın farkına varmadan, ya lı adamı yakasından tutup sarsmaya ba ladı.

«Lanet olsun, lanet olsun!» diye bar bar ba ırıyordu. «Benimle adam gibi konu acak mısın, yoksa seni zorla konu turmamı mı istiyorsun?»

Thomas az ilerde oturan Leslie'yi tümüyle unuttu mu , Zenger'i tartaklıyordu.

Zenger sesini duyurmak için vargücüyle ba ırarak, «Pekâlâ, pekâlâ,» dedi. Sonra da koltu un yanında duran bastonunu aldı. Ya ından ve dı görünü ünden umulmayacak bir güçle bastonun sapını Thomas'ın boynuna geçirip genç adamı çekti. Thomas hiç beklemedi i bu saldırı kar ısında afal

Bastonun sapı boynunu acıtmı , hatta bere

Zenger'in kapana kısırlımlı ürkek bir hayvan gibi kendini savunmaya çalı ması, Thomas'ın aklını ba ına getirmeye yetti. E er ev sahibinden böyle bir kar ılık görmeseydi, Thomas belki de Zenger'i öldürecekti.

Zenger acı bir sesle, «Tıpkı babana benziyor-

dedi. «Senin de öfken burnunda.»

Aradan birkaç saniye geçti. İki adam öfke içinde birbirlerini süzdüler. Zanger emeklilik tahtına kurulmu , korkmasına rağmen sakın görünmeye çalışıyordu. Thomas salonun tam ortasındaydı. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

Zenger sonunda konu tu.

«Otur, delikanlı. Lanet olasıca sorularına yanıt Hak etti in her eye kavu acaksın. Hatta daha fazlasına da. Ben de, u sahtekâr dostun da sorularını yanıtlayacağım.»

Thomas genç kadının yanına geldi ini hissedinceye kadar yerinden kıpırdamadı. Leslie bir elini genç adamın sol omzuna dayamı , ona sakın olmasını, bir koltu a oturmasını söylüyordu.

Thomas genç kadının isteğine uyup hemen oradaki koltu a oturdu. Leslie de koltu un arkasına yaslanmıştı.

«Aman ne güzel bir tablo bu.»

Thomas, «De Septio,» diye sorusunu tekrarladı. «Vincent De Septio'yu tanımak istiyorum.»

«O da bir kalpazandı.»

«Kalpazan mıydı?»

«Öyleydi, hem de çok ba arılı. Ama son zaman dikkatsizlikler yapmaya başlamıştı. Baban onu tam iki kez belâdan kurtardı.»

«De Septio'nun Sandler ile ne ili kisi vardı?»

«Birbirlerini tanırlardı.»

«Eee?»

«Dosttular.»

Zenger bu soruyu susarak yanıtladı.

Thomas ikinci kez, «Birlikte mi çalışıyorlardı?» diye sordu.

«Evet!» dedi ihtiyar adam kükrer gibi. «Evet, e

vet, eveei...» Öfkeden çıldıracak hale gelmi ti ama
yanıtlamaktan ba ka bir seçene i yoktu.
Hırsla ba nı iki yana salladı, sonra biraz sakinle
erek, «Evlâ, sordu un eyler neyin nesidir, sen
bunu bile **bilmiyorsun**,» dedi. «Evet, ikisi birlikte
çalı tılar. Kısa bir süre için ama yakın ili kileri var-
dı.»

«Ne yaptılar?»

Zenger'in yüzü allak bullak olmu tu. «Sen ne
yaptıklarını sanıyorsun? Tabii ki para yaptılar. Evet,
adıyla saniyla para yaptılar.»

Thomas hafifçe arkasına yaslandı, akaklarını
parmaklarıyla ve Leslie'nin mendiliyle ovu turdu.

«Sava ta ne oldu?» diye sorularını sürdürdü.

Dünya Sava ında?»

«Müttefikler, Mihver devletleri yendiler.»

«Ben de Septio'dan söz ediyorum.»

da ordudaydı.»

«Bu benim için yeterli bir açıklama de il. De
Septio'nun orduda bir kaydı yok.»

«Olması **gerekirdi**... Ama belki de utandı ı için
kimselele bundan söz etmek istememi tir.» Zenger'-
in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. «De Septio
be yıl neyle u ra tı, biliyor musun?»

de size bunu sormaya hazırlanıyordum.»

Zenger sakin bir tavırla, «Çöp **topladı**,» dedi.
Thomas bu sözlele bir kar ılık vermeyince, Zenger
de açıklamasını **tekrarladı**, «Evet, yanlı duymadın.
Adam çöp topluyordu.»

«Anlamadım.»

«Tabii anlayamazsın. Çünkü ortada anla ılacak
bir ey yok. De Septio **beş** yıl orduda çöp topladı.
Dü ünsene... Pearl Harbour, Iwo Jima, Berlin, Sta
lingrad... Vincent De Septio hep çöp toplamakla

me_guldü.» İhtiyar adam kıkır kıkır gülmeye başladı.

Zenger'in kolları havaya kalktı. «Yoksa bana musun?»

«Hayır, inanmıyorum.»

«O zaman git, Bay De Septio'ya sor bakalım.»

Leslie ya lı adamın anlattıklarıyla birdenbire ilgilenmeye başlamı gibi öne e ildi. Thomas da genç kadının bu hareketini farketmişti.

«Bana sormak istedi in ikinci soru buydu, de il mi? Anladı ım kadarıyla, sana verilen ödevi yapmı sayılırsın. De Septio'nun 1954'ten sonra nereye gitti ini sormak istiyordun, de il mi? De Septio davasının neden kapandı ını ö renmek istemiyor musun?»

Thomas biraz bozulmu tu. «Evet,» demekle yetindi. Zenger yine bir adım öne geçmi ti ve ikisi de durumun farkındaydılar.

«Vatanseverlik nedir, bilir misin, Thomas?»

«Vatanseverlik mi?»

«Hayır, tabii bilemezsin. Genç ku aklar artık bu sözcü ün anlamını bile bilmiyorlar.» Zenger öfkeli gözlerle Thomas'a baktı. «Kusurları bir yana, Vinnie De Septio gerçek bir vatanseverdi. Yasalara kar ı

ra men, hükümetin iki kez onu cezalandırmaktan kaçınmasının nedeni de buydu. Vatanseverlik, Thomas... İşte mesele bundan ibaret.» Zenger, Leslie'ye bakıp i aret parma ını ona do ru u

«Bu kadının sorunu da bu. Bu sözü sakın u nutma, küçük sahtekâr...»

Thomas bu suçlamaları duymazlıktan gelerek, «De Septfo nerede?» diye sordu.

«Pensylvania'da bir yerde,... Scranton'un Mer-sinde Barnstable adında bir kentte oturuyor. De Septio 1954 yılında suç dünyasından elini ete ini çekti.

Hükümet de duydu u minnetin bir sonucu olarak ona yeni bir ki ilik, yeni bir ad ve yeni bir ya am sa ladı.

«Yeni adı nedir?»

«Yeni adı mı? Delikanlı, biz yirmi bir yıl önce-
sinden sözediyoruz. Neyse... Adı Jonathan Grover.
Onu bulmak çok kolay olur. Kentte bu adı ta ıyan
tek ki i odur.» Zenger gülümsedi. «Bir kırtasiye ma-
azası i letiyor. Anladın mı? Artık para de il, kırtasiye üretiyor. Sen ortaya çıkıp adamca ızın ba ı-
na kara bulutları yı madan önce, çok sakın ve ra-
hat bir ya am sürüyordu. Ba ka bir sorun var mı?»

Thomas hayır anlamında ba ını salladı. aka ı
hâlâ zonkluyordu. Leslie'nin elini omzuna dokundur-
du unu hissedince, ba ını genç kadına çevirdi. O-
nun sormak istedi i bir soru olup olmadı ını anla-
mak istiyordu. Hayır, Leslie'nin sormak istedi i bir
soru yoktu.

Thomas, «Hepsi bu kadar,» dedi.

«Umarım öyledir. Çünkü bir daha bu evin ka-
pısından içeri adımını atamayacaksın. E er seni bir
daha buralarda görürsem, jandarmalara teslim ede-
rim.» Zenger alaycı bir tavırla, «Buranın güvenlik gö-
revlileri beni **severler,**» diye ekledi.

Thomas, Leslie'ye ba ıyla kapıyı i aret etti. Hiç
konu madan yerlerinden kalktılar, kapıya do ru yön-
rüdüler. Thomas ihtiyar adamın o buz gibi donuk ba-
kı larını üzerlerinde hissediyordu. Ya lı kurdun bu
kez de kozları elinde tuttu unu dü ündü.

Thomas sokak kapısını açarken, bu dü ünçe-
sinde **yanılmadığını** anladı. «Hey, Tom, evlat,» diye
seslendi Zenger. Thomas ba ını sola çevirdi. Otur-
ma odasında koltu una kurulmu oturan Zenger'in
rahatladığını farketmişti.

«**Tom**, evlat, ba ka bir ey daha var,» dedi Zenger. «Bu ak am, dü kırıklı ina u ratma rekorunu elimde tuttu uma göre, rekorlarıma bir yenisini daha eklemek istiyorum.»

Thomas Daniels hiç sesini çıkarmadan kapının önünde duruyordu. Leslie ise dışarı çıkmı , iddetli ya mur altında ıslanmamak için emsiyesini açmı -tı.

«Senin baban sava yıllarında ne yaptı, biliyor musun? u koca, cesur **Bill** Daniels? Sen çocukken anlattı ı o heyecanlı kahramanlık öykülerini anımsıyor musun? Yani daha küçük bir çocukken?»

Thomas susuyordu.

«Hepsi yalandı, Tommy... Bir alay palavra. s- tersen sen de ara tır, gerçe i ö ren. **Bill** Daniels sava süresince **NewYork**'ta yan gelip yattı. Acemi asker kaydeden çavı tu. Anladın mı? Kendisi cep- heye **gidip** teti i çekemeyecek kadar ödlekti. E er De Septio'yu bulmaya ömrün yeterse, ona sor...»

Zenger çatlak sesiyle kakhaha atıyordu. ey- tanın ta kendisiydi sanki bu gülen adam. Thomas hemen Leslie'yi kolundan tutup yürümeye ba ladı. Ya murdan korunmak için emsiyenin altına sı nınmı lardı. **İhtiyar** adamın korkunç kakhaha sesinde eriyip kayboldu. Thomas ile Leslie arabaya kendilerini dar attılar.

- Thomas öfkeliydi, kendinden tiksiniyordu. Les-
• lie'ninse zihninde im ekler çakıyordu, kafası da sa-
at gibi çalı maya ba lamı tı.

«Bu adamı çok iyi tanıd ını söyleyebilir misin?»

«Onu her görü ümde biraz daha az tanıd ıma inanıyorum.» Thomas arabanın motorunu çalı tırdı.
«Onu ya amım süresince sadece birkaç kez gör

düm. Hem de babamın iş orta ı olmasına roğmen... Neden sordun?»

«Adam benim sahtekâr oldu umu söylüyor. Ben de onun yalan attı ını ileri sürüyorum. imdi senin kime inandı ını ö renmek istiyorum.»

Thomas arabayı Zenger'in evinden uzakla tırmaya ba ladı. «Babam sa lı ında bana gerçekten çok de erli bir iki ö üt vermi ti. Bir tanesi öyleydi: Kar ı tarafın avukatına sakın inanma. Onun yalan söyledi ini ba tan kabullen.»

Leslie gülümsedi. «Güzel. Bu açıklama benim sorumu yanıtlıyor.»

Leslie'nin ısrarı üzerine bir pansiyona sahte yerle tiler. Arabayı da pansiyondan hayli uza a, kasabanın merkezine yakın bir yere park ettiler. Leslie, «Bu gece bizi kimsenin bulmasını istemedi.

Thomas bunun nedenini sormadı.

YİRMİ ÜÇ

Dünyanın varolu unu inceleyen bilimadamlarına göre bir ey suda ba lamı tı, tarih öncesi okyanuslarının kıyısında gelgit nedeniyle olu an küçük su birikintilerinde ba lamı tı ya am. Ancak ertesi gün, Thomas Daniels ile Leslie McAdam feribot iskelesine do ru yol alırlarken, ya amlarının yine kolayca suda noktalanması olasılı ı do du.

Ada sular altında kalmak üzereydi. Yerlilere bakılırsa, görünürde kasırga ihtimali de yoktu. Bu nedenle, **Islander** adındaki feribotun sabah ilk seferini hazırlanan programa göre normal saatinde

yapması kararla tırılmıştı.

Thomas içinden feribotun bilgisizlikten mi, yoksa sırf inat u runa mı yola çıkarıldığını merak ediyordu. Gemide on be yirmi kadar yolcu vardı. Feribotun mürettebatıysa dört ki iden olu uyordu. Her eye ra men, gemi tam saatinde iskeleden kalkınca Thomas da, Leslie de rahat bir soluk aldı.

tarafındaki güvertede bir tahta kanepeye oturmuşlardı. İkisi de susuyordu. Gecedен beri Leslie'ye bir durgunluk çökmü tü. Thomas, «Senin canını sıkan bir ey var galiba,» diye genç kadını konu turmaya çalı mı tı ısrarla.

«Yoo, hayır, aslında bir ey yok,» demi ti Leslie.

«Zenger'le ilgili bir mesele mi?»

Bu soruyu derin bir sessizlik izlemi ti. Sonra da Leslie çocuksu bir tavırla omuzlarını silkerek, «Bu adam gönlümü bulandırdı,» demi ti.

Thomas ise genç kadını artık çok iyi tanıdığını düşünüyordu. O bir kadındı, çocukluk dönemi çoktan gerilerde kalmıştı. Herhangi bir kimse için "gönlümü bulandırıyor" sözcüklerini kullanması, çevresindekileri inceleyip bir yargıya varmaktan kaçındığını anlamına gelmiyordu. Leslie gerçek duygu ve düşüncelerini maskelemek için böyle çocuksu bir tavır takınıyordu. Onun canını sıkan bir ey vardı mutlaka.

Ama neydi bu? te Thomas orasını bilemiyordu. Bir an için gözlerini kapadı. Bunu yapmadan önce de genç kadına dönüp bunun bir sakıncası olmadığını sordu. Leslie için bir sakıncası yoktu. Eğer Thomas biraz kestirmek istiyorsa, o da gemide gezinebilirdi.

«Gezinmek mi? Nereye gideceksin?»

«Bulunduğum yeri kefetmekten hoşlanırım.» Leslie başka bir açıklama yapmadı.

«Seninle konu mak istiyorum,» diyordu.

erkek göz göze geldiler. Thomas içini ürper kanını donduran so u un, sudan ya da rüzgâr-dan kaynaklanmadı ını biliyordu. Onunla konu mak isteyen adam, resim galerisindeki asansörde kar ı- laştıkları adamlardan biriydi. O atkılı adam...

«Kadın nerede?» diye sordu.

«Çek elini...»

Eldivenli el Thomas'ın bile ini serbest bıraktı. Bir iyi niyet gösterisi miydi bu?

«Kadın nereye gitti?»

«Senin neden sözetti ini bilmiyorum.» Hiç dü- ünmeden böyle konu mu tu Thomas. Ama kalbi öyle hızlı atıyordu ki, gö sünden dı arı fırlayıvere cek gibiydi.

Do u Avrupalı tipindeki adamın yüzünde bir gü- lümseme belirdi. «Pekâlâ, belle ini güçlendirmene biraz yardım edeyim.» Ve adam sözlerini bitirir bitir- mez, Thomas'ın karın bo lu una bir yumruk indir- di.

Thomas böyle bir saldırıyı hiç beklemedi i için gafil avlanmı tı. Acı içinde iki büklüm oldu.

Güçlü el Thomas'ı omzundan tutup do rulması- na yardım etti.

«Nasıl, imdi daha iyi dü ünmeye ba ladın mı? Belki de kadının nerede oldu unu artık biliyorsun dur...»

Thomas öksürdü. Soluk solu a, «Bilmiyorum.» dedi.

Adam Thomas'ı hırsla sarsmaya ba ladı. «A- nıt ver bana... Yanıt ver...»

«Bilmiyorum.» Thomas'ın yüzü gözü ya mıır dan sırlıslıkam olmu tu.

«Bahse girerim ki, sen yüzmeyi de bilmiyorsundur.»

Adam Thomas'ı korkuluklara dayamı tı. Geminin dizel motorları a a ıda büyük bir gürültüyle çalışıyor, pervane suları köpürtüyordu.

Thomas öfke ve korku içinde, «Size söyledim; ya, kadının nerede oldu unu bilmiyorum. Ortadan kayboldu. Belki de siz onu çoktan denize atmışsınızdır.»

«Belki... Ama henüz bunu yapmadık. Kadın seninle birlikte gemiye bindi. Onu bulmak istiyorum.»

«Ben de...» Thomas saldırgan ne yapacağını düşünürken aradan birkaç saniye geçmişti. Yedi yumruğun acısını hâlâ unutamamıştı. Biraz zaman kazanmak için, «Bizi nasıl buldunuz?» diye sordu. «Zenger mi yardım etti?»

«Dilediğin gibi düşünmekte serbestsin. Kız nerede?»

«Demek bu işde Zenger'in parmağı var. Bugünden önce gemiye binemeyeceğimizi bildiniz için dün gece uçakla buraya geldiniz. Sonra da biz görününceye kadar feribot iskelesinde beklediniz. Öyle değil mi?»

«Kafan çalıyor. Fakat baban kadar kurnaz değilsin.» Adam Orta Avrupa ivesiyle konu uyardı. Alman mıydı? Yoksa Polonyalı mı? O ülkelerden birindendi herhalde. «Bo azın a rıyor mu?»

«Bo azımdan ikâyetim yok. Bir eylem yutabilmek de bana zevk veriyor.»

«Biraz su yutmaya ne dersin? Koca okyanusun sularını?»

Thomas adamın parmaklarının bileğini çelik bir kelepçe gibi sardığını hissetti. Onu denize itivermek, bu adam için, i ten bile de ildi. Tabii Thomas daha

önce davranıp saldırıya geçmezse... Genç adam serbest kalan elini cebine sokup arabasının anahtarlarını çıkardı.

«Seninle bir pazarlık yapalım. Senin hayatına kar ılık, kızını istiyorum. Nerede o? E er bu pazarlı ı kabul etmezsen, ikiniz de kendinizi denizde bulursunuz.»

Thomas'ın serbest kalan kolu adamın yüzüne yöneldi. İki parma ı arasına sıkı tırdı ı anahtarı bırakmadan, adamın yüzüne bir yumruk savurmaya hazırlandı... Adam işi farkedip hemen Thomas'ın ö

bile ine de yapı mı ama biraz geç kalmı tı. Anahtarın sivri ucu sol gözünün altına saplandı. A acı ve öfke içinde kıvranıyordu. Anahtarın aç tı ı derin yaradan kan akmaya ba lamı tı.

Thomas anahtarı adamın gözüne sokmak istedi ama ba aramadı. Bir dirsek darbesi Thomas'ın elindeki anahtarı dü ürmesine yetti.. Genç adamın tek savunma silahı da elinden gitmi ti. Adamın çılgına döndü ü bakı larından anlaşılıyordu. İki eliyle birden Thomas'ın bo azına sarılmı tı.

Thomas durumu anlamakta gecikmedi. Öldürülecekti. Eline geçirdi i tek kurtulma ansını da yi

Thomas can havliyle dizlerini adamın bacaklarına vurmaya çalı tı.

Fakat parmaklar bo azını sıkıyordu. Derken, a bir elini Thomas'ın bo azından çekip karnına sert bir yumruk indirdi.

Thomas yine acıyla iki büklüm oldu. Yere yı lıp kalacaktı. Güçlkle ayakta durmaya çalı tı. Bu adamla ba a çıkması olanaksızdı. Ensesine inen ağıır bir darbeden sonra yere yı ıldı. Yarı baygındı. Adam onu aya a kaldırmaya çalı tı, Thomas da kalkmamak için direndi. Sürüne sürüne oradan u

çalı ıyordu. Korkuluklardan denize atılması güç olmayacaktı, bu gerçe in bilincindeydi.

Thomas uzaktan bir ses duyar gibi oldu.

Adam e ildi, onu paltosundan tutup kaldırmaya çalı tı. Thomas'ın yüzü gözü su içinde kalmış, vücudundaki sızılar dayanılmaz boyutlara ulaşmı tı. Öksüre tıksıra, adama engel olmaya çalı tı. Fakat her saniye yerden biraz daha yükseldi inin farkındaydı. Vücudunun yarısı korkulukların dışındaydı. Biraz daha geçerse, kendini denizde bulacaktı.

Artık her eyin sona ermesi an meselesiydi.

Bir baca ı ve bir kolu, korkulukların öbür yanındaydı. Ba nı kaldırıp katilinin yüzüne baktı. Ya - mur, rüzgâr ve kendisinden iki misli güçlü bir adamla mücadele etmek olanaksızdı.

Birden adam acı bir feryat kopararak Thomas't serbest bıraktı. Thomas ya mur altında gözlerini kırptırdı. Ne oldu unu anlayamamı tı. Büyük bir güçlülle dü tü ü yerden do ruldu. Korkuluklara tutuna tutuna yürümeye çalı tı. Gördü ü manzara onu dü ürmü , midesini bulandırmı tı.

Adamın sırtında koca bir yara açılmış , sel gibi kan akıyordu. Adam da kollarını arkaya uzatmı a geldi i yeri bulmaya çalı ıyordu.

Fakat bo unaydı bu çabalar...

Derken Thomas, Leslie'yi gördü.

Genç kadın ondan bir iki metre uzakta duruyordu, yangın söndürmede kullanılan baltayı iki eliyle sımsıkı tutmu tu. Gözlerinde nefret ve belki biraz da korku vardı. Baltanın keskin ucu kana bulanmı tı.

Adam acı acı haykırıyordu. Thomas gördü ü

Manzara kar ısında donmu kalmı tı. Adam Leslie'ye küfürler ya dırıyordu. Genç kadın baltayı rasgele sallamaya başladı, bu arada adamın gö sünde de derin bir yara açtı. Sonra da kafasına bir darbe indirdi.

Adam yere yı ılınca, Leslie de baltayı elinden bıraktı. Thomas'ı tutup korkuluktan uzakla masını sağladı.

Leslie'nin a zından çıkan tek cümle, «Bana yardım et,» oldu.

Ona yardım etmek mi?

Yerdeki insan yı ını hâlâ canlıydı, ama çok kan kaybediyordu.

Leslie, «Bana yardım et,» diye sözlerini yineledi.

Thomas bu sözlerden bir ey anlamamı tı. Leslie'nin ne istedi ini bilmiyordu.

Leslie kıvranan gövdenin yanına gitti. Thomas'a da eliyle onu i aret etti. Sonra i aret parma ıyla güvertenin sonunu gösterdi.

Thomas orada öylece duruyordu. Leslie'nin ne istedi ini anlamı tı ama bunu bir türlü yapamıyordu.

Leslie, «Tanrı a kına, bitir u işi,» diye haykırdı. «Adam seni öldürmeye çalı tı. Anlamıyor musun? Tam iki kez seni öldürmeye çalı tı.»

Thomas adamı bir omzundan yakaladı. Öbür omzunu da Leslie kavradı. İkisi birlikte yaralıyı sü sürüye güvertenin sonuna do ru götürüp denize attılar.

Thomas denizden bir ses gelmesini bekledi.

Böyle bir ses duymadı. Ya mur, rüzgâr ve geminin motorları o sesi boğmuştu.

İkisi de sırlışıklamdı. Thomas. kusmaya başladı

yacağını hissediyordu. Geminin arkasında bıraktığı beyaz köpük yığınına bakıp cesedi görmeye çalıştı.

Bir şey görünmüyordu. Denizle ya mur suyunun karışması, her şeyi kurunu bir örtüyle örtmüştü. Adam yok olmuştü.

Thomas dönüp Leslie'ye baktı. Genç kadın inanılmayacak derecede sakin, sanki gündelik işini yapmış gibiydi. Leslie baltayı aldı, onları gören var mı diye çevresine bakındıktan sonra cinayet aletini de havada sallayıp denize attı. Belki de denize gömdükleri isimsiz adama mezartaşı olacaktı bu baltası...

Yine denizden hiçbir ses gelmedi.

Leslie, Thomas'ı elinden tuttu. «Yerinde olsam, bu Zenger denen adama bir daha güvenmezdim. Bizden yana değil. Yalancının teki üstelik. Hadi, gel... Gidip kurulanalım.» Leslie arabanın anahtarlarını Thomas'dan aldı. Bazı kadınlar her şeyi düşünmekte usta oluyorlardı.

Thomas geri çekilip baltasını salladı. «Hemen imdi olmaz.» Eliyle sindirim sistemindeki alabayı işaret etti.

«Ah, evet anlıyorum.» Leslie kısa bir duraklamadan sonra «ey, işin bitince içeri gel. Birer çay içelim. Sıcak çay sana iyi gelir.»

Thomas, olur anlamında baltasını salladı. Leslie içeri girdi. Thomas korkuluklara abanıp kurunu denize dalgın dalgın baktı. Doğanın her şeyi anında gizleyebilmesine aklamak elde de ildi.

Genç adam arkasına döndü. Güverte deniz ve ya mur suyuyla ıslanmıştı. Oysa daha birkaç dakika önce, tahtaların üzeri kanla pespembeydi. Bir iki dakika içinde kan izlerinden eser kalmamıştı.

Thomas içeri girdi. O yaramaz çocuklar yine

«AVAZ avaz ba ırarak konu mayı sürdürüyorlardı. Bu kez de korsancılık oynamaktaydılar...

Y R M DÖRt

Gemi karaya yana ırken, Thomas da feribotun kısmını incelemeye koyulmu tu. Ara sıra dikiz ay nasından da arkayı gözlüyor, arabanın her an polislerle çevrilmesi olasılı nı aklından çıkarmıyordu. «Denize attı n adam kimdi?» diye soracaklardı ona. «Onu neden öldürdün?» diye sorguya çekeceklerdi. Thomas da «Baltayı Leslie savurdu,» diye kendini savunacaktı. Ve tabii polisler ona asla inanmayacaklardı. Acaba Leslie'nin oyunu bu muydu? Thomas fazla ku kucu oldu umu dü ündü. Genç kadın iki kez hayatını kurtarmı tı ve buna kar ılık Thomas ondan hâlâ ku kullanıyordu.

Thomas, imdiye dek hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım, diye düşündü. Midesinde kisızı dinme da sarsmı tı bu olaylar onu.

Leslie ciddi ciddi, hatta biraz da soran gözlerle Thomas'a baktı. «Baban birçok kez bu tür i lere karışmıştı, de il mi?

Thomas ba nı genç kadına çevirdi. Onun ne demek istedi ini anlamı fakat nedenini tam olarak kavrayamamı tı. « imdi bunları söylemenin ne gere i var?»

yüzündeki ifade yumu adı. Saf bir tavırla omuzlarını silktti. «Sadece babanın ününü duyumu tum. Oldukça iyi tanınan bir ceza avukatıydı, de il mi?»

«Ceza burada isim yerine kullanılıyor, bir sıfat

sayılmaz. Ayrıca babamın benimle de bir ilgisi yak.»

Leslie ka larını kaldırarak hafifçe güldü. «Hadi canım, bo versene... Babamın seninle bal gibi ilgisi vardı. Seni bu i e bula tıran da o.»

Thomas merakla; genç kadına baktı. «E er sen bu konuda benden daha bilgiliysen, anlat biz de ö renelim.»

«Tabii fazla bir ey bilmiyorum. Sadece belle i ni biraz yoklarsan...»

«Senin bildiklerinden fazla bir ey bilmiyorum.» Ba ındaki a rı ve sınırlarının bozuk olması, Thomas' ın sabrını ta ırmı tı. «Bunu sana daha kaç kez tekrarlamamı istiyorsun?»

Leslie hemen ba ını öne e di. Thomas içini çekerek, «Bağışla,» dedi. «Sona ba ırmak istemezdim.» Gülümsemeye çalı tı. «Sanırım sana çok ey borçluyum...»

Leslie de genç adamın gülümsemesine kar ılık verdi. Bu kadın bir cesedi nasıl çarçabuk ortadan yokederiyorsa, öfkesini de öylesine anında bastırıyordu.

Artık iskeleye iyice yakla mı lardı. Ya mura ve sişe ra men iskeledeki bina kar ıdan görünüyordu.

Thomas, «Deniz manzaralarının resmini yapmayı hiç denedin mi?» diye sordu.

Leslie gülümsedi. «Zaman zaman denedi im: oldu. Bir yaz Quebec'de Gaspé'ye gitmi tim. Orada kara ve deniz manzaralarına doyum olmuyor. Bir fırsatını bulursan ait de gör. nsanın solu unu kesen bir güzellik...»

ke ke fırsat bulabilsem.»

Leslie'nin yüzündeki gülümseme birden kayboldu. «Ama bundan sonra bir süre fırçayı elime alıp deniz manzarası yapabilece imi sanmıyorum.»

Leslie'nin de tahmin ettiği gibi, Thomas bunun nedenini sordu.

«Deniz beni etkileyecektir... Az önce gömdüümüz adamı gözlerimin önünden uzakla tıramom.»

Thomas kar ıya baktı. Konuyu de i tirmek için harcadı ı çaba bo a gitmi ti. Biraz sonra feribottan çıktılar, anayola giden köprüye varmak için kuzey yönünde yol aldılar.

Gün boyunca yola devam ettiler, sadece ikindiye do ru karınlarını doyurmak için kısa bir mola verdiler. Ak amüstü New Jersey'den Pennyslvania'ya geçmi lerdi. O gece saat dokuza do ru da Barnstable kasabasına vardılar, Her odasında televizyon bulunduran motellerden birine yerle tiler. Her eye ra - men de, gece yarısı olmadan uykuya daldılar.

Motel odasının penceresinden içeriye ık sızıyor, tam da Thomas'ın gözlerinin içine giriyordu. Genç adam bir süre ı ı a ra men uyumaya çalı tı ama baramadı. Gözlerini kırptı tırdı.

Odanın içinde birinin gezindi ini seçmi ti. Bir an için büyük bir korkuya kapılarak yerinden kıpırdamadı.

Gözlerini kar ıdaki aynaya dikti. te artık odanın içinde olup bitenleri görebiliyordu. Yatakta yalnız oldu unun farkındaydı. Gözlerini kapalıymış gibi yapıp gözkapaklarının arasından Leslie'yi gözetlemeye başladı. Genç kadın Thomas'ın görmesini istemedi i bir i e koyulmu tu. Çırılçıplak Thomas'ın kar ısına geçmi , onun uyuyup uyumadı ını kontrol ediyordu.

Thomas hiç kıpırdamadı.

Leslie çarçabuk giyindi. Dolaptan yava ça pal-tosunu aldı. Ama hemen dışarı çıkacak yerde, tuvaletin önüne gitti. Thomas'ın yatmadan önce cebinden

çıkardı ı bozuk paraları topladı. Sonra da büyük bir dikkatle odanın anahtarını aldı. Dı arı çıkmadan önce Thomas'ın uyudu undan **emin** olmak için son bir kez ba ını arkaya çevirip baktı. Sonra kapıya gitti.

Thomas'ın aklına gelen ilk ey hemen yerinden fırlayıp Leslie'ye nereye gitti ini sormak oldu. Ba saate bir göz attı. Sabahın üçü olmu tu. Hiç sesini çıkarmadı. Leslie de kapıyı açıp gözden kaybolmu tu.

O gider gitmez Thomas da yataktan fırlayıp hemen giyindi. Sonra yava ça perdeyi aralayıp dı arıya **baktı**.

Leslie'yi hemen gördü.

Genç kadın motelin önündeki park yerindeydi. ortasına do ru hızlı hızlı yürüyordu. Thomas genç kadının ne yapmak niyetinde oldu unu birden anlayamadı. Ama **sonra** durumu kavradı. Leslie telefon kulübesine gidiyordu.

Thomas genç kadını gözden kaybetmedi. Leslie telefon kulübesine girerken çevresine bakındı. Hiç kimseyi göremedi. Telefonun kumbarasına bozuk parayı yerle tirdi.

Thomas genç kadının telefonda konu madı ını görmü tü. Aygıttan çevir sesi gelsin diye bekledi i belliydi. Fakat bir terslik vardı.

Thomas, Leslie'nin bozuk paraları kumbaradan çıkarıp tekrar yerle tirmeye çalı tı ını gördü. Genç kadın sonra da kumbarayı yumrukladı. Bozuk parayı geri alıp üçüncü kez denedi. Telefon bozuktı. **Leslie'nin işine yaram ayacaktı.**

Leslie sıkıntılı bir tavırla kulübeden çıktı. Yine dört bir yanına bakındı. **O** yörede ba ka telefon kulü-

besinin bulunmadığını anlamı tı. Thomas'dan be al-
tı metre uzakta duruyordu. Genç adam onun yüzün-
deki öfke dolu ifadeyi görünce a ırdı, onu hiç bu
denli kızgın görmemi ti. Leslie motele do ru yürü-
meye ba ladı.

Thomas da hemen soyunup yata a girdi. Az ön-
ceki gibi uyur taklidi yaptı. Birkaç saniye sonra; oda-
nın kapısı açıldı.

Leslie çarçabuk soyundu, giysilerini daha önce
bıraktı ı yere koymaya da özen gösterdi. Sonra çırlı-
çıplak odanın ortasında durdu. Ay ı ı ı genç kadının
beline ı ktan bir kemer sarmı tı.

Leslie tekrar yata a girmeye hazırlandı. Bir ba-
ca ını uzattı, yorganı üzerine çekmeye hazırlandı.

O anda Thomas ok gibi yerinden fırladı. Genç
kadını iki omzundan yakalayıp yata a bastırdı. Leslie'
nin boynundaki yara izini görünce, onu öldürmeye ça-
lı an İtalyan delikanlısının hayali gözlerinin önünde
canlandı.

Sonra da kahkahalarla; gülmeye ba ladı, böyle-
ce Leslie'ye korkacak bir ey olmadı ını anlatmak is-
temi ti.

«Seni korkuttum mu?»

«Az kalsın 'korkudan' ölecektim.»

«Neyin var? Huzursuz musun?»

«Uyku tutmadı.»

«Yaa?»

Leslie, «Dı arı çıktım,» dedi. «Biraz hava almak
istedim. Senin bıraktı ın bozuk paranın bir bölümünü
aldım.»

«Hava bedava ama...»

«Orası öyle. Çok susamı tım, otomatik meşru-
bat makinesi bulurum diye dü ündüm.»

«Aradığını buldun mu bari?»

«Evet, buldum.»

Thomas hafifçe gülümsedi. Bu kadın ne kadar kolay yalan söylüyordu... «Galiba buranın âdetleri İngiltere'dekilerden çok farklı.»

Leslie, Thomas'ın ne demek istedi ini pek de anlamamı tı. «Adetler mi dedin?»

«Evet. Burada telefon kulübelerinden gazoz alanlara pek rastlamadım da...»

Bir saniye süren sıkıntılı bir sessizlik oldu. Leslie sanki yüzüne bir tokat yemi gibiydi. Sonra dudakları aralandı, ama kendini savunmaya de il, kar ısındakini suçlamaya kararlıydı.

«Kim? Ben mi? Gecenin karanlı ında sokakta dola an ben de ildim.»

«Ne farkeder...» Leslie koflarını gö sünün üzerinde kavu turdu, çıplak vücudunu erke in meraklı gözlerinden gizlemeye çalı ır gibiydi. «Sen i renç, güvenilmez, yalancının birisin.»

«Ben bu hileyi çok iyi bilirim. nsana bu oyunu hukuk fakültesinin birinci sınıfında ö retirler. Rakibin kalacak. Sakın bu oyunu bana oynamaya çalı ma.» Leslie yüzünü buru turaarak ba ını yana çevirdi. «Kime telefon etti ini söyle bakalım.»

Leslie bu kez haksızlı a u ramı zavallı küçük kız havasına büründü. «Kimseye telefon etmedim. Telefon çalı mıyordu.»

kadarının farkındayım. Sen kimi aramaya çalı tın?»

Leslie uzanıp Thomas'ın elini tutmak istedi. Fakat genç adam gerçe i ö renmeye kararlı oldu unu belli etmek için elini geri çekti. Leslie'nin yüzünde a kın bir ifade belirmi ti. Hiç de bo a gitmeyecek iki açıklamadan birini seçmeye çalı ır gibiydi. Sonunda! duy

gulu bir sesle, tıpkı haftalarca önce Thomas'a kendini mü teri olarak kabul ettirmek için dil döktü ü gün oldu u gibi, yumu ak ve sevecen bir sesle konu ma-
ya ba ladı.

«Gerçek sana acı verecek diye korkuyorum...»
feribottaki o kiralık katilin verdi i acı-
ya benzemez.»

Leslie yaralı bo azından de il de, kalbinin derin-
liklerinden gelen bir sesle, «Hayır,» dedi. «Gerçe in
o kadar acı verece ini sanmıyorum.» Sonra bir an
önce bitirmek istemişcesine bir solukta açıkladı.
«Benim bir sevgilim var.»

Thomas beyninden vurulmu a dönmü tü. Söyle-
yecek bir söz bulamıyordu.

Leslie, «Aslında ben Montreal'de bir erkekle ya-
şıyorum,» diye sözlerini sürdürdü. «Buraya seni gör-
meye gelmeden önce yani... Bu i ler tamamlanınca
da onun yanına dönmeyi dü ünüyorum. Onu seviyo-
rum çünkü.»

Thomas birden yüre inin büzülüp küçüldü ünü
hissetti. Umutlarının yıkılı ı neden olmu tu buna. Les-
lie üzerinde hiçbir hak iddia edemeyece ini, onunla
olan ili kisini avukat mü teri ili kisinden öte götüre
meyeceğini, beraberliklerine duygusal bir nitelik kata-
mayacağını biliyordu. Leslie de, tıpkı Andrea ve es-
ki karısı gibi bir ba ka erke in kadınıydı. Ba ka tür-
lüsünü umması hataydı.

Leslie, «Bu sıralarda hep onu düşündüm,» dedi.
«Seninle seviirken de hep onu dü ündüm... Devam
edeyim mi?»

«Neden etmeyesin?»

«Seninle sevi ti im zamanlar aklımda hep o var-
dı. Onun sesini duymak istedim. Birkaç dakikal ı na
da olsa. Telefon etmeye çalı tı im ki i oydu. Üzgü-

num...»

«Üzgün müsün? Peki ama neden?»

«Bu açıklamamın seni kıracağına inanmıştım. Erkeklerin çoğu kadınlarını başkalarıyla paylaşmak istemezler. Kendilerini tek sevgili olarak görmek isterler.»

«Herhalde öyledirler...» Thomas acı bir sesle söylemişti bu sözleri. «Bazı erkekler öyledir. Ben o hatayı yapmayacağım. Birbirimizi anladığımız sürece.»

«Bana kalırsa, seninle çok iyi anlaşırız.» Leslie genç adamı öptü ama bir sevgili gibi değil de, iyi bir dost gibi. Genç kadın çok yorgun olduğu söylenerek yata girip yorganı başına çekti ve hemen uykuya daldı.

Thomas anlamıyordu. Leslie'nin ona ne anlatmak istediğini anlamıyordu ve genç kadının sözlerinin gerçek olduğu ona kendini inandırmıyordu. Leslie gibilerine her zaman erkeklerin sahip çıktıklarını biliyordu. Genç adam da yata giriyordu.

Thomas, Leslie'yi sorguya çekmek istiyor, öbür erkek hakkında daha fazla bilgi edinmek için sabırla bekliyordu.

Bu adamla hiç yüz yüze gelmediği halde ondan nefret etmeye başlamıştı. Bu adam hakkında daha fazla bilgi edinirse, belki de onda Leslie'nin farkına varmadığı bir zaafı ortaya çıkarabilirdi.

Thomas büyük bir yalnızlık duygusu içinde yatakta dönmeye durdu; paylaşmak istediği bir şeyden yoksun bırakılmak onu gerçekten kırıyor ve üzüyor. Leslie'yi uyandırıp onunla sevişmek istiyordu. Fakat o telefon konuşmasını öğrenmeye kalktı ve için için genç kadından böyle bir istekte bulunamazdı. Kulaklarını açmaya çalıştı ne olurdu... Hiç değilse bir gece da

ha sabretseydi ya

ayrılıp Bornstoble'den uzakla tılar. Kömür madenleriyle çevrili bir yöredeydiler. Kapısının üzerindeki posta kutusunda J. GROVER sözcü ü yazılı evi bulmakta güçlük çekmediler.

Thomas arabayı kapının önüne park etti i zaman, büyük, mavi renkte bir arabanın orada durduğunu farketti. On ya larında kadar bir kız çocu u kaldırımda oynuyordu.

Thomas arabanın motorunu stop ettirdikten sonra, «Benimle geliyor musun?» diye Leslie'ye sordu.

«Sen istersen gelirim.»

«Ama seni zorlamıyorum.»

Leslie bir saniye kadar dü ündü. «Tom, bu i benim canımı sıkıyor.»

«Hangi i ?»

«Bu adamla görü mek. Babamın bir ortağıyla...» Leslie kısa bir duraklamadan sonra, «Biliyorum,» dedi. «Bazen çok cesur oluyorum, soğukkanlılıkla her i in üstesinden gelmeye çalışıyorum, ama bazen de... Eh, ben de bir insanım sonuçta.»

«Öyle görünüyorsun.»

«Burada beklememin bir sakıncası var mı?»

«Benim için yok.»

Leslie sanki bir zaafını açıklamaktan utanç duymu gibi hafifçe gülümsedi. Uzanıp genç adamın yana ina bir öpücük kondurarak, «Sağol,» dedi. «Bu unutmayacağım.»

Thomas genç kadını hafifçe itti. «Burada böyle sevgi gösterileri yapmanın âlemi yok.» Grover'in evinin kapısına gözlerini dikti. Dı arı çıkan bir adam

dikkatini çekmi ti. Onu inceliyordu. Kur uni elbiseli, uzun boylu bir adamdı bu, elinde bir çanta ta ıyordu. Kaldırımda oynayan kıza hafifçe gülümsedi, kız da ona isteksiz bir tavırla gülümser gibi yaptı.

Adam mavi renkli Pontiac arabaya do ru yürüdü.

Thomas da kendi arabasından indi, arabaya yürüyen adama, «Bay Grover,» diye seslendi. Fakat adam hiç oralı olmadı.

«Babamı mı istiyordunuz, beyefendi?» Kaldırımda oynayan kız çocu uydu bu soruyu soran. Ziyaretçinin bir ba ka adamı babasıyla karıştırmasına a mı gibiydi.

Küçük kız daha sonra Thomas'ı içeri buyur edip babasına seslenmeye hazırlanırken, arabada oturan genç kadını gördü.

Thomas kalın bir erkek sesinin, «Buyrun, efendim dedi ini duydu. Ba nı çevirince de mutfak a yaylı kapıdan hole çıkan tüccar kıklık adamı gördü.

«Merhaba. Siz Jonathan Grover'siniz de il mi?»

Bay Grover ku kulu gözlerle Thomas'ı süzdü. Bu sırada mutfaktan önlüklü bir kadın çıkmıştı. Elaine Grover kocasının arkasına geçip durdu.

«Adım Thomas: Daniels, efendim.» Ve sahibinden bir kar ılık alamayınca Thomas, «Babam William Ward Daniels'di,» demek zorunda kaldı,

Grover bo gözlerle Thomas'a baktı, sonra birdenbire gülümsedi. «Hay allah... Tabii. Tıpkı babana benziyorsun. Yüzün, saçların, babaninkinin modeli.

gibi de il. Sen de babanın mesle ini mi seçtin, Bay Daniels?»

«Evet.»

Bay Grover kararsızlık içinde, «Anlıyormm,» dedi. «Buraya neden geldi ini bilmiyorum ama bir fincan kahve içmek istersen, buyur, oturup konu alım.»

Thomas ev sahibinin arkasından yürüdü. Leslie arabada kalmı tı ve Thomas onu artık göremiyordu.

Y R M B E S

Thomas Daniels ceviz kaplama uzun bir yemek masasının başına oturmı tu. Üç ki ilik bir ailenin böyle sekiz ki iyi rahatça alabilecek büyükiükte bir masa seçmesi, Thomas'a pek de garip gelmedi. Grover masanın öbür ucuna geçip baş taraftaki koltu a kurularak kollarını masaya dayadı. Davranı larıyla evin bu kö esinde saatlerce oturmaya alı kın olduunu ve bundan da çok ho landı ını belli etmi ti.

Elaine Grover onlara kahve getirdi. Bir de tarçınlı kek. Grover kekten iki büyük parça aldı, Elaine de geri kalanı konu a ikram etmek istedi.

Thomas gülümseyerek bu ikramı geri çevirdi.

Grover a zının dolu olmasına aldırmadan, «Hayır, hayır, olmaız,» dedi. «Bu pastadan mutlaka yiyeceksin. Nefis olmu .»

Elaine pasta taba ını geri çekmemi ti. Thomas da kararından cayıp tabaktaki en küçük parçayı aldı. Grover pasta taba ından büyücek bir dilim pasta daha almı tı. Üçüncü dilimi yemeye koyuldu u sırada, konu maya başladı.

«Pasta harika olmu de il mi?»

Thomas da kibar görünmeye çalışarak adamın bu sözlerini onayladı.

«Gitmeden önce sana bir dilim pasta daha ve dedi Grover. «Karıma söylerim, sana paket eder. Yanında götürebilirsin.» Grover dudaklarını apırdata apırdata konu uyordu. Bir süre daha karısının yemek piirmekteki ustalığından söz etti. «Evli misin, Daniels?» diye sordu, genç adamın yanıt vermesini beklemeden de, «Güzel yemek pişiren bir kadınla evlen,» dedi. «Bir e in iki görevi vardır. Yemek piirmek, ikinci görevidir.» Grover kahvesini yudumlarken, «Fransızlar pastacılıkta çok usta olduklarını ileri sürerler. Oysa en ünlü pastacılar da hep İtalyandır,» dedi.

Grover gülümsedi. Thomas da karılık verdi. Grover hiç de budala değildi. Az önceki sözleriyle gerçek kimliğini ve Mulberry Sokağında geçirdiği günleri itiraf etmi oluyordu. «Kent ne âlemde?» diye sordu. «Artık oralara hiç gidemiyorum.»

«Kent yerinde duruyor.»

Grover geçmi günleri anımsar gibi, «Çok büyük bir kent,» dedi. «Ama orası daha çok gençlere göre bir yer, sen de öyle düşünmüyor musun?» Bay Grover başını çevirip arkaya baktı. Elaine Grover da sanki bu işareti bekliyormuş gibi, elinde kahve Hepsisi ve pasta tabakıyla geri döndü. Thomas hiç istemeden tabağına biraz daha pasta konuldu.

Bayan Grover tekrar gözden kaybolunca, Thomas konu mayabaşladı. Ev sahibinin içten tavırları onu rahatlatmıştı. «Sizinle anlamakta güçlük çekeceğimi düşünerek korkuyordum,» dedi. «Belki de gerçek kimliğini açıklamak istemezsiniz, diye düşünüyordum.»

«Yani kim oldu umu mu?»

«Evet.»

Bay Grover kollarını yana açtı. «Gizlenecek, in

kâr edilecek ne var ki? Sen babanın o lusun. Sana neden yalan söyleyeyim? Belki de benim hakkımda benden daha çok bilgi edinmişsindir...»

«Sanmıyorum...»

Grover sanki bir sır açıklamak istermi çesine örte e ildi. «Sana bir ey anlataca ım. Ben yaptıklarımın hiçbirini için sonradan pi manlık duymadım. Benim yeti ti im çevre haydutlar, hırsızlar, katillerle doluydu. Ne yaptıysam, oradan kurtulmak için yaptım.»

«Bundan hiç ku kum yok.» Thomas daha önemli konulara geçmek için sabırsızlanıyordu.

«Bahse girerim, sen de benim yerimde olsaydın, aynı eyi yapardın.»

Thomas omuzlarını silkti.

«Yapmaz mıydın?»

«Nereden bileyim? Ben sizin durumunuzda değildim. İnsan bilmedi i, görmedi i eyler için fikir yürütemez.» Thomas Daniels ustaca bir yanıt verdi ini dü ünerek içinden kendini kutladı.

Grover'in lafı de i tirmeye çalı tı ndan ku ku • su yoktu.

Grover, «Önemli bir noktaya değindin,» dedi. «Baban da buna benzer bir ey söylerdi. Neydi o?»

«Anımsamıyorum.»

Grover gülererek, «Biraz daha pasta almaz mısın?» diye sordu. «İnsan kaç kez ya ar?»

«Bunu kestirmek güç.»

«Ba ı la ama anlayamadım.»

«Bazı insanlar iki ya am sürdürebilir. Örne in, siz... Bunu bir iltifat olarak kabul edin.»

Grover anlayı lı bir tavırla ba ını salladı. «Belki böyle yapan başkaları da vardır.»

«Aslında o başkaları sizinle ilgili. Dolaylı ola

rak.»

«Hâlâ benimle ilgili bir şey bulunmasına doğru
rusu a tım.» Grover dilini apırdatı apırdatı par-
maklarını yalıyordu, ama az önceki ne esinden eser
kalmamı tı.

Thomas, «Endi elenmenize gerek yok,» dedi.
«Bir mü terimi etkiliyor sadece.»

Grover yorgun bir tavırla başını sallayarak, «A-
ma ben yine de endişeleğim,» dedi. «Her şeyden
nem kapıyorum. Biliyorsun, normal koşullar altında
sana hiçbir şey açıklamazdım. Kimli ini kanıtlamanı
isteyebilirdim.»

«İsterseniz bunu yapabiliyim.»

Grover bir elini havaya kaldırdı. «Buna gerek yok.
Kim oldu un belli. Babanın modelisin.»

«Anladı m kadarıyla, epey başarılıymışsınız...»

«Başarılı mı?»

«Evet, kalpazanlıkta.»

Adamın gözleri parladı. «İnsan yaptığı ile ö-
vünmek ister. in türü ne olursa olsun.»

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. «Gerçe i
ö renmek ister misin, Tom? Haa, sana birinci is-
minle hitap edebilir miyim? Gerçekten mükemmel-
dim.»

«Acaba daha iyisinin yapılması olanaksızdı de
daha do ru de il mi?»

«Olabilir.» Odaya bir sessizlik çökmü tü. Tho-
mas ev sahibinin biraz eski günlere duydu u özlem-
den, biraz da ba arısıyla övünmek istedi inden ola-
cak, bu konu üzerinde daha konu mak istedi ini
sezmi ti. Adamın söze ba lamasını bekliyordu.

Grover hevesli bir sesle, «Sana i imde ne kadar

ba arılı oldu umu anlatayım,» dedi. «Bir adamın imzasını taklit edip çek imzalar, bu çeki de bankada bozdurabilirdim. Bankada memura, 'Lütfen imzaya dikkat edin,' diye de uyarıda bulunurdum. 'Çeki imzalayan adamı ben tanımiyorum. Aman imza sahte olmasın.'»

«Eee, sonra?»

«Sonra da bankadaki memur elimdeki sahte çeki gerçe iyle kar ıla tırıp endi elenmem için bir neden olmadı ını söyledi. Yani hiçbir sorunla karşıla mıyordum.»

«Bu yöntem hep geçerli oldu mu bari?»

«Hiçbir aksilikle kar ıla madım. Baksana bana, kusursuz olmayan bir malı satmaya tenezzül eder miyim hiç? Dedim ya, benim de gururum var.»

«Aynı zamanda yasal sorunlarla da kar ı kar ıyadınız.»

Grover sevgi dolu bir sesle, «Ö i lerle baban ilgileniyordu. i ler iyice sarpa sarınca, William Ward Daniels bir kolayını bulup paçamı kurtarıyordu.»

«Tıpkı sava tan önce oldu u gibi mi?»

Grover'in gözleri hafifçe kısıldı, böyle incelikle sorulan soruları aynı yöntemle yanıtlamaya al ıkın de ildi. «Doğru,» dedi.

«Bir de 1954'te...»

«Yine do ru.»

«Biraz da sava tan söz edebilir miyiz?»

«Ben Avrupa'da sava ıyordum.»

«Çöp toplamak ne anlama geliyor?»

«Kullanılmayan öteberi ta ıyarak geçimini sa ılayan bir kuzenim var, bu sözler bana onu anımsatıyor sadece.»

«Ama Adolph Zenger öyle demedi...»

«Ben olsam, Zenger'in sözlerine fazla de er ver

Bu adam yalancının tekidir, bunu senin de bilmen gerekir. Grover'in ka ları çatıldı. Yoksa seni buraya o mu gönderdi?»

«Peki, Arthur Sandler'i hiç dü ünmediniz mi?»

«Onu neden dü üneyim? Arthur Sandler öldü.»

«Hayır, ölmedi.»

Grover a kınlı nı belli eden bir ifadeyle Tho baktı. Bir an için dü ünceli bir tavır takındı. «Hayır, olamaz,» dedi sonra. «Cesedini ben kendi gözlerimle gördüm. Bir süre için onunla dosttık, herhalde bunu sen de biliyorsundur. Arthur Sandler vurulduktan sonra cesedini inceledim. Ölen oydu.»

Thomas a ır a ır, «Yalan söyledi inizi iddia e- dersem, ne olur?» dedi.

Grover'in ses tonu birden ciddile ti. «O zaman hemen çıkıp gitmen gerekir. Bak Daniels, belki sen de farketmişsindir, ben burada sevilen, sayılan bir ki iyim. Belki de ilk kez, hiç kimsenin elimden al- mayaca ı bazı eylere sahip oldum. Gerçek kimli- mi karımdan ba ka bilen yok. Bu durumu aynen korumak niyetindeyim. Yirmi otuz yıl öncesinin pis- liklerine bula mak i ime gelmez. Ben borcumu da ödedim...»

«Nasıl ödediniz? Ya aminiz süresince bir günü bile cezaevinde geçinmediniz.»

Grover'in bakı ları kin doluydu. «Sen niye baba- nın dosyalarına bir göz atmıyorsun?»

«Hepsi cayır cayır yandı.»

Grover öfkeli öfkeli Daniels'e baktı. «Vah vah... Neyse, ben zaten sana her eyi anlatacaktım. Muh- bir olmayı kabullenmi tim. Federal Büronun aradı ı bir adamla ilgili haber toplayacaktım. Onlar adamı tutuklayınca, benim de cezam ba ı lanacaktı. Ama aksilik bu ya, Federal Büronun aradı ı adam yaka

öldürüldü, benim de cezam ba ı landı.»

«Sandler miydi bu adam?»

«Çok zekisin.» Grover saatine bir göz attı. «On be dakika sonra dükkânı açmak zorundayım. Cumartesi benim i günümdür.» Grover anlamlı anlamlı konu una baktı. «Ne yazık ki, zengin bir avukat babaya sahip olacak ans bizlerde yok... Bazı ki iler geçinebilmek için çalı mak zorunda kalıyorlar.» Kababa bir tavırla masadan kalktı. Sandalyesini geri itmi , ziyaretin sona erdi ini belli etmek istemi ti.

Thomas yerinden kalkmadan, «Sandler aynı anda kaç hükümet hesabına çalı tı?» diye inatla sordu.

«Nee?»

«A siz ne yaptınız?»

«Bana ne olmu ?»

«Sizinle ilgili her ey bir esrar perdesi altında gizli. Kusura bakmayın, ama 1939'da kaybolup savatan hemen sonra ortaya çıkan birinden kulanmamak elimde de il. Benim asıl canımı sıkan sorun, sizin kendinizden baka hiç kimseye hizmet etmiş olmamamanız. Elinizdeki malı daima en yüksek fiyatı verene sattınız. Acaba kaç ki iye hizmet ettiniz?»

Grover baba nı salladı. «Senin baban da hiç kimseye güvenmezdi.» Thomas'ı yukardan a a ı süzdü. Öfke yoktu bu bakılarda. Thomas aynı bakıları daha önce de görmü tü. Kin ve haset doluydu bu bakılar, bir sokak çocu unun özel okulda okuyan ya itına besleyebilece i duyguları açı a vuruyordu.

Grover, «Sana bir ey soracağım,» dedi. «Bu sözünü etti in mü teri kimin nesi?»

«Arthur Sandler'in kızı.»

Grover genç adamın aka mı yaptı nı, yoksa ciddi mi oldu unu pek anlayamamı gibi a kın a - kın baktı. «Bana masal okumaya kalkı ma. Yoksa çenenı dağıtıveririm...»

« aka de ildi sözlerim.»

«Arthur Sandler'in kızı yoktu. O lu da olmadı.»

«Peki, Arthur Sandler'in kızının u anda, evinin önünde duran arabada oturdu unu söylersem, ne dersiniz?»

«Senin gözlerin bozulmu derim.»

«Öyleyse buyrun... »

Thomas önden yürüyerek oturma salonunun penceresine do ru gitti. Grover pencereden dı arı bakarken, Thomas da dikkatli dikkatli onu inceledi.

Grover birkaç saniye hiç renk vermedi. Sonra hiç ummadı ı bir zamanda tanıdık bir yüzle karşıla- an herhangi bir kimse gibi gözleri açıldı, dudakları büküldü. Fakat çarçabuk kendini toplayıvermişti. Ancak insanın yüzü dü üncelerinin aynasıdır, derler. Grover'in yüzünde dü manca bir ifade belirmemi ti, a ırdı ı belliydi. Ancak Thomas yine de öykünün tamamının açıklanamayaca nı sezmi ti.

Grover, «Bu kız sahtekârın biri,» dedi. «Onu ne- rede buldun?»

«Benim büroma geldi. Yardım istemek için... »

Grover derin bir soluk aldı. Ba nı çevirip öf- keli Öfkeli Thomas'a baktı. «Sana bir iyilik yapaca- m. Gerçe i açıklayaca m.»

Thomas alaycı bir tavırla, «Bana anlattıklarının hepsini yalanlayacak mı yine açıklamalarınız?» diye sordu.

Grover, «Kafası çalı an kurnaz bir avukattan daha kötüsü, kafası çalı mayan budala bir avukat

tır,» dedi. «Gerçe i ö renmek istiyor musun, istemiyor musun?»

«Ba ı layın. Sizi dinliyorum.»

«Evet. Sandler'in bir kızı vardı.» Grover eliyle arabadaki karaltıyı i aret etti. «Ama bu kız o değiş. Sandler'in gerçek kızı Londra'da öldü ve mezara gömüldü. E er arabadaki u küçük eytandan uzakla senin de gidece in yer mezar olacak.»

Thomas babasının eski mü terisinin yüzüne so n rarcasına baktı. Londra'daki o mezarı anımsamı , Whiteside gözlerinin önünde canlanmı tı. Leslie'nin boynundaki yara izini de dü ündü. Sonunda, «Beni kim öldürecek?» diye sordu.

Grover hiç istifini bozmadan, «O kadın,» dedi.

«Onun iki kez hayatımı kurtardı nı söylersem, a ar mısınız?»

«Hayır, a mam. Belki de uygun bir zamanı kolluyor.»

«Beni öldürmek istiyorsa, neden beklesin?»

«Belki de onun için büyük önem ta ıyan bir bilginin pe inde. Bahse girerim, bu kadın seni durma dan babanın Sandler'le olan ili kisi hakkında sorguya çekiyordur.»

Thomas susuyordu. Grover'a tahmininin do ru oldu unu açıklayacak cesareti kendinde bulamamı tı.

Grover, «Ya, gördün mü?» dedi.

«Size neden inanacakmışım?»

«Belki de inanmaman gerekir. Fakat ansın varsa, inanırsın.»

Grover tekrar saatine baktı. Büyük bir içtenlikle, «Bay Daniels, kusura bakma,» dedi. «Ama gerçekten çok i im var. Dükkan ı açmak zorundayım. Bugün de cumartesi.»

Thomas önce Grover'a baktı, sonra bakılarını kapiya yöneltti. Grover'i biraz daha sorguya çekmek için burada kalmak istiyordu ama gitmesi gerektiğinin de farkındaydı. Aslında kime inanacağını da kestiremiyordu. İki arada kalmı tı. Grover'a mı inanmalıydı? Yoksa Leslie'ye mi? Whiteside'a mı, Leslie'ye mi?

«Neden...»

Grover tela lı tela lı ba nı salladı. «Lütfen... Sana bildi im her eyi anlattım. Gerçekten...»

ki erkek göz göze geldiler. Grover yeniden, diyerek kapıyı i aret etti. Adamın ses tonundan, Thomas'a bundan sonra pek de kibar dav gerekirse zor kullanaca ı anla ılıyordu.

Thomas kaldırımında yürürken yine Susan Grover ile kar ıla tı. Küçük kız pek ne eliydi. Arabadaki hanımefendiyle konu tu unu söyledi. Babası da o kadın gibi konu uyordu.

Thomas adımlarını pek yava latmadan, «Nasıl yani?» dedi.

«Babam, Kraliçe gibi kortu ur. ey Kraliçesi...»

Grover kapının önünde durmu , kızına sesleniyordu. «Susan, çabuk buraya gel.»

Küçük kız fena halde korkmu tu. Dönüp babasına do ru ko maya ba ladı, aslında kabahatinin ne oldu unu da bilmiyordu. Babasını hiç böyle öfkeli görmemi ti.

Grover bu kez Thomas'a da kızımı tı. «Evimden beyim. Bir daha kar ıla ırsak, konu ma nın koşullarını ben saptayacağım.»

Thomas da dönüp arabasına do ru yürümeye ba ladı. Leslie olanları görmü , Grover'in sesini duy

mu tu ama kızının neler dedi ini bilmiyordu.

Thomas oför mahalline geçti. Leslie biraz da dü kırıklı ina u ramı gibiydi. «Evden hiç de bir dost gibi uğurlanmadın,» dedi. Eline bir kâ ıt kalem almı , kâ ıdın üzerine oval bir ekil çizmi ti. nsa n ba ını anımsatıyordu bu ekii.

Thomas kontak anahtarını çevirirken, «Adam konuşmadı,» dedi. «New York'a dönmekten ba ka çaremiz kalmadı.»

Leslie evet anlamında ba ını salladı.

Kuzeydo u Pennsylvania yöresinde a açlık yol- lardan kilometrelerce ilerlediler. Leslie hareket eden arabada bile resim yapabiliyordu. Thomas onun bu yetene ine a mı tı, ara sıra gözleri genç kadının yaptı ı resme kayıyordu. Kâ ıdın üzerinde bir erke- in yüzü ekillenmeye ba lamı tı. Thomas bu yüzü hemen tanıdı. Grover. De Septio. «Neden yaptın bu- nu?»

«Laf olsun diye.»

Genç kadın resim yapmayı sürdürdü. Thomas' ın benli ini garip duygular sarıyordu. Hiç farkına varmadan kilometrelerce yol almı lardı.

Babası vaktiyle Thomas'a av tüfe i kullanma- sını ö retmi ti. Günün birinde kendini dü manlara kar ı savunması için silah kullanmayı bilmesinin ge- rekti ini belirtmi ti.

Thomas dalgın dalgın, «Cinayet sayılan spor- lardan nefret ederim,» dedi.

Leslie ba ını önündeki resimden kaldırıp merak- la genç adama baktı. «Avlanmaktan mı söz ediyor sün?»

Thomas ba ını evet anlamında salladı.

«Silah kullanmasını biliyor musun?»

«Galiba biliyorum. Uzun süredir elime silah almadım.»

Leslie bu konuyu da daha fazla kurcalamadı. Yolculuklarının bundan sonraki iki saati tam bir sessizlik içinde geçti.

Lincoln Tüneli onları **Manhattan'ın Onuncu Bulvarıyla Otuz Sekizinci Caddesi** arasındaki bölgeye getirdi. Thomas direksiyonu güneye kırdı. Ba daki ka sonra da Leslie'nin oturdu u binanın önünde arabayı durdurdu. Cumartesi günü ikindi vakti, sokak inanılmayacak derecede sessiz ve sakindi. Leslie arabadan sdece kendisinin inece ini hemen anladı.

«Sen yukarı gelmiyor musun?» diye sordu.

Thomas ba nı iki yana salladı.

«Neden geliniyorsun?» Leslie bu soruyu meydan okur gibi de il, tersine son derece sevecen bir tavırla sormu tu. Ancak sorusunun yanıtını da çok iyi biliyordu. Ya amındaki öbür erkekti neden, bir önce varlı nı açıkladı ı adam.

«Bence bu iyi bir fikir sayılmaz. Biraz dü ünüp kabataslak durumun muhasebesini yapmak istiyorum.»

«Hangi durumun?»

Thomas içinden, aramızdaki durumun, diye yanıt verdi, ama bu dü ünmesini aç ı a vurmadı. «Davayı dü ünme zorundayım,» dedi. «Sonra avukat müvekkil ilişkileri, özel ili kilerin etkisinde kalmalı.»

Leslie bu sözlerden biraz alınm ı gibiydi ve hiç ku kusuz çok da a ırmı tı. «Ben sorunu pek iyi

anlayamadım,» dedi. Feribotta cesedi denize atarken ya da asansörde Thomas'ı ölümden kurtarmaya bu derece tedirgin ve telaşlı görünmemi ti.

«Sorun sensin. Seninle duygusal bir ili kiye girmek üzereyim. Ve de bunu asla yapmamalıyım.»

«Ah...» Leslie ba nı öne e erek, «Anlıyorum,» dedi.

«Yoksa bilmiyor muydun? Yani u ana dek anlayamamı mıydın?»

Leslie ba nı iki yana salladı. «Bunu hiç düşünmemi tim. Yani senin ele aldığın açıdan de erlendirmemi tim.»

«Tabii. Neyse, aslında benim de hemen apartmana dönmem gerekiyor. Orada belgeler, notlar var. Senin için dosyalanması gereken çalı malar var. Olanaklar elverirse, bunları hemen hazırlamalıyım. Yani kısacası, ben hâlâ senin emrinde çalışıyorum. Ne olursa olsun, bu gerçek de i mez.»

«Apartmana girip çıkarken çok dikkatli ol.»

Thomas ba nı salladı.

«Benim için çok de erlisin.» Leslie uzanıp genç adamı yanaklarından öptü. Bu öpücük minnet duygularını simgeliyordu.

Thomas genç kadının o yıkık dökük binanın kapısından içeri girini bakı larıyla izledi. Leslie üst katta pencereyi kaldırıp koridoru salımlı geçtiğini belli edinceye kadar da orada bekledi.

s

Genç adam sonra da geri döndü. Aldığı davasının bir anlam taşımadığını bilemiyordu. Elli Yedinci Caddeye geldiği zaman, kafası iyice da lı mıştı. Andrea Parker'in Augie Reid ile nasıl birlikte oldu unu merak etmeye başladı. Elli ya na gelmi

bir erkek, Andrea'yı daha ne kadar zaman elinde tutabilirdi. Thomas içinden New York'un ancak genç erkeklere uygun bir kent olduğunu düşünerek avunmaya çalıştı.

ALTINCI BÖLÜM

YİRMİ ALTI

Hearn 19. ubeye döndü ü zaman, saat cıtiya çeyrek geçiyordu. Ekip odasının önünden geçip arkada ı Shassad'la iki masayı payla tıkları bölmeye gitti.

Hearn'ün saçı ba ı darmada ınıktı. Aslında ak-lının yarısı, kızamı a yakalanan dokuz ya ındaki kı-zındaydı, öbür yarısıysa koltu onun altına sıkı tır büyük zarfta.

Hearn, Shassad'ı masasının ba ında bulunca, zarfı onun önüne fırlattı. Zarf masada duran ılık çay-la dolu kâ it fincana çarpımı , onu devirmesine ra-mak kalmı tı.

Hearns fincanı görünce, «Çay mı?» diye yüzünü buru turarak sordu.

Shassad, «Büfedeki o sersemin işi,» diye ho-murdandı. «Ben sütlü kahve istemi tim. O da çay getirdi. Çay...» Shassad, İngiliz malikânelerindeki u akların konu malarını taklit ediyordu. «Herhalde herif benim o biçim biri oldu umu sanıyor...» Shas-sad zarfı eline aldı. «Bu da neyin nesi?»

«Makineye bozuk para at bakalım, ansına ne

ДЕТДАВА

www.cirgiliforum.com

YAKAMOZ

çıkacak? Ya da bir çift parmak izi yolla makineye, sonra da sonucu bekle.»

Shassad zarfın içinde Ryder olayıyla ilgili yeni bulgular oldu unu anlamı tı. Hearn kendi masasının kenarına ili irken, «457 Park Avenue'deki dostumuz için ara tırılan parmak izleri bunlar. İnın bana, sonuç çok ho una gidecek,» dedi.

«Eh, artık izin ver, biraz da öyle olsun.» Shassad bu sözleri söylerken bir yandan da zarfı açmı tı. Birden ka ları çatıldı. Hearn sözlerini sürdürdü. «Eski tarihli bir dosyayı incelemek zorunda kaldıkları için sonucu almaları gecikmi . O parmak izlerinin sahibi olan herif 1965 yılında ölmü .»

Shassad kâ it üzerindeki on parmak izini dikkatle inceledi. Sol ba parma nın izi Jacobus'un parma nının izine tıptı tıpına uyuyordu.

Fakat ya isim? Dosyadaki ad yanlış tı. Shassad, «Ben bu saçma isimleri okuyamıyorum,» diye homurdandı.

«Sergjei olavski.»

Shassad, «Bu alovski saçmalı ı da nereden çıktı?» diye sordu. «Jacobus'un gerçek adı bu muymu »

Hearn, «Bir bakıma,» dedi. «Evet, sanırım öyle.» Arkada ı parmak izlerini büyük bir ilgiyle inceleyenken, «Dostum Adam, nasıl bir i e bula mak üzere oldu umuzun farkında mısın?» diye ekledi.

Shassad, olavski adındaki adamın cepheden ve profilden çekilmi foto raflarını inceledi, sonra gözleri foto rafların altındaki yazıya kayd ı. Bu yazıda Şolavski'nin Rusya do umlu oldu u belirtilmi ti. Birinci Dünya Sava ından birkaç yıl sonra Minsk kentinde dünyaya gelmi ti. Komünizme kendini adanm ı olan olavski, 1940'larda Kızıl Orduda görev

almı , Almanya'ya gönderilen birliklerde topçu yüz-
ba ısı olarak hizmet yapmı tı.

olavski sava tan sonra da ordu içinde daha
yüksek mevkilere atanmı , bu da çevresinde huzur-
suzluk yaratmı tı. olavski artık KGB'nin emrinde
çalı ıyordu. Oslo ve Paris'teki Sovyet konsoloslukla-
rında kâtip olarak görev almı tı.

Hearn, «Alttaki ince yazıyı görüyor musun?» de-
di. «**Şolavski'nin** 1965 yılında Türkiye'de hastalanıp
öldü ü belirtilmi . Demek, birileri de bu açıklama-
nın do ru olduğuna inanmı lar ki, parmak izleri, ö
arasında yer almı .»

Shassad arkadaş ının ne demek istedi ini pek
anlayamadı ı için, «Ama bu belgeleri bize de ver-
diler ya,» dedi.

«çlerinden kimbilir nasıl gülmü ler, 'Parmak
izlerini mi istiyorsunuz, alın ba ınıza çalın, bir daha
da bizi böyle saçma sapan i lerle uğraştırmayın,'
demek istemi lerdir. Aynı zamanda büyük bir hata
yaptı ımızı da yüzümüze vurmaya çalı tılar.»

Shassad arkadaş ını so uk bakı larla süzdü. «**A-
ma** biz hata yapmadık ki...»

Hearn elini cebine soktu, «İşte çekti imiz
foto raflar **bunlar,**» dedi. «Kente giderken aldım.»

Hearn, Jacobus'un telefotoyla çekilen foto raf-
larını masaya koydu. Yandan, önden çekilmi foto -
rafları inceledi.

Jacobus'un foto rafını, ölen KGB Ajanı olavs-
ki'nin foto rafıyla yan yana koydu. Jacobus en a a
ı be altı kilo daha i mandı, ba ında daha az saç
vardı ve gözlerinin etrafı daha fazla kırık tı. Fakat
bunların dı ında iki foto raf arasındaki **benzerlik**
gerçe i ortaya koyuyordu.

Shassad, «Bu foto raflar aynı insana ait,» dedi.

Hearn ile Shassad bakıyorlar. Kisi de önemli bir ke ifte bulunmanın verdiği i a kınlık içindeydi. Ancak ikisi de aynı anda bu i in akaya gelmeyece ini anlamı tı. Ne yapıyorlardı? Alt tarafı, New York eyaleti cinayet masasında görevli iki detektiftiler, casusluk örgütüne ba lı ajanlarla bir ilgileri yoktu. Onlar bir casus ebekesinde de il, bir kaldırım kenarında bir cinayetin soru turmasını yapıyorlardı.

Ama yine de... Evet, yine de...

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra Hearn, «Bak dostum,» dedi. «Bir karar vermek zorundayız. Bu i pek de bizim harcımız de il. İstersek, soru turmayı bir yana bırakıp i i federal polise devredebiliriz. Birbirine benzeyen parmak izlerini, foto rafları, cesedi, kısacası elimizde ne varsa hepsini onlar verir ve bir daha da bu i le hiç ilgilenmeyiz. Bana kılırsa, çok da iyi olur.»

Shassad dü ünceli bir tavırla, «Yaa, tabii,» dedi.

«Bu öneriden pek hoşlanmadın, de il mi?»

«Lanet olsun... Bize ne için para veriyorlar? Cinayetlerin sırlarını çözelim diye, tamam mı? Biz de üzerimize dü en görevi yapmak zorundayız. Bu yüzden ba ımıza ne belâ gelirse gelsin, umurumda de il.»

yüzü tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı, «Benim gibi dü ünece inden zaten hiç ku kum yoktu.»

Shassad, «Biraz çay için,» diyerek kâ it çay fincanını arkada ına uzattı. «Hadi, kıpırda bakalım... Biraz da i görelim.»

Gerçekten de i e koyuldular. McGowon — Ducek ile Grimaldi ve Blocker'den olu an ikili ekip

ler de onlara yardım etti. İki gün içinde Shassad ile Hearn, Ryder cinayetiyle ilgili çok önemli ipuçları ve ayrıntılı bilgi elde etmişlerdi. Elde edilen bilgilerin Ryder ile de rüdan bir ilgisi yoktu. Ama yine de bir bağlantı olmalıydı. Hepsisi de bunu öğrenmek istiyordu. Acaba Daniels'in aracılığıyla mı öğrenmişti bu cinayet? Shassad 'yanlış adam' varsayımı üzerinde çalışmayı sürdürdü. Ryder'in bu cinayete kurban gitmesinin sadece kötü bir şans eseri olduğu varsayımı üzerinde duruyor, zaman zaman da böylesine karmaşık bir cinayetle uğraşmadığını düşünüyordu.

Birden aklına Rota Film şirketi geldi.

Bu şirket film ithalatı ve ihracatıyla uğraşıyordu. Amerikan filmlerini yabancı ülkelerde oynatmak, Rota elemanlarının çektikleri Kuzey Amerika'yla ilgili belgesel filmlere pazar bulmak gibi. Rota Şirketinin imzasını taşıyan filmlerin çoğu, doğal hayatı ve jeolojik bazı gerçekleri konu alan zararsız, politikayla uzaktan yakından ilgisi bulunmayan filmlerdi. Şirkete ait film orijinallerinin hepsi mühürlü kutularla Romanya'ya gönderiliyordu. Filmlerin banyosu ve çoğaltılması üzerinde duruyor, zaman zaman da böylesine karmaşık bir cinayetle uğraşmadığını düşünüyordu.

Birden aklına Rota Film şirketi geldi.

Bu şirket film ithalatı ve ihracatıyla uğraşıyordu. Amerikan filmlerini yabancı ülkelerde oynatmak, Rota elemanlarının çektikleri Kuzey Amerika'yla ilgili belgesel filmlere pazar bulmak gibi. Rota şirketinin imzasını taşıyan filmlerin çoğu, doğal hayatı ve jeolojik bazı gerçekleri konu alan zararsız, politikayla uzaktan yakından ilgisi bulunmayan filmlerdi. Şir

kete ait film orijinallerinin hepsi mühürlü kutularla Romanya'ya gönderiliyordu. Filmlerin banyosu ve ço altılması Romanya'daki stüdyolarda gerçekleştiriliyordu.

Bu tür çalı malar, dı ardan hiç de ku ku uyan dıracak nitelikte de ildi. Shassad'ın midesini bulandıran da bu irketin ilk bakı ta farkedilmeyen özellikleriydi.

Örne in, küçük şeyler... Film irketinin bulundu u binayı yirmi dört saat koruyan nöbetçiler... Ya da kullandıkları banka çekleri... Jacobus'un iş yaptığı bankanın çekleriydi bunlar.

Ayrıca daha büyük eyler de vardı:

Örne in, Rota Film irketi öyle modern bir film tesisine sahip de ildi. Profesyonel kameramanlarla da iş yapmıyorlardı. 1973'ten beri Romanya'da gösterilmek üzere bir tek Amerikan filmi almamı lardı. Belirli bir gelirleri yoktu, bu durumda son birkaç yıldan beri sürekli olarak para kaybetmeleri gerekirdi. Oysa irket para sorununu çözmü tü. Koca binanın iki katı büro ve stüdyo olarak kullanılıyordu. Bir de büyük depoları vardı ve irket gece gündüz ücretle tutulmu silahlı nöbetçiler tarafından korunuyordu.

Shassad'ı tedirgin eden bir nokta daha vardı. Rota Film irketi görünü e göre pek cz film çekmesine ve daha da az film satın almasına kar ın, banyo edilmek üzere Avrupa'ya gönderilen filmlerin sayısında büyük bir artı olmu tu. Ayrıca Romanya hükümetiyle yaptıkları anlaşma da insanın midesini bulandırıyor. Rota Film irketi film kutularını diplomatik kanallarla Avrupa'ya gönderiyor, böylece mühürlü kutuların açılıp incelenmesi önleniyordu. Mühürlü film kutuları New York Washington ve Bükre arasında bir üçgen çiziyorlardı. Rota'nın

filmleri Atlas Okyanusunun öbür kıyısına ulaştıktan sonra sırta kadem basıyordu.

Shassad, Ryder cinayetiyle ilgilenen be detektifi de, bir pazartesi sabahı saat onda toplantıya çağdı. Cinayetin üzerinden be hafta geçmi ti. Shassad o güne dek elde edilen bilgileri bir bir gözden geçirdi. Sonra da «Rota Film irketinin yöneticileri sahnede bir oyun sergiliyorlar,» dedi. «Bunun ne oldu unu ve Jacobus'la ilgisi nedir bilmiyorum. Ayrıca Thomas Daniels ile ne gibi bir ba ı var, onu da. ö renemedim.»

Grimaldi, «Thomas Daniels mi?» diye merakla sordu.

«Tabii, ne sandın ya, herifin babası da gizli kapaklı i llerde çok ustaymış. Thomas Daniels'den de ku kullanıyorum. Babasıyla arasındaki tek fark, babanın o lundan en az be kez daha akıllı olması.»

Shassad odadakilerin yüzlerini inceledi. Onun bu dü üncesini onaylamayan yoktu...

Y R M Y E D

Not ö leden sonra Thomas'ın dı arda oldu u bir sırada gelmi ti. Olayın tek ku ku uyandıran yanı, genç adamın çok kısa bir süre için dı arı çıktı ı zaman notun ona ula tırlmak istenmesiydi. Sanki genç , kadın Thomas'la kar ıla mamak için fırsat kollamı tı. Notun ku ku uyandıran ikinci özelli i de, daktilo makinesinde yazılmış olmasıydı. Leslie daktilo makinesini nereden bulmu tu? Ve neden birdenbire makine kullanmak aklına gelmi ti?

Thomas bu gariplikleri, Leslie'nin onu her za

man a irtan ola andı ı davranı larının bir tekrarı saydı. Önemli olan, notun altında Leslie'nin imzasının bulunması ve Thomas'la yine geç bir saatte buluşmak istemesiydi. Bu kez gece yarısı buluşacaklar, ama kalabalık arasına gizlenmeyi yeleyeceklerdi. Leslie, Do u Elli kinci Caddedeki Suzanne adında bir diskotekte buluşmalarını önermişti. Thomas'ın da başka bir seçeneği yoktu. Buluşma yerine gidecekti.

Yeri gece yarısı çok renkli, gürültülü ve kalabalıktı. Thomas on ikiye birkaç dakika kala kapıdan içeri girdi, kapıyı ve dans pistini rahatça görebilmek için bara geçti. Barla dans pisti aynalarıyla çevriliydi. Yan yana sıkı tıktı dizilimi olan masalar dans pistine de tamı tı. Tavandan sarkan seslendirme sistemi sigara dumanlarından görünmüyordu. Kırmızı, sarı, yeşil ışıklar yanıp sönüyordu durmadan. Dans pistinde çiftler, hoparlörlerden yayılan müziğe isteksiz isteksiz ayak uyduruyorlardı. Thomas Daniels burasının, ki ilerin düünce ve anlayışına göre bir düdünyası ya da kâbus sayılabileceğini kanısına vardı. Burası öyle bir yerdi ki, insan süslenip püslenmeyi de, soyunup dökünmeyi de isteyebilirdi. Yine her şey ki ilerin zevklerine bağlıydı... Thomas zevksizliği yasaklayan bir yasanın bulunmadığını da kendine anımsattı.

Barın bir ucunda oturmuş, kapıdan girenleri ve dans edenleri inceliyordu. Gözlerini dört açmış, bekliyordu ve giderek de sabırsızlanmaya başlamıştı. hâlâ görünürlerde yoktu.

Genç adam birden yanında bir kıpırtı hissetti.

Ba nı çevirince, daha önce hiç görmedi i bir adam-
la göz göze geldi, sonra ba ka tarafa baktı.

«Biraz hareket olsa diye mi bekliyorsunuz?»
Ses, salonu dolduran rock müzi inin gümbürtüsü a-
rasında güçlükle duyuluyordu. Adam sözlerini tek-
rarlayınca, Thomas, ngiliz ivesiyle konu an birinin
ona hitab etti ini farkettti.

«Birisini bekliyorum.»

Adam gülümsedi. «Belli oluyor.»

Thomas bu yabancıyla ilgilenmek istemiyordu,
hemen ba nı yana çevirdi. **Adamsa** dirse inin dibi-
ne gelmi , konu masını sürdürüyordu. «Burası, pi-
liçlerle dolu, ama bar taburesinde oturup beklemekle
piliç yakalanmaz. Biraz kıpırdamak gerek.»

Adam daha büyücek bir salonu eliyle i aret et-
ti. Thomas ba nı adamdan yana çevirerek, «Benim
aradı m bu de il. Tamam mı?» dedi. Bu sözleri
söylerken sesini adamakıllı yükseltmi ti.

Yabancı adam da özür dilemek ister gibi bir ko-
lunu havaya kaldırdı. Bir iki saniye sesi çıkmadı.
Sonra, «Buraya niçin geldi inizi **biliyorum,**» dedi.

Thomas dans pistiyle kapıyı bir kez daha göz-
den geçirdikten sonra saatine baktı. On ikiyi on ge

Genç adam koluna de en dirse in temasıy-
la irkildi. Adam ovucunu açmı , içindeki küçük i-
eyi gösteriyordu.

Thomas Daniels'in iyiden iyiye canı sıkılmı tı.
«Bu da neyin nesi?» diye homurdandı.

«Senin istedi in ey bu.»

«Toz ol buradan.»

« unu biraz **koklasan,** zevkten dört kö e ola-
caksın...»

«Sana defol buradan dedim. Ne dedi imi duy-
madın mı yoksa?»

Adam sadece gülümsedi. «Sizin adınız Thomas Daniels de il mi? Ve de arkada ım Leslie'yi arıyorsunuz.»

Thomas dondu kaldı. Adamı büyük bir dikkatle süzdü. i eyi ovucunun içinde saklamı ama cebine koymamı tı. Thomas, «Leslie nerede?» diye sordu.

Adam barın öbür ucundaki bo bir masayı iaret ederek, «Gelin urada oturalım,» dedi.

Thomas bu adama güvenmesinin do ru olup olmayacağını kestirememi tı. Fakat bu kez kendini olayların akı na bırakmaktan ba ka seçene i olmadı ını biliyordu.

Yabancıyla birlikte küçük bir masaya yerle tiler. Thomas adama açıklama yapması için iki dakikalık bir süre tanıyacaktı. Tam a zını açıp konuşmaya hazırlanırken, arkasında bir kıpırtı duydu. Diskoteğin dans pistinden onlara do ru yakla an iki a

Hareketi sezip de arkasına döndü ü zaman hemen oradan kaçmak istedi. Çünkü bu yüzleri tanıdı tı. Buraya neden getirildi ini de o anda anlayıverdi. Bunu kimlerin düzenledi ini de biliyordu.

Fakat Thomas bir yere kıpırdamaya fırsat bulamadan, güçlü dört el onu sandalyesine oturmaya zorladı. Thomas hem çırpınıyor, hem de küfürler ya dırıyordu.

Fakat Grover onu sıkı sıkı tutmu , sakallı Hunter da öbür yanına geçmi tı.

Thomas Daniels o gürültü patırtı içinde 'kurtulmaya çalışırken, burnuna i renç bir koku geldi. Bir anda ba ı yana dü tü. Her eye ra men, o hengame arasında olup bite nleri görmü tü.

Barda onunla konu an adam öne e ilerek elin

deki i enin tıpasını çıkarmı , i eyi Danieis'in bur-
nuna tutmu tu.

Thomas ba ını yana çekmeye çalı tı, fakat biri
de onu saçlarından kavramı tı. Genç adam bu kez
de solu unu tutmayı denedi, ancak biraz sonra ci-
erleri isyan etti.

Artık direnme gücü kalmamı tı. Dizlerinin ba ı
Kolları yancı sarkmı tı. imdi o adam-
lar da eskisi gibi korkutmuyordu. i eyi bir kez da-
ha koklayınca, mücadele gücü sıfıra indi.

Biraz sonra kendine geldi inde, yürüyor, daha
do rusu birisi onu zorla yürütmeye çalı ıyordu. Ba-
cıkları kütük gibiydi. Beyni zonkluyordu. Fakat Gro-
ver bir koluna, Hunter da öbür koluna girmiş , onu
diskote inin dumanlı salonundan dı arı çı-
karıyordu.

Hunter'in kapıdaki adcıma, «Arkada ımız içkiyi
çok fazla **kaçırdı,**» dedi ini duydu. Uzaktan uza a
bir kakhaha çınladı kulaklarında. Thomas konu mak
istedi, ancak a zından hırıltıdan ba ka bir ses çık-
madı. Sonra yine kakhahalar duydu. Bir arabaya bin-
dirdiler onu. Artık gözleri kararmı tı. Son anda, öl-
mek buysa, diye **geçirdi** içinden, korktu um kadar
zor **değilmiş...**

Y R M SEK Z

Sesler... Uzaktan gelen, giderek yükselen ses-
ler...

Thomas yata ın içinde yana döndü, artık yava
yava kendine geliyordu. Gözlerini tavana dikti, gör-
düğü **düklerinden** bir ey anlamamı tı. Kapalı pancUrla

rın arasından içeri güne ı nlarının sızdı nı fark-etti, sonra da pencerenin ötesinde bir a acın dalla-rını görür gibi' oldu.

Genç adam yata n içinde oturdu, hâlâ kulak-larına sesler geliyordu. Yandaki odada konu an er-keklerin sesleriydi... İngiliz ivesiyle konuşanların... İçlerinde bir de Amerikan ivesiyle konu an vardı. Birden ba ı dönmeye ba ladı, akakları çatlayacak gibi a rıyor, beyni zonkluyordu. Ba nı tekrar yastı a bırakıp dü ünmeye ba ladı.

Neredeydi? Kafasının pek iyi çalı madı nı bili-yordu. Ama neredeydi?

Sonra gerçe in farkına vardı. Burada gördü ü her ey ona yabancı gelmi ti, çünkü daha önce bu odaya hiç gelmemi ti.

Yürüyecek gücü kendinde buluncaya kadar yat-tı ı yerden kıpırdamadı. Yan odada konu ulanları anlatamıyordu. Ama biraz kendini toparlar da pen-cerenin önüne kadar gidebilirse, hiç de ilse bulun-du u yerin neresi oldu unu anlardı.

Aya a kalkmaya çalı tı.

öyle bir sendeledi, sonra bir adım attı.

Ba ı dönüyordu, oldu u yerde sallandı. Bir o yana bir bu yana sallanırken, karyolanın demirine tutundu. Dengesini kaybetmi ti, boylu boyunca ye-re yuvarlandı. Bu sırada bir sandalyeye çarpıp onu da yere devirdi.

Sesleri kesildi. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Hunter o kocaman tekerlek suratıyla durmu , Thomas'a bakıyordu. Sonra ba nı geri çevirip arka-sında duran adama, «Beyefendi ayılmış,» dedi.

Thomas bir eyler söylemek istedi ama hâlâ kendini toparlayamamıştı. Sonra ayak sesleri duy-du. Üç ki i kapıdan ona yakla ıyordu. Birincisi Hun-

ise ikinci adamdı.

Üçüncüyse daha ya lıca biriydi.

Thomas **bulanık** görüyordu. Gözlerini iyice kısıp üçüncü adama dikkatle **baktı**. Birden aklına gelen onu heyecanlandırıverdi. Bu adam Arthur Sandler olabilirdi. Gerçekten ya lıca bir adamdı. Uzun boylu, ince yapılı ve kibar tavırlı. Koyu renk, ık bir elbise giymi ti. Hunter ve Grover'i geride bırakıp Thomas'ın kar ısına geçti.

Thomas adamın yüzünü iyice görmeye çalıştı. Hiç de yabancı de ildi bu yüz. Onu daha önce görmüştü.

Thomas sonunda, «**Whiteside,**» diye mırıldandı tekrar yüzükoyun yere kapanıverdi.

Whiteside sanki bir soruyu **yanıtlıyormuş** gibi dü ünceli dü ünceli, «**Evet,**» dedi. «Ta kendisi...» Sonra Hunter ile Grover'a döndü. «Yahu ayıltın u nu... Bana '**Amerika'ya hoşgeldin**' bile diyemedi.»

Thomas yine yakla an ayak sesleri duydu, sonra gövdesini kavrayan ellerin temasını hissetti. Onu önce yerden kaldırıp oturmasına yardım ettiler, sonra da aya a kaldırdılar. İki adam, Thomas'ı soymaya **başlamış**, bu arada kendilerine karşı **direnmemesini öğütlemişlerdi**. Thomas, iç **çamaşırlarıyla** kalmı tı. Genç adamı ayıp olmasın diye çırılçıplak soydıkları belliydi. Sonra kolundan tutup yatak odasının yanındaki banyoya götürdüler. Bu arada Thomas pencereden dışarıyı göz atmaya fırsat bulmu tu. Bir sayfiye evindeydi ve vakit de ö leye yakla ıyor olmalıydı.

Hunter durumdan pek hoşlandı nı belli ederek, «Sabah banyonuz, **efendim,**» dedi. Sonra o kocaman elini uzatıp du nu önce so uk su muslu unu açtı.

Sonra Hunter ile Grover i i daha fazla uzatmadan Thomas'ı suya ittiler.

Kırk be dakika sonra, Thomas'ın kurulanıp temiz elbise giymesine izin verildi. Küçük köy evinin oturma odasında bir kanepeye yerle mi , ılık ve etkisiz kahvesini yudumluyordu.

Grover, Thomas'ın sa ındaydı. Hunter da solunda. kisi de oturuyorlardı. Whiteside, Thomas'ın karısındaki koltu a yerle mi ti.

Whiteside, «Duydu uma göre, orta ım Bay Hunter'la biraz güre denemesi yapmışsınız,» dedi. «Do rusu, sizi biraz ayıpladım.»

Thomas kahve fincanını masaya bıraktı; kahveye ne karı tırıldı nı merak ediyordu.

«Neredeyim ben?»

Whiteside «Güvencedesiniz,» dedi. «Bundan eolabilirsiniz.»

Thomas'ın bakı ları önce Grover'a, sonra da Hunter'a yöneldi. «Güvencede miyim? Bu canavar yanımda dururken güvencenin sözü olur mu?»

Hunter yüzünü buru turdu.

Whiteside, «Bay Hunter bir nezaket ve incelik örneğidir,» dedi. «Onun sizi buraya getirirken zor kullanmasının tek nedeni de sizin onu böyle davranmaya zorlamanız... Öyle de il mi?»

Hunter sakın sakın ba nı salladı.

hafifçe gülümsedi. «Sizi pes ettirmesine de pek a madım. Bay Hunter eskiden beri spora meraklıdır. 1952 yılında da bir takımında orta açık oynamı tı. Arsenal'da mı, yoksa Sunderland'de mi oynadın?»

memnuniyetini gizlemeden, «Southamp

dedi. Whiteside, «Bu üç takımın da birbirinden kalır yeri yok **bence,**» diye konu tu.

Grover, «Belki de savunma hattına geçmesi daha iyi olurdu,» dedi. «Örne in, **Newcastle** takımında. Ya da belki **Leeds United'da.**»

Hunter öfkeli öfkeli bakarken, Grover gülmeye başladı. Thomas a kınlıkla karı ık bir öfke içinde, «Tanrı a kına siz neler diyorsunuz?» diye araya girdi.

Üç adam da Thomas'ın artık iyice kendine geldi ini sezdikleri için sus pus olmu lardı.

Whiteside, «Bizim deyimlerimizden bîr ey anlamıyorsun, öyle mi?» diye sordu.

«Anlamıyorum ya...»

«Aslında senin burada bulunmanın nedeni de bu. Deyimler.»

«Deyimler mi?»

Whiteside, «Çöp toplamak,» dedi. «Bu sözlerin anlamı dı ında onunla ilgili her eyi biliyorsun.»

Thomas üç erke i de teker teker süzdü.

Hunter, «A babana ne buyrulur?» dedi. «Eğitim çavı u...» Sesinde dü manca bir ifade vardı.

Thomas adamlara bu kez ku kulu ku kulu baktı. Sakin 'birsesle, «Sizin neden sözettiğinizi bile bilmiyorum.»

Whiteside bu kez gayet alçak bir sesle, «O hal dedi. «Artık her eyi ö renmenin zamanı geldi.» Grover'a döndü. «Bay Grover, lütfen, 1938 yılına dönelim. Çöp toplamaya kesin olarak ne zaman başlamı tınız?»

Grover, «O yıl,» dedi.

«Belkide dostumuza biraz da ayrıntılardan sözederseniz iyi olacak. Ona olup bitenleri anlatıverin.»

Grover a kın bir ifadeyle Thomas'a baktı. «Bu öyküyü biliyorsun demek?»

«Sizlerle ilgili herhangi bir gerçe i nereden ö -
renebilirdim?» Grover yine Amerikan ivesiyle ko-
nu tu. «Senin ihtiyar peder a zını pek sıkı tutmu
olmalı.»

«Çöp toplamak ne anlama geliyor?»

Grover, «İşe yaramayan öteberinin toplanıp yok
edilmesi. İnsan çöpü ama. Anladın mı?»

«Yoo, pek anlayamadım.»

Whiteside kibar bir tonla, «Ba ından ba laya
lım,» dedi. «Kısa, özlü olarak ama ba langincından
anlat...»

Hunter arkasına yaslanıp kollarını gö sünde
kavu turdu. Bir Thomas'a, bir Grover'a bakıyordu.

Grover, «1938 ve 1939 yıllarında yasalarla biraz
ba ım derde girmişti,» dedi. «Basit işler... Çekler...
Banka defterleri, bunlara benzer ufak tefek, ey-
ler...»

«Bay Grover bir kalpazandı, Bay Daniels. Hem
de çok usta bir kalpazan... Bunu biliyorsun.»

Grover, «Övünmekten pek ho lanmam ama...»
diye söze ba ladı.

atıldı. «Ama bir imzayı bir kez gördü
mü, onu hemen kusursuzca taklit edebilir. Bir bakı-
ma yetenekli bir sanatçı sayılır.»

Thomas, «Onun i ledi i suçları biliyorum,» de-
di. «Bunun çöplerle ne ilgisi var?»

«Çöp toplama... 1940 yılında ba ım derde gir-
mi ti. Yaptı ım küçük bir sanat eseri yüzünden A
hükümetiyle ba ım adamakıllı derde girmi -
ti.»

«Yine sahtekârlık m.»

Grover saf saf, «Bazı imzaları taklit ettim,» de

di. «Hazine Bakanlı ına ait bazı faturalarda de i ik-
lik yapıyordum. mızalar mükemmeldi. Fakat yanlış
imza atmam beni ele verdi.»

«Bunun Sandler ile ne ilgisi vardı?»

Grover gülümseyerek, «**Aferin,**» diye genç ada-
mı kutladı. «Bunu hemen tahmin ettiniz.» Sözlerine
ara verip yan gözle **Whiteside'a** baktı, «Ben sahte-
kârdım ama kalpazanlıktan **anlamıyordum...** Oyma-
cılı ı bilmezdim. Bu açıklama yeterli mi? Bence ye-
terli olmalı.»

Thomas so uk bakı larla Grover'i süzdü. «Ama
Sandler oymacılıktan anlıyordu, de il mi?»

«Anlamak da söz mi? Bu sanatta ondan daha
iyisi yoktu diyebilirim. Eline gerekli araç ve gereç-
leri verirsen, sana **Kleopatra'nın** i nesinin bir e ini
yapabilirdi. **Oyle** ki, gerçe iyle sahtesini birbirinden
dünyada ayırt edemezdin.»

«Demek, siz onun orta ıydınız. Bunu da bili-
yorum. Eee, sonra?»

Grover gülümsedi. «Çöp toplamaya gelelim...
Hükümet hazine faturalarında imza sahtekârlı ı yap-
tı im için beni tutukladı. Bu i i üzerime yıkmaya
hazırdılar. En azından yirmi yıl kodeste ka-
laca ımı dü ünüyordum. Fakat daha sonra bana bir
pazarlık teklifinde bulundular... Sigara içmemde bir
sakınca var mı?»

Grover cebinden bir paket sigara çıkardı. Hiç
kimse onun bu istedi ine kar ı çıkmaya niyetli de-
ğildi.

«Hükümet bana, ülkede ve dı arda pek çok çöp
bulundu unu söyledi. **İtalyan** asıllı oldu umu ve mü-
kemmel **İtalyanca** konu tu umu biliyorlardı. Bana
adam öldürme fikrini nasıl buldu umu **sordular...**»

«Kimi öldürecektiniz?»

«Onlar kimi öldürmemi isterse... **Hükûmetle** anla maya vardık. Dört görev verildi. Çöp toplama göreviydi bu. Amerikan hükûmeti aleyhine çalı an yabancı casuslardı kurbanlarım. Öyle diyorlardı. Eh, ben de herkes gibi vatanıma ba lıyım. Dahası, cezaevinden kurtulmamı sa layacaktı bu teklif. New York'ta bir cinayet... Güney **Philadelphia'da** bir ba kası... Üçüncüsü için de beni 1944 yılında **Calabria'ya** gönderdiler...»

Thomas dördüncü görevi merak etmi ti, **tam** bunu sormaya hazırlanırken, **Whiteside** konu tu. «İş-te çöp toplayıcının ne i yaptı nı ö renmi oldun.»

«Ama meselenin bundan ibaret oldu unu da sanmıyorum.»

gülümsedi. «Anlayı lı çocuksun. Ta-bii i bu kadarla bitmiyor. Sorun sadece dostum Bay Grover'la ilgili de ildi. Aynı zamanda i in içinde Art hur Sandler de vardı. Ve tabii...» **Whiteside** elini ile-ri do ru uzattı, aklından geçirdi i adı Thomas'ın **bul-**masını bekledi.

«Tabii bir de babam vardı.»

Hunter da, Grover da gülümsedi. **Whiteside** ar-kasına yaslandı, sonuçtan memnun kaldı ı belliydi.

Y R M DOKUZ

Whiteside imdi hızlı hızlı konu uyordu, **sanki** kaybedilen zamanı telafi etmek ister gibiydi. Gro-ver'in da pek çokları gibi **savaşa** katıldı nı belirtti.

Grover, **Calabria'da** bir Alman casusunu öldür-dükten sonra, gemi ve trenle **Cebelitarık'a** **gönde-**

rılmıştı. Orada Lester Gregory adında bir adamla temas kurmuştu. Gregory, İngiliz ordusunda yüzbaşıydı. Hitler, Cebelitarık'taki İngilizlere saldırarak, Franco'yu savaşa girmeye zorlamak istiyordu. Yüzbaşı Gregory'nin başka bir görevi daha vardı. Cebelitarık'taki en üst düzeydeki MI6 ajanlarından biriydi.

Gregory, Anglo Amerikan gizli haberalma raporlarından gerçek adı De Septio olan adamın işini ve görevini öğrenmişti. Londra'dan aldığı emir üzerine de Grover'a iş teklifinde bulunmuştu. Böylece Grover Amerikalı amirlerine haber vermeden İngilizlerin gizli haberalma örgütünde göreve başlamıştı.

Whiteside, «Tabii ona casus demek doğru olmazdı,» dedi. «Her yerde gözü ve kulağı olan adamdı demeliyiz. Müttefik Devletlerde görev aldığı için vatana ihanet etmiş de sayılmıyordu. Gördüğünü ya da duyduğunu ilginç olayları, üst makamlara bildirecekti. Görevi bu kadar basitti. Böylece Bay Grover Amerikalılar hesabına çöp toplarken, İngilizler hesabına da haber toplamaya başlamıştı. Onunla iş arkadaşı Arthur Sandler arasındaki paralelin farkındasın, değil mi?»

Thomas, «İkisi de casusluk için acemi eğitimini görmüşlerdi,» dedi.

«Evet. Acemi eğitimini sözcüklerini daha önce kim için kullandığını anımsıyor musun?»

Thomas'ın bu soruya yanıt vermesi bir saniye sürdü. Acemi eğitimini... Babasının göreviydi. Acemi taburunda çavuş. Her şey daha bundan beri böyle açık ve seçikti ki...

«Acemi yeti tiren çavuş deyimi, belirli bir adam türü için kullanılıyordu,» diye açıkladı. «Örneğin, senin baban gibi biri... Nedense, cephe- de savaşan askerlerin arasına girmek istemedi. Sa-

vaşa katılmaktan nasıl kurtuldu unu biliyor musun?»

Thomas, «Devam **edin,**» dedi.

«Acemi yeti tirerek. Ceza avukatı oldu u için suçlular arasında pek çok **tanıdığı** vardı. Arthur Sandler gibi suçlularla demek istedim. Aynı zamanda, **McFedries** adında önemli bir federal savcıcı da tanıyordu. Birini memnun etmek için öbürünü kullandı. Böylece kendi yakasını kurtarmı oldu. De Septio ve Sandler gibi, uzun süre cezaevinde yatması gereken ki ileri mü teri olarak kabul ediyordu. Sonra da onlara bir pazarlık öneriyor, bu adamları Amerikan casusu olarak yeti tiriyor, onların özel yeteneklerinden de yararlanmaya bakıyordu. Adamlara bir süre haberalma örgütünde çalışmayı göze **almaz** larsa, cezaevini boylayacaklarını açıklıyordu. Do rusu onlara fazla bir seçme hakkı da kalmıyordu. Suçlular cezaevinde yatmaktan, baban da askere gitmekten kurtuluyordu, hükümetiniz de yeni casuslar bulmu oluyordu.»

Thomas bu açıklamayı hiç sesini çıkarmadan dinlemi ti. «Zenger durumu biliyor muydu?» diye sordu.

Whiteside güldü. «O mendebur üçkâ itçi mi? Tabii. O da **aynı** i i yapıyordu ama baban **kadar** başarılı de ildi.»

Dört erkek de sıkıntılı bir sessizlik içinde bekliyordu. Üçü bir yanda, öbürü tek **başınaydı**. Hiçbirinin de konu maya niyeti yoktu. Thomas öbür **üç** adamı içinden tartmaya, onlara inanmamasını sağlayacak haklı bir neden bulmaya çalıştı. İşin kötüsü, anlatılanların hepsi de akla mantı a uygundu, **üstelik** birbiriyle **çalışmıyordu**.

Acaba öyle miydi?

Thomas sonunda, «**Size** bir soru sormama izin dedi.

«Sor bakalım.»

«Sizlerin gerçekte kimin nesi oldu unuzu merak etti imi söylersem ne dersiniz? Peter **Whiteside**'in gerçekte ölüp ölmedi ini sorarsam ne yaparsınız?»

Thomas'ın tam kar ısında oturan adam gülümsemi. «Bilmedi imiz birinin kafanı abuk sabuk **yalan**larla doldurdu unu söylerim. Belki de Caracas'tan kalkan bir uça ın dü mesiyle ilgili bir palavra attılar.»

Thomas birden budala yerine kondu unu anlayarak içinin bir tuhaf oldu unu hissetti. Ama onu budala yerine koyanın kim oldu unu henüz kestire **memişti**.

VWhiteside, Thomas'ın duyarlı noktasına parmak bastı ını farketmişti. «Tabii bütün bunları sana o sahtekâr kız anlattı, de il mi?» Thomas bu soruyu yanıtsız bırakınca, VWhiteside sözlerini sürdürdü. «George McAdam bir Çöl Faresi'ydi... Yani...»

«Bunun ne demek oldu unu biliyorum. O adamın ne yaptı ını da ö rendim.»

«Pekâlâ, George ile birlikte Caracas'ta küçük bir geziye çıkmı tık. Bir Avianca uça ıyla **Miami'ye** hareket edecektik. Ama son dakikada planımızı deği tirdik. Bizim açımızdan, çok isabetli bir karar olmu , de il mi? Bizi havaya **uçurduklarına** inanan dostları dü kırıklı ina u ratmanın da bir anlamı yoktu tabii. Avianca Havayollarında çalı anlara o uça ın yolcu listesine isimlerimizi yazdırmamız hiç de güç olmadı. Gerçekten çok basitti. George ile ben

yasal olarak ölmü tük. Venezuela'daki K-GB ajan-larını aptala döndürdük. Onun için küçük bir ku ge-
lir de kula ına benim öldü ümü fısıldarsa, ona sa-
kın inanma... »

Grover söze karı tı. «Kadının geçen gün benim evime gelmemesinin bir nedeni de buydu. Yalancı-
nın biri oldu unu yüzüne vururum, diye korkuyor-
du.»

«Buna neden inanayım? Belki de babasının or-
ta ı olan eski bir cezaevi kaçkınıyla kar ıla mak istemiyordu.» Thomas ka larını çattı. «Evet, buna ne dersiniz? De Septio yerine Grover adını ne za-
mandan beri kullanıyorsunuz?»

Grover gülümseyerek, «12 Kasım 1954 tarihinden dedi. «Arthur Sandler'in yerini alan adam Sek-
sen Dokuzuncu Caddede temizlendikten sonra. Bu-
nu bize hatırlattı ın için sana te ekkür borçluyuz.
Bu çok önemli.»

Whiteside bunun yirmi iki yıl önce de, imdi de aynı derecede önem ta ı dı ını belirtti. Sandler'in sava tan sonraki tutarsız davranı ları, batı yerine do uya gitmesi ve uzun bir süre sonra ülkeye dön-
mesi, Amerikan Gizli Haberalma Örgütündeki amir-
lerini ku kullandırmı tı. Zamanla da ku kuları art-
maya ba lamı tı. Sava tan sonra servetinin katmer-
lenmesi ve her gün daha çok para kazanması, kız karde inin köpe i Andy ve bir dolarlık banknotlara olan tutkusu da ayrıca merak konusu olmu tu.

Whiteside, «Sandler nasılsa bir Sovyet ajanı ol dedi. «Onun bunu ne zaman, nasıl ve kimin yardımıyla yaptı ını kimse bilmiyordu. Ancak Art hur Sandler'in çok a ır bir suç i ledi i kesin.»

Thomas, «Peki Sandler niçin tutuklanmadı?» diye sordu.

«Bu i ler, senin dü ündü ün kadar basit de il de ondan. Amerikan mahkemelerinin aradı ı somut suç belgelerini sa lamak olanaksızdı. Kadın ve erkek ajanların yaptıkları açıklamalardan ba ka bir kanıt yoktu, bu ajanların gerçek kimliklerinin de mahkemede açıklanması sakıncalıydı. Dahası, Arthur Sandler, kapanın elinde kalacaktı.»

«Ne demek bu?»

onu kalpazanlık suçundan yargılamak istiyorlardı. **Amerikalılarsa** casusluk iddiaları yüzünden pe ine dü mü lerdı. İki taraf da Arthur Sandler'in yargılanmasını de il, ölmesini ye liyordu. Bunlar yetmiyormu gibi, bir de Bay Grover'in durumunu hesaba katmak zorundaydık. Bay Grover yine tutuklanmıştı. Baban bu davayla da ilgilenecekti. **William Ward Daniels** ilgili ki ilere, Bay Grover'in sava yıllarında çöp toplayıcılı ı yaptı ını açıkladı. Ona üç görev verilmi , fakat dördüncüsüne neden se sıra gelmemi ti. Grover'a yeni bir kimlik verilmesi ko uluyla dördüncü görevin de Arthur Sandler olması kararla tırıldı.»

Grover söze karı tı. «Ben de bu pazarlı ı hemen onayladım. Bu i i kendi yardımcılarım ve bana özgü yöntemlerle bitirece imi söyledim.»

Thomas, «**Bildiğim 'kadarıyla üç katil varmış,**» dedi.

Whiteside a ır a ır, «ngilizlerin onayını ben a ve görev yerine getirilirken ben de olay ye dedi. «Her eyi gözlerimle görmek istiyordum. O zaman bile, imdiki orta ımla birlikteydim.» Ba ıyla Hunter'ı i aret etti. Adam da di lerini göstere göstere sırtıttı ve yumu ak bir sesle, «Herifin gövdesine tam on iki kur un mışladık,» diye açıkladı.

Thomas, «Ama yanlış adamı öldürdünüz,» dedi.

«Hata kimde?»

«Tabii sizlerde...»

Whiteside, «Yanılıyorsun,» dedi. «Ba langıçta bu öneriyi kim ortaya atmıştı? İki ülkenin gizli haberalma örgütlerine bu planı sunup onaylattıran kimdi? Onun kimliğini hatırlatmama gerek var mı?»

Thomas yine susuyordu. Adamın sözlerindeki ima onu dehşetten dondurmuydu.

Grover, «Sen babanla beraber verip hiç dert de ilmi?» diye sordu.

Whiteside, «Baban bile yanlış adamı öldürt dedi. «Arkadaşı ve müterisi olan Arthur Sand koruyordu. Bu işi öyle de iyi başarıyor ki, yirmi bir yıl süresince herkes Arthur Sandler'in ölümü olduğunu inanmıştı.»

Grover, «Sonra bir Hazine ajanı bir sabah kapıma geldi,» diye anlattı. «Nasıl da benim izimi bulmuştu. Bunlar sahteydiler ama do rusunu isterseniz, gerçek paradan ayırt etmek çok güçtü. Böylesine mükemmel sahte parayı sadece bir kişi yapabilir... Evet, sadece bir kişi...»

«Bunun üzerine Bay Grover, bana geldi,» diye sözlerini sürdürdü. «Eski adamlarımız yirmi yıl sonra tekrar işi yaptılar. Bay Grover bizi Arthur Sandler'in hâlâ ya adını inandırdı. Hiç de ilse, son olarak Arthur Sandler adıyla tanınan adamın sa olduğunu iyice aklımız yattı.»

Thomas, «Arthur Sandler'in nereye gittiğini bilen biri olmalı mutlaka,» dedi.

Whiteside «Elbette,» diye mırıldandı. «Dört olasılık söz konusuydu. Fakat Amerika'da sahte para görülmeye başlandıktan sonra bu dört olasılık da ortadan kalktı. Victoria Sandler aklını oynatmış olma

sına ra men bir eyler sezinlemi ti. Victoria Sand-
ler aklını oynatmı olmasına ra men bir eyler se
zinlemi ti. Kadın öldü. Baban bilebilirdi. O da öldü.
Dosyalarda, yani senin dosyalarında bazı ipuçları
bulunabilirdi. Hepsi yandı.»

«Bir vasiyetnamenin ortadan kaldırılması gibi
gerekçeleri aklından çıkar.» Bu sözleri söyleyen Gro
ver'di. «Sandler'in bugünkü kimli i... Dosyalarının
yanmasının nedeni buydu.»

«Dördüncü olasılık nedir?» diye sordu Thomas.
«Zenger mi?»

«Hayır. Onun Sandler'le olan ili kisi babaninki
kadar ileri bir düzeyde de ildi. Dördüncü olasılık da
u: Babanın ölümünden sonra o dosyaları gözden
geçiren kişi... Bu adam dosyaları incelerken bir ip
ucuna rastlamı olabilir.»

Thomas yumu ak bir sesle, «Yani ben miyim
dördüncü olasılık?» diye sordu.

Grover, «Seni de öldürmek istediler,» dedi. «Fa-
kat yine bir hata yapıldı. Mark Ryder adında zavallı
biri tam senin binadan çıkaca ın anda kapı önünde
ve sana benzemesinin cezasını hayatıyla ö-
dedi. Senin yerine onu öldürdüler.»

Thomas birkaç saniye hiç sesini çıkarmadan
kara kara dü ündü. Her ey mantı a gayet uygundu.
Anlatılanlar birbirini tutuyordu. Thomas babasının
ya adı ı sürece gerçek ki ili ini bir maske arkasın-
da gizledi ini sezmi ti. Babasını hem çok iyi tanı-
yordu, hem de hiç tanımamı tı. Tabii bu üç ki iye,
üç katile inanmak mümkünse...

Hunter pencerenin önündeydi. Grover parmak-
larını çıtlatıyordu. Whiteside ise hiç gözlerini kırp-
madan Thomas'a bakıyordu.

Thomas Daniels sonunda, «Beni kim öldürmek istemi olabilir?» diye sordu. «Bu olup bitenlerin hiçbirinden haberim yoktu ki.»

Whiteside, «Sen körsün,» dedi, «Seni kim mi öldürmek isteyebilir? Haftalardan beri izleniyorsun. Yani gerçekten bunun farkında olmadı mı iddia ediyorsun?»

Thomas, «Leslie,» diye mırıldandı.

Whiteside «Seni mikroskop altına sokup büyük bir dikkatle inceleyecekler,» dedi. «Seni her açıdan denetleyecekler. Neler bildi ini ve bu bildiklerini kimlere anlattı ini öğrenmek isteyecekler. Sonra da hiç beklemedi in bir anda ırrak...» Whiteside sözlerinin daha da etkili olması için ellerini çırpı. «Sonra da buyrun cenaze törenine. Bunu senin farkedemedi ine inanmıyorum.»

Thomas'ın beti benzi kül gibi olmu tu. Onun bu hali de Whiteside'in durumu anlamasına yetti. Hayır, Thomas hiçbir eyin farkında de ildi.

Whiteside nefret dolu bir sesle, «Kadınlar böyle oyunlarda çok ba arılı olurlar,» dedi. «Sanırım bu kadın da senin için öyle yumu acık, sıcacık bir yata tak hazırlıyordun Seni kendi tarafında tutmak için. Seni geceleri iyice yorup me gul ederek dü ünmeye ba lamayı engelleyecek. Seni bacaklarının arasına kıştırıp bir yere kıpırdatmadı ı sürece kafan da tatil yapacak... »

Thomas odadaki üç erke e baktı. Aya a kalkıp onlara bir güzel saldırmak, hepsinin suratlarını dağıtmak istiyordu. Bu adamların babası ve Leslie aleyhinde söyledikleri sözleri kar ılıksız bırakmamalıydı. Fakat onlara inanılmazlık etmek de öyle güçtü ki...

Grover. «Çok akıllı ve sevimli bir dilber bu,» de

di; «Belki yatakta çok iyidir. Yazık... Ama biz o küçük ku un boynunu koparaca ız.»

Thomas ona i kence çektiren Whiteside'a döndü. «Yalnız bir ey daha var...»

«Nedir o, anlat.»

«Sizi Londra'daki kilisenin avlusunda son görüşümde, bana bir teklifte bulunmuştunuz..»

Whiteside genç adama yaptı i teklifi unutmamı tı. Hafifçe gülümsedi. «Bir konu üzerinde iyice düşünmeni önermi tim.»

«Arthur Sandler'i yöneten ki iyi merak ediyordunuz. E er Arthur Sandler gerçekten bir casussa, emir aldı i birinin varolması gerekti ini belirtmi tiniz.»

haklısın. Arthur Sandler'in emir aldı i kimin kim oldu unu ben eskiden beri biliyordum. A sorun senin bunu bilip bilmedi indi. Ya da bu kişinin kimli ini saptamandı.»

Thomas so uk bir sesle, «Babam,» dedi.

Bu söz bo lukta asılı kalmı tı. Kimsenin sesi çıkmıyordu, Thomas kar ısındaki üç çift gözün onu, çeker gibi inceledi inin farkındaydı. Bu adamların ondan hep ku klandıklarını anlamı tı. Casus babanın o luna bildiklerinin ne kadarını aktardığını merak ediyor olmalıydılar.

Sonunda Whiteside sessizli i bozdu. «Hızdan kaybetti ini zekânla kazanıyorsun. Babanın Arthur Sandler'e emir verdi ini biliyoruz. Fakat kimin hesabına yapıyordu bunu?»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Demek istediğim u: Arthur Sandler'in sava yıl larında ve sava tan sonra Do u ve Batı hesabına iki taraflı, hatta üç taraflı casusluk yaptı inı biliyoruz.

Baban da gayet iyi kurulmu bir casusluk ebekesini yönetiyordu. Fakat onun da bu ebekeyi hangi ülke hesabına yönetti ini bilemiyoruz.»

Thomas yüzünü buru turdu. «Sandler'i eie geçir-mekten çok, ona emir veren ki inin kimler hesabına çalı tı inı merak ediyorsunuz. Sandler'i yakalarsanız, bu merakınızı kolayca giderebilirsiniz.»

Whiteside omuzlarını siikti. «Belki... Ama bu o-
dada bulunan biri zihinleri kurcalayan en önemli so-
ruyu yanıtlayabilir.»

Thomas, «Ben hiçbir ey bilmiyorum,» diye mırıl-
dandı.

Whiteside içini çekti. «Ne yazık ki, öyle. Fakat
öyle salim kafayla dü ünürsen belki bir ipucu bula-
bilirsin. Babanın u ya da bu nedenle söylemi oldu-
u herhangi bir söz, bizi sonuca götürebilir. Örne in,
Sandler'i kimin hesabına çalı tırdı inı ya da onu ki-
min hesabına gözetim altında tuttu unu açıklamı sa,
sorun kalmaz.» 'Düşünceli bir tavırla çenesini sıvaz-
ladı. «Babanın u casusluk ebekesini kim hesabına
yönetti ini ö renmek zorundasın. Bol evikler hesabı-
na mı, Kovboylar hesabına mı, yoksa İngilizler hesabı-
na mı? Bu üç ülkeden birini seçmek zorundasın, de-
likanlı.»

Thomas birkaç saniye Whiteside'in yüzüne a -
kın a kın baktı. « u anda bildiklerimden daha faz-
lasını nasıl ö renebilirim?»

«Çok basit... O kıza sor. Tabii seni öldürmeyi
başarmadan...»

OTUZ

Saat sabahın sekiz buçu u olmu tu. Gece sabahı kadar çai an Jacobus, hem yorgundu, hem de kaygılı... Bunca yıl Amerika Birle ik Devletleri'nde yaşadktan, iyi bir yerde, iyi bir i bulduktan sonra ve de bugüne dek planlarını büyük bir ba aıyla yürüttüne inandı ı bir sırada, aksilikler çıkmaya ba lamı ı tı.

Corescenau'yu polis çevirmi , arabanın bagajını incelemek istemi ti. Ertesi gece de, bir ba ka polis, Rota Film irketinin Varrick Caddesindeki binasının çevresinde dola mı tı.

Jacobus'a kırmızı ık verilmişti. Bundan sonra ye il ık yakılmadan, hiçbir i yapamayacaktı. Oturdu u dairenin kapısını anahtarıyla açtı. İçeri girer girmez kapıyı hızla kapadı. Rusça sunturlu bir küfür savurdu. Oysa Amerika Birle ik Devletleri'ne Jacobus göz hapsinde tutuldu unu anlamıştı.

Madeni yemek kutusunu koridorda bıraktıktan sonra, siyah beyaz kareli paltosunu portmantoya astı. Oturma odasına girince, oldu u yerde donup kaldı.

Bir ziyaretçisi vardı, üstelik hiç de istenmeyen bir Adam odanın solundaki koltu a yerle mişti. Jacobus'un onu hemen görmesine olanak yoktu.

Jacobus tekrar bir küfür savurdu. Yıllardır evin o kö esi hep aklına takılmı tı. imdi de endi esinde yerden gö e kadar haklı oldu unu görüyordu. Ziyaretçinin elinde küçük bir tabanca vardı, namlusunu

hemen Jacobus'un gö süne dayayıverdi.

«Merhaba, Serj. Lütfen, kıpırdama.»

Jacobus öfkeyle adama baktı. «Kimsiniz?» Benden ne istiyorsunuz? Param yok. E er soygun yapmayı amaçlıyorsanız...»

«Sakin ol. Kıpırdama. Do u Avrupalısın. Mutlaka klasik müzikten hoşlanıyorsundur.»

Eldivenli bir el koltu un yanındaki radyoya uzandı. Radyo açıldı , sesi adamakıllı yükseltildi. Çalınan müzik de aksi gibi çok gürültülü ve hareketli bir parçaydı.

«Ate Ku u suiti... Mükemmel. Bahse girerim, sen Sovyet bestecisi Stravinski'nin hayranlarından birisin. Onun Ate Ku u suitini de çok seviyor olmalısın.»

Jacobus davetsiz konu un niyetini a a ı yukarı anlamı tı. Ya amı boyunca bu tür i lerle geçimini sağlamı tı. Ve daima da elinde silah tutan adam olmu tu. Bu i lerin nasıl yapıldı nı çok iyi biliyordu. Gürültülü müzi in silah sesini bastırdı nıysa çoktan öğrenmi ti. Acaba besteci Stravinski bu gerçe i öğrenmi miydi? İşte Jacobus o anda bunu merak etti. Tetik çekilmeden geri gidip daireden dı arı fırlatabilecek miydi?

Radyoda çalınan parçada davullara ve zillere çok çabuk sıra geldi. Jacobus yıldırım hızıyla dönüp hole ko mak istedi, fakat o anda silahın da tetiği çekilmi ti.

Bir mermi Jacobus'un gö sünün tam ortasına isabet ederek gö üs kemi ini parçalayıp vücudunun üst kısmına ilerledi.

Bir saniyenin dörtte biri kadar bir süre sonra atılan ikinci kur un, adamın sol kaburgasına isabet etti, kalbinin sa karıncı nı parçaladı. Jacobus sadece

gö sünün ortasında dayanılmaz bir sancı duydu, vücuduna bir kama saplanmış gibiydi, yere dü ece ini sezmi ti.

Fakat bu dü ü ü sadece gövdesi hissetti, içinde ya ayan adam bir eyin „farkına varamadı. Adamın koca gövdesi duvara çarptıktan sonra bir masanın kapanıp kaldı.

Biraz sonra müzi in gürültüsü hafifledi, çalınan parça sona erince de radyo kapatıldı. Yere dü me- den son nefesini veren Jacobus hareketsizdi, deh- etten irile en gözleri açık kalmı ti.

Katil silahını dikkatle paltosunun cebine yerle - tirdi. Sonra masadan yere yuvarlanan cesedin bile- ini tutup nabzını dinledi. Nabız atmıyordu.

!*

sabahın dokuzunda çalmaya ba ladı. Thomas evinde tek ba ına oturmı , kara kara dü- şüncelere dalmıştı.

suçlamaları, önerileri ve imaları, sinirlerini adamakıllı bozmuştu. Bunlar Thomas'ın bildi ine inandı ı bir gerçe i zedeliyordu. O da ba- basının kişiliğiydi... VWilliam Ward Daniels'in gerçek bir vatansever oldu undan hiçbir zaman üphe et

Ama imdi her ey de i ivermi ti.

Thomas babası hakkında ortaya atılan iddialara inanmak istemiyordu. Ama yine de... Evet, yine de...

Bir ba ka açıdan incelendi inde, bir ba ka ık altında gözden geçirildi inde, VWilliam Ward Daniels bamba ka bir insan olarak kar ısına çıkabilirdi. Fa- kat Thomas her eye ra men bu iddiaların çok saç- ma oldu u kanısındaydı. VWhiteside gibi bir adama inanmalı mıydı? Hem bakalım, adının VWhiteside ol

du unu söyleyen adam gerçekten Whiteside miydi? Leslie de gerçekten Leslie miydi?

Telefonun zili üçüncü kez çaldı. Thomas telefonu açar açmaz Leslie'nin sesini tanıdı. Genç adamın hem zevkle, hem de endi eyle dinledi i bir sest i bu. Birbirine ters dü en güçlü duyguların etkisi altında kalıyordu, Leslie'nin sesini duyunca.

Thomas, «**iyi** ki, telefon **ettin**,» dedi. «Dün dava dosyasına senin do um kâ ıdınla, annenle babanın nikâh kâ ıtlarının fotokopilerini yerle tirdim. Böylece ilk adım atılmı oluyor.»

«Beni iyi dinle... Çok önemli...»

«Sesinden pek endi eli oldu un anla ılıyor.»

«Sadece endi eli de ilim, aynı zamanda korkuyorum da.»

«Ne oldu?»

«Peşime dü en adamlar belki de artık çok ya kınımdalar.»

Thomas'ın aklına Pennsylvania'daki adam geldi. u mavi arabadaki adam. **Grover**... Leslie bu adam-ları görmemi ti. Thomas genç kadının sözlerini biraz da ku kuyla dinliyordu.

«Peki, neden böyle birdenbire senin pe ine dü -tüler?»

«Bunun nedenleri var. Sana da açıklayabilirim. **İnan** bana, **Tom**, soraca ın her soruyu yanıtlayabilirim ama u anda olmaz.»

«Beni neden aradın?»

«Hemen evden çıkmanı istiyorum. Bu dakikadan tezi yok. Evi kapa, birkaç gün de geri dönmemeyi göze al.»

«Ne diyorsun?»

«Sen imdi beni dinle. Bir telefon kulübesinde Senin de, benim de fazla zamanımız yok.»

«Konu maya devam et.»

«Apartmandan çık, seni kimsenin görmemesini sa la. Daha önce hiç gitmedi in, seni kimsenin aramayı akıl edemeyece i yerlerde dola . Sonra da bu gece benimle buluşman gerekiyor.»

«Nerede buluşacakız?»

«Neresi olursa... Ama buluşacakımız yer ıssız olmalı. Gece yarısından sonra kentin en ıssız yeri neresidir?»

Thomas aka yapmak amacıyla, «Herhalde sabahın dörtünde Centrai Park kentin en ıssız yeridir,» dedi.

«Mükemmel.»

«Ne dedin?»

«Mükemmel dedim. Parkın neresinde buluşalım?»

«Ciddi olamazsın.»

«Hadi, uzatma, fazla zamanım yok. Parkın neresinde buluşacakız?» Leslie'nin ses tonu çok endişeliydi. Ayrıca trafiğin gürültüsü de telefonda duyuluyordu. Demek gerçekten bir telefon kulübesindeydi Leslie.

«Büyük Çimenlik nerede biliyor musun?»

«Bilmesem de bulabilirim.»

«Seksen Üçüncü Caddeyle Seksen Dördüncü Cadde arasındaki bölüm. Ben orada beklerim.»

Leslie, «Ben de gelip seni orada bulacağım,» dedi. «Söylediğim gibi, hemen apartmandan çık. Geri dönmemeyi hesaba katmayı da unutma. Bu gece benimle buluşmadan önce hiç kimsenin seni görmesine fırsat verme.»

«Biraz daha açık konu amaz mısın?»

«Ben senin hayatından söz ediyorum. Ya bana»

inanırsın ya da öldürölme tehlikesini göze alırsın.
sana bırakıyorum, Thomas. Bana ister güven,
ister güvenme. Sana bu kadarını söyleyebilirim.»

«Ama...»

«Telefonu kapamak zorundayım.»

Thomas telefonun kar ı taraftan kapatıldı ını duydu; çok a ırmı tı, öyle ki, aygıtı bir türlü elinden bırakamıyordu. Leslie'ye ya güvenecekti ya da «güvenemeyecekti... Acaba Leslie gerçekten onun hayatını kurtarmaya mı çalış ıyordu, yoksa **Manhattan'** ır ıssız bir kö esine götürüp Mark Ryder gibi faili meçhul bir cinayete kurban gitmesini mi sa layacaktı?

Thomas evine öyle bir göz gezdirdikten sonra kararını verdi.

Shassad holde durmu cesede bakıyordu. Adli tıptan gelen bir foto rafçı, kamerasını hazırlayıp cesedin iki foto rafını çekti, sonra yerini **değıştirdi**, de i ik bir açıdan iki üç foto raf daha çekti.

Detektif Jack Grimaldi, Jacobus'un cesedinin ba nda durmu , Shassad'a bakıyordu. «**Çuvalladık**,» dedi

Shassad detektife öfkeyle baktı. «Gerçekten bu i de **çuvalladınız**... Sözümona adamı yirmi dört saat göz hapsinde tutacaksınız. Herif burnunuzun dibinde öldürüldü. Kuzum siz ne i yaparsınız? Mesle iniz de tektiflik mi, yoksa izcilik mi?»

Grimaldi utancından, sıkıntısından girecek delik arar gibiydi. Hiç sesini **çıkarmadı**. Ekip arkada ı detektif Ed **Blocker** da susmayı ye ledi.

Patrick Hearn, Shassad'ın bulundu u yere gel

di. Onun arkasında da soru turma ekibinden gelen detektifler, parmak izlerini belirlemek için cinayet yerine toz ekmeye başlamışlardı.

Shassad, «Arka tarafta bir şey bulabilmişler mi?» diye sordu.

«Bazı parmak izleri var ama bunlar belki de öldürülen adama ait.»

Shassad nefret dolu bakışlarla Grimaldi'yi süzdü. «Pekâlâ... bana her şeyi benden anlatın. Hiçbir ayrıntıyı unutmadan, ne biliyorsanız hepsini anlatın.»

Grimaldi derin bir soluk aldı. Sonra büyük bir dikkatle o gün olup bitenleri anlatmaya koyuldu.

Grimaldi ile Blocker on iki saatlik nöbeti öbür arkadaşlarından devralmışlardı. Nöbet sabahın altısında Otuzuncu Cadde ve Central Park'ta başlamıştı. Grimaldi ile Blocker o sabah saat sekizde eve dönen Jacobus'u izlemişlerdi. Jacobus Ski katlı apartmanın kapısından içeri girmiş ve gözden kaybolmuştu.

Jacobus'un/katili dışında, adamı sağ gören son iki kişi Grimaldi'yle arkadaş olmuştu. Ama belki kağıda görmüşlerdi.

Grimaldi, «Arabayı bir sokak ötede park etmiştik,» dedi. «Evi oradan gözetliyorduk. Be dakika kadar sonra Ed Blocker arka tarafa gitti.»

«Neyin arka tarafına?»

Bu soruyu Detektif Blocker yanıtladı. «Bu sıradaki evlerin arkasında büyücek bir avlu var. Yan sokaktan orası görülüyor. Ben de o sokakta biraz gezindim. O sırada bir kız gördüm.»

«Kız mı gördün?»

V

Blocker, «Evet, efendim,» dedi. «Sanırım o kızdı.»

Shassad detektife so uk so uk baktı. 'Hangi kız?'

«O gece izledi imiz kız. Hokey maçındaki ve ga gözden kaybetti imiz kız yani.»

Shassad, «O kız hangi cehennemdeymiş?» diye sordu.

Blocker, «Ed Jacobus'un oturdu u apartmanın arka merdivenlerinden inip soka a çıktı,» dedi. «O binaların birer de arka kapıları var.»

«Ee?»

«Kız soka a çıkınca, çevresine bakındı. Ben de ondan üç dört metre uzaktaydım. Dönüp beni görünce hemen ters yönde yürümeye başladı.»

Shassad, «Üzerinde polis oldu unu belirleyen bir i aret var mıydı?» diye sordu.

Blocker önüne baktı, sözlerini sürdürmek için bekler gibiydi.

«Eee? Sonra neler oldu?»

«Kızı izlemeye çalı tım. Fakat orada bir demir parmaklı ı a mam gerekiyordu. Kız da benim demir parmaklı ın üzerinden atlamaya çalı tı ımı gördü. İşte o zaman tela lanıp kaçmaya başladı.»

«Peki, nereye gitti?»

«Bilmiyorum. Belki de bir dükkâna girip benim gözden kaybolmamı bekledi. Bir an için onun mavi bir arabaya bindi ini gördüm.»

«Arabanın plaka numarasını alabildin mi?»

«Bu eyaletin plakasını ta ımıyordu. Sadece bu kadarını biliyorum.»

Shassad içini çekti. «Do rusu harika... e neden cop ve köpekle gelmedi ini söyler misin?»

Grimaldi, «Kız bu i lerin ustası,» dedi. «zini kaybettirmesi bunu gösteriygr.»

Blocker söze karı tı. «Yolun sonuna kadar ko - tum. Her tarafa baktım. Kızın izine rastlayamadım.

Onu gören de olmamı tı. Sonra **Jack'in** yanına döndüm. Kız onun yanından da geçmemi .»

Shassad sıkıntı içinde bu açıklamaları dinledi. «Haklısın... Tam çuvalımı sınız.»

Grimaldi yine, «Bu kız çok usta,» dedi. «De i ik kaçma yollarını önceden planlamı olmalı.»

«İşin kötüsü, sizler de sözümüne usta sayılıyor-sunuz, beyler.»

Hearn daha sonra Grimaldi ile Blocker'in on iki saat süreyle nöbet tuttuklarını anlattı. Ak am hava kararırken, Jacobus gece vardiyasına gitmek için evinden çıkmamı tı. Gündüz çalı an ekibin müdürü, Jacobus'a telefon etmi fakat telefonu açan olmamıştı. Daha sonra Jacobus'un oturdu u evin sahibine telefon edilmi ti. Adam binanın alt katında Oturuyordu. Ev sahibi üst kata çıkıp Jacobus'un kapısını çalmayı kabul etmi ti. Fakat kapı açılmamı tı. Ev sahibi kapıyı açıp da içeriye bir göz atınca, holün ı ının yandı ını farketmişti. Jacobus'un cesedi de kar ıdan görülüyormuş...»

Shassad, «**Harika,**» diye homurdandı. Ba ı çat layacakmış gibi a rıyordu. Ryder Daniels bilmece-sini Jacobus'un yardımıyla çözebilece ine inanmı tı. Ama imdi bu umut da suya dü mü tü.

Shassad saatine baktı. Altıyı yirmi geçiyordu. Hearn'e döndü. « imdi ne yapaca ımızı biliyor musun?»

«Tabii Thomas Daniels'in pe ine dü ece iz.»

«Çok do ru. O kız bizim için bir numaralı sanık adayı. Thomas kızın yerini biliyor. Hiç de ilse, kimin nesi oldu undan haberi vardır. Bu adamın bilgisinden yararlanabiliriz. Onu hemen bulalım.»

Grimaldi amirine baktı. «**Şey**, bizim de...»

«Siz ikiniz ubeye dönün. Thomas Daniels'i biz bulaca ız.»

Hearn, «Tabii **becerebilirsek**,» dedi. «Shassad arkada ına, bu sözlerle ne demek istedi ini anlamamı gibi baktı. Hearn, «Thomas'ın evde olaca ını pek **sanmıyorum**,» dedi.

Shassad ile Hearn otuz be dakika sonra Thomas Daniels'in evinin kapısını çaldılar. Tahmin ettikleri gibi, kapıyı açan olmadı.

Thomas Daniels için bir tek seçenek vardı. **Çil**ginlik da olsa, hayatını tehlikeye atmı da olsa. kötü bir yargı da sayılsa ya da sadece merak u runa da olsa, Leslie **McAdam**'la bulu maya karar vermişti. Duygusal ve mesleki açıdan bu i e **adamakılı** bulamı tı. Genç adam sadece ve sadece gerçekleri öğrenmek **istiyordu**. Oyuncuların ve ba lı oldukları takımların gerçek kimliklerinin **belirlenmesiydi** tek iste i. Bunu sa lamanın da bir tek yolu vardı. Bir punda getirip Leslie'yi Whiteside ile yüzle tirmek. kisinin de birbirlerinin gerçek kimliklerini açıklamaya zorlanmaları gerekiyordu. Bu, Thomas'ın en ilginç macerası olacaktı. **O** kadından uzak mı dursaydı? Bunu yapamazdı. Ona son bir kez güvenmeli miydi? Bakı çaresi yoktu. Leslie'nin uyarısını kabullenip bir süre evinden uzak mı duracaktı? Evet... Thomas bunu da yapacaktı.

Thomas genç kadının telefonundan hemen sonra, apar topar bir **valize** üç be parça giysi tıktı. Çantayı kapının yanına koydu. Sonra da Central **Park**'ta ne gibi tehlikelerle kar ıla ca ını hesaplamaya

çalıştı. Silah kullanmasını bilmiyordu. Kendini savunması için de bir e itim görmemi ti.

Belki yaptı ı budalalıktı, ama evden çıkmadan önce mutfak ın dolabından büyücek bir et bıcağı aldı. Budalalık etti ini dü üne dü üne bıça ı ince bir bezle sarıp pantolonunun cebine yerle tirdi. Sonra evden ayrıldı.

nsan hazırlıklı olmazsa, **Manhattan**'da vakit öldürmek, çok güç olur, hele buz gibi so uk bir havada.

Thomas valizini Grand Central **Istasyonunda** e bıraktı. Sonra neler yapabilece ini dü ündü. Vakit öldür ama hiç kimsenin seni bulamayaca ı bir yere gitmek ko uluyla... Daha önce hiç gitmedi in yerlerde dola ...

Leslie, «Senin hayatın söz **konusu**,» demi ti. «Bana güven.»

Thomas kitaplı ın okuma salonunu dü ündü. Ne zaman olsa, orada bir süre oyalanabilirdi. Fakat bu kitaplı a o kadar çok gitmi ti ki... Bir ba ka kitaplık... Kentin do usunda, a a ı kesimdeki bir kitaplı a gitti. Ö leye kadar orada vakit öldürdü. Ö le yeme ini de yakındaki sütlü yiyecekler satan büfeden yedi.

Ö leden sonra bir sinemaya gitmeyi dü ündü. Fakat özellikle görmek isteyece i bir filmi seçmedi. Kentin yukarı batı kesiminde, ikinci sınıf filmler gösteren bir sinemada karar kıldı. Oradan çıkınca, birkaç sokak ötedeki ba ka bir sinemaya girdi. Salonda üzerine bir a ırlık çöktü, uyumamak için büyük çaba harcadı.

Sonra ak am oldu. Bir saat kentte dola tı. Sonra **Broadway'deki** kafeteryalardan birinde ak am yeme ini yedi. Tekrar bir sinemaya girdi.

Yorgundu, endi e içindeydi, yaptıklarının gerçek-
ten gerekli olup olmadığından da pek emin de ildi
artık. Bu ruh hali içinde, saat dokuz **buçukta**, Do u
Kırkinci Caddede bir sinemada buldu kendini. Neden
saklanıyordu? Kimden kaçıyordu? Bu soruları **yanıt-**
layamamıştı. Onünde daha altı saati vardı. Uykusu
gelmi , giderek de üzerine bir a ırlık çöküyordu.

Kararını verdi. Evinin bulundu u semte dönecek,
gizlice apartmanına girmeyi deneyecekti. Sonra da
ı ıkları yakmadan, birkaç saat kestirecek ve önceden
kararla tırılan saatte parka gidecekti.

Yetmi Yedinci Caddeye giden bir yeraltı tre-
nine bindi. Sonra Birinci Caddeye kadar yürüdü. On-
turdu u blok apartmana do u kesiminden yakla tı.
Her zaman tam ters yönden gelirdi evine. Bütün bun-
lara, babasının sava yıllarındaki marifetlerinin ne-
den oldu unu dü ündü. So uk bir kı gecesi, Man-
hattan sokaklarında dola masını da yirmi otuz yıl
olaylara borçluydu.

İkinci Bulvara gelmeden, Thomas duraladı. A-
partmanın hemen biraz ilersinde, kaldırımın kenar-
ında bir araba duruyordu. Arabanın içindeki iki er-
kek onun apartmanını gözetliyorlardı.

Adamlardan biri Thomas'ın bulundu u yana ba-
kınca, genç adam hemen arkasına döndü, hızlı hızlı
yürümeye ba ladı. Ko mamak için kendini güç tutu-
yordu.

Hızlı yoluna devam edip Birinci Bulvara u
la 'tı. Sonra endi eli endi eli çevresine bakındı. E er
pe ine dü enler, kendisini **farketmiş** olsalardı, çevre
onu arayanlarla **dolu** olurdu.

Thomas bir taksi gevirdi. Do u Ellinci Caddede
bir adres verdi. Andrea Parker'in oturdu u semtti
Neden olmasın? Sokaklarda dola ması tehlikeliy

di. Taksinin arla **camından** caddeyi gözlüyordu ama taksiyi **izleyen** bir arabanın olmadığından emindi. **Çinde** bir önsezi **ona** izlendi ini yineliyordu ama bu meçhul ki iler ortada yoktu.

Arthur Sandler mi? Yasal olarak öldü ü sanılan bir ihtiyardan bu derece korkmanın anlamı var mıydı?

Taksi Thomas'ı soka ın kö esinde bıraktı. Andrea biraz ilerdeki yeni bir apartmanın on ikinci katında oturuyordu. Thomas **hemen** oracıktaki telefon kulübesine girip Andrea'nın numarasını **cevirdi**. Telefonu Andrea açmı tı.

«Sana gelmem gerekiyor, **Andrea,**» dedi.

«**Tom?**» diye fısıldadı Andrea.

«Evet, benim. Apartmanın önünden telefon ediyorum. Yukarı çıkıp seni görmem gerekiyor. Hemen imdi.»

Andrea güldü. «**Yo hayır,**» dedi. « imdi olmaz.»

«Andrea, yalvarırım... Ne olursun, gelmeme **izin ver.**»

«Vakit çok geç oldu.»

Thomas çevresine bakındı, görünürde tanıdık bir yoktu. Telefon ba ında bir dakika daha kaldı, kandırmak için ne kadar dil döktüyse de genç kadını bir türlü razı edemedi.

Thomas sonunda, «**Bak,**» dedi. «Sen durumumu anlamıyorsun. Bu i ölüm kalım meselesi. Beni **izleyen** birileri var. Sokaklarda dola mam çok tehlikeli. saat bir kö eye kıvrılıp bekleyeyim, sonra tekrar dı arı çıkarım.»

Thomas genç kadının telefonun a ızlı ını eliyle kapattığını farkettiler, evde ba ka biri vardı ve Andrea onunla **konusuyordu**.

«Thomas, lütfen beni anlamaya çalış,» dedi.

«Bir konu un var, de il mi?»

«Evet.»

«Benim için önemi yok.»

«Ama öbür konu um böyle dü ünüyor.»

«İhtiyar rakibim Augie de il mi ziyaretçi bey?»

«Haksızlık ediyorsun...» Demek, genç kadının ziyaretçisi Augie Reid'di.

«Sandler i inin en ilginç geli mesine tanık ola caksın. Yukarı çıkıp evine girmeme izin vermezsen, hiçbir ey ö renemeyeceksin.»

Andrea hemen kar ılık vermedi. Besbelli karar vermekte güçlük çekiyor olmalıydı. Andrea sonunda, «Thomas,» diye söze ba ladı. «Ben...»

« ey, seninle ba ka bir anla ma yapalım. Ben apartmanın kapıcısına, seninle görüşmek istedi imi söyleyeyim. O da sana telefon edip beni evine alıp almayacağını soracaktır. Sen adama beni yukarı yollamasını söyle. Korkma, senin evine gelmem. Terasa çıkar, orada beklerim. Sokaklarda dola mak istemiyorum.»

Telefonun öbür ucunda yine bir sessizlik oldu.

«Lütfen, ba ka bozuk param yok. Telefonu kapamak zorundayım. Kararını ver artık.»

«Pekâlâ. Ama dairemin kapısına yakla ırsan, polise haber veririm.»

Thomas içinden polis ha, diye dü ündü. Aman ne güzel...

«Anla tık.»

Thomas telefonu kapayıp arkasına döndü. Birden oldu u yerde donup kaldı. Kulübenin kapısında duran iki ki i yolunu kesmi ti. Korkudan yüre i a zına geldi.

Nasıl be denli dikkatsiz davranmı tı? Adamların cnu böyle kısıvrak yakalamalarına nasıl fırsat vermi ti?

Adamlardan iriyarı olanı, «Kiminle konu uyordu Bay Daniels?» dedi.

Ufak tefek, esmerce olanı, «Belki de bir hanımla görüşüyordunuz,» diye ekledi.

Thomas'ın yolunu kesenler Hearn ile **Shassad'dı**.

Thomas, «Lütfen, izin verin de geçeyim,» dedi.

Hearn hemen kolunu kaldırıp Thomas'ın yolunu kesti. «Üzgünüz ama izin veremeyiz. Sizinle görüşmemiz gerekiyor.»

«Yarın konu sak...»

«Neden imdi konu mayalım?»

Thomas ka larını çatıp Shassad'a baktı. «Benim bir avukat oldu umu unutuyorsunuz. Haklarımı çok iyi biliyorum. E er elinizde özel bir izin kâ ıdı yoksa...»

«Kapıcı dostun Jacobus bu sabah öldürüldü.» Bu sözleri söyleyen Hearn'dü. «Belki haberin yoktur, diye dü ündük. Ayrıca senin kız arkadaşın, u hokey meraklısı kız da Jacobus'un evinden çıkarken görülmü . Onun kim oldu unu biliyorsun. Hatta şimdi nerede oldu undan da haberin vardır. Bu da seni önemli bir tanık saymamıza yetiyor. Tabii suç orta ı de ilsen...»

Thomas adamların yüzlerini inceledi. Bir yandan da Leslie'nin hiç kimseyle konu maması konusunda yaptığı ı uyarıyı anımsamı tı. Genç kadın kimseye güvenmemesini ö ütleme ti. Sadece ona güvenecekti, son bir kez daha...

Thomas, «Size inanmıyorum,» dedi.

«Cesedi görmek ister misin? Jacobus u anda

adli tıbbın morgunda olmalı. Seni oraya götüreceğiz.»

«Özür dilerim ama ben gitmiyorum.»

Shassad sırıttı. «Bal gibi gidiyorsun. Tabii az önce konu tu un kız arkadaşın da ilse... E er bizi kütü-
Ök hanıma götürürsen, çok seviniriz.»

Thomas tekrar iki adama baktı. Onları yatı tırmak için, «Pekâlâ,» dedi. Adamlar biraz ge er gibi oldular ve Thomas da ok gibi fırladı.

Buna bir yarı denemezdi.

Thomas be altı metre ko amadan, Shassad onu ceketinin yakasından kavradı. Hearn de kolunu tuttu. Sonra genç adamı duvara dayayıp üstünü aramaya başladılar. Bıça ı buldular.

Hearn bıça ı çıkarıp arkadaşına verirken, Shassad, «Bunu neden yanımızda ta ıyoruz acaba?» diye sordu. «Yolda bonfile falan buluruz diye mi?»

Thomas. «Burası tehlikelerle dolu bir kent,» dedi.

Shassad'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. «Do rusu yaman bir avukatmışsın. Bir saniye önce sadece önemli bir tanıktın. İmdiye tutuklusun. Silah taşımaktan sanıksın. Bu ciddi bir suç sayılır, beyim. Acaba bunu biliyor muydun?»

«Ben avukatım. Bildiklerimi hatırlatmanıza gerek yok.»

Thomas'ı 19, ubeye götürdüler. Saat onu çeyrek geçiyordu.

Thomas kollarını önüne kavu turmu , oturuyordu. Patrick Hearn masanın bir ucundaydı. Thomas Daniels ise öbür ucunda. Shassad ayakta duruyordu. Thomas aynı soruları tekrar tekrar dinlemekten bık

miş usanmıştı. Shassad'ın da sabrı tükenmeye başlamıştı.

Thomas saatine baktı. Sabahın bir buçu u olmu tu.

Shassad, «Pekâlâ,» dedi. «Sondan ba layalım... Bu sabah sekizde neredeydin?»

«Size daha önce de söyledim ya. Evimde yatı yordum. Cevabım de i medi.»

«Evde oldu unu do rulayacak bir tanık yok mu?»

Thomas Daniels alaycı alaycı Shassad'a baktı. «Ne yazık ki yok.»

«Mü terinle en son ne zaman haberle tin?»

«Bu sabah saat dokuzda. Bana telefon etti.»

«Neden telefon etti?»

«Davasıyla ilgili bazı ayrıntılarını konu mak isti yordu. Dün bazı belgeleri dosyaya yerle tirdim.»

«Mü terin nerede?»

Thomas, «Lanet olsun!» diye ba ırdı. «Soruları nıza verdi im yanıtlar hiç de i meyecek. Kaç kez tekrarlıyorsanız tekrarlayın cevabım hep aynı olacak tır. Bildi im her eyi size anlattım.»

Shassad öfke içinde kükredi. «Adı nedir müş terinin?»

Thomas susuyordu. Shassad'ın gözleri alev alev di.

«Müş terin nerede oturuyor?»

Yine sessizlik.

Biraz daha sessizlik.

«Tanrı belanı versin...» Shassad çılgına dönmü tü. Büyük bir öfke içinde sandalyeleri kenara çekti. «Gidi namussuz... Gidi alçak... Babası gibi üçkâ ıt çevirmeye çalı yor. Polislere ayak oyunu yapmaya kalkı yor. Pekâlâ... Benden günah gitti.»

Shassad odadan dı arı fırladı ve gitmesiyle geri dönmesi bir oldu. Thomas Daniels'in üzerinde bulunan bıça ı geri getirmi ti.

«Bunu görüyor musun?» diye gürledi Shassad. senin baban asla böyle bir budalalık yapmazdı. Gizli silah ta ımak. Benimle i birli i yapmazsan, ben de sana kolaylık göstermem. **Başkomiserin** masasına gidip bu suçtan ötürü kodese atılmaya ne dersin, haa? Bunu **istiyor** musun? Cezaevinde çile doldurmak ho una gidecek mi?»

«Avukat mü teri ili kileri ba kalarına açıklana dedi Thomas. «Sizin böyle bir kavramı kolay kolay anlayabilece inizi sanmıyorum. Zaten polis olmanızın nedeni de bu.» Genç adam bu sözleri söylerken saatine de bir göz atmı tı.

Shassad biraz geri çekildi, sesinin tonunu deni tirerek, «Ne var?» diye sordu. «Yoksa bir trene falan mı yeti ecektin?»

«Ne dediniz?»

«Hiç.»

«E er beni silah ta ıma suçundan içeri atmak istiyorsanız, **hiç** durmayın, hemen harekete geçin. Siz daha arabanıza dönmeden, ben de kefalet ücretini ödeyip buradan çıkmı olurum.»

Shassad öfke içinde bıça ı kavradı. «Hastır!» diye bir küfür savurarak dı arı çıktı ve uzunca bir süre de geri dönmedi.

Hearn susuyordu. Arabulucu rolünü yürütmek için son bir giri imde daha bulundu. «Hey, bizimle neden i birli i yapmıyorsun? Arkada ım müthi bir baskı altında, sinirleri gerildi. Bize bir rahat nefes **aldıramaz** mısın?»

«Bunu nasıl **yapabiliriz**?»

«Kadının nerede oldu unu mutlaka biliyorsun.

Onu buraya **getirip** bizimle **konuşturamaz** mısın? Sen de burada **olursın**. E er kadın suçsuzsa ve ba ı dertteyse, onu **çinler**, elimizden geleni yaparız. Ka o eve gitmesinin mutlaka bir nedeni olmalı.»

«Ben hiçbir ey **bilmiyorum**,» dedi Thomas.
«Ba ka ne diyebilirim? **İşte** hepsi bu kadar.»

«Anlıyorum.»

Thomas kar ısında oturan adama baktı. **O da** mesle inden en az Thomas kadar bıkmı usanmı görünüyordu. **İçinden** bu adama kar ı garip bir yakınlık hissetti. Sonra babasının kimbilir kaç yüz kez aynı durumla kar ıla tı ını dü ündü. Ama do rusunu söylemek gerekirse, Thomas da bu i e alı aca ına inanıyordu. Öyle ya, yalan söylemek hiç de güç gelmemi ti.

Thomas tekrar saatine baktı. **İkiyi** on geçiyordu. Hearn kar ıdan dikkatli dikkatli onu süzüyordu. Shassad geri dönmü tü, yine öfkesi **burnundaydı**.

Kısaca, «Hadi evine **git**,» dedi.

Thomas adama a kın a kın baktı. «Ne dedin?»

« imdi de anadilini mi unuttun? Sana evine dön, dedim.» Shassad, Hearn'e döndü. «Bu adama **Çince ya** da Japonca evine gitmesini söyleyiver. Hemen toz olsun buradan. Bugün nasılsa **iyi** tarafıma geldi. Onu ba ı lıyorum. Gece vakti suçüstü mahkemesinde sürünmek i ime gelmiyor.»

Thomas merakla ve biraz da ku kuyla Hearn'e baktı. Shassad dı arı çıkarken, Hearn de **omuzlarını** silkti.

Hearn, «Bıçak bizde **kalacak**,» dedi. « imdi gi debilirsin. Ama bir süre yumu ak yiyeceklerle yetinmen gerekecek.»

«Evde ba ka bir bıça ım daha var.»

Thomas sesini yükseltti. «Yo, artık alavere davavere yok. Yalanlarını dinlemeyece im. Bana gerçeri açıklamanı istiyorum. Ben hâlâ senin avukatınım ve ku kusuz senin tarafını tutuyorum. Fakat iki arada kalıp amar o lanına döndürölmekten de bıktım usandım.»

«Ben sana hiçbir zaman yalan söylemedim ki...»

«Bu do ru de il i te.»

Leslie sert bir sesle, «Neden?» diye sordu.

«Önemli olan senin söylediklerin de il, söylemediklerin. Örne in, **şimdi**... Jacobus'u vurdu unu in-
kâr etmedin.»

Leslie sesini çıkarmadı. Karanlıkta bir adım geriledi.

«Tatlı bir ihtiyardı Jacobus... Belki biraz kafadan kontaktı, biraz da kavgacıydı ama yine de sevimli adamdı. Onu sen öldürdün de il mi?»

«Pekâlâ... Evet. onu ben öldürdüm. Ne olmu yani, diye soruyorsun.»

«Jacobus seni öldürmeye çalı ıyordu. Tabii i in içinde ba kaları da vardı.»

Thomas sıkıntı içinde, «Yahu, bana daha inan-
dırıcı bir yalan uyduramaz mısın?» dedi. «Örne in, u mavi arabadaki adamı anlatsan.»

«Zamanı gelince her eyi ö reneceksin. Hem de fazla beklemeyeceksin.»

«Evet, mutlaka öyle olacaktır. Söylediklerinin hepsi de yalan de il. Sadece gerçeklerin hepsini açıklamıyorsun. Birkaç gün önce Grover'in evinde gördü üm adam, senin kayboldu un gece garajda gördü üm adamdı, de il mi?»

«Doğru.»

«Ama Grover'in evinde sen adamın yüzüne bile

bakmadın, **onu tanıdığını** da belli etmedin. Do ru mu?»

«Yine do ru.»

«Ve sen onu tanıyorsun... Adam... Nasıl anlata yım... Senin bir dostun. Garajdan da seni o çıkardı. Adamın arabasındaydın. Belki de bagajına gizlenmi tin.»

• «**Cok** güzel.»

«Peter VWhiteside ile George **McAdam'a** gelince... Onlar da ya ıyorlar de il mi?»

«Elbette ya ıyorlar. Uça ın yolcu listesine isimleri sonradan eklenmi ti. Ben bunu ba ından beri biliyorum...»

«**O** halde **neden?...**»

«Onları görmeni istemedim.»

«Bunun nedeni de, gerçek Leslie **McAdam'ı** tanımalarıydı, de il mi?»

Leslie evet anlamında ba ını salladı.

«Peki ya gerçek Leslie'ye ne oldu?» diye sordu Thomas. «Arthur Sandler'in kızına... Öldü mü ya ıyor mu?» Thomas biraz bekledi, sorusuna yanıt **al**amayınca, «Öldü de il mi?» dedi.

Leslie yine bir iki adım geriledi. Thomas tüm dikkatini genç kadına vermi ti. Onun karanlıkta kaçmak isteyece ini ya da silah çekmeye çalı aca ını tahmin ediyordu.

«Buraya bazı soruların yanıtlarını ö renmek için diye sözlerini sürdürdü genç adam. «Sana herhangi bir hizmette bulunmadan önce, bazı eyleri ö renmek istiyorum. **İ**şe nereden ba layaca ımı da biliyorsun. Önce gerçek kimli ini açıkla. Kimsin ve ne istiyorsun? Bunu bilmem gerekiyor.»

«Yakında ö reneceksin.»

«Ne zaman?»

Bu sorunun yanıtı, yine, «**Yakında,**» oldu ama konu an Leslie de ildi. Bir erke in sesiydi. Thomas' in tam arkasında duruyordu. «Hatta imdi de diyebilirim.»

Thomas adamı görebilmek için hızla arkasına döndü. Garajdaki adamdı, mavi arabadaki ve Grover'in evinin önünde kar ıla tı ı adam... Elinde uzun namlulu bir silah vardı. Silaha susturucu takılı oldu u da farkediliyordu.

Paul Hammond, «Lütfen, kahramanlık yapmaya kalkışma,» dedi.

Thomas yüzünde acı bir ifadeyle kar ısındaki karaltılara baktı. So uktan donuyordu. Yirmi dört saattir uyku yüzü görmemi ti. Kahramanlık taslamayı dü ünemeyecek derecede yorgun ve bitkindi. «**İkinize de lanet olsun,**» diye mırıldandı. Leslie'ye, tanıdı ı kadınların en güzeline, en büyüleyicisine baktı. «Özellikle sana lanet olsun...»

«Ba ka çaremiz **yoktu,**» dedi Leslie. Yatı tırıcı, yumu ak bir sesle konu uyordu. «E er korktuysan ya da rahatsız olduysan, çok üzgünüm.»

Rahatsız olmak mı? Demek üzgünsün... Madem üzülece ini biliyordun, o halde beni neden buraya getirdin?»

Silahlı adam, «Çünkü vaktiniz geldi, Bay **Dani** dedi.

Sonra Leslie konu tu. «Ortadan kaybolacaksın. Ve seni temin ederim, hiç kimse izini bulamayacak...»

YEDİNCİ BÖLÜM

OTUZ BİR

masasının üzerinde zır zır çalan telefonu büyük bir sabırsızlıkla kavradı. Thomas Daniels gibi bir amatör, mıymıntı bir avukat bozuntusu, profesyonel bir ekibi atlatmıştı. Shassad bozuk çalışıyordu. Gerçekten çok kızmıştı. Bu olay sadece Thomas

Shassad kadar kurnaz oldu unu kanıtlamakla kalmıyor, aynı zamanda güvenlik örgütünün bir alay mankafayı da detektifli e terfi ettirdi ini gösteriyordu. Thomas Daniels iki günden beri kayıptı.

Telefondaki yorgun ses, «Komiser Shassad'la mı görüşüyorsunuz?» dedi.

Shassad sesi hemen tanıdı, «De tek tif Shassad diye adamın yanlışını düzeltti. «Yine ne var, Gary?»

«Ben sizin en çok sevdiğiniz kadavra uzmanıyım. Tahmin edin bakalım, ne buldum?»

«Aman Gary, Tanrı a kına lafı a zında geveleyip durma. Oyun oynayacak halim yok. Ne istiyorsun, onu söyle.»

«Size suda yüzen bir ceset buldum. Tanıdınız birinin cesedi.»

Shassad bir saniye kadar sesini çıkarmadı. Dalgın dalgın karı duvardaki saate baktı. Sudan çıkarılan cesedin kime ait olduğunu merak ediyordu.

Gary heyecanlı heyecanlı anlatmaya koyuldu. «Do u Houston Sokaının biraz ilersindeki kıyıda oynayan çocuklar, su üzerinde yüzen cesedi görmüşler. Belki de otuz saat suda kalmış. Cesedin üzerinde, sizin adınız ve telefon numaranız yazılı bir kâğıt bulundu. Acaba gelip ona bir göz atar mıydınız, komiserim? Ceset sudan adamakıllı birini mi ama gövdesinde henüz bir dağılma yok.»

Shassad, «Tamam, ahbab,» dedi. «Oraya geleceğim.»

Telefonu kapadıktan sonra Hearn'i ubede bırakıp Yrminci Caddedeki morga gitti. Gary bir masanın başına oturmuş, bacaklarını masaya uzatıp bir yarı gazetesini okumaya dalmıştı. «Bakıyorum, buraya gelmeniz pek uzun sürmedi, komiserim. Galiba ceset kaybolur falan diye endişelendiniz. Bakmak ister miydiniz?»

«Ben buraya seninle gevezelik etmek için gelmedim. Nerede o ceset?»

Gary Dedmarsh akıcı bir tavırla unutkanlık numarası yaptı. «Durun bakalım... Onu nereye koymuştum acaba? Nereye gitti?»

Shassad yüzünü buruşturdu. Matrak geçmeye vakti olmadığını tavırlarıyla belli etmeye çalışıyordu. Gerçekten de akayla oyalanacak halde değildi. Gary onu daha sıkı bir odaya, sonra da dondurulmuş cesetlerin yerleştirildiği büyük çekmecelerin bulunduğu uzun bir koridora götürdü.

Gary, «Tam gö sünden yemi **kurşunu,**» diye anlatmaya başlamıştı. «Gerçekten feci bir **yara...** Ceset suda uzun süre kalınca da iyice **şişmiş...**»

Shassad sabırsızlanarak, «Sen u cesedi bana göster **hele,**» diye homurdandı. «Görelim unu...» Genç avukatın cesediyle kar ıla aca ından a a ı yukarı emindi.

Gary yan gözle detektife **baktı,** gücendi i belliydi. Ba ını sallayarak, «Kafanızın bu derece bozuk oldu unu **bilmiyordum,**» dedi.

«Sen u cesedi göster.»

«A zımı açıp tek kelime bile söylemeyeceğim.»

Gary çekmecenin kapa ını açtı, sonra kulpundan tutup geriye çekti. Plastik torbanın fermuarını

Torbanın içinde bir insan gövdesi vardı. Gary Dedmarsh'ın belirtti i gibi, otuz ya larında bir erkeğin cesediydi bu.

Shassad, sudan i mi , beyaz surata dikkatle baktı. Ama onun tahmin etti i yüz de ildi bu. Thomas Daniels ile uzaktan yakından bir ili kisi yoktu.

Gary, « a ırımı **gibisiniz,**» dedi.

«Evet, öyleyim...»

«Onu tanıyor musunuz?»

«Gözüm **ısıyor...** Varick Soka ında bir Romen film irketinde bekçilik yapıyordu. Onunla bir kez karıla tım. Binanın çevresinde gezinmemden ku kulan

Ona kartımı ve telefon numaramı vermek zorunda kaldım.»

Gary bir detektife, bir cesede baktı. Shassad'ın sözlerinin altında önemli bir gerçeğin gizli olup olmadığı nı anlamaya çalıştı ama bir sonuca varamadı.

Shassad ise susuyordu. Besbelli akli fikri Thomas Daniels'deydi ama kayıp avukatın adını a zına almaktan bile çekiniyordu.

OTUZ K

kuru bir sesle ve hiç gülümsemeden, «Görüyorsun ya, Thomas Daniels,» diye altıncı kez sözlerini yineledi. «E er biz koruyucu melek rolünü oynamasaydık, sen belki de imdi ölmü olacaktın. Boynun koparılacaktı. Denizde bo ulacaktın. Ya da bo azını sıkacaklardı.» Hammond sanki öldürme yönteminin bir önem ta imadı nı vurgulamak ister gibiydi. «Hatta belki de tabancayla vurulacaktın: Kahve ister misin? Bana kalırsa, bir fincan kahve sana iyi gelecek.»

Thomas bir elini havaya kaldırdı, kahve istemedi ini anlatmak için ba nı iki yana salladı. Sinirleri gerilmi ti, sabrı da artık tükenmek üzereydi. Central Park'tan, Doğu Doksan kinci Caddede bir apartmana getirilmi ti. Güne in do u unu ve batı nı iki kez görmü tü. imdiyse yine ak am olmak üzereydi. Leslie bir kanepeye oturmuş; Thomas ile Hazine ajanını kar ıdan izliyordu. Onun da gözlerinin çevresinde mor halkalar belirmi ti.

Hammond yine hiç gülümsemeden, «Kahveyi içmek zorunda de ilsin. Sana kahveyi serumlu da verebilirdim. İçmek istemediğinden emin misin?»

«Eminim, yahu,» diye ba ırdı Thomas. «Buradan çekip gitmek istedi imden de eminim.»

Hammond içini çekip üzgün üzgün ba nı salladı. «Ah siz avukatlar yok musunuz? Her zaman en olmayacak eyleri istersiniz. u ölümlü dünyada i lerin nasıl yürütüldü ünü külahınızı önünüze koyup da dü ünmezsiniz bile. E er bana katılmayacaksa

ntz...» Hammond bir fincana ılık su koydu, üç çay kağıdı kahve katıp karı tırdı, fincana birkaç sakarin atmayı da unutmadı. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra gözlerini kırptı tırdı.

Leslie banyo yanına çevirdi. O i renç kahveyi kendisi içmiş kadar oldu tu.

Hammond, «Ben kendimi bildim bileli kahve tir yakisiyim,» dedi. «Bu zıkkıma neden alı tı ımı da bilmiyorum.»

1

Thomas da buna bir anlam verememi ti. Ama Hammond'un kahve tiryakili i de ildi onu dü ündüren. Adamlar Thomas'ın ortadan kaybolmasını ama bunun nedenini de pek açık seçik anlatmamı lardı. İyi muamele görüyordu, ancak on elinde tutukluydu. Daha do rusu, gözaltında tutuluyordu. Hammond'un dedi ine bakılırsa, William Ward Daniels'in o lu imdilik korunuyordu.

Ona bir açıklama borçluydular, borç yerinde duruyordu.

Neden korunuyordu? Kimden? Thomas bu eve getirildi i gün, hiç durmadan bu soruları tekrarlamı

«Bana somut bir neden gösterin. Gerçekleri anlatın. Ve beni burada ne kadar tutacağını söyleyin.»

Hammond da hiç bıkmadan, «Gerekti i kadar burada kalacaksın,» yanıtını vermi ti. Yandaki odada bekleyen silahlı iki nöbetçi, Hammond'un aka etmedi ini kanıtlıyordu. Hammond bir keresinde de i aret parma ıyla Leslie'yi göstererek, «Bu kız senin kaç kez hayatını kurtardı?» demi ti. «Bundan sonra daha ne kadar u raacak? Dı arda senden hoşlanmayan insanlar var. Sana kötülük etmek istiyorlar. Hem de öyle büyük bir kötülük yapacaklar ki, bir daha aya a kalkamayacaksın. imdi durumu anladın

mı?» Hammond bitkin görünüyordu, sinirleri de adamakıllı laçka olmu tu.

Thomas bakılarını Leslie ile Hammond'un üzerinde gezdirerek, «Bu i daha ne kadar sürecek?» diye ısrarla sormu tu.

Hammond, «Çöpler iyice toplanıncaya kadar,» demi ti.

«Grover mı yapacak bu i i?»

i kapandı. Grover emekliye ayrıldı.» Hammond içinden Grover gibi emekliye ayrılacak ı günü bekledi ini dü ünüyordu. «Yeni Ėlemanlar alı ıyolarlar. Hepsi de yetenekli, i lerini bilen ki iler. Çöpleri toplamaya ba ladılar. Tehlike sona erince ben sana haber verece im.» Thomas'ı meraktan kurtarmak için biraz bilgi vermeye çalı tı. «Bir kalpazanlar çetesiyle uğraşıyoruz. Yabancılar yönetiyor eteyi. Onların kiralık katilleri seni öldürmek isterken, zavallı bir günahsız do radılar. Sanat galerisinde seni temizlemeyi bir kez daha denediler.»

Leslie atıldı. «Nantucket'ten dönerken bindi imiz feribotta da seni öldürmek istediler. Bo azın nasıl?»

«Biraz kuru.»

Hammond hemen kahve kabını i aret etti. «Öyleyse...» Thomas ba ını iki yana salladı. Hammond, «Yine ansın varmı da bo azın sapasa lam kaldedi. «Biz olmasaydık sen de...»

Thomas, «Beni kendi çıkarlarınıza alet etmeye diye söylendi. «Bunu hepimiz biliyoruz.»

Telefon alıyordu. Hammond hemen telefonu açıp alçak sesle konu maya ba ladı. Çöplerin tümüyle ortadan kaldırılmasıyla ilgili bir konu maydı bu. Thomas arayanın kent belediyesinin temizlik i lerinde

görevli ki ilerden biri olamayacağını düündü. Hammond da o sırada, son torbayı Williamsburg Köprüsünün altına atmalarını söyledi. Torba varmış suda Konu ma böylece sona erdi.

Hammond telefonu kapadıktan sonra Thomas'a döndü. «Nedenini öğrenmek istiyor musun?»

«Evet.»

«Güzel. Öyleyse ben de sana her şeyi açıklayacağım.»

Ve Leslie'nin de yardımıyla Hammond olup bitenleri anlatmaya başladı. Arthur Sandler'in savaş yıllarındaki para işinde oynadığı rolü açıkladı. Savaştan sonra piyasaya bir süre kalp para sürülmedi ini, sonra da her şeyin yeniden başladı nı anlattı. İngilizler savaştan sonra sahte sterlinlerin piyasaya sürülmesine önce pek tepki göstermemişlerdi ama sonradan a ız de i tirmişler, Arthur Sandler'in kendilerine teslim edilmesini istemişlerdi. Ancak Amerikan hükümeti casuslarını başka ülkelere teslim edemeyeceğini söyleyerek bu iste i geri çevirmişti.

Hammond, «İngilizler baskılarını arttırıyorlardı,» diye sözlerini sürdürdü. «Arthur Sandler i nin peşini bırakmayacaklardı. Sahte sterlinlerin piyasaya bol miktarda sürülmesiyle, sterlinin değer kaybına uğradığını öne sürüyorlardı. 1954 yılında yakınmaktan, ısrardan bıktılar. Ve Arthur Sandler'i öldürdüler.»

Thomas, «A da öldürmeye çalıştılar,» dedi.

Hammond, Thomas'ı dikkatli dikkatli süzdü. «Birisini öldürüldü. Ve arkasından Arthur Sandler ortadan kayboldu. Bizler, Arthur Sandler'in savaş yıllarından kalma bir intikam hırsı uğruna öldürüldü ü kanısına vardık.»

Thomas yan gözle Arthur Sandler'in kızına bakarak, «Buna hâlâ inanıyor musunuz?» diye sordu.

«Hayır. Birkaç yıl önce, bu kez de dolara saldırı ba ladı. Aynı teknik uygulanıyordu. Soru turma yaptık. İngilizler i in ba ından beri Arthur Sandler'in sa oldu una inanıyorlardı. Onların iddiasına göre» adam öz kızını öldürmek istemi ti. Bu nedenle biz de onu aramaya ba ladık.»

Leslie söze kar ı tı. «Bu i için de çok uygun bir zaman seçilmi ti. Whiteside emekliye ayrılmaya zorlanmı tı. Ben de İngiliz hükümetinin korumasından yoksun kalmı tım. Oysa yeni... »

Thomas, «Yeni bir koruyucuya mı gereksinmen vardı?» dedi.

«Çalı mak istiyordum. Normal bir ya am sürmeye can atıyordum. Ya üniversitede kalmak ya da ressamlık yaparak geçimimi sa lamak istiyordum. Fakat her dakika, pe imden gelen var mı diye arkama bakmak zorunda kalınca, bunların hiçbirini gerçekle tiremedim.»

«Bu nedenle de Sandler'i bulmak konusunda Amerikalılara yardım etmeyi göze aldın, öyle mi?»

«O kadar basit de il... O adamın ölmesini istiyordum. Buna öç u runa suç i leme iste i de diyebilirsiniz. Öz savunma da diyebilirsiniz. Ya da beni öldiren adama kar ı saldırıda bulunmak diye de nitelendirebilirsiniz.»

Thomas, anlamı tı... Feribotta onu öldürmek isteyen adamın cesedini denize atarken, içinden kurtulmak gelmi ama do rusu bu adama hiç de acıma mı tı. Basit bir fizik kuralıydı bu: Her hareketin bir karşı hareketi olur; kötü muamelede intikam duygularını kamçılar...

Hammond, Arthur Sandler'i aramaya ba ladıkları zaman, Thomas Daniels'in babasından da yardım

fakat kurnaz avukatın buna yana ma-
dı nı belirtti. Arthur Sandler öldü ü zaman cese-
dinin yakılmasını vasiyet etmi ve bu vasiyeti yerine
getirilmi ti. Bu nedenle, adamın mezarını açıp cese-
dini incelemeye de olanak bulamamı lardı.

Thomas, «O halde, sizler de İngilizler gibi Art-
hur Sandler'in ya adı na inanmak zorundasınız,» de-
di.

«Evet... Kalpazanların izlerini bulduk. Bir Romen
film irketi, kalp banknotları banyo yapılmamı film-
lerin kutularında ülkeye sokup çıkarıyor. irkette ça
lışanların ço u da Sovyet KGB ajanları. Seni öldür-
mek isteyenler de onlardı.»

Leslie, «Biz de o adamların icabına baktık,» de-
di. «Göze göz, di e di . Casuslar hapse atılır. Katil-
ler öldürölür.»

Thomas a kın bir tavırla, «Á Jacobus?» diye
sordu. Anlatılanlara inanmamaya çalı yordu ama
buna olanak yoktu.

«Jacobus seni ortadan kaldırmak için fırsat koi
layan bir KGB ajanıydı. Seni öldürmeye çalı ıp da
ba aramayan iki ajanla birlikte çalı yordu.»

Thomas afallamıştı. Jacobus'u gözlerinin önünde
canlandırmaya çalı tı. Yangın gecesi büroya sa
salim geldi i zaman, Jacobus'un ne kadar a ırdı ı-
nı anımsadı. «Bu anlattıklarınıza bir türlü inanamıyo-
rum,» diye mırıldandı.

«nanmak zorundasın.» Bu sözleri söyleyen Les-
lie'ydi. «Yangını kimin çıkardı nı sanıyorsun?» Genç
kadın bir iki saniye bekledikten sonra, «O sevgili
dostun, binadaki tek canlıydı,» dedi. «Tabii yangını
o çıkardı.»

«Peki, dosyaların ortadan kalkması onun ne i i-
ne yarayacaktı?»

Sadece senin soka a çıkmanı sa lamak istiyordu. Boynunu koparmak için uygun bir fırsat diye alaycı bir sesle konu tu Leslie.

Thomas a kın şaşkın çevresine bakındı. «Ama Sandler dosyası yok olmu tu... »

Hammond, Leslie'ye baktı. İkisi birden gülüm-sediler.

Leslie, «Sen pek acemi bir avukatsın,» dedi. «Malina sahip olamıyorsun. Dosyayı biz aldık.»

Hammond açıkladı. «Bir yıl kadar önce bürona girmi tik. Baban öldükten hemen ertesi gün. Dolap-taki dosyalardan altısını aldık. Sen farkına varma dın.»

Thomas, Hammond'a baktı. Sözlerinin ne dere-ceye kadar do ru oldu unu anlamaya çalı yordu. Sonra bakı larını Leslie'ye yöneltti.

Leslie genç adamın içinden geçenleri anlamı -tı. «Hammond'un dedikleri do ru. Seni inandırma-mız belki güç olacak ama... »

«Peki, o adamlar neden dosyalarımı almaya ça- lı madılar?»

Bu soruyu Hammond yanıtladı. «Belki de dosya-ları almak istemi lerdir. Tüm büroların anahtarları Jacobus'daydı. Herhalde Jacobus babanın bürosu-na girdi, dolapları karı tırdı ve istedi i dosyayı bu-lamadı. O zaman da adamlar senin her eyi sakla-dı inı dü ündüler. Zamanı gelince seni sıkı tırıp dos-yaları nereye gizledi ini ö renmeye çalı acaklardı. Fakat tam o sırada Victoria Sandler öldü. O eski malikâneye artık ba kalarının da girmesi kaçınılmaz-dı. Ellerini çabuk tutmak zorundaydılar. Her ihtima-le kar ı, senin susturulman gerekiyordu. Artık seni incelemekle vakit öldüremezlerdi.»

«Beni incelemek mi?» Thomas midesine bir sancının saplandı nı hissetti. İçi bir tuhaf olmu tu. Demek, yabancı gözler onu sürekli izlemi lerdı. Özel ya amının gizli yanlarını da ö renmi lerdı belki...»

Hammond, «Ne sandın ya?» dedi. «Biz de seni

Yan gözle Leslie'ye baktı. «Bu görev özellikle Leslie'ye verilmi ti. Seninle sıkı fıkı olacak, iç dünyanı tanıyacaktı. Aklından geçenleri, duygularını, neleri ne* kadar bildi ini ö renecekti.»

Thomas öfkeyle, «Hangi konuda?» diye sordu. «Lütfen, neyi ö renmeye çalış tı nızı açıkla mısınız?»

Leslie, «Babanla aranızdaki ilkinin derecesini ö renmek istiyorduk,» dedi. «Onunla hangi konularda işbirliği yaptı nı merak ediyorduk. Babanın işlerini bıraktı ı yerden sürdürüp sürdürmeyece ini bilmemiz gerekiyordu.»

«Yasal i lerini mi?»

Hammond, Thomas'ın kalın kafalının biri olmasından sıkıldı nı belli edecek ekilde yüzünü buru turdu. Leslie de içini çekti.

Hammond sonunda, «Yasadı ı i leri demek daha do ru olacak,» diye mırıldandı. «Yani casusluk.»

Thomas, «Benim bunlardan hiç haberim yoktu,» dedi. «Yani u sahtekâr kadın büroma gelip de beni e itmeye ba layıncaya kadar...»

Leslie, «Ben sahtekâr değilim,» diye kendini savundu.

Hammond, «Her neyse,» dedi. «İmdilik senin sözlerine inanmak zorundayız. Babanın i lerinden haberin olmadı nı kabul ediyoruz. Bayan McAdam senin casusluk işine karı madı na inanıyor. Bu baki kimden suçsuz sayılırsın.»

«Suçsuz mu sayılırım? Dilinizin altındaki baklayı çıkarın.»

Hammond, «Aslında ben Leslie kadar iyimser değilim. Senden kuşlanıyorum. Fakat suçlu olduğunu kanıtlayacak bir ipucu bulamadık. İşte onun için seni yanımızda götürürece iz. Belki de bazı konularda bize yardım edersin. Örneğin, adının temize çıkması konusunda... Ne demek istedi imi imdi anladın mı?»

Thomas kızgın kızgın, «Hayır» diye söylendi. «Nereye götürüyorsunuz beni?»

Hammond soğuk bir ses ve zoraki bir kibarlıkla, «Tabii Sandler Malikânesine,» derken Leslie de hafifçe gülümsedi. «Arka sokağa bakan duvarlardan birinde bir gedik açtık. Hep birlikte malikâneyi keşfe gidece iz. Sen de bu gece bize katılmak istersin, değil mi? Kapıdan sağ salım çıkmanı sağladığımızı göre, sorun kalmadı sanırım.»

«Duvar yıkmaya ne gerek vardı? Malikânenin kapısından içeri giremez miyiz?»

«Hiç kimsenin bizi görmesini istemiyoruz.»

Thomas önce Hammond'a baktı, sonra gözlerini Leslie'ye çevirerek, «Üçümüz mü?» diye sordu. «Bu gece mi gidiyoruz?»

Hammond, «Gerekirse, yanımıza bakalılarını da dedi.

«Bu fırsatı dünyada kaçırmak istemem,» diye konu tu Thomas Daniels. «Zihnimi kurcalayan pek çok sorunun yanıtını bu evde bulabilirim.»

OTUZ ÜÇ

Thomas ertesi gece ikiyi yedi geçe, «Çocukken benim oyuncak elektrikli trenlerim vardı,» dedi, «Do rusu, o trenleri yönetmekte, u istasyon görev çok daha ba arılıydım.»

Thomas, Leslie ve Paul Hammond Seksen Altıncı Caddenin yeraltı tren istasyonundaydılar. Thomas, platformun kenarında durmu , yoldan gelecek treni bekliyordu.

Hammond, «Senin yanıldı ın bir nokta var,» diye mırıldandı. «Biz buraya gelecek olan treni de- il, bu istasyondan kalkacak olanı bekliyoruz.»

«Ah, evet, az kalsın bunu unutuyordum.»

giren tren yolcularını bo alttı, yeni yolcuları aldıktan sonra vagonların kapıları kapandı ve tren kalktı. Son vagon da istasyondan uzakla ır uzakla maz, Thomas Leslie ve Hammond görünürde kimsenin olmamasından yararlanarak platformun parmaklıklarının arasından geçip tren yoluna atladılar. Hattın kenarından hızlı hızlı yürümeye başladılar. Yeraltındaki tren yolu havasız ve son derece pisti. Ama onlar duruma aldırmadan, bir an önce Seksen Altıncı Caddenin altındaki istasyona varmak istiyorlardı.

gelince, daracık bir geçitten yukarı çıktılar. Hammond önden yürümü tü. Biraz sonra malikânenin arka soka a bakan duvarında açılmış büyücek bir deli in yanına vardılar.

Hammond, «Duvarda delik açtıktan sonra eve bir göz atmıştım,» dedi. « imdiyse evin her tarafını

dikkatle gözden geçirece iz.»

Hammond'un bir ba i areti üzerine, Thomas a arkasından duvardaki delikten içeri girdi. Leslie de onu izledi. Duvardan içeri girer girmez, Hammond onlara birer el feneri verdi. Leslie tabancasını öbür eline almı tı.

Leslie ve Hammond gibi, Thomas da bu evde bir ba ka ça a dönmü gibi oldu... Bin dokuz yüz yetmi lerden bin dokuz yüz otuzlara dönmü lerdı. Bir zamanlar parlak renkleriyle gözleri kama tıran duvar ka ıtları imdi solmu sararmı tı. Her oda salam, gösteri li e yayla dö enmi ti. Mutfaktaki araç ve gereçlerse Ekonomik **Bunalım** döneminin ürünüydü. Tavandan dö emeye kadar uzanan perdeler artık lime lime olmu lardı, yine de dı ardan eve ık girmesini önlüyorlardı. Halılar da çok de erliydi a

Victoria Sandler'in gezindi i yerler eskimi , tükleri dökülmü tü. Bir ayna tozdan görünmez hale gelmi ti. Evin içi küf kokuyordu.

Hammond, «Özellikle görmek istedi in bir yer var mı?» diye sordu.

Thomas, «Birinci katı, sonra da zemin katını görmek **istiyorum**,» dedi.

Birinci kat toprak düzeyindeydi, onun altında bir kat daha vardı. Zemin kat daha da a a ıdaydı. Hammond, «Neden öncelikle zemin katını görmek istiyorsun?» diye sordu.

«htiyar kadının tüm sırlarını burada sakladığına inanıyorum da ondana

Üçü birlikte toprak düzeyindeki katta bulunan kitaplı ı gözden geçirdiler. Hammond be katlı binanın öbür katlarına bir göz atmak istedi ini söyleyincede, Leslie ile Thomas a a katta kaldılar.

Kocaman bir lâ ım faresi Thomas'ı bir hayli kor

kutmuştu ama Leslie böyle eylere alı kın olduğunu, hemen tabancasını sesin geldi i yere yönelterek kanıtladı. Biraz sonra kendilerini geni çe bir odada buldular. Burası ortaça dan kalma bir türbeyi andırıyordu. Duvara küçük küçük plakalar mihlanmıştı. Hepsinin de üzerlerinde birer isim ve iki tarih yazı-

Adların hepsi aynıydı, sadece altlarındaki tarihler de ikti.

Birinci plakada, «Andy 1932 1939» yazılıydı. İkinci plakada da yine Andy adı vardı. İkinci Andy'nin 1939 1946 yılları arasında ya adı ı anlaşıyordu.

Andy plakaları böylece 1975 yılına kadar gelmişti.

Thomas, «Köpeklerin mezarları bunlar,» dedi. Leslie a kın a kın ba ını sallıyordu. Bilmeden bir köpek türbesine gelmişlerdi.

Thomas, «İnsan gözlerine inanamıyor,» dedi. «Kaçık bir ihtiyar kadın... Hesapsız para sahibiydi. Zamanını diledi i gibi de erlendirebilirdi. Ama o köpeklerle ha ır ne ir olmayı ye lemi . Victoria Sanders'in gizli dünyasının sırrı burada...»

Adamın sesi birdenbire arkadan geldi. «Bir ey bulabildiniz mi?» diye sormuştu.

Thomas da, Leslie de bir anda beyinlerinden vurulmuş a döndüler. Leslie hemen silahını kaldırıp teti i çekmeye hazırlandı. O anda üçüncü bir fener genç kadının yüzünü **aydınlattı**.

Adam, «Bağışlayın,» dedi. «Galiba sizi korkuttum...» Feneri a a ı indirdi. Gelen Hammond'du.

Leslie ile Thomas derin bir soluk aldılar. Kisi de arkalarından sessizce gelen Hammond'un ödlerini patlattı ını açıklamaktan çekiniyordu.

Leslie silahını a a ı indirdi. Teti i çekmesine ra

kalmı tı. Kaza kur unlarına kurban giden in-
sanlar da böyle ölüyorlardı i te.

Leslie, Hammond'a o âna dek neler yaptıklarını anlatırken, Thomas da fenerini ileriye uzatmı , çevreyi kolaçan ediyordu. Birden az ilerdeki tümsek dik-
katini çekti. Leslie'nin konu masını yarıda kesip Hammond'a bu tümse i gösterdi. Birlikte gidip tüm-
se i incelediler. Zemin katın bu bölümüne sonradan beton döküldü ü belliydi. Hammond biraz düşündük-
ten sonra, «Burası bir mezar olabilir,» dedi. «Belki kadının büyük bir köpe i vardı, onu da buraya göm-
dü. Betonlu delip içine bakmamız gerekecek. Bu i de zaman ılır. Adamlarıma haber vereyim, gelsinler.»

«Bu i ne kadar sürer?»

yukarı on sekiz yirmi saatte tamamlanır
sanıyorum.»

Thomas, «Buraya bir ba kasını daha getirmek
dedi.

Hammond hemen bu teklifi geri çevirdi. Tho-
mas'a izin vermeye niyeti yoktu.

Ama Thomas da hemen pes etmedi. «Arthur Sandler'in sırrını çözmek istiyorsunuz, de il mi?» di-
ye sordu. « u kalp para i ini su yüzüne çıkarmaya kararlı mısınız? Casusluk üçgeninin sizi nereye gö-
türece ini ö renmek ister misiniz? O zaman buraya iki ki i daha getirmeme izin vermek zorundasınız.»

Leslie, «Kim bunlar?» diye sordu.

Hammond atıldı. «Kim olurlarsa olsunlar, buna
izin veremem.»

Leslie sorusunu yineledi. «Kim bunlar?»

«Kim olduklarını açıklayamam. Çünkü isimlerini
ö renince, sen de Hammond gibi 'olmaz' diyecek-
sin.»

«Peki o halde neden bizden ısrarla izin istiyorsun?»

«Yavaş yavaş her şeyin yerli yerine oturmaya başladığını gördüm için bu isteğimde ısrar ediyorum. İnsan avukat olurken, bir öykünün parçalarını bir araya getirip bir bütün oluşturmaya özenir. Benim de yapmak istediğim bu. Çelişkileri bir yana bırakmaya kararlıyım. O adamları buraya getirmeme izin verin. Adamlarınız o beton mezarı kırsınlar, ondan sonra bir çözüme varabileceğimizi sanıyorum.»

Hammond kararsızdı. Thomas, Leslie'ye baktı, sonra yeniden Hammond'a döndü. «İkinci seçeneğiniz de Washington'a eli boş dönmek. Sana gelince Leslie, belki de hâlâ seni öldürmeyi tasarlayan adamı bulamayacaksın.»

Hammond, Leslie'ye baktı.

Thomas sakin bir tavırla, «Bana güvenin,» dedi. «Eğer ansım yaver giderse, aradığınız adamı bulacağım. Hem de yirmi dört saat içinde.»

Hammond hâlâ kararından dönmemişti. «Oysa bana hiçbir şey bilmediğini söylemiştin.»

«Evet, öyle demiştim. Gerçekten de hiçbir şey bilmiyordum. Ama olayları iki yönden incelemek fırsatını buldum. Ve bir sonuca ulaştım.»

Hammond, «Baban da dahil mi?» diye sordu.

«Ya amımın sonuna kadar gözlerim kapalı kalacak da ilim ya...»

Hammond içini çekti. Çok yorgundu, eğer bu değer gerçekten bir sonuca ulaşabileceğini kanınsaydı, istediğini yapmasına izin vermekte yarar vardı. Normal koşullar altında başkasının istediğine uymayı aklından bile geçirmezdi. Her şeyin daima onun

iste i do rultusunda yapılmasına alı mı tı. Thomas Daniels gibi bir adamı gözünün önünden uzakla - tırmak hiç i ine gelmezdi. Yorgun oldu u kadar da ku ku doluydu.

nasıl ili ki kuracaksın?»

«Her ey bir telefon konu masına bakar. Sonra onları buraya getirece im.»

Hammond yüzünü buru turdu. Bu i hiç ho una gitmemi ti. Leslie'ye baktı. Thomas da son kararı Leslie'nin verece ini bildi i için bakı larını genç ka- dına yöneltti.

«Bana kalırsa, ona güvenmekle isabetli bir iş yapmı oluruz, Hammond.»

«Pekâlâ. Dilerim, dediklerini yaparsın, delikanlı. Yoksa yine yakana yapı rım. Bunu bilesin.»

Thomas gülümsedi. Her eyin onun dü ündü ü gibi olaca na inanıyordu. Aslında bu i i daha önce- den nasıl anlayamadı na a ıyordu. Burnunun di- binde duran adamı görmemi ti.

Hammond, «Yeraltı istasyonlarında çok dikkatli olmalısın,» dedi. «O karanlık tüneller çok pis, i renç- tir ve insana korku verir.»

Thomas elinde olmadan ürperdi.

OTUZ DÖRT

Thomas Seksen Altıncı Soka ın yeraltı tren is- tasyonunda platformun bir kö esine çekilmi bekle- yordu. Endi e içinde saatine baktı. Gözleri yorgun- luktan acımaya ba lamı tı. ki tren gelip gitmi ti. Platformun sa na soluna bakındı, bekledi i adamları göremedi.

Yarım saatten beri buradaydı. Onlara telefon et
Gecikmi lerdİ. Acaba nasıl bir aksilik çıkmı -
tı? Hiçbir ey olmamı mıydı? Yoksa her ey ters
mi gitmi ti? Thomas, «Hadi gelin artık,» diye mırıl-
dandı. «Gelin be adamlar... »

Bir tren girmi ti. İstasyonda görevli İki devriye
polisi uzaktan Thomas'ı endi eyle izliyorlardı. Bu a
trene binmek İçin istasyona geldi ine göre, ne-
den hâlâ platformda duruyordu?

Tren tekrar hareket etmi ti. Devriye polislerin-
den biri, belinde asılı duran el telsizini kavradı. Plat-
form hemen hemen bo sayılırdı. Bir adam Daily
gazetesinin ilk nüshasını tahta kanepelerden
birine fırlattı. Thomas gazetedeki ba lıklardan birini
okumaya çalı tı. Büyük bir Sovyet balıkçı filosu Mas-
sachusetts açıklarında görölmü tü. Thomas ba ka
tarafa baktı.

Platformun öbür ucuna do ru yürümeye ba ladı.
Sonra birden vücudunun buz kesti ini hissetti. Ona
yakla an ayak seslerini duymu tu. Ba nı kaldırıncı,
sakallı olanı gördü.

Whiteside ile Hunter'dı gelenler.

Hunter, « a ırmı gibisin,» dedi.

«Hayır, a ırmadım. Sadece biraz geciktiniz.
Dakik olmak, biraz da Tanrı vergisidir. Size bunu öğ-
reten olmadı mı?»

Hunter, «Sandler nerede?» diye sordu.

Whiteside, «Ve kız,» diye ekledi.

«Buralarda... »

Whiteside, «Naz yapmaya kalkı ma, delikanlı,»
dedi. « u sana hiç yakı mıyor. Bizi neden ça ır-
dın?»

«Size telefonda da belirtti im gibi, size yeni
Leslie McAdam'ı, kalp İngiliz paralarının kayna nı

verece im, buna karşılık Sandler'le ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum.»

Whiteside kurnaz kurnaz gülümseyerek, «Bir saat önce, telefonda konu urken pazarlı ı kabul etti imi söylemiştim,» dedi.

Hunter öfkeli öfkeli Thomas'a baktı, sonra çevreye öyle bir göz gezdirdi. Bulundukları yerden pek hoşlanmadı ı belliydi.

Thomas, «Sadece ana ilkeler üzerinde uyum sağlad ımızdan emin olmak isterdim,» dedi.

Whiteside başıyla onayladı. «Öyle olmasa, gecenin köründe bu Tanrının belası yere hiç gelir miydi? nerede bitirece iz? Burada mı?»

Thomas başını iki yana salladı. «İmdi tünele gidece iz. Bundan sonra gelecek trenin geçmesini bekleyece iz. Sonra da yeraltına inece iz.»

Sandler Malikânesine varmaları a a ı yukarı yarım saat sürmü tü. Whiteside üstündeki tozları silkemeye çalışırken, Hunter da yine kuku kuku çevreyi gözden geçirdi.

Hep birlikte yemek salonuna geçtiler. İçerisi el feneriyle aydınlatılmıştı. Whiteside birden oldu u yerde kalakaldı.

Thomas, «Eee, Whiteside, söyle bakalım,» dedi. «Evet mi, hayır mı?»

Önden yürüyen Hunter da kenara çekilmişti. Leslie'ye dikkatli dikkatli bakıyordu. Yüzünün yarısı sakalından görünmüyordu ama kendi fikrini açıklamak için amirinin verece i yanıtı bekledi i anlıyordu.

Whiteside yumuşak bir sesle konuştu. «Tabii evet...»

Leslie, «Merhaba, Peter,» dedi.

«Senin gerçek Leslie oldu unu zaten sezmiştim. Londra'daki o zavallı kızca ız... Sana ikiz karde in kadar çok benzeyen bir kı zı gömdük.»

Thomas, «Belki modeli ama kendisi de ildi. Zaten bizim oynadı ımız oyunun da türü bu... Belki bazen kalın kafalılık ediyorum ama sonradan kafam çalı maya ba lıyor.»

Whiteside, «Efendim?» dedi.

«Çiftler oyunu ya da e lerin çiftleri. Oyunu her iki taraf da ba arıyla oynuyor.»

«Belki...» Whiteside, Leslie'ye baktı. «Senin ne ler yaptı nı ke ke ö renebilseydim.»

«Her taraftan gedik açıldı tı. Amerikalıların hazırladıkları plana göre, İngiliz Güvenlik Örgütü de benim öldü üme inanmak zorunda kalmı tı.»

Whiteside dü ünceli bir tavırla ba nı salladı. «Belki imdi birisi bunun nasıl gerçekle tirildi ini bana anlatmak nezaketini gösterir...»

Thomas atıldı. «Hayır, imdilik olanaksız bu.»

«Neden, anlamadım?»

haber de i toku etmek için bira geldik. Sandler öyküsünün yarısı bizde, yarısı da sizde. imdi bu yarımları birle tirmek istiyoruz.»

«Bu neye yarayacak?»

«Sahte İngiliz banknotu basan adamı ele geçirmek istiyordunuz. Leslie'nin annesini öldüren, kızca ızı iki kez öldürmeye çalı p sonra onun yerine ba ı kasını öldüren adamı yakalamak istiyorsunuz, de il mi?»

Whiteside, «O adamı istiyorum,» dedi.

Leslie, «Öyleyse bize her eyi anlat,» diye yalvardı. «Biz de sana bildiklerimizi anlataca ız.»

Thomas, «Sizin hep gizlemeye çalı tı nız bölü-

mü merak ediyorum,» dedi. «Bu çok önemli bir öykü de il mi?»

«Aynı zamanda İngiliz Gizli Haberalma Örgütü'nün kontrolünde... Benim tek ba ima her eyi anlatmaya yetkim yok.»

Thomas, «Bir gün daha geçerse, ikimiz de elimizin altındaki adamı kaçırmı olacağız. İki seçene var, ya bize yardım edersiniz ya da adamın kaçmasına seyirci kalırsınız.»

Hammond sinirli sinirli Thomas'a baktı. Safdışı bırakılmaktan hoşlanmamı gibiydi.

Whiteside, «Bilgi açıklamak konusunda bazı yasaklar vardır,» dedi.

Thomas, «O yasaklara bo verin,» diye mırıldadı.

Leslie de, «Lütfen,» diye yalvardı.

Whiteside genç kızın boynundaki yara izine dikkatli baktı. Sonra Hunter'a çevirdi gözlerini. Biraz sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Oturajım...»

Dört erkekle bir kadın tozlu yemek masasına oturdu. Hammond'un yakıt ı gaz lambasını da masanın ortasına koymu lardı. Söze Leslie başladı. Do umunu, 1954 yılında u radı ı saldırıyı özetledi. 1974 yılında İngiltere'ye dönüşüne kadar bından geçenleri herkes bildi i için üzerinde fazla durmadı.

Genç kadın, «İşte o sıralarda, İngiliz Gizli Haberalma Örgütü benimle ilgisini kesmek istedi,» dedi.

Whiteside, «Kararları yüksek düzeydeki görevliler veriyor, Leslie, hayatım, inan bana, benim hiç...» diyecek oldu.

«Birazdan konuşma sırası sana da gelecek, Peter. İmdi izin ver de sözümü bitireyim.»

Whiteside bakanı öne doğru salladı.

«Artık benim önemli biri olmadı ıma inanmı lar-
dı. Yıllardan beri beni öldürmeye çalı an çıkmamış-
tı, babamın hazırladı ı kalp paraların da arkası ke-
silmi ti... Artık benimle ilgilenmeleri için bir neden
yoktu. İşte o sıralarda, Robert Lassiter adında bir
adam, Londra'da benimle temas kurdu.» Hammond'
un gözleri parladı. Odada bu adı bilen tek ki i oydu
çünkü. «Lassiter bana Amerika Birle ik Devletleri
Hazine Bakanlığı nda görevli oldu unu söyledi. Hazi-
ne Gizli Güvenlik Örgütünü yöneten Merritt adında
bir adam, onu Londra'ya göndermi ti.»

Whiteside ka larını çatıp ba nı salladı. Ham-
mond da ilgiyle dinliyordu anlatılanları. Hunter pek
önemsememişti. Thomas ise öyle meraklanmıştı ki,
heyecandan soluk bile alamıyordu.

Leslie öyküsünü sürdürdü.

Lassiter genç kadının ba ndan geçenleri bildi in-
ni söylemi ti. Leslie'yle Londra'da, üçüncü sınıf lokan-
talardan birinde kar ıla mı lar, Lassiter ona bir i tek

bulunmak istedi ini belirtmi ti. Bu i in ilerde
Leslie'nin hayatını güvence altına almasına yaraya-
ca nı da sözlerine eklemi , «Baban hâlâ yaşıyor,»
demi ti.

Lassiter'in bu sözleri ve kimli ini kanıtlaması,
Leslie'nin teklifi kabul etmesine yetmi ti. Genç kadın
babası aklına geldikçe, deh et içinde so uk terler
döküyordu.

Leslie, Lassiter'e, «Benim tek istedi im, baba
mın öldü ünü görmek,» demi ti. «Bunu bana sağla-
yabilir misiniz?»

Lassiter'in verdi i yanıt, aslında Leslie'yi çok
şaşırtmıştı. «Sizin yardımınızla bunu sağlayabiliriz,»
demi ti Lassiter. Leslie de ngilizlerin artık onu ko-
rumayacaklarını bildi i için ba ka seçene i kalmadı

ğını dü ünerek İngilizlerin kollarından Amerikalıların kuca na dü mü tü. Korunmak istiyor, çaresizlik için de kıvranıyordu.

Arthur Sandler'i koruyan güçler, nasılsa gafil avlanıp bir hata yapmı lardı, hem de çok kötü bir hataydı bu. Dı i leri Bakanlı nda çalı an bir sekreterin, de i ik bir isim kullanan Leslie McAdam olduğunu sanmı lardı. Bir sabah saat be te, kızın evine girerek her zamanki gibi piyano teliyle cinayeti işle mi lardı.

Leslie, «Victoria Sandler'in ölümünden sonra ben ortaya çıkıncaya kadar da hatalarını öğrenemedi.

VWhiteside, «Bizim Londra'da gömdü ümüz kız da o öldürülen **sekreterdi,**» diye mırıldandı. «Gerçek Leslie'yi gömmedi imizi biliyorduk. Onun nerede oldu u konusunda da en küçük bir bilgimiz yoktu. Ya ni az öncesine kadar... 1974 yılında, biz de Sandler'in gerçek kızını öldürttü ü **kanısına** varmasını istedik. Leslie'nin öldürüldü üne ne kadar çok ki i i hânırsa o denli iyi olacaktı.»

Thomas kilise avlusundaki konu maları anımsayarak, «Ben **dahil,**» dedi.

VWhiteside ka larını kaldırdı. «Elbette. Senin kim oldu unu bilmiyorduk. Sadece çok ey bildi inden e

Bilgili, açık göz bir yabancıнын gerçek Leslie McAdam'ın ya adı nı bilmesi, hiç i imize gelmiyordu. Bu nedenle de seni hep izledik, Thomas. Bu da pek kolay olmadı. Ba kaları harekete geçmeden senin u 'Leslie'ni görmek istedik.»

Thomas, «Tabii benim 'Leslie'min sahtekârın biri olmasını da **istiyordunuz,**» dedi.

«Gerçek Leslie'nin ya adı nı etrafa yayman ho muza gitmeyecekti.»

Leslie sözlerini sürdürdü. «Cenaze törenine ka-
istedim. Kimlerin gelece ini merak ediyor-
dum. Fakat Bay Lassiter benim bu iste ime ısrarla
kar ı koydu. Cinayetin ortaya çıkarıldı ı gece ben
ayrıldım. Montreal'e döndüm. Artık her-
kes beni öldü sanıyordu. Harika bir eydi bu. Kimse
beni aramıyordu. İnsan ölmü se, kimse onunla ilgi-
lenmez.»

Thomas, «Her zaman değil,» dedi. «Genellikle...»

Leslie öyküsüne devam etti. «Aylar geçti. Bay
Lassiter bana elimden geldi ince sakın ve normal
bir ya am sürmemi ö ütle mi ti. Arthur Sandler'i
sessiz sedasız kapana kısırmak istiyorlardı. eyi
bekliyorlardı...»

Thomas önemli bir sır açıklar gibi, «Victoria
Sandler'in ölmesini bekliyorlardı,» dedi.

«Evet, Victoria'nın ölmesini bekliyorlardı. Kalp
paraların nereden geldi ini gayet iyi biliyorlardı.
Sahte para için gerekli kâ ı bulanın, gerçek pa-
radan ayırt edilemeyecek kadar kusursuz sahte pa-
ra basmayı beceren ki inin kim oldu u belliydi. Vic-
toria ölünce, benim ortaya çıkıp mirasta hak iddia et-
memi istediler. Bu giri imim, New York eyaletinin
malikâneyi mühürletmesine neden olacaktı. Bunun
üzerine Sandler'in ortaya çıkaca ına inanıyorlardı.»

Whiteside, « unun ya da bunun kimli ine bün-
rünmüş olarak tabii,» dedi.

«Kurdu ininden çıkarmak... Görevimin bir par-
çası buydu. İkincisiyse, Thomas Daniels ile yakın
ili ki kurmak. Onun babasıyla arasındaki ili ki hak-
kında bilgi edinmem isteniyordu.»

Whiteside, «Ba arıya ula abildin mi?» diye sor-
du.

da bir Macar bize iltica etti. O tarihte yirmi ya larında bir delikanlıydı, sava yıllarında da komünist a leyhtarı yeraltı direni örgütlerinde çalı mı tı. Gerçekten çok efendi bir adamdı.»

Thomas, «Hepsi öyledir,» dedi.

Whiteside, Thomas'ın sözlerini duymazlıktan gelerek anlatmasını sürdürdü. «Szezic 1950 yılına kadar Macaristan'da kaldı. Durumunun anlaşılması üzerine, son anda nasılsa salım Batıya kaçırabildik onu. Szezic bize pek çok öykü anlattı. Bunların birinde hepsinin de gerçek olduğu sonradan kanıtlandı. Yalnızca o öykünün gerçek olduğunu kanıtlayamadı. Fakat adam bize gerçekten çok yararlı bilgi sağladı ve bizi aldatması için de ortada bir neden yoktu. Sonunda o öykünün de gerçek olduğu na inanmaya çalıştık. Öykü bir casusla ilgiliydi. Sovyet sava tan önce Batıya sızdırmaya çalıştıkları bir casustur. Smith de il de benimsedi ki kimli iyile tanınıyordu. Moskova'da e itilmi ti bu casus. Hem de yıllar sürmü tü e itilmesi. Tabii adama New York'ta da emirler veren bir 'kontrol' vardı mutlaka. Casus, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir süre kaldıktan sonra, varlıklı bir Alman asıllı Amerikalı sanayici ki ili ine bürünecekti.»

Hiç kimse sesini çıkarmadı ama salondakilerin hepsinin zihninde bir ad belirlenmişti.

Hiç gere ki olmadı ki halde Whiteside, «Arthur Sandler,» dedi. «Casus Sandler'le ilgili her şey öğrenildi, onun yaşamını dakikası dakikasına ezberlemiştir. Ona Sandler'in sesi, yüzü ve kafası verilmiştir. Sandler'in sava tan önce tanındı ki herkes hakkında da ayrıntılı bilgi sahibiydi. Kızıl dostlarımız gerçekten çok başarılı bir iş yapmışlardır.»

Hammond, «Bu anlattıklarına inanmamız için bir neden var mı?» dedi.

zorunda de ilsiniz ama bunu kanıtlayabiliriz. u anda benim elimde böyle bir belge yok. Ama gerekirse o belgeyi de sa layabilirim.»

Thomas'ın aklı ba ka yerlerdeydi. Casusun kimliğini ve New York'taki yönetici ajanı dü ünüyordu. Parçalar bir bir yerine oturmaya ba lamı tı. Thomas, «Bize sadece eldeki kanıtın ne oldu unu açıklayın,» dedi.

Whiteside tekrar Macar asıllı casusun öyküsüne döndü.

Alman asıllı Amerikalı sanayici Sandler savaştan sonra, amiri 'Vatansever Amerikalı'nın emriyle do uya gitmek zorunda kalmı tı. Orada Ruslarla karşılaşma ve öldürülmü tü. Sandler ölür ölmez, ben onun yerini al mı tı.

Whiteside, «Sandler'in cesedi Avusturya'da gö dedi. «Cifte ki ilik ta ıyan bir kimse için gerçekten en uygun sayılacak bir yöntem uygulan mı , kızılar onu iki katlı bir mezarın alt bölmesine gömmü lerdı. O günlerde ölen bir köylü de mezarın üst bölmesine gömüldü. Nasıl, güzel bir bulu de il mi? Tıpkı Londra'nın iki katlı otobüslerine benziyor... Her neyse, 1955'te Avusturya Batıya katılınca, mezarlı a gittik. Gece yarısı mezarı açtırıp Sandler'in cesedini mezarın alt bölmesinden çıkardık ve Londra'ya götürdük. Sandler'in New York'taki di çisinden adamın çene röntgenini sa ladık. Cesedin Sandler'e ait oldu undan ku kumuz kalmamı tı. Eğer Landra'ya gelerseniz, cesedi siz de inceleyebilirsiniz.»

«Nerede gömülü?»

«Bir kilisenin avlusunda.» Whiteside gülümseye

rek Thomas'a baktı. «Sen oraya gelmi tin. Kızı oldu-
una inandı ımız genç kadını da onun yanına göm-
dük. Tabii mezartasında değişik bir isim var. Gerçek
adının yazılmasına izin veremezdik. Her eye rağmen,
kemiklerin birarada tutulmasının akıllıca bir davran-
nı olaca ına inanmı tık.»

Whiteside soluk almak için konu masına ara
verdi. Sonra yüzündeki ifade ciddile ti. «Öykünün en
önemli noktasına geliyoruz. Szezic bize, Rusların sa-
va yıllarında Almanların sahte para basma yöntem-
lerini pek be endiklerini anlatmı tı. Onlar da Batılı
ölkeleri mali bakımdan sıkıntıya dü ürmek için aynı
yöntemden yararlanmak istemi ler... Dahası, saht-
te paraların sa layaca ı kazançla, Batıda sürdüre-
cekleri casusluk faaliyeti için de gerekli parayı elde
etmi olacaktı. Önce İngiliz parasının de erini dü-
ürmekle i e ba ladılar. Bunu kimin yapabilece ini
aşağı yukarı tahmin ediyorduk. Amerika'daki meslek-
ta larımızdan, Sandler'le kar ı bizimle i birli i yap-
malarını istedik. Fakat bu giri imden bir sonuç ala-
madık. Söylediklerim do ru mu, de il mi, Bay Ham-
mond? Sizin Hazine bölümü bize yardım etmeye ya-
na madı.»

Hammond, «Do ru, doğru,» dedi. «Lütfen anlat-
maya devam edin.»

«Böylece piyasaya sahte para sürme i i yıllarca
devam etti. Baktık, olacak gibi de il, sonunda bu so-
runu ciddi bir ekilde ele almaya karar verdik. Sava
yıllarında Rus casusuna yön veren New York'taki o
adam hâlâ faaliyettediydi. Sandler'in ki ili ine bürü-
nen casusu uyarmayı ba ardı. Sandler'in yerine bir
ba kasını görevlendirdiler. Ve i te öldürülen adam
da oydu. Fakat bir ba ka sorun daha vardı. Sand

ler'in benzeri New York'ta diriltildiği zaman, hiç kimse gerçek Sandler'in duygusal ya amını hesaba katmamı tı. Arthur Sandler'in Exeter'de bir bar kızına â ik oldu unu, onunla evlendi ini ve bir çocuk sahibi oldu unu kimse bilmiyordu. Sandler öldürüldükten sonra Sandler Malikânesine Elizabeth Chatsworth imzasıyla mektuplar gönderilmeye başlandı. Sahte Sandler bu kadının planları bozabileceğini, geleceği açısından büyük bir tehlike oluturacağını anladı. Onun için de kadını öldürmek amacıyla Avrupa'ya gitti. Bunu başardı da. Ancak cinayete yerini aldı. Adamın kızı tanık oldu. Aradan yıllar geçti... Adam bu kez de kızı ortadan kaldırmak için fırsat kollamaya başladı.»

Hammond, «Peki ama sahte Sandler neden kızı öldürmek için uzun süre bekledi?» diye sordu. «Bu işi hemen bitiremez miydi?»

Whiteside, «Saçmalamayın,» diye homurdandı. «Sandler'in savaş yıllarındaki asker serüveni gizli kalmı tı. Rusların Sandler hakkındaki bilgiyi kimden sağladıklarını da, sanırım, hepiniz tahmin etmişsinizdir.»

Thomas Daniels odadakilerin hepsinin bakılarını üzerinde hissetti.

Whiteside sözlerini sürdürdü. «Kızılar büyük bir oyuna girmişlerdi. En becerikli ve yetenekli oyma ustalarını bizimkinin yerine göndermişlerdi. Daha 1941 yılında adamlarının kimin yerini alacağını biliyorlardı. Kendilerinin emrinde çalışacak bir eğitim çavuşu bulmaları gerekiyordu. Amerikalıların eğitim çavuşu olarak çalıştıkları bir ajansa ihtiyaç vardı.»

Thomas, Whiteside'in ona dikkatli dikkatli baktığını sezdi. Bakılarını ondan kaçırmaya çalışarak babasını düündü. Savaş yıllarında kahramanlıkla

riyle dikkati çeken, vatansever asker William Ward Daniels... Sahte Sandler'i yöneten kızıl casus...

Whiteside, «Eee, beyler, ne dersiniz, müthi bir öykü bu de il mi?» dedi. «Üstelik gerçekten ya an mı bir öykü... Zaten u sırada yalan atmanın da bir yararı olmaz.»

Hammond dü ünceli görünüyordu. Kar ısındaki adama hemen inanmak istemedi i belliydi. «Dı i leri Bakanlı ı sizden kanıt isteyebilir.»

«Tabii...»

Hammond, «Sandler davasını daha fazla kurcalamaya gerek yok,» dedi.

Leslie atıldı. «Ama beni iki kez öldürmeye çalışan adamı da unutamayız. O henüz ortadan kaldırılmadı.»

Hammond omuzlarını silkti. «Yirmi yıl sonra mı? Belki de imdi Mançurya'ya falan gitmi tir.»

Thomas Daniels so uk bir tavırla kelimeleri tane tane söylemeye özen göstererek, «Ben aynı kanıda değilim,» dedi.

Leslie de, «Ben de...» diye arka çıktı.

ka ları yukarı kalkmı tı. Sanki konunun yabancıyı gibi, «Yaaa?» dedi.

Leslie, Hammond'a döndü. «Sahte para hâlâ piyasayı allak bullak etti ine göre, bu adam da uzaklarda olmasa gerek.»

Hammond, «Haklısınız,» dedi.

durumu özetledi. «Neyse, imdi hepimiz kimin pe inde oldu umuzu biliyoruz. Aradımız adam Arthur Sandler de il. Dokuz yıl süreyle kendini Arthur Sandler olarak tanıtan bir casusu arıyoruz.»

Thomas bu konuda bir eyler söylemeye hazır fakat a a ıda beton mezarı kıranların gü

rlts kesilmi ti. A a ıda çalı an adamlardan biri ve bitkin bir halde salona girdi.

«Beton tmse in altından büyük bir tahta sandık çıktı,» dedi. «A a ı yukarı bir tabut boyunda.»

Masa ba ında oturan be ki i merakla birbirlerini baktılar.

Adam, «Biraz sonra tahta sandı ın kapasını kırıp ıcağız,» diye ekledi. «Herhalde, sandıkta ne oldu unu hepimiz görmek istersiniz.»

Thomas, so uk sava ın çocukları, diye d ündü. İşte bizler yleyiz. Yani Leslie ve ben... Ya amımızı diledi imiz gibi srdrebilece imize inanmakla ne büyük aptallık etmişiz...

Genç adam masa ba ında anlatılanları bir bir aklından geçirdi. Demirperdeyi, sahte duru maları anımsadı. Kore'yi, McCarthy'cili i d ündü. Macaristan, Rudolph Abel... Küba... U 2 uu ları ... Berlin Duvarı, Vietnam, Çekoslovakya... Bin dokuz yüz el-lilerle altmı lar gözlerinin önünde resmi geçit yaptı. Leslie McAdam'la Thomas birer casusun ocuklarıydılar. Kendilerinin yaptıkları i lerden dolay ı de-til, tarihin ak ı yüzünden, XX yüzyılın 'izm'leri u ru-na, sava sonrası yıllarının ılgınlı ından ötürü bir araya gelmi lerd i. Hkmetleri etkisi altına alan çılgınlıklar ve ahmaklıklar yüzünden...

Masa ba ındaki toplantı da ılmı tı. Be ki i de biraz sonra çok önemli bir sırrın zlece ine inan-dıklarından, sabırsızlanmaya ba lamı lar, beklemek-le geçirecekleri süreyi de erlendirmek için malikâneyi gezmeye koyulmu lardı. Thomas dördüncü katta tek ba ına geziniyordu. Ust kattan gelen ayak sesle-

rini duyunca o da yukarı çıktı. Hunter dördüncü katın koridorunda çevresini inceliyordu. O katta dik-kate de er bir ey bulamamı tı. İmdi de tavanara giden birkaç basamak merdiveni tırmanmaya hazırlanıyordu. «Bu evi tavandan zemine kadar didik didik **aramalıyız,**» dedi. Sonra birinci basama a adımı attı, ikinciye, üçüncüye çıktı. Thomas, Hunter'ı yalnız bırakıp a a ıya inmi ti. Birden yukardan gelen büyük bir çatırtıyla oldu u yerde mihlandı kaldı. Hunter tavanarasına çıkmayı **başaramadan** merdivenler çökmü tü. O iriyarı adam paldır güldür a a ı yuvarlanırken, tavanarasının merdivene ba lı olan bölümü de parçalanmı tı. Hunter acı içinde kıvranıyordu. Üzerine yı ılan enkazı kaldırıp adamca ızı kurtarmak gerekiydi. **Hunter'ın** yüzü bembeyazdı, alnından oluk gibi kan akıyordu. Önce Leslie, arkasından Whiteside ve Hammond da olay yerine gelmişlerdi. Hammond, «**Onu** buradan . **kaldırmalıyız,**» dedi. Thomas tahta kalasların kaldırılmasına yardım ederken, Hammond'u ilk kez gerçekten acı çeken, duyguları, inançları olan bir insan olarak gördü. Bu insanlar inandıkları dava u runa mücadele etmek için seçmi lerd i bu mesle i. Hammond, Hunter, Arthur Sandler, hatta babası...

Biraz sonra Hunter'i enkaz arasından çıkarmayı ba armı lardı. Adamca ız gerçekten çok acı çeki-yordu. Hammond le Whiteside hemen uydurma bir sedye hazırlamı lardı. Birazdan bir cankurtaran arabası gelip Hunter'i hastaneye götürecekti.

arada tavanarasından bir eyler dökülüyordu.

«Bu da nedir?» diye heyecanla sordu Leslie.

Rüzgârın etkisiyle sa a sola savrulan yapraklar gibi, kâ itlar dökülüyordu a a ıya.

Küçük kâ it parçaları... Bir dolarlık banknot büyüklü ünde...

Acı içinde kıvranan Hunter da dahil herkesin dikkati tavandan ya an paralara yönelmi ti. Para gökyüzünden dü müyor, tavanarasındaki atölyeden yağıyordu..

Sadece bir yüzleri basılmı , öbür yüzleri beyazlatılmış **banknotlar**... Bo kâ itlar... Vaktiyle bir dolarlık banknot olan, ama sonradan üzerlerindeki yazılar yokedilen kâ it parçaları...

Ve daha **başkaları**... **İmalatı** tamamlanmı paralar... **Ellilikler**... **Yüzlükler**... Ustaların elinden çıkmı , kusursuz paralar... Ya da sadece bir ustanın ü

Harcamasına imkân olmayan bir servet yağıyordu ba larına.

Hammond afallamı kalmı tı. Hazine Bakanlı ın da ona gösterilen banknotların aynısıydı bunlar. Sah te paranın kayna ını bulmu ya da artık o kayna a çok yakla mı tı. Kalbi gö sünden dı arı fırlayacak mı gibi hızlı hızlı atıyordu.

yanına diz çöktü, sonra da öfkeli bir sesle Hammond'a, «Evet, imdi bu i i pek de e lenceli bulmuyorsunuz de il mi?» dedi. «Sterlin yerine sizin dolarlar ya maya ba layınca, i in rengi de i ti de il mi? u adama yardım edin. Zavallı ne kadar acı çekiyor, görmüyor musunuz?»

OTUZ **ALTI**

Me e a acından yapılmı olan sandı ın açılması birkaç saat gecikti. Sandı ı açmakla görevlendirilenler, arkeologlar gibi büyük bir dikkat ve titizlikle

En küçük bir hatanın büyük zararlara yol açabileceğini akıllarından çıkarmıyorlardı.

Bu arada kazada yaralanan Hunter'ın da yerinden kaldırılması gerekmi ti. Whiteside, Manhattan'da oturan bir İngiliz doktora telefon etmi ti. Bu doktor kaza geçiren, hastalanan ajanların tedavisine bakıyordu.

Bir cankurtaran arabası Seksen Sekizinci Caddeyle Park Avenue'nün kö esine getirilmi ti. Hammond yaralı adamı daracık dehlizlerden binbir güçlükle geçirip arabaya yerle tirdi. Whiteside, «Benim de Hunter'la gitmem gerekiyor,» dedi. «Burada kalıp sonucu beklemek isterdim. İşimi bitirir bitirmez geri dönerim.»

Thomas, «Biz burada iki saatten fazla kalmayız,» dedi. «Ben sonra size durumu bildiririm.»

arabada inleyen Hunter'a bir göz attı, sonra Thomas'a baktı ve elini uzattı. «Pekâlâ... Aslında bu tür i lerde ihtiyar bir adamın fazla yararı olacağını sanmıyorum.»

Thomas, «Bir daha sefere, ihtiyar bir adam görüşüm zaman, i e yaramayacağını düşünmeyeceğim,» dedi. ki erkek tokala tıktan sonra, Whiteside cankurtaran arabasına bindi, kolunu arkada nın boynuna doladı.

Araba hareket ederken Hammond, «Biliyor musun, bu adam pek de duygusuzun, vürdüm duymazın biri değilmiş,» dedi. «Garip bir havası var...» Hammond birden konuyu değiştirdi. «Aferin, çok iyi düşündün.»

«Neyi?»

iki saate kalmadan buradan gidece imizi söylemeyi.»

burada i imizin pek o kadar çabuk bir-
tece ini sanmıyorum.»

Saatler birbirini kovalıyor, Hammond zemin kata, sandı ı açmaya çalı anların ba ında bekliyordu. Thomas ile Leslie ise yukarı kattaydılar. Hammond sahte paraları dikkatle incelemi ti. Fakat bu kâ it parçaları artık ikinci derecede önem ta ıyordu.

Thomas ile Leslie oturma salonunda konu urlar-ken, Hammond'un yakla an ayak seslerini duydular. Hammond kapıyı açtı. «İkiniz de a a ı gelin. Yeriniz- de olsam, bu büyük gösteriyi kaçırmak istemezdim.»

Hep birlikte zemin kata inip de Andy'lerin mezar-larının önüne geldikleri zaman, Thomas'ın içi bir tu- haf oldu. Çok önemli bir dönüm noktasında bulun- duklarını sezmi ti. Hayatında ilk kez gömülü bir san- dı ı açacaktı.

Ama içinde garip bir duygu vardı. O sandı ın içinde ne bulacaklarını a a ı yukarı tahmin etmi ti.

Büyük kapa ı hep birlikte tutup sandı ın üzerin- den alarak yere koydular. Herkes el fenerini sandı ın içine tutmu , tüm gözler de sandı a dikilmişti. iki bo göz, yıllardan beri hiçbir ekilde rahatsız edil- meyen bir çift göz çukuru yukarıya bakıyordu.

Sandı ın ba ında duran be ki i yıllar önce ru- hunu teslim eden ki iye bakakaldılar. Adam öldü ü zaman sırtındaki takım elbise ıkarılmamı giysile- riyle sandı a kapatılmıştı.

Thomas kusacak gibi oldu. Hammond'un da beti benzi atmı tı. Sandı ın açılmasına yardım eden ö- bür adamlar da deh etten dona kalmı lardı. İçlerin de en so ukkanlı olan yine Leslie'ydi. Cesedin kim- li ini saptamak için sandı a dikkatli dikkatli baki

yordu. Sonunda o da ba nı ba ka tarafa çevirmek zorunda kaldı.

Ama sandıktaki adamın bir yere gidece i yoktu. Onunla ilgilenmek gerekiyordu. Bir süre hiç kimse konu madı.

Thomas midesindeki bulantıya aldırmadan, sandı n önünde diz çöktü. e gider gibi yelekli takım elbise giyen adamı daha yakından incelemek istiyordu. Bu elbiseyi giyen adamı sanki daha **önse** görmü **gibiydi**.

Sandıktan çevreye yayılan i renç kokuya ra n men, cesedi incelemeye devam etti. Sanki gizli bir güç onu cesede çeker gibiydi.

Hammond da Thomas'ın hareketlerini dikkatle izliyordu. «Ne var?» diye sordu.

Thomas sesini çıkarmadı. Elini uzatıp cesedin sırtındaki ceketin yakasını tutarak çekti. **Iskelet** ka fa hafifçe yana dönmü tü.

Thomas titrek bir sesle, «Kayıp casusunuzun kimli ine büründü ü ikinci **kişi**,» dedi.

Leslie yüzünü buru turarak iskelete baktı. Onun da midesi bulanıyordu. Hammond genç adamın sözlerini tam olarak kavrayamamı tı.

Thomas, «Casus sava tan **sonraki** ilk dokuz yılda, kendini Arthur Sandler olarak **tanıtmıştı**,» dedi. «Sonra bu i in yürümeyece i **anlaşıldı**. Sandler'in yerine bir ba kası ortaya çıkarıldı. O adam öldürölünce, casus da yakalanma tehlikesinden kurtuldu. Fakat casusun ba ka bir yere gitmesi gerekiyordu. Biraz ara tırma, birkaç plastik ameliyat, güçlü sinirler ve sonunda casus bir ba kasının ya amını sürdürmeye ba layıverdi. Kayıp bir casusu, bir ba kasının ki ili inde aramak kimin aklına gelirdi?» Thomas kıs a bir duraklamadan sonra, «Küçük bir uçak bulmak

ne kadar sürer?» diye sordu.

Hammond, «Bir iki saat içinde uçak hazır olabilir,» dedi. «LaGuardia Havaalanına gitmek gerekir. Neden sordun?» Hammond'un ka ları **çatılmıştı**.

«**Hemen** bir uçak gerekli bize. Sizin casus kaçmaya hazırlanıyor. Belki yola çıkmı tır bile.»

«Anlayamadım.»

Thomas aya a kalkmı tı. «**Anlayamadın** mı? Haber tüm gazetelerin birinci sayfalarında yer aldı.»

Leslie birden soluk solu a ba ırdı. «Aman Tanrım... Balıkçı filoları.»

Thomas hafifçe gülümseyerek ba nı salladı. «Çok do ru.» Sonra Hammond'a dönüp sandı ı iaret ederek, «Feneri sandı n içine tutun, casusun kimliğini hemen **göreceksiniz**,» dedi.

Hammond sandı a e ildi. Leslie de Hammond'un omzunun üzerinden cesede bakmak istedi. kisi de dikkat kesilmi ldi.

Ceketin yakasında giysiyi satan ma azanın etin keti vardı. Dunhill Terzihanesi. Elbise 1954 yılında satın alınmı tı. **O** elbiseyi giyen adam, kaliteli bir giysinin kolay kolay eskimeyece ini, belki de sahibini me zara gönderece ini dü ünmü tü. Zaman adamı hak lı çıkarmı tı.

Terzinin etiketinin altında bir ba ka etiket daha vardı, o da mü terinin ismini ta ıyordu. Etiket in harfleri solmu , kan lekeleriyle örtülmü tü. Fakat yine de dikkatli bir göz bu etiketi okuyabilirdi.

Hammond ile Leslie etiketi hemen okudular.

Etikette sadece, A. Zenger sözcü ü yazılıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OTUZ YEDİ

Thomas, «Bak bir adam,» dedi. «Bu kadar karmaşık ve aynı zamanda basit...» Genç adamın yüzünde bir gülümseme yoktu. Sadece sinir gerginliği ve yorgunluk akıyordu. Saat sabahın altısıydı.

Üçü birlikte New York'un LaGuardia Havaalanına bağlı deniz uçaklarına ayrılan küçük bir alanın Leslie hafifçe titreyip paltosunun içinde büzüldü. Hammond yarısı içilmiş sigarasını yere attı, biraz sonra uçağa bineceklerini söyledi. Amerika Birleşik Devletleri Hazine Bakanlığına bağlı küçük bir uçağın alanın pistinde ilerlediğini gördüler. Uçak yakıt almıyordu. Bir pilot apar topar yataından kaldırılıp alana getirtilmişti. Uçak hazırды.

Hammond banyo ile küçük uçağı idare ederek, «Hazırız,» dedi.

Hep birlikte uçağa doğru yürüdüler. Önce Leslie içeri girdi. Hammond ile Thomas uçağın merdivenlerinin önünde durdular. Hammond cebinden 38 kalibrelik küçük bir tabanca çıkardı. «Bunların nasıl kullanıldığını biliyor musun?»

«Ne yazık ki, biliyorum.»

www

sigiliform

com

«Al u silahı.»

«Bana gerekli olacak mı bu?»

«Pek sanmam.»

«Öyleyse yanıma almayayım.»

Hammond tabancayı Thomas'ın yan cebine soku verdi.

«U ur diye yanında ta ı olsun bitsin. E er seni böyle eli bo gönderirsem, **Washington'da** ba ımın etini **yerler.**»

«A sen ne yapacaksın? Bu i senin mesle in.»

Hammond, «Ben **korunuyorum,**» demekle yetindi. Öyleydi. Belinde Thomas'a verdi i silahın bir e i duruyordu. Uçakta da, gerekirse kullanılmak üzere, parçalara ayrılmı uzun menzilli bir tüfek vardı.

Birkaç dakika sonra uçak havalandı.

Thomas yava yava bu dünyaya bo una gelmedi ini anlamaya başlamı tı. Babasının onu ne tipte bir erkek olarak yeti tirmek istedi ini de biliyordu.

Tek **tük** ık görülen kıyı uça ın altında gözden kaybolurken, Thomas da derin dü ünceye dalmı tı. Babasını hiç tanımadı ını anlamak onu tedirgin ediyordu. Sanki ya amı boyunca bir manzara **tâblosu**-nun kar ısında durmu , ama ona hangi açıdan bakması gerekti ini bir türlü **kestirememişt**i. Çelik kefen e yerle tirilmi , **Devonshire'daki North Fenwick'de** gömülen adamın hayali gözlerinin önünde canlandı. Ama ya iç dünyası? Dı ardan görülen, tümüyle yabancı olan bambd ka bir adamın ruhu... Kur un bir maske ve dü sel bir görüntü arkasında gizlenen **ada**-mı hangi göz görebilirdi ki?

Thomas, hep dü ler, diye dü ündü. Gerçe e as

yer yoktu. Bir aldatmaca ve ihanetin, vatanseverlik maskesi arkasında gizlenmesi olacak ey de idi.

Thomas babasının do manın ve ölmenin dı nı da, belirli bir neden olmadan hiçbir i yapmadı nı

Thomas bu iki olayı bile incelemek istedi. Artık her eyden ku kulanıyordu. Genç adam babasının o lunda nasıl bir insan yaratmak istedi ini de biliyordu. Bunu denemi , fakat ba aramamı tı.

Özel okullar, varlıklı ki ilerle ili ki kurmak, kapitalist Amerikan toplumunun **ayaktakımıyla tanışmak**, a ırı sa kanada ba lı bir baba görüntüsü, hukuku meslek seçmek, beyaz yakalı suçlulara meydan okumak, hiçbir mü terisi bulunmayan bir avukatlık bürosuna vâris olmak... Bu davranı ların hepsi de Thomas Daniels'in sert bir tepki göstermesini sa ılamak için büyük bir dikkatle ve titizlikle hazırlanmı tı. Tepki gösterip sola kaymak mı? Amerikan sisteminin yok etmek isteyenlere sempati duymasını mı sa layacaktı bu tutum? Yoksa babayı kelimenin tam anlamıyla tanımayan, gerçek inançlarını bilmeyen o eye ra men babasının yolunda gitmesi mi sa lanacaktı?

Thomas do uda gökyüzünün aydınlandı nı farketti. Henüz güne do mamı ama afak sökmeden önce, ortalık **kurşunimsi** mavi renkte bir aydınlı a kavu mu tu.

Genç adam uça ın içine bir göz gezdirdi. Pilot uçağı ustalıkla yönetiyordu, dudaklarının **arasında** da bir sigara vardı. Uçak ara sıra hava bo lu una rastlayıp hafifçe sallanıyordu.

Hammond uyanıktı, yorgunlu una ra men sinirleri öyle gerilmi ti ki, gözlerini bir saniye bile kapatmıyordu. Uyku **uyuyamayacak**denli yorgundu, ama

konu amayacak derecede de uykusu vardı. Belki de karısını, emeklili ini ve bunu izleyecek son yılları düşünüyordu. Acaba Hammond o yılları huzurla mı, yoksa korkuyla mı geçirecekti? Thomas, Hammond'u inceledi. Yorgun bir adamdı bu, hatalar yapan türden, düşünmeden pahalı hatalar yapan cinsten...

Hammond zorunlu kalırsa silahın teti ini çekebilir miydi? Gerekli i kadar çabuk yapabilir miydi bunu? Yoksa sırf kendine cesaret vermek için mi yanında silah ta ıyordu?

Thomas'ın gözleri birkaç santim öteye kayınca, Leslie'yi gördü.

Genç kadın bir ölü kadar hareketsiz oturuyordu. Thomas içinden Leslie McAdam'ın ya amını düşünüyordu. İddet ve aldatmaca dünyasında tuza a düşürülmüştü, kendisine ait oldu u halde bir türlü kullanamadı ı kimli ine ba lanıp kalmı tı. Babası gibi güzel sanatlara düşküncü ve çok da yetenekliydi, ama sahıte babasının intikam duygularına kurban olması i tenbiie de ildi. Sandler adını kullanmak istemiyordu, McAdam adını da herkese ilan etmesi olanaksızdı. Ya amı hep kaçmakla geçmi ti, gölgelerden bile ürüp kaçmak zorunda kaldı ı günler çok olmu tu. Sonunda Washington'daki beyaz kolalı yakalı kelle avcılarında bir grubun onu koruması olasılı ı belirlemi ti. «Bize ruhunu sdt,» demi ldi genç kadına. yardım et. Buna kar ılık biz de sana kendi ya amını geri veriz.» Thomas kafasının içinde bu pazarlı ın bir muhasebesini yaptı. Leslie'nin yerinde kendisi de olsaydı, belki aynı kararı verecekti. İnsanın hayatı tehlikede olunca, ahlak kavramının ne de eri kalırdı? Ahlak kavramını, çıkar hakkında çarmıha geriver... Neden olmasın?

Thomas yine babasını dü ündü. Düşlerve ihanetlerle dolu bir ya am... Geçmi i dü ününce, her ey kolayca anla ılıyordu. Niye hiç kimse görememişti bunları?

Belki de çocukluk günlerinde Marksizme ba lan mı tı. Manhattan'ın a a ı do u kesiminde yeti mi ti, ırkçılık, ayrılıkçılık, sınıf farklılıkları içinde. Babası hep bunlarla "na ir ne ir olmu tu. Ekonomik bunalımın hüküm sürdü ü yeti me ça ında, kitaplıklarda kendini e itmeye çalı mı tı. Kent kolejine yazılmak için az mı ter dökmü tü? İşte o dönemlerde acemi e itimi görmüştü. Yne o yıllarda bir casus olmu tu. Acaba babası bir 'çağrı' mı beklemi ti, yoksa o da rahipler gibi 'seçildiğine' mi inanmı tı?

Thomas her eyin çok erken ya ta olup bitti i kanısındaydı. Babasının on dokuz ya ında oldu u yıl belki de... Kolejin birinci sınıfında okurken... Ondan sonra da sahtekârlık ba lamı tı. Kendini yeti tirmi bir sa kanat tutkunu ki ili ine bürünmü tü. Sonra avukatlık dönemi ba lamı , derken varlıklı kapitalistleri, Nazilere kar ı sava sınlar diye Almanya'ya gönderilmeye sıra gelmi ti. Adamlara para ve olanak sa lamı , ardından da, öldürölmelerini planlamı tı. Bu i tamamlanınca da, sıra usta casusları o ki ilerini kimli ine sokmaya gelmi ti. Arthur Sandler'in kimli ini alan usta casus, sonra da kalıp de i tiren eytan gibi, Adolph Zenger'in kimli ine sı nı mı tı.

Thomas babasının acımasız alça ın teki oldu u nu dü ünmekten kendini alamadı. Babasının hayali gözlerinin önünde canlanmı tı. Kafasında ya ayan bir görüntüydü o, Thomas'ın damarlarında onun kanı dola ılıyordu. Ama Thomas babasını, ilkeleri o lunun kine ters dü en bir sisteme gönöl vermesi yüzünden miydi? Genç adam bir babanın gerçek

hiçbir erkeğin kontrol altına alamayacağı bir güçten kaynaklandı ve kanısındaydı.

Doğanın ve insanlığının gücü... Baba aklı uçlara tutkundu, o ulla ılımlı olmaktan yanaydı. Bir ya am boyu sürececek çekimler, ihanetler, ince hesaplar, Thomas'ın aklını çelemezdi. O daima ortada, dengeli bir ya am sürmeyi yeleyecekti, hiç de ilse öyle oldu unu düünmek ho una gidiyordu. Ve i te imdi de, Rhode Island'da afak sökerken, bir uça a binmi, babasının bir ya am boyu emek verip kurmaya çalıştığı sistemi bozmaya ya da ortadan kaldırmaya gidiyordu...

Pilot kabinin ışıltısını yaktı. Hammond, Leslie ve Thomas'ın başlarının üzerinde yumuşak bir ılık demeti çevreye yayılmıştı.

Pilot, «Artık uyanmanız iyi olacak,» dedi. «Yirmi dakika sonra iniyoruz.»

Leslie hemen kendini toparladı. Hammond zaten hiç uyuyamamıştı ve çok da huzursuzdu. Thomas Daniels esnedi.

Nantucket Adasında güne daha do madan, uça k küçük havaalanına inmişti. Özel plakalı bir polis arabası pistin kenarında onları bekliyordu. Arabanın anahtarları arka taraftaki kıl tablasına bırakılmıştı.

Hammond tüfek kutusunu arka koltu a bıraktı. Leslie de kutunun yanına oturdu. Thomas ise bir anlık bocalamadan sonra öne, Hammond'un yanına geçti.

Hammond, «Sen yolu biliyor musun?» dedi. «Hadi, tarif et bakalım.»

Thomas, Hammond'a yolu tarif ederken, zihnini

ne babası ve **Leslie'yle** me guldü. Birden Leslie, «**Ka-**famı kurcalayan bir ey **var,**» dedi. «Bunu hep sana sormak istedim ama fırsat olmadı. **Whiteside'i** benimle yüzle tirmeye nasıl cesaret ettin?»

«Bunun cesaretle bir ilgisi yoktu ki...»

«Ama **Whiteside** benim sahtekâr oldu umu **ileri** sürüyordu. Ya iddiasında ısrar etseydi...»

Thomas ba nı iki yana salladı. «Ba langıçtan itibaren **Whiteside** ile Hunter'ın gerçek kimliklerini gizlemediklerine kendimi inandırmı tım. Daha sonra senin için de aynı eyleri dü ünmeye ba ladım.»

«Nasıl oldu bu?»

«Kusursuz bir sahtekâr yaratmak olanaksızdır. Sense hiç açık vermedin. Sonra, aynı gün birini öldürmene ra men, eline fırsat geçti i halde beni ortadan kaldırmadın.»

«Bu neyi kanıtladı ki?»

«Belki hiçbir eyi. Ama sahte birinin beni **öldür**mek isteyece ini dü ündüm. Çünkü çok fazla ey bi liyordum.»

Leslie koltu a yaslandı. «Çok **akıllısın,**»

«Bunu iyi bir tahmin de sayabilirsin. Yne de çok: **endi** eliydim.»

afak söküyordu. Thomas, **Hammond'a dönerek,** «Artık geldik **sayılır,**» dedi.

OTUZ SEK Z

Ödünç alınan Eyalet Polis arabası, Zenger **adıy**la tanınan adamın oturdu u eski evin önünde durdu. Hammond, Leslie ve Thomas kendi aralarında bu a **damdan** sözederlerken Zenger adını kullanıyorlardı.

Ona ba ka bir isim bulamamı lardı.

Havaalanından bu eve kadar olan on dakikalık yolu alırlarken, arabanın radyosundan Cape Cod istasyonunun haber programını dinlemi lerdı. Birinci

Nantucket'in yüz mil kadar güneyinde, Cape Cod sularına yakın bir mesafede seyreden Sovyet ve Polonya bandıralı balıkçı gemileriyle ilgiliydi. Balıkçı teknelerinde, hiç gere i olmadı ı halde, radar aygıtlarının bulunması dikkati çekmi ti. Kıyı Koruma Örgütünün tüm tekneleri bu balıkçı gemilerini uzaktan uza a izliyorlardı. Bunların varlı ı son derece ilginç ve ola anüstü sayılıyordu. Balıkçı teknelerinin geli i mutlaka önemli bir amaca yönelikti.

Polis arabası durur durmaz, üçü birden dı arı çıktılar. Bu rüzgârlı günde, sabah ayazı iliklerine i lemi ti, soluklarını dı arı verdikçe, birer beyaz duman yükseliyordu.

Hammond, «Perdeler kapalı,» dedi. «Adam bizi bekliyor olmalı.» Arabanın arka kanepesinde duran silah kutusuna bir göz attı. «Yakın mesafedeyiz. Bu silaha gereksinmemiz olmayacak. Siz ikiniz arka tarafta geçin. Ben de ön kapıyı çalayım.»

Bu öneri mantı a uygun görünüyordu. Basit bir tutuklama i leminde uygulanacak en akla yakın yöntemdi. Thomas ile Leslie gürültü yapmadan, evin iki tarafını dola tılar; pencerelerin, hepsinin perdelerinin kapalı olması dikkatlerini çekmi ti. Sonra da arkalarını denize ve dalgalara vererek arka kapının ö durdular. Thomas ba ını kaldırıp yukarı baktı. Gökyüzü kararsızdı. O gün havanın açık mı, yoksa bulutlu mu olaca ı henüz belli de ildi.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha... Thomas, so uktan elbiselerinin içinde büzülüp kalmı ti.

Leslie'ye, «Hammond neden geçikiyor?» diye sorar gibi baktı.

Thomas eldivenlerin içinde ellerinin ısladığını farketmişti. Ceketinin cebinde duran silahın temasını hissetti. Bu korkunç oyuncağı kullanmak zorunda kalmamak için de Tanrıya yakarıyordu.

Leslie de, Thomas da gözlerini kapının tokmağına dikmişlerdi. İçeriden birinin tokmağı oynatmasını bekliyorlardı.

Öylesine iddetli oldu ki, Thomas ile Leslie sarsıntının etkisiyle yere yuvarlandılar. Sonra müthiş bir cam angırtısı duyuldu. Bir anda gökyüzünden üzerlerine cam parçacıkları yağdı.

de yüzükoyun yere yatmış bekliyorlardı. Sanki düte ya armı gibi bakıyorlardı. Sonra olup biteni kavrayıverdiler. Patlama binanın ön kapısında olmuştu.

Hammond'un bulunduğu yerde...

Güçlkle ayağa kalkıp koştular. Leslie yanından hiç ayırmadığı silahı kavramış, tetiğin emniyetini çekmişti. Ama artık bunun da bir anlamı yoktu. Hedef çoktan kaçmış, onu izleyenlere de bir tuzak bırakmıştı.

Evin ön kısmına gelince, Hammond'u, daha doğrusu adamdan geriye kalan parçaları gördüler. Olup bitenleri anlamak güç de idi. Her şey gün gibi ortadaydı.

Hammond kapıyı çalmaktan yorulunca, bir de tokmağı denemek istemişti. Evet, kapı açılmasına açılmıştı, ama konunun kabulü, Hammond'un tahmin ettiği inden çok daha sıcak olmuştu.

kapıya bubi tuzağı kurulmuştu. Kötülük ve

ihanetten ba ka bir ey bilmeyen adamın son numarasıydı bu. Zenger yakayı ele vermesinin an meselesi oldu unu anladı ı için kaçmı tı. Fakat geriye bir kartvizit bırakmayı ihmal etmemi ti.

Hammond'un cesedi evin birkaç metre ilersine fırlamı tı. Ceset paramparça ve kan revan içindeydi. Elbisesinin ön kısmı paralanmı , patlama tam karşısında oidu u için derisi yanmı tı. Bereket, ceset yüzükoyun duruyordu.

Leslie ilk kez kendine hâkim olamadı. «Hayır, hayır, hayır!» diye haykırdı. «Bu tuzak bana hazırlanmı tı, bana hazırlanmı tı...»

Thomas kar ısındaki inanılmaz görünüme a ın a kın baktı. Hammond ölmü gitmi ti, Leslie elinde silahıyla ta gibi hareketsiz duruyordu ve o güzelim eski ev alevlerin arasında kaybolmak üzereydi.

Thomas'ın içinde kabaran öfke, korkusunu bastırdı. Bu i i mutlaka bitirmek gerekti ine imdi daha inanmı tı.

Cebinde duran silahı kavrayarak eve do ru yürüdü. Alev alev yanan kapıdan içeri daldı.

Neyse ki, rüzgâr dumanı dı arıya savuruyordu. Thomas yanan evde kapana kısıldı ını hissetti. Haftalarca önce bürosunun u radı ı yangın felaketi burada da tekrarlanıyordu. Mantı ı, sa duyusu ona evden hemen çıkmasını ö ütlüyor, ama öfkesi de onu içerde kalmaya zorluyordu.

Zenger'in kimli ine sı inan adamı ele geçirme-

Onunla yüz yüze gelmeliydi. Thomas yangına aldırmadan, evin içinde dola maya ba ladı. Bir yandan da, «Ortaya çık,» diye bar bar ba ırılıyordu. «La olasınca alçak, ortaya çık...»

Bu ça rıya sessizlik kar ılık verdi. Evde kimse **yoktu.**

Thomas, ne kadar da cesursun, diye dü ündü. Onun çoktan gitti ini pekâlâ biliyorsun. Yne ba arısızlı a u radın. Ama sen buna alı ıksın. Herhalde bundan da ho lanıyor olmalısın...

Thomas ba ka bir kapıdan geçti. Çalı ma odasının kapısıydı bu. Patlamanın etkisiyle parçalanmı tı. Thomas ihtiyar adamın koltu unun yanında durdu. Bu adam kaç ya indaydı? Bunu artık kimse **bilmiyor-**du. Thomas adamın Sandler davasına ili kin sözleri- ni anımsadı.

«Sen bu i e burnunu sokma. Herkesin öldüröl- mesine neden olacaksın. O kadın sahtekârın biri.»

Thomas çevresine bakındı. Odanın camları, çer- çeveleri da ılımı tı.

Ihtiyar adam, «Dalgaların **altında,**» demi ti. «U- zun bir yolculuk. Ve bir daha geri **dönmeyeceğim.**»

Thomas pencereden kalan bo luktan denize bak- tı

Okyanusta yükselen siyah cismi gördü. Onun ne oldu unu biliyordu.

Hemen a a ıdaki iskeleye baktı. Zenger'in iki teknesinden biri duruyordu.

Öbürünüyse Zenger kullanıyor olmalıydı. Ya lı adam gidiyordu. Ama nereye? Ülkesine... Bunca yıl sonra... Amerika'da onca yıl kaldıktan sonra usta ca- sus **sonunda** ülkesine dönüyordu. Amerikan karasu- larının dı ındaki bölgeye...

Duman giderek **kalinlaşıyordu.** Thomas dı arı **çı-**kıp canını kurtarabilece inden de pek emin de ildi. Her eyi göze alıp koridora fırladı. Dumandan bo- ulmamak için soluk almamaya çabalayarak ko tu.

Alevler içinde yanan kapıdan dı arı çıktı ı sıra

da, Leslie'nin ona seslendi ini duydu. Genç kadın Hammond'un cesedinin önünde diz çökmü duruyordu.

Thomas, «Tüfe i al,» diye seslendi.

«Ne dedin?»

«Herif kaçıyor. Tekneyle... Tüfe i al.»

Leslie dönüp arabaya ko tu, arka kapısını açıp tüfe in kutusunu kaptı ı gibi, Thomas'ın pe inden ko maya ba ladı.

Evin arkasındaki yoku tan iskeleyle ko uyorlardı.

Thomas her eyi anlamı tı. Leslie ise yava ya anlamaya ba lıyordu. Ya lı sahtekâr okyanus için ne demi ti?

«Dalgaların altında...»

Thomas, Rus ve Polonyalı balıkçılara lanetler ya dırdı. Bu teknelerin yüz mil güneyde olmaları bo una de ildi. Kıyı Koruma görevlilerini yanıltmak, dikkatlerini ba ka yana çekmek için düzenlenmi bir oyundu bu. Usta casusu almaya gelen gemiyse, kim senin dikkatini çekmeyecekti.

Thomas iskelede ba lı duran Chris Craft motorun üzerindeki branda kılıfı yırtarcasına çekti. Sonra ikisi birden tekneye atladılar. Ancak motorun kontak anahtarı üzerinde de ildi. Thomas hırsından direksiyona bir yumruk indirdi.

Leslie ise çok sakindi. Hemen yangın baltasını alıp Thomas'a uzattı. Genç adam bununla ne yapabiliyordu.

Baltayı iki üç kez kontrol tablasına vurduktan sonra motorun çalı masını sa layan bölmedeki telleri dı arı çıkarmayı ba ardı. Telleri birbirine de di rince, motor çalı maya ba ladı.

Tekne hareket etmi ti.

Leslie, «Deniz motoru kullanmayı nerede öğren diye sordu.

«Babam bir yat kulübüne üyeydi.»

«Bunu bilmiyordum.»

«İmdi öğrenmi oldun.»

Thomas tekneyi döndürüp burnunu açık denize verdi. Zenger'in teknesi uzaktan ancak bir nokta gibi görünüyordu. Thomas pusulaya bakıp Zenger'in hangi yöne gitti ini anlamaya çalıştı. Sonra yakıt göstergesine bir göz attı. Zenger son oyunu oynamıyordu. Depoda hemen hiç yakıt yoktu. Ne olursa olsun, Thomas bu işin sonuna gitmekten vazgeçmeyecekti.

Zenger imdi belki de üç dört mil uzaktaydı. Ufukta küçük bir nokta gibi görünüyordu tekne. Bu yaptıkları düpedüz çılgınlıktı... Thomas bunun farkındaydı. Ancak Zenger'in ya da kendine Zenger süsü veren adamın kaçınının da yıllar önce planlandığını biliyordu. Gerektiği zaman Zenger birkaç gün içinde kaçırılacaktı. Thomas onu ya imdi durduracaktı ya da usta casus, babasının işi ortağı bir daha görülmeyecekti.

Dakikalar geçti. Thomas yakıt deposunun göstergesinin sıfırda duru yöneldi ini farkettil. Tekrar gaz pedalına bastı. Ama bu bir işe yaramıyordu.

Thomas arkasından gelen madeni sesleri duyuncu, başını sesin geldiği yana çevirdi. Leslie tüfeği eline kurşunla yerle tirmeye çalışıyordu. Uzun menzilli, güçlü bir tüfektir bu. Thomas genç kadının boynuna doğru atıldı. Bu tüfele bir sonuç elde edebilmek için tekneye adamakıllı yaklaşımları gerekecekti.

Orada genç adamın zihninde bir imge vardı. Herhalde Zenger de silahlıydı. Sonra da öyle düşün

dü: Zenger gibi profesyonellere meydan okumak da nesineydi onun? Bir profesyonel olan Hammond ölmü gitmi ti, hem de basit bir hatanın kurbanıydı. Thomas sanki Hammond'dan daha mı becerikliydi? Buna pek ihtimal vermiyordu. İçinde bir ses, hazır geriye dönmelerine yetecek kadar yakıt varken bu çılgınlıktan vazgeçip dönmelerini tekrarlıyordu.

Leslie, «Silahı doldurdum,» dedi. «Galiba adama yakla ıyoruz.»

Thomas, «Olanaksız bu,» diye mırıldandı.

Sonra ufa a baktı. Yoo, Leslie haklıydı. Nedense Zenger motoru stop ettirmi ti. Ona yakla ıyorlardı.

Leslie, Thomas'ın arkasında durmu tu. kisinin de gözleri pusuladaydı. Leslie, «Bu adam ne yapıyor?» dedi.

«Galiba tekneyi döndürüyor... Ama neden?»

Leslie ba ını çevirip arkasına, geldikleri yere baktı. Ada artık küçücük bir kara parçası gibi görünüyordu. Yakıt göstergesi sıfıra gelmi dayanmı tı.

giderek hareketleniyordu, küçük çırpıntıların birazdan iri dalgalara dönüş meleri beklenebilirdi.

Thomas, «Bu adam bizden de deli,» dedi.

«Ama o adam nedensiz hiçbir i yapmaz.»

Thomas ba ını öne do ru salladı. Bunu o da biliyordu.

Zenger'in teknesi imdi denizde zigzaklar çiziyordu. Thomas ise adamın pe ini bırakmamaya kararlıydı.

Dakikalar geçiyor, Thomas artık Amerikan karasularının dı na çıktıklarını biliyordu. Görünürde ba ka tekne de yoktu. Zenger'in teknesine biraz daha yakla mı lardı. Zenger de sanki bir ey arıyormu ya da bekliyormu gibi açık denizde yarım daireler çiziyordu. Ya mur ba lamı tı. Thomas'ın teknesi, Zen

ger'inkinden a a ı yukarı yarım mil gerideydi.

Derken, Zenger'in teknesi sanki bir ey görmü gibi sert bir dönü yaptı. Biraz sonra Thomas **da.bu** dönü ün nedenini anlamakta gecikmedi.

A a ı yukarı bir mil kadar ötede incecik bir siyah çizgi belirmi , sudan yava yava yükseliyordu. Uzun geni bir demir boruyu andırıyordu bu çizgi. Birdenbire sudan çıktı ve Zenger'in teknesine yakla maya ba ladı.

Leslie ile Thomas o karaltıyı aynı anda gördüler. Fakat gördü ü eyin ne **olduğunu** hemen anlamı tı.

Thomas, «Zenger'i elimizden **kaçıracağız,**» dedi. «Herif kurtulmayı ba ardı.»

Leslie elindeki silahı yere attı. Silahın çıkardığı gürültüden Thomas ürkmü , kendili inden ate **alı** verir diye de korkmu tu.

«Tam yol ileri!» diye ba ırdı. «Hadi gözünü seveyim motor. Biraz hızlan...»

Genç adamın gözü yakıt göstergesine takıldı. Gösterge sıfırın da altına dü mü , geriye dönmelerine yetecek kadar yakıt kalmamı tı. Zenger'in motorunu bir ele geçirebilirlerse o zaman sorun kalmayacaktı.

Thomas motoru Zenger'inkine yakla tırmaya **ça** lışırken, dev bir Sovyet **denizaltısının** su yüzüne **çık** tı nı gördü. Zenger'in motoru gemiye yana mı , **den** izaltının güvertesinde tayfalar belirmi leri.

Zenger de güverteye **çık** mı , küçük teknesini **uç** suz bucaksız okyanusta **ba** ıbo bırakmı tı. Yetmi altı ya da seksen ya ında bir ihtiyar gibi de il de, elli ya larında güçlü kuvvetli bir adam gibi tırman mı tı denizaltıdan uzatılan ip merdivene.

Thomas motordan gelen garip sesleri duyunca, tekrar yakıt göstergesine baktı. Artık depoda bir damla **benzin** kalmamı tı. Tekne dalgaların üzerinde sal

lanıp duruyordu. Bu gidi le dalgalarla acık denize sürükleneceklerdi.

Thomas, «Tamam,» dedi. «İşimiz bitik... Ba aramadık.»

Leslie, «Pek de öyle sayılmaz,» diye mırıldandı.

Genç kadın tekrar tüfe i eline aldı. Tekne be ik gibi sallanıyordu ama Leslie yere diz çöküp ni an almayı ba ardı.

Thomas hayretle ona baktı. «Sakin...»

«Adamın yaptığı ı bunca kötülükten sonra onu göz göre göre sa bırakacak mıyım sanıyorsun? İkimizi de tam üç kez öldürmeye çalı tı.»

«Tüfe in menzii ne kadar?»

«A a ı yukarı be yüz metre. Her ey rüzgârı ansa ba lı.»

Ya mur iddetlenmi ti. Leslie silahın emniyetini açmaya çalı ıyordu.

Thomas, «Bu tüfekleri hiç kullandın mı?» diye sordu.

«Nasıl çalı tı ını biliyorum.»

Thomas ani bir kararla genç kadının yanına gitti. «Tüfe i düz tutmana yardım edeyim.»

«Sen de bu silahın yabancısı de ilsin galiba.»

«Silah kullanmasını babamdan ö renmi tim. Birlikte geyik avına çıkardık.»

Leslie, Thomas'ın yardımıyla silahı bir kez ate iledi. Mermi denizaltıya ula amamı tı. İkinci kez teti i çektiler. Üçüncüden de bir sonuç alamadılar.

Denizaltının güvertesindeki tayfalarla Zenger birden ba larını çevirip kar ıya, Thomas ile Leslie'nin bulundu u tarafa baktılar.

Thomas o sırada silahı Leslie'den alıp yeniden ate lemi ti. Bu kez bir mermi denizaltının gövdesine

saplandı. Tayfalar tela içinde güvertede ko uuyorlardı. A a ıya inmeye hazırlandıkları belliydi.

Zenger güvertede yalnız kalmı tı. Sanki ona a te edenin kim oldu unu görmek ister gibi merakla kar ıya bakıyordu.

Denizaltıdan bir siren sesi duyuldu. Dalma i a retiydi bu.

Leslie, «Adam bizi matetti,» diye mırıldandı.

Thomas tekrar ate etti ama bir sonuç alamadı.

Denizaltının siren düdü ü hâlâ duyuluyordu. Thomas, «Başaramadık,» diye yine acı acı söylendi.

Leslie so uk bir sesle, «Hayır, bunu kabullene dedi.

Thomas genç kadına öfkeyle karı ık bir a kın lık içinde baktı. Bu kadın onun ne yapmasını istiyordu?

«Silahı tekrar doldur,» diye emretti Leslie.

Thomas silaha, sonra Leslie'ye, daha sonra da kar ıda duran Zenger'e baktı.

Leslie altı mermilik bir arjör daha çıkarmı tı.

«Yenilgiyi kabullenmekten ba ka çaremiz yok.»

Leslie silahı Thomas'ın elinden kaptı. Bo fi ek liği çıkarıp dolusunu yerle tirdi. Birkaç saniye sonra da ate etmeye ba ladı. Genç kadın hedefe gayet güzel ni an almı tı. Arka arkaya altı el ate etti. Sonunda Zenger'in sendeledi ini gördüler. Adamın ba na bir kur un saplanmı tı.

Ya mur devam ediyordu.

Silah sesleri üzerine güverte tayfalarla dolmu tu. Uç tayfa Zenger'in cansız gövdesini güvertenin ka pa na do ru çekerken, Thomas ile Leslie de olan ları izlemeye çalı tılar.

Leslie silahı elinden bıraktı. Rus tayfalarla bir alıp veremedi i yoktu. Onlar da tıpkı Thomas ve ken

disi gibi üzerlerine dü en görevi yapıyorlardı. Tayfalar bir cesede sahip çıkmı lardı. Leslie ile Thomas ise bir ruha, bir kimli e sahip çıkmaya kararlıydılar. Beden ba ından beri Sovyetler Birli i'ne aitti. Ya kimlik? **O** da ödünç alınmı tı.

Birkaç dakika sonra denizaltı hareket etmeye ba ladı. Thomas da Leslie de geminin ne yapacağını merak ediyordu. Denizaltı gelip onların küçücük motorunu batırabilirdi de. Ama belki de kendiliklerinden ate kes uygulamaları, Sovyet denizcilerini insafa getirmi ti. Denizaltı do uya dönmü a ır a ır ilerliyordu. Gemi bir yandan da yava **yavaş** sulara gömülmeye ba lamı tı.

Biraz sonra denizaltının sadece periskobu su üzerinde kaldı. Sonra o da kayboldu. Okyanusta hareketsiz duran iki gezinti teknesi kalmı tı sadece.

Leslie motorun kamarasına geçmi ti. Tepeden tırna a sıırıslıklamdı ama bunu pek umursamadı. İ belliydi. Babasıyla giri ti i uzun mücadele artık **sona** ermi ti.

Birkaç saniye ikisinin de sesi çıkmadı.

Sonunda Leslie, « ansımız **varmış,**» dedi.

Thomas dik dik genç kadına baktı. «Bunun **şansla** ilgisi **yoktu.**»

Kısa bir sessizlikten sonra genç adam sözlerini sürdürdü, «Böyle bir silahla hiç kimse rasgele atıp hedefi tutturamaz. Hiç kimse bu silahla uzaktan ni an almayı ba aramaz.»

Leslie a ır a ır ba ını salladı, yüzünde zoraki bir gülümseme belirmi ti. «Gerçe i ne zamandan beri biliyorsun?»

«Bilmek mi? A a ı yukarı iki dakikadan beri. Ama uzun süredir ku ku içindeydim. Beni manevi baban George **McAdam**'ın öldü üne inandırdığını ö

rendiğim günden beri ku ku içindeyim... Bu numaraları nereden ö rendin? Manevi babandan **mı?**»

«Her eyi en iyi bilenlerden ö renmeli. George McAdam devrinin en ba arılı **İngiliz** ajanlarından biri idi.»

«Bahse girerim ki, sen de en iyilerden birisin. Ama İngiliz örgütünün de il, Amerikan örgütünün.»

Leslie omuzlarını silkti. «Elimden geleni yapıyorum. Bana ö retilen tek i bu oldu. Biliyorsun, ressamlıkta fazla para yok.»

«Acaba bir iki soruma **doğru** yanıt vermek nezaketini gösterir misin?»

«Tabii.»

«Neden beni seçtiniz?»

Leslie gülümsedi. «Bunun nedeni belli de il mi?»

« ey, işin o yanını biliyorum, **canım**. Babam iki taraflı çalı an bir casustu, Amerikalılara eleman yeti tirirken, bir yandan da Ruslar hesabına çalı ıyordu. Sava tan sonra da bir casusluk ebekeğini yönetmeye ba lamı tı.»

Leslie atıldı. «Sahte İngiliz ve Amerikan banknot yürütülen bir ebeke. William Ward Daniels öldü ü zaman yakayı ele vermek üzereydi. Yine de anısı varmı ki, eceliyle öldü.»

«Peki ama neden bana geldiniz?»

« ebeke babanın ölümünden sonra da faaliyetini sürdürdü. Bizim açımızdan, durum ortadaydı. Baban ebekenin liderli ini bir ba kasına devretmişti. ebekenin yeni yöneticisi sendin... »

Thomas Daniels söyleyecek söz bulamadı. Son parça da yerini bulmu tu. Bu i renç ve tehlikeli i lere neden sürüklendi ini çok iyi biliyordu artık. A

ve İngiliz hükümetleri, onu sürekli olarak göz hapsinde tutmu lardı. Onun bir casus oldu u sa

Babasının yerini aldı ndan hemen hiç kim-
senin ku kusu yoktu. Belki William Ward Daniels'in
istedi i de buydu.

Leslie ne eli bir sesle, «Tabii çok geçmeden ya-
nıldı imızı anladık,» dedi. «Senin hiçbir eyden ha-
berin yoktu. Üst düzeydeki casus bir ba kasıydı.
a kına dönmü tük. Ama sen bilmeceyi çözüverdin.
Bizi Zenger'e götürdüm»

«Para ne olacak?»

«Sandler'in mirası mı?»

«Bu servet senin de il mi?»

Leslie omuzlarını silkti. «İhanet ve kalpazanlıkla
kazanılan bir servet mi? Patronumdan bunu bana
vermesini istemem do ru olmaz, de il mi?»

«Hayır. Do ru olmaz...» Thomas dü ünceli bir
tavır takınmı tı. «Geriye son bir soru kalıyor.»

Leslie bu sorunun ne oldu unu biliyordu. «Mont-
real. Öykünün bu bölümü gerçek. Ö retmenlik yapı-
yorum. Ressamım aynı zamanda. Gerçek mesle imi
gizlememe yardım ediyor bunlar. Ara sıra, bir görev
u runa kısa bir süre için ortadan kayboluyorum. Ama
imdiye dek böylesine önemli bir i almadım.»

«Bir de erkek var de il mi?»

Leslie bir saniye kadar dü ündü. «Onunla birlik-
te oturuyorum... O adamı seviyorum.»

Thomas ne diyece ini bilemiyordu, ama daha
konu maya niyetliydi. Birden Leslie'nin dikkat kesil-
mi , kar ıya baktı nı farketti. Genç kadın oturdu u
yerden do rulmu tu, deh et içinde, «Tanrım... Tho-
mas!» diye ba ırdı.

Thomas arkasına dönünce, denizaltının biraz
ilerde su yüzüne çıktı nı gördü. Gemi onlara do ru
geliyordu. Thomas'ın a zı bir karı açıldı. Korkudan
kalbi duracak gibi olmu tu.

Denizaltı onları batıracaktı. Bu, gün gibi açıktı. Denize atlayabilirdi ama bunun da bir yararı olmayacaktı. Denizde yüzmeye kalkmak, intihar etmek anlam ta ıyordu. Deniz çok so uktu, akıntı lar onları kimbilir nerelere sürüklerdi, üstelik dalgalarla bo u mak da olanaksızdı.

Denizaltı onlara yakla ıyordu. Elli metre. Otuz. Sonra gemi birden sola dönü yaptı. Geminin bu hareketiyle denizde bir anafor olmu tu.

Thomas birden her eyi anladı. Demek plan buydu. Her ey son noktasına kadar büyük bir özenle planlanmı tı. Gemi onları ezmeyecekti. Sadece teknenin devrilmesini sa layacaktı.

Bir Amerikan teknesine do rudan saldırmak istemiyorlardı, sadece dalgaların arasında kaybolması yeterliydi.

Denizaltı biraz uzakla tıktan sonra suya dalma ya ba lamı tı; yarattı ı dalgalar, Chris Craft motoru batıracaktı.

Birinci dalga küçük tekneyi salladı, ikincisi yana yatırdı, üçüncüyse alabora ediverdi.

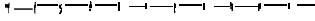
Thomas ile Leslie olanca güçleriyle teknenin kenarlarına tutundular. Thomas genç kadına, «Sıkı tutun, sıkı tutun,» diye ba ırıyordu. İkisi de tekneye sıkı tutundular.

Thomas, dalgaların altında, diye dü ündü, Zenger'in bu sözlerini bir türlü unutamamıştı.

Denizaltı dalgaların arasında gözden kaybolurken, küçük motor da batmaya ba lamı tı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

OTUZ DOKUZ

Her eye ra men Aram Shassad durumundan memnundu, bu ko ullar altında daha fazlasını bekleyemezdi. O da, Hearn de terfi etmi lerd i.

Aslında bir yıl önce olmu tu her ey. İki soygun-cu New Haven dı ında, yoldan geçenleri silah tehdi-diyle soymayı sürdürürken, Connecticüt'ta içki satan bir ma azada yapılan balistik test, onların bir yıl ön-ce Yorkville'de i lenen bir cinayetle ilgili olduklarını ortaya çıkarmı tı.

New Haven polisinin elinde bir iki ipucu vardı. Silahlı adamlardan birinin kız karde i üç çocu uyla birlikte New Haven'da oturuyordu. Kız karde de, çocukları da o adamdan ve orta ından müthi korku-yorlardı. Orada burada gevezelik edilince, Shassad, Hearn ve altı detektif 1976 yılının Eylül ba ında bir gün, Bronsville'deki bir apartmana baskın yapmı lar-dı. Aylarca süren ara tırma büyük bir amatayla so-nuçlanmı tı.

Bir de öbür i vardı... Shassad bunu Ryder Daniels davası olarak niteliyordu. Shassad çi Bayra-mından sonraki ilk pazartesi günü bir rastlantı sonu

www
cizgiliform
com

Beydab a
Yakamot

Cu Seksen Dokuzuncu Caddeden geçerken o davayı anımsadı.

Caddenin gneydo u k esinde bekleyen bir karaltı dikkatini çekmi ti. O sırada in aat i ileri ve yıkma makineleri de kar ı k edeki Sandler Malikânesinin çevresini sarmı lardı.

Shassad frene basıp arabasını durdururken, «Se ri gidi hınzır köpek seni,» diye mırıldandı. «Daniels köpeği...»

Shassad merakını yenememi ti. Arabayı kenara park edip dı arı ıktı.

Ryder Daniels davası onu çok u ra tırmı ve a ırtmı tı. Sözümona dava zmlenmi ve sonuca ba lanmı tı, ama aslında pek de öyle sayılmazdı. doyurucu bir sonuca ula ılamamı tı.

Ah, ku kusuz, bir sürü açıklama yapılmı tı. Fakat Shassad bu açıklamalardan hiç mi hiç ho lanmamı tı. Bu i de bir bit yeni i vardı. Ama... Saatler saati d nm , fakat i in içinden ıkamamı tı. İki federal bir sabah onu bürosunda ziyaret etmesi yeterli de ildi. O daha fazlasını hak etmi ti.

Adamlar, sanki Shassad i in farkında de ilmi gibi, Rota Film irketinin gerçekte bir paravana olduğunu belirtmi lerdi. Sahte para kaçırmak için film kutularından yararlanılmı tı. Canım, Shassad o heriflerin gizli kapaklı i ler çevirdiklerini zaten anlamı tı. Ama çevirdikleri i in aslını  renmemi ti. Yanlı saatte, yanlı apartmanın kapısından çıkan apkın Mark Ryder'a gelince, federal ajanlar Shassad ile Hearn'e onunla ilgili bir masal uydurmu lardı. Adamca ızın bir hata sonucu ba ka birinin yerine kurban gitti ini açıklamı lardı. Ve Shassad bu kadarını da biliyordu.

Katillere gelince, federal ajanlar artık Shassad'ın onlarla ilgilenmesine gerek kalmadı inı söylemi lerdı. O iki adamın hesabı görülmü tü. Biri Manhattan Köprüsünden a a ı dü mü , öbürü de Nantucketferibotunda bir kaza geçirip denize dü mü tü. Ajanlar detektiflere, bütün bunların gizli kalması gerekti ini de hatırlatmı lardı. Dava kapanmı , koyu renk saçlı kadın dahil, her ey yerli yerini bulmu tu. Shassad için ba ka yapacak bir i kalmamı tı.

Shassad «A Daniels denen o herife ne oldu?» diye sormu tu.

Adamlar omuzlarını silkerek «Ona boşver,» demi lerdı. «Zavallı zaten çok kötü durumda...»

Shassad da Thomas Daniels'i bir daha görme mi ti. Ho , onun da bu serserinin pe ine dü meye niyeti yoktu ya. Ara sıra, ne yaptı inı, nerede oldu unu merak ediyordu, hepsi o kadar. Eylül ayının bu ılık ve güzel gününe kadar Thomas Daniels ile hiç kar ıla mamı tı. Detektif Thomas'ı görür görmez, kö e de tek ba ına duran adama yakla tı, dostça bir tavırla, «Ooo, merhaba, Daniels,» dedi. «nsanın birdenbire tanıdık biriyle kar ıla ması ne ho oluyor, de il mi?»

Thomas sesin geldi i yana dönüp de detektifin geldi ini görünce, «Merhaba, memur bey,» demekle yetindi. Shassad'ı birden tanıyamamı tı.

Thomas ba inı tekrar malikânedен yana çevirip eski binanın yanında duran vince baktı.

«Biliyorum, artık hiç önemi kalmadı ama ben meraklı herifin tekiyim,» dedi Shassad.

«Bu ne demek oluyor?»

«Demek oluyor ki, öykünün ancak yarısını öğre

nebildim. Sen... Kızın biri... Sandler'ler... Bir tekne.» Shassad, Thomas'ın konu masına fırsat vermek için sustu. Ama genç adam hiç sesini çıkarmayınca, Shassad, «Merakımı giderirseniz, size minnettar ka dedi. «Sırf merakımı gidermek için soruyorum...»

Thomas güne in sıcaklı nı hissetmeye ba lamıştı. Güzel, sıcak bir gün olaca ı belliydi, her yıl geciken yaz günlerinden biriydi. Hafif bir rüzgâr vakitsiz dökülen yaprakları yerden süpürüyverdi.

Shassad, «Eee, hadi...» dedi. «Kurtar beni u meraktan...»

Aslında anlatılacak çok ey vardı. Thomas'ın zihni de hep bunlarla me guldü. Öncelikle o buz gibi so uk suyu unutamamıştı. imdi de denizde geçirdi i o korkunç dakikaları dü ünüyordu. Denizaltının ne den oldu u dev dalga, küçük tekneyi batırmı tı. O buz gibi so uk suda Zenger'in ba ıbo bıraktı ı tekneye do ru can havliyle yüzdü ünü anımsıyordu. Dalgaların arasında Leslie'yi kaybetti i an, duydu u pani i hiç unutamayacaktı.

Sonra kolları ve bacakları so uktan uyu maya ba ladı ı sırada, Zenger'in teknesine ula mı tı. So uktan di leri birbirine vuruyor, tüm vücudu tir tir titriyordu. Binbir güçlülle tekneye kendini atınca, hemen motorun düdü ünü çalmaya ba lamı tı. Leslie bu sesi duyarsa, motora do ru yüzer, diye dü ünüyordu. Gerçekten de birkaç dakika sonra Leslie motora çıkmı ve baygın bir halde yere yığılıvermişti.

Bir saat sonra Kıyı Korunmanın teknelerinden biri radar ekranında ne oldu u anla ılamayan büyük bir karaltı görülünce, hemen yön de i tirmi ve Leslie ile Thomas'ın sı ındıkları motoru bulmu tu. Was gelen Lassiter adında bir adam, Leslie'yi

götürmü , Thomas genç kadını bir daha görme-
mi ti.

Shassad içini çekti. Thomas'ın yanından ayrıl-
mak üzereyken, «Pekâlâ, Daniels,» dedi. «Senin iste-
di in gibi olsun... Bana hiçbir ey anlatma.»

Kar ıda duran vinçte bir hareket olmu tu. Gü-
ne dev aygıtın madeni kısımlarını parlatıyordu.

Thomas, «Bu işin içinde bir kız vardı,» dedi.
«Sandler ailesinden bir kız... Yani öyle sayılır.»

Thomas detektife baktı, onun bunları bilmesine
ya da bilmemesine aldırmadı ını belli etmek ister gi-
biydi. Rahatlamak için konu uyordu sadece. Ba ka
• bir nedeni yoktu. Shassad da bunu anlamı tı, kulak
kesilip dinlemeye koyuldu.

Thomas, «Harika bir kadın,» dedi. «Akıllı. Anla-
yı lı. Kültürlü. Acımasız da olabilir, duygusal da. Elin-
den pek çok iş geliyordu. En iyi yaptı ı ey neydi bi-
liyor musun?»

«Neydi?»

«Ö retmek... Bana da avukatlı ı bırakmam ge-
rekti ini ö retti.»

«Yaa, öyle mi? Peki, imdi avukatlık yerine ne
i yapmayı dü ünüyorsun?»

«Bilmem... » Thomas omuzlarını silkti. Sonra bir-
den heyecanlandı. « uraya bak.»

Thomas Daniels gözlerini kar ıya dikmi ti. Shas
sad da. Dev vinç imdi hareket etmeye ba lamı tı.
Çengeline asılı kocaman demir bir gülle vardı.

Yıkım i lerinde kullanılan gülle, Sandler Mali-
kânesinin duvarına olanca hızıyla vurunca, duvar,
küçük bir kızın avucunda ufalanan çörek dilimi gibi,

Duvar yıkılınca, binanın iç kısmı ortaya
çıkı mı tı. Tıpkı etleri dökülen bir iskelete benziyordu.
Dev gülle tekrar binaya vurdu, bu vuru u ba kaları

izledi. Böyle lüks bir semtin kö esinde kalan eski bir binaya acıyan pek olmazdı. Hele onun yerini bembeyaz, lüks bir gökdelen alacaksa...

Shassad sonunda, «Orada varlıklı bir ihtiyar kadın otururdu, de il mi?» dedi. «Ailenin çok parası vardı galiba.»

«Bir zamanlar vardı.»

« imdi yok mu?»

Shassad bu sorusuna bir yanıt almak için bekledi. Fakat Thomas detektifin sorusuna, ba ka bir soruyla kar ılık verdi. «Kimbilir?»

Shassad birkaç saniye bu sözleri dü ündü. Sonra adamın a zından ba ka laf alamayacağını anlaşılarak işi biraz da akaya vurmak istedi.

«**Amaan**, bo ver, Thomas **Daniels**,» dedi. «Sen avukat kalmaya bak... Belli olmaz bakarsın mirasa konmu güzel bir kadın çıkar kar ına, senin gibi a-
kıllı avukat çocuklar birden kö eyi dönüverirsiniz...»

Thomas Daniels a ır a ır dönüp Shassad'a baktı. Genç adamın yüzündeki ifadeyi Shassad anlayamamıştı. Sadece bir ey açık seçik belliydi. Shassad bir pot kırmı tı.

SON